

παρὰ τὸ Δία, ἢ ἡ ὁ εὐαερος: 390. Εὐείλος* ὁ εὐαερος A
 τῶπος. Strabo 224. 1143. "Bernard. Reliq. 79." Schæf.
 Mss.]

"Εὐαερία, ἡ, Tranquillitas cœli, Bud." ["Eust.
 Il. Γ. 314, 30." Valck. Mss. "Eust. 608, 34. Bas.
 Rei Accip. Scriptt. 33." Wakef. Mss. J. Poll. 1, 106.
 Νηνεμίας οὐσης, πεσόντος τοῦ πνεύματος, εὐαερίας
 οὐσης, * ταχυπλοίας. Plut. 9, 147. Εὐδίας δὲ καὶ
 εὐαερίας γενομένης ὁρμίσσασθαι ζητοῦντος.]

[* "Τετραέρα, genus Mangani, 32. n." Orell. Ind.
 ad Æneæ Poliorc. Sed in notis vocem hanc frustra
 quæsiuimus.]

[* "Ἀερικόν, (τὸ,) Vectigal s. Tributum ab Justi-
 niano excogitatum, pro spiritu aërio, uti interpreta-
 tur Cujac., vel certe quod supra solitum Canonem
 exigebatur," Ducang. Gloss. ap. quem multa testi-
 monia vocis afferuntur. In Bibl. Coisl. 148. citatur
 Theodori Studitæ Epist. Ms. Sergio Hypato τοῦ
 ἀερικοῦ: 319. Theodori Hegumeni Studii Epist. Ms.
 Sergio ὑπάτῳ τοῦ ἀερικοῦ. Ducang. l. c. 2, 200.]

[* Ἀερίνος, η, ον, Cœruleum s. Ætheris colorem B
 referens. J. Poll. 4, 119. Ἡ δὲ γυναικῶν ἐσθῆς κωμι-
 κῶν, ἡ μὲν τῶν γραῶν, μηλίνη, ἡ ἀερίνη, πλὴν ἱερείων.
 "Μηλίνη. Μιλίνη Ms. ut supra 4, 117. Placet ascri-
 bere de hoc colore verba Scaligeri Poëtic. 1, 13. ubi
 alias hæc tractat:—"Μίλινον colorem sæpe comme-
 morant in vestibus. Festucinum vocant Veneti, viri-
 diusculum palearem, eum vetulis dabant, et cæsium,
 i. e. cinereum." Ubi videtur vir maximus τὴν ἀερίνην,
 pro Cæsio accepisse. Sed τῆς ἀερίνης, ἡ γοῦν ἀερο-
 χροῦν vestis colorem forte e Plin. 37, 8. discamus
 de jaspide: Persæ aëri similem ferunt: ob id voca-
 tur Aërizusa. Et paulo post: Quarta apud eos
 (Græcos) vocatur Borea, cœlo autumnali matutino
 similis; et hæc erit illa, quæ vocatur aërizusa. Idem
 color ἀεροειδής, unde ἡεροειδέα πόντον Poëta vocat." Jung.
 "Arist. Metaph. 9, 7. (Οἶον εἰ ἡ γῆ ἀερίνη,
 ὃ δ' ἄρ' μὴ πῦρ, ἀλλὰ πύρινος.) Clem. Alex. 189." Kall. Mss. Sed Clementis locum frustra quæsiuimus.]

[* Ἀερίοικος, ὁ, ἡ, Sub dio habitans. Athen. 113.
 Οὔτοι ἀνιπτόποδες, χαμαιγενεῖς, ἀερίοικοι, κατὰ τὸν C
 κωμικὸν Εὐβουλὸν, ἀνόσιοι λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεά-
 νων * παραδειπνίδες.]

¶ Ἡῆρ, έρος, ὁ, vel ἡ, Pro ἡῆρ ap. poëtas, quan-
 quam pro Tenebris, Caligine, s. Nubilo aëre utplu-
 rimum usurpat, quo modo et ἡῆρ accipitur, non
 pro Aëre, qua in signif. opponitur τῇ αἴθρῃ ap. Hom.
 Il. P. (645.) Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος νῆας
 Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Interdum ἡέρα et νεφέ-
 λην conjungit, ut Od. Θ. (562.) Ἡέρι καὶ νεφέλῃ
 κεκαλυμμένοι. Nonnunquam ἡέρα et ὀμίχλην, ut Il.
 P. (649.) Αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν
 ὀμίχλην. Esse autem tam masculini, quam feminini
 generis hoc nomen, ex his Ejusdem locis apparet.
 Masculini, ut Il. E. (776.) περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευε.
 Feminini, ut Od. H. (14.) ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν
 ἡέρα χεῦε. Ac certe frequentius usurpat in hoc ge-
 nere; nam sic et Il. II. (790.) Ἡέρι γὰρ πολλῇ κεκα-
 λυμμένος ἀντεβόλησε: Φ. (549.) κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἡέρι
 πολλῇ. Ibid. aliquanto post (597.) κάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι
 πολλῇ. Sic ibid. (6.) ἡέρα βαθεῖαν dicit, item Il. Y.
 (446.) Denique videtur Hom. magis probasse genus
 femininum; nam in illo loco ubi posuit ἡέρα πουλὺν,
 ponere ἡέρα πολλὴν non permisit ei metrum. Hesio-
 dus tamen utroque genere et ipse utitur; apud eum
 enim in Theog. (9.) legitur, κεκαλυμμένοι ἡέρι πολλῷ,
 ["Πολλῇ. Πολλῷ Robinson. e duobus Mss. et Ald.
 Sed vulgatum ex usu Homericō defendit Wolf." Gaisford.]
 et ibid. (697.) ἡέρα δῖαν. Eust. in illum
 locum Od. H. (l. c.) Πολλὴν ἡέρα χεῦε, annotat ἡέρα
 significare ἀορασίαν, q. d. Invisibilitatem, et femi-
 nini nominis formam ei dari ab Hom., more Ionico.
 ¶ Ἡέρα quidam exp. Nimbium, quo dii invisibiles
 homines efficiunt, ex aliquot Hom. locis hanc expo-
 sitionem colligentes. Sed ἡέρα Quamvis caliginem
 significare, etiam composita ex eo nomina satis de-
 clarant. Eust. exponens ἡερόεις, dicit significare
 σκοτεινόν, Tenebrosium, quod natura niger sit aër,
 unde et ἡέρα pro Tenebris accipi.

[* Ἡῆρ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 59. Ἡέρα
 ἐσσάμενος, Heyn. Hom. 6, 585. 7, 335. 384. 738.

Toup. Opusc. 1, 159. 2, 302. ad Charit. 266. Was-
 senb. ad Homer. 46. Dawes. Misc. 220." Schæf.
 Mss.]

[Ἡῆρ. "Τὸ γὰρ ἐωθινὸν ἐκάστοτε αὐτὸς ὁ ἡῆρ ἐπι-
 σχει ὡς ἐπὶ τὸ πουλὺ. J'ai rapporté dans les variantes
 les raisons qui m'ont déterminé à adopter la leçon
 ἐπίσχει. Il n'y a que l'ἐπιχέει, qui puisse lui dispu-
 ter la préférence; et il faudroit dans ce cas même
 qu'il fût au passif ἐπιχέεται, ou selon le dialecte
 Ionique ἐπιχέεται. Cette leçon rappelle le περὶ δ'
 ἡέρα πουλὺν ἔχευε d'Homère Il. 5, 776. et prouve en
 même temps la négligence des interprètes, qui ren-
 dent l'ἡῆρ d'Hippocrate par Aër, au lieu de le rendre
 par Nebula, ou Caligo. Foës. Œcon. in Ἀῆρ, qui
 d'après Erotien reconnoît cette dernière signification,
 ne s'est rappelé aucun exemple pour la confirmer.
 Il y en a au moins quatre ou cinq dans ce Traité.
 Je corrige à cette occasion l'article Ἀῆρ d'Erotien,
 où on lit mal, τὴν δι' ἔδραν δυσωδῖαν πνοὴν, au lieu
 de τὴν δι' ἔδρας δυσωδῆς πνοήν. (In Franzii Ed. legi-
 tur, καὶ ἡ δι' ἔδρας δυσωδῆς πνοή, nec alterius lectio-
 nis, a V. D. rejectæ, meminit Editor.) Je pense de
 plus que les mots αὐτὸς ὁ ἡῆρ de notre texte, on diroit
 que Calvus a lu καθαρὸς ἡῆρ, ont été mal à propos
 substitués à une leçon plus correcte, αὐτὸς ἡῆρ." Coray,
 Not. sur le Traité d'Hippocr. des Aïrs, des
 Eaux, et des Lieux, p. 71. "Ἡῆρ καὶ ὀμίχλη. J'ai
 rendu ces mots par Brumes et Brouillards, parce
 qu'il m'a paru que l'Auteur emploie ici le premier de
 ces mots dans le même sens de Brouillard, dans
 lequel il l'a le plus souvent employé dans ce Traité,
 et que dans cette Hypothèse, son synonyme ὀμίχλη
 ne pouvoit être rendu que par un synonyme tel que
 Brume. Si cependant Hippocrate entend ici par
 ἡῆρ, l'Air proprement dit, d'après la physique d'Hé-
 raclite, qui attribuoit la formation de cet élément à
 l'évaporation de l'eau, Plut. de Plac. Philos. 1, 3. T.
 9. p. 478. et de pr. Frig. T. 9. p. 743. 745. cf.
 Stanl. Hist. Philos. 2, 867. il faudra pour lors tra-
 duire, Et forme l'air et les brouillards, dans le même
 sens que Platon Phædone 1, 247. Bip. donne à ces
 deux mots." Idem ib. 127.]

[Ἡῆρ. Etym. G.: Ἡέρι· εἰ μὲν ἀρσενικῶς, σημαίνει
 τὸν περιεχυμένον ἡμῖν αέρα, οὐ τὸν ἔκτοθεν αέρα.
 Γίνεται οὖν παρὰ τὸ αἶω, τὸ πνέω. Ἡ τὸτ' ἐν Ἰδῇ μα-
 κρότατα πεφυκυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἴκανον. Θηλυκῶς δὲ
 τὴν ἀορασίαν, Ἀῆρ δὲ βάθος ἦν. Respiciunt Il. 2. 287.
 ἡ τὸτ' ἐν Ἰδῇ Μακρότατη πεφυυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἴκανε,
 et Od. I. 144. Ἀῆρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν. Zonar.:
 Ἡέρα· ἀορασίαν. "Il. Θ. 50. κατὰ δ' ἡέρα πουλὺν
 ἔχευεν, ubi Schol. ἀορασίαν, σκότος." Kust. Zonar.
 Ἡέρι· ἀέρι. Ἡέρα· ἀορασίαν. Tittmanni Cyrill.: Ἡέρι
 ἡέρι (ἀέρι.) Ἡέρα· ἀορασίαν. Suid.: Ἡέρος ὄγκοι· αἱ
 ὁδοί, οἱ τόποι, λέγεται δὲ θηλυκῶς ἐν Ἐπιγράμματι·
 καὶ διὰ μέσης (l. μέσης) Ἡέρος * εὐαγρον τῆσδε δίδον
 κάματον. "Leg. τοῖσδε, quomodo recte legitur in
 Anthol. 6. p. 566. unde hoc fragm. depromsit Suid.
 Græca ita sunt vertenda: Fac ut labor istorum fau-
 stus felixque sit. Ista est vis τοῦ εὐαγρος. Hinc
 εὐαγρεῖν, εὐαγρία, et, si Musis Gratiisque placet,
 * εὐαγροσύνη." Toup. Emendd. 1, 240. Cf. Jacobs.
 Anth. 10, 298. qui Toupium secutus est. Zonar.
 Ἡέρος· ὁδοῦ, τόπου. Καὶ διὰ μέσης Ἡέρος· εὐαγρον
 τοῖσδε δίδου κάματον. Hesych. Ἡέρα· ἀορασίαν, ὀμί-
 χλην, σκοτίαν. Ἡέρι· ἀορασία, ἀέρι. Ἡῆρ· ὀμίχλη.
 Apoll. R. 3, 210. Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ἡῆρ φίλα μη-
 τιώσα Ἡέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος. "Ex Hom.
 hoc sumtum, Od. H. 14. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν
 ἡέρα χεῦε. Virg. Æn. 1, 411. At Venus obscuro gra-
 dientes aëre sepsit." Brunck.]

Ἡεροδίνης, έος, ὁ, ἡ, Aërem agitans, ut vulgo ex-
 ponitur, sed potest et in passiva signif. accipi, pro
 Qui in aëre agitatur, ut in Anthol. ἡεροδίνης αἰετός,
 Aquila per aërem agitata, aut Quæ agitatur per
 aërem, ut sit ἡεροδίνης pro ἡεροδίνης, eo modo quo
 dicitur ab Æschylo οἰστροδίνης. Est enim ἡεροδίνης
 ab ἡῆρ et δινέω. [Bianor. Ep. 10. Cf. Βαθυδίνης.]

Ἡεροειδής, έος, ὁ, ἡ, ad verbum, Aëris formam
 habens, ex ἡῆρ et εἶδος, ut ἀεροειδής ex ἡῆρ et εἶδος.
 Eust. tradit e Porphyrio, antrum ἡεροειδές vocari Od.
 N. mundum allegorice διὰ τὸ τῆς ἀρχηγόνου ἑλῆς αἰ-

σχρόν καὶ ἀνείδεον. Sed ut plurimum exponitur simpliciter Tenebrosus, Caliginosus, Præ profunditate caliginosus, ut ἡροειδὴς πόντος, Od. B. (263.) ἐπ' ἡροειδέα πόντον, ubi tamen Eust. vult ἡροειδέα significare secundum veteres, vel Nigrum aëris modo: vel Profundum, aut Patentem et Latum, e quo solus aër conspicitur navigantibus. Idem alibi κοῖλον σπέος ait idem esse, quod σπέος ἡροειδὲς, siquidem, quæ profunda sunt, aëris nigrore tenebrosa reddi. Hesych. quoque ἡροειδέα exp. Nigra, Tenebrosa. Item Patentia, eo sensu videlicet, quo campi Patentes dicuntur.

[Ἠροειδής. Pseudo-Did. ad Od. l. c. Ἠροειδέα· μέλανα δίκην ἀέρος, ἢ βαθύν, ἢ ἀναπεπταμένον, καὶ μέγαν, ἢ διὰ τὸ μόνον ἀέρα ὁράσθαι τοῖς πλέουσιν, ἢ ἐπεὶ τὸν ἀέρα καθορᾶν ἐστὶν ἐν τῷ ὕδατι, ἢ ὅτι ἀέρι ἄμολα ἢ θάλασσα τὴν χροίαν. Eust. 1444. "Ὅτι πόντον ἡροειδέα λέγει κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ τὸν μέλανα δίκην ἀέρος, ἢ τὸν βαθύν, ἢ τὸν ἀναπεπταμένον καὶ πλατύν, ἐξ οὗ μόνος ἀὴρ καθορᾶται τοῖς πλέουσιν: 1714. Τὸ δὲ κοῖλον σπέος ταυτὸν ἐστὶ τῷ, σπέος ἡροειδὲς· δηλον γὰρ ὡς τὰ βαθέα ἐσκοτώνται διὰ τὸ τοῦ ἀέρος μέλαν. Apollon. Lex.: Ἠροειδέα· μέλανα, ἡροειδῆ. II. Ψ. 744. Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡροειδέα πόντον, ubi Pseudo-Did. σκοτεινόν, μέγαν, ἢ ἀναπεπταμένον, ἐν ᾧ ἀὴρ μόνος ὁρᾶται. Hesych. Ἠροειδέα· μέλανα, ἢ ἀναπεπταμένα, σκοτεινά. ("Lege μὴ ἀναπ." Schleusner. Mss. Imo recte se habet vulg. lectio. Vide Albertii not.) Ἠροειδὲς· ἀερῶδες, μέγα, ("I. μέλαν," Schleusner. Mss. imo recte μέγα, i. e. Late patens, ut e seqq. patet,) διὰ τοῦ ἀέρος ἔκτασιν τῶν ὀφθαλμῶν μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ὥστε καὶ τὰ διεστώτα ἐκ πολλοῦ ὁρᾶν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ζοφῶδες, καὶ σκοτεινόν, καὶ ἀερῶδες τῇ χροίᾳ. (Ubi v. Interpr. H. E. 770. "Ὅσον δ' ἡροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, Ἠμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσω ἐπὶ οἶνοπα πόντον, Τόσσον ἐπιθρῶσκουσι θεῶν ὑψηλές ἴπποι. Pseudo-Did. Ἀναπεπταμένον τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ἢ ἀερῶδες.) "Videtur hic excidisse aliquod substantivum, veluti αὐγὰς, vel διάβλεψιν, vel simile quid." Kust. Imo recte se habent vulgata. Ordo est: Μηδενὸς ἐμποδίζοντος ἔκτασιν τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ ἀέρος. Schol. Ven.: Ἀναπεπταμένον τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος· ἢ ἡροειδὲς, σκοτεινόν. Διὰ τὸν ἐν ἡμῖν οὕτω ἐδήλωσε τὸ τάχος τῶν ἵππων· ὅσον γὰρ τις ἐκτείνει τὴν ὄψιν εἰς τὸν παρὰ θάλασσαν ἀτενίζων ἀέρα, μηδενὸς ἀντιπίπτοντος, ἀλλὰ τοῦ ὀρωμένου παντὸς ἀέρος ὄντος, τοσοῦτόν φησὶν ἐστὶ τὸ βῆμα τῶν θείων ἵππων ὁρμῶντων. Ἠροειδὲς δὲ, τὸ τοῦ ἀέρος εἶδος. Ἀλλως. Ἀέρα λέγει τὸ ὀμιχλῶδες καὶ ἄρατον· Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν· ὅθεν καὶ Ἠεροφῶιτις Ἐριννύς, ἢ *σκοτεινῶς καὶ *ὀμιχλωδῶς φοιτῶσα. Τὸ οὖν ἡροειδὲς ὅσον εἶδε μέχρι τοῦ ἀεροειδοῦς, τουτέστι, τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχνυδούς. Ἠεροφῶνιοι οὖν κήρυκες, ὧν ἡ φωνὴ καὶ μέχρι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχνυδούς δῖκνεῖται, ὅπερ ἐν ἄλλοις, Φωνὴ δ' αἰθέρ' ἵκανε· ἀφανὴς δὲ οὗτος ἀνθρώποις. Respicitur II. O. 686. φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἵκανε. Etym. M.: Ἠροειδὲς ἀντρον ἐπήρατον, (Od. N. 103. 347.) ἀεροειδὲς, σκοτεινόν· τινὲς δὲ φασὶν οὐκ εἰς σκοτεινόν τὸ σπήλαιον, ἀλλ' ἡροειδὲς εἰρησθαι, ὡς τὸ, Μέγα *ἀερομέτρητον, ὁμοίως τὸ, "Ὅσον δ' ἡροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι:—ἀναπεπταμένον τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος· καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινόν ἀνεῖσθαι. Ἡρακλέων Ἐνοδιοῖς. "In vulg. sunt etiam alterius lectionis vestigia, οὐκ εἶναι σκοτεινόν τὸ σπήλαιον, quæ multo est melior, quia eis commode stare nequit, nisi e seq. membro subaudiatur commune verbum εἰρησθαι." Sylb. Pseudo-Did. ad Od. N. l. c. Ἠροειδὲς· μέγα, καὶ ἀναπεπταμένον, εὐσκιον. Zonar.: Ἠροειδέα· μέλανα, (editum est μέλαινα.) "Ὀμηρος· Ἐπ' ἡροειδέα πόντον. Ἠερόεντα· σκοτεινά. Ἠροειδῆ· ὁμοίως. Suid.: Ἠερόεν καὶ ἡροειδὲς· σκοτεινόν. Hesiod. Theog. 252. ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ, ubi Schol. ἀερῶδει καὶ μέλανι. Orph. Argon. 395. Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλὴν εἰσῆλθομεν ἡροειδῆ· Hymn. 38=37, 22. Προῖαι ἀνάοι, ψυχροτόφοι, ἡεροειδῆς: Fr. 6, 2. Proclo in Plat. Tim. 95. Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἡροειδὲς. "Mutavi interpunctionem, et ἡροειδὲς dedi, ut ad σπέος conveniat, pro ἡροειδῆς." Gesn. Huc respexit Etym. M. Σπέος· τὸ σπήλαιον, τὸ ἀφώτιστον

A οἶκημα· παρὰ τὴν σβέσιν τοῦ φωτός· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γὰρ φῶτος ἐστερημένον ἐστίν· ὅθεν φησὶ,—σπέος ἡεροειδὲς. "Τὸ ἡροειδὲς, Totum aëris spatium, quoad oculis prospicere possumus, Heyn. Hom. 5, 144. ad Lucian. 2, 27. Voss. Myth. Br. 1, 180. Wakef. S. C. 1, 17. Wolf. ad Hesiod. 61." Schæf. Mss. Arrian. Ind. 6, 3. e Megastheue: Οὕτω τοι ἀμενηνότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἡεροειδέστερον.]

* "Ἠερολέσχης, ὁ, ἢ, Vaniloquus, Ep." Hederic. Lex. Ed. Lond. 1816.]

* Ἠερομήκης, ὁ, ἢ, Altus velut usque ad aëra, In aërem protensus. Orph. Arg. 927. Μέσσον δ' ἡερόμκηες ἐπὶ στύπος ἄλσει πολλῷ Ἠπλωται φηγοῖο, περίξ * κλαδεῶσιν ἐραννόν.]

* Ἠερόμορφος, ὁ, ἢ, Aëre vestitus, Aërius. Orph. Hymn. 80, 6.]

* Ἠερόπλαγκτος, ὁ, ἢ, In cælo errans, epith. stellarum. "Dorv. ad Char. 267(=361. 'Maneth. 4, 509. Ἡέλιος ἀκάμας, πυρόεν σέλας, ἡνίκ' ἂν ἔλθῃ Ἀρσενικοῖς ζώοις κατ' αἰθέρος ἡερόπλαγκτον * Ζωφορίην, θηλεία δ' ἔχῃ * νεολαμπέα μήνην, uti hi versus legendi; male enim * ἱερόπλαγκτον," cf. Lucian. 2, 27. 'et Ζωφορίη vertitur Via lucifera, cum sit, Zodiacus circulus s. Orbis ferifer.')" Schæf. Mss. Vide Ἠερόφοιτος. Orph. Hymn. 7=6. * Ἐπαφαεῖς ζωνὰς ἐφορώμενοι, ἡερόπλαγκτοι. Omnino v. Dorv. l. c. 759=664., a Schæf. Mss. indicatum.]

* Ἠερόποιταν· ἐπιτιμῶσαν. Hesych. ubi v. Interpr. "Nonn. Dionys. 6, 368. Ναυτίλος ἦν ἀκίχρητος, ἔχων πλόν * ἡεροφοίτην.) II. I. 571. (ἡεροφοίτης Ἐριννύς.)" Wakef. ad marg.]

Ἠερόπομπος, ὁ, ἢ, In aëre apparens, si emendate legitur ap. Hesych., Ἠερόπομπα· κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα. Mihi enim videtur significare potius τὰ κατὰ ὄν ἀέρα πεμπόμενα. [Vide Albert.]

* Ἠέροπος, ὁ, Ionica forma, i. q. ἀέροπος, ἀερόπους. "Munck. ad Ant. Lib. 122.: Verh. ibid. 297." Schæf. Mss.]

* Ἠεροφαῖς, ὁ, ἢ. Theanus Epist. ap. Holst. ad Porphyr. V. Pythag. 22=39. Ἠμίθητος γὰρ εἰμι καὶ τὸ ἡεροφαῖς ἄστρον τοῦτο οὐ φέρω βλέπειν, Nec diurni hujus sideris aspectum fero.]

* Ἠεροφεγγής, ὁ, ἢ, In aëre splendens. Orph. Hymn. 19=20. Κικλήσκω μέγαν, ἀγνόν, ἐρισμάραγον, περιφαντον, Ἠέριον, φλογέοντα, * πυρίβρομον, ἡεροφεγγή.]

* Ἠεροφότης, ὁ, ἢ, Per aërem itans s. vagans. Orph. Hymn. 80=81. Αὔραι * ποντογενεῖς * Ζεφυρίτιδες, ἡεροφῶιτοι. "Ἠεροφῶιται vulgo." Hermann. qui tamen edidit Lith. 45. "Ὅσα τε κεκλήγασι μετὰ σφίσιν ἡεροφῶιται. Noun. Dionys. 6, 368. ἔχων πλόν ἡεροφῶιτην. "Jacobs. Anth. 7, 28. Huschke. Anal. 235. 282. Toup. Opusc. 2, 85." Schæf. Mss. Etym. G. in Ἠεροφῶιτις citandus. Pseudo-Herodian. Partitt. 44.: Ἠεροφότης· ὁ εἰς τὸν ἀέρα φοιτῶν.]

Ἠερόφοιτος, ὁ, ἢ, Per aërem itans, Aërem frequentans. Componitur enim ex ἡῖρ et φοιτάω, quod non simpliciter Ire significat, sed Ire sæpius, i. e. Itare, Ventitare, Frequentare locum aliquem. Sic ἡερόφοιτος dicitur ap. a Phocyl. (159.) Κάμνει δ' ἡερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα. ["Ἠεροφῶιτις, sic in uno Cod. scriptum. Vulgo ἡερόφοιτος." Brunck. "Ἠεροφότης Bar. (cf. Ἠερόπλαγκτος.) Citat Schol. Nicandri p. 92. Ed. Colon. (p. 61. Schneider.) ubi ἡερόφοιτος." Gaisf.] Idem (117.) "Ὅπλον ἐκάστῳ δῶκε θεὸς φύσιν ἡερόφοιτον. "Ὅρμισι μὲν πολλὴν ταχυτῆν, ἀλκὴν τε λένουσι, ubi si ἡερόφοιτον jungamus cum versu sequente, dicemus datam naturam aërivagam avibus, et Bud. ita videtur intellexisse, scribens in Lex., ἡερόφοιτος, epithetum volucrum, Phocylidi. Dure tamen videtur jungi cum sequenti versu, sed nisi cum eo jungatur, vicissim dura quæpiam explicatio quærenda erit. Vulgo exponunt Naturam aëripetam, dicentes Aëripetam significare Divinam. [De hoc versu vide Interpret. ap. Gaisf.] "Manetho 5, 145. Καὶ σὺν τῷδε γένοιτο ἰοβλέφαρος Κυθέρει, Καλοβάτην σχοίνων ἰδὲ ἡερόφοιτον ἔθηκεν. Qui priori horum versuum inest hiatus, eum, cum in Homer. carminibus similes occurrant, retinendum dixerim, in altero autem particulam muto, ἡδ' ἡερόφοιτον ἔθηκεν.

Vulgata quidem præbet *ἱεροφούτον*, verum hoc corruptum esse Dorv. ad Char. 361. pluribus exposuit, similique modo 4, 509. lectum *ἱερόπλαγκτον*, *ἱερόπλαγκτον* scr. esse docuit. Meliori de nota alia ejusdem stirpis compositio se commendat, 4, 227. **ἱερόλημπος*, quod sicut *ἱερόπλαγκτος* ex hisce Maneth. locis Lexicis accedat." Spitzner. de Versu Gr. Heroico p. 158. "Brunck. ad Anacr. p. 100. Ed. 2. ad Charit. 266. 666. Jacobs. Anth. 8, 206. 10, 311." Schæf. Mss. Orph. Εὐχῇ π. Μ. 33. Καὶ χθονίους, καὶ ὑποχθονίους, ἡδ' **ἱεριοφίτους*. "32. Voss. lect. propter sequens *ἱεριοφίτους* recepi. 33. Vulgo idē **πυριοφίτους*. Dinner., ut a Schneidero observatum est, ἡδὲ *πυριοφίτους* affert. Quod recepi, emendatio est Ruhnck. Hermann. quem secutus est Maltbuius Lex. Gr. Pros. v. *Πυριοφίτος*. Imo Ruhnck. Ep. Cr. 275. rectius *ἱεροφίτους* legit. Orph. Hymn. 2=1, 9. 8=7, 2. 50=49, 5. 80=79, 1. Lith. 45. Argon. 47. Nonn. Paraphr. 111, 17.]

Ἡεροφίτης, (ἡ,) pro *ἱεροφίτος* dicitur ab Hom., mutata declinatione, Il. B. (imo I. 571.) τῆς δ' ἱεροφίτης Ἐριννὺς Ἐκλυεν ἐξ Ἑρέβουσιν: T. (87.) Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἱεροφίτης Ἐριννὺς. I. e., Furia per aërem itans, s. vagans, vel, Invisibiliter contra hos vel illos itans. Hesych. enim inter ceteras explanationes ponit hanc, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα: Eust. addit κατὰ τινων. Scribit enim, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα κατὰ τινων. Potest etiam intelligi *ἱεροφίτης*, Quæ per infernas tenebras ambulat et vagatur.

[*Ἡεροφίτης*. In Scriptura Sacra similiter dicitur The Pestilence, that walketh in darkness. Pseudo-Did. ad Il. I. 571. *Ἡεροφίτης* ἐκ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος: T. 87. ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα, ἡ ἀόρατος, ἡ ἢ **ἀπροοράτως* φοιτῶσα καὶ ἐπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων. ἐστὶ δὲ καταχθονία δαίμων, ἡ Ἐριννὺς, οἷον ἡ διερευνῶσα τὰ ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργα. Etym. G.: *Ἡεροφίτης* ἀρσενικόν, ὁ ἐν τῇ ἀέρι φοιτῶν, παρὰ τὸ δι' ἀέρος φοιτῶν καὶ σκότους καὶ τὸ θηλυκὸν ἱεροφίτης, ἡ **ἀπροοράτως* φοιτῶσα καὶ ἀπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων. ἐστὶ δὲ καταχθονία δαίμων Ἐριννὺς, οἷον, ἡ διερευνῶσα ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργα. In Huschk. Anal. Cr. 282. Etym. G. locus citatur sub titulo Etymologici Ms., ubi rectius legitur τῷ ἀέρι. "Leg. ἐπερχομένη." Schleusner. ad Phot. Etym. M.: *Ἡεροφίτης* Ἐριννὺς ἡ ἐκ τοῦ σκότους φοιτῶσα. ἡ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος. παρὰ τὸν περὶ τὸν ἀέρα φοιτῶν, ἡ **ἀοράτως* φοιτῶσα. ἡ παρὰ τὸ ἔαρ, ὁ σημαίνει τὸ αἷμα καὶ ὁ αἱματοπότης, **ἱεροπότης*. ἡ ἢ **ἐροφίτης*, ἡ περὶ τὴν γῆν φοιτῶσα. ἐξ οὗ καὶ ἐξεράσαι, τὸ τὴν τροφὴν εἰς τὴν γῆν ἀπορρίψαι καὶ τὸ η, ὡς ἄρθρον **ἐκδεκτόν*. Suid. Zonar. et Phot.: *Ἡεροφίτης* δαίμων, (in Photio et Suida non legitur δαίμων,) ἡ **ἀοράτως* ἐρχομένη κατὰ τὰ ἔργα, I. τὸν ἀέρα. "Cf. Struchtmeyer. Obs. Cr. 44." Schleusner. "Triller. τὸν ἀέρα, ut Etym. Zonar. vero ut Suid." Muller ad Reinesii Obs. in Suid. 106. In Apollon. Lex. legitur *Ἡεροφίτης* Ἐριννὺς sine interpretatione. "In Lex. SGerm. Ms. legitur, ἡ **ἀοράτως* ἐρχομένη κατὰ τὸν ἀέρα." Villosion. In Bekkeri Anecd. Gr. glossa illa non legitur. Hesych. *Ἡεροφίτης* Ἐριννὺς. ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἡ ἀέρα ἡμφιεσμένη, ἡ **ἀοράτως* φοιτῶσα, ἡ **ἀεροπλάνος*, οἱ δὲ, ὅτι ἐν Ἀιδου, ἐν σκοτίᾳ. Ubi v. Albert. "Schol. Oppian. H. 3. p. 121. (Ταῖς δ' ἴσα τεχνάζουσι, καὶ ἱερόφουτα γένεθλα Τευθίδος. ἀέρι πετόμενα. P. 1. τὰς τευθίδας φησὶν ἱερόφουτα γένεθλα, ὡς ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶντα, πέτανται γὰρ καὶ διὰ τοῦ ἀέρος φέρονται, ὡς ὑπόπτερα, τευθίδες δὲ εἰσι τὰ κοινῶς λεγόμενα **καλαμάρια*. S.) Max. Tyr. 4. p. 34. Phurn. de N. D. 10. p. 153. n. Schol. Eurip. Or. p. 149." Schleusner. Mss. Eust. 775.: *Ἡεροφίτης* δὲ Ἐριννὺς, ἡ ἀφανὴς καὶ ὡς ἐν σκότει ἐπιφοιτῶσα. πολλαχού γὰρ ἡέρα τὴν ἀορασίαν λέγει ὁ ποιητής. ἡ καὶ διότι ἀπὸ τοῦ σκότους, ἥτοι τοῦ Ἀιδου, ἐξεῖσι, διὸ καὶ ἐπάγει, Ἐκλυεν ἐξ Ἑρέβους; 1173. Καὶ ἱεροφίτης Ἐριννὺς, ἡ γοὺν ἀφανὴς φοιτῶσα κατὰ τινων. Schol. Ven. ad Il. I. 567. *Ἡεροφίτης* δὲ, ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα. αἱ ποινὰι γὰρ **ἀπροοράτως* ἐρχονται. *Ἡεροφίτης* τὰ εἰς τῆς παρώνυμα θηλυκά, παρακείμενα τοῖς εἰς τῆς ἀρσενικοῖς βαρυνόμενοις, **προπερισπᾶται*, εἰ φύσει μακρὰ παραλήγοιτο, **πρωθῆβις*, *πολιήτις*, **ἀλειτίς*, **πλανίτις*, (I. *πλανή*-

τις) *πρεσβῦτις*, οὕτως δὲ καὶ ἱεροφίτης. "Ὅσα δὲ παρὰ τὸ πόλιν ἐστίν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, **ἀρτοπόλις*, **ἀλφιτοπόλις*. ἀλλ' οὖν καὶ ὅσα παρὰ τὸ κοῖτος, παρά-κοιτις, ἀκοιτις. Τὸ μέντοι δολόμητις οὐκ ἐστὶ θηλυκόν, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικόν. καὶ ἴσως τὸ μήτις ἐγκτεται, ὡς τὸ, πολὺμητις, καὶ ἐστὶ σύνθετον. Ἀλλως γράφεται καὶ ἱεροφίτης (I. ἱεροφ.) ἡ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη. *Ἡεροφίτης* ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα. αἱ ποινὰι γὰρ **ἀπροοράτως* ἐρχονται. Πῶς δὲ Ἀιδὸν ἐπικαλεῖται, ἡ δὲ Ἐριννὺς ἐρχεται; δῆλον ὡς ὑπέρητις: ad Il. T. 87. *Ἡεροφίτης* **προπερισπαστέον* ὁμοίως τῷ **πρωθῆβις* καὶ *πολίτις*. **πιστέον* δὲ μᾶλλον τοῖς παρὰ τὸν ἀέρα ἐκδεξαμένοις τὴν σύνθεσιν γεγονέναι, ἐπεὶ **ἀοράτως* φοιτᾷ. ἀέρα γὰρ λέγει τὸ σκοτεινὸν κατὰ-στημα. Ἡέρι γὰρ κατέχοντο, (Il. P. 368.) καὶ, Ἀἴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖη, (I. βαθεῖ ἦν, Od. I. 144.) Ἡεροφίτης Ἐριννὺς. τινὲς τὸ η ἄρθρον ἐδέξαντο, ἢ ἡ, ἢ **ἐροφίτης*, παρὰ τὴν ἔραν, ἢ (I. ἡ, ex Etym. M.) ἐν τῇ γῇ φοιτῶσα, ἡ οἷον **ἐρεβοφίτης*. Ἀμεινον δὲ γράφειν ἱεροφίτης, ὁ ἐστίν, ἡ ἐξ ἀφανοῦς φοιτῶσα. Οὕτως Ἡρωδιανός. Valck. Lex. de Spirit. Dict. 222.: *Ἡεροφίτης* Ἐριννὺς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα. Orph. Hymn. 9=8. **Ταυρόκερως* Μῆνη, *νυκτιδρόμος*, ἱεροφίτης. "Wakef. Eumen. 69. Heyn. Hom. 5, 661. Wassenb. ad Hom. 129." Schæf. Mss.]

Ἡερόφωνος, ὁ, ἡ. Apud Hom. *præcones* vocantur *ἱερόφωνοι*, i. e., ut ait Hesych. non dubium est enim, quin *ἱερόφωνοι* ex Il. Σ. (505.) sumserit, Σκηπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον *ἱερόφωνων*, Elatam vocem habentes, s. Altam, vel, Voce aërem replentes. Quæ posterior explicatio mihi valde placet, quod simul etymologiam vocis ostendat. Eust. in Il. E. hujus nominis proprii *Ἡερίβοια* etymologiam declarans, *Ἡερίβοια*, inquit, si fit a nomine βοή, ita vocari dicitur tanquam Altiloqua, eo modo quo dicuntur *ἱερόφωνοι*.

[*Ἡερόφωνος*. Hesych. *Ἡερόφωνων* μεγαλοφώνων, πληρύντων φωνῆς τὸν ἀέρα. Pseudo-Did. *Ἡερόφωνων* μεγαλοφώνων, ἡ τῶν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ. φωνή γάρ ἐστι, ὡς Ἀπολλωνίος φησιν, ἀῆρ πεπληγμένος. Schol. Veu. *Ἡερόφωνων* δὲ, ὡς ἡ φωνή μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς (ἀφ.) ἰκνεῖται, καὶ ἐν ἄλλῳ, Φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἴκανε. *Ἡερόφωνων* ὡς ἡ φωνή μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς (ἀφ.) ἰκνεῖται, ὁ ἀλλαχοῦ εἶπε, Φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἴκανε, (Il. O. 686.) ἡ τῶν τὸν ἀέρα φωνούντων, ἀῆρ γὰρ πεπληγμένος ἐστὶν ἡ φωνή. Apollon. Lex.: *Ἡερόφωνων* τὸν ἀέρα πληρύντων φωνῆς. "Il. Σ. 505. ubi memorabilis omnino Schol. annotatio, ex ipsis ducta esse videtur Apollonii Commentariis: *Ἡερόφωνων* μεγαλοφώνων, ἡ τῶν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ. φωνή γάρ ἐστιν, ὡς Ἀπολλωνίος φησιν, ἀῆρ πεπληγμένος. Itaque ab ipso Apollonio proficisci hæc glossa non potuit; sed ex alterius forte Grammatici commentariis, uti recte in commune Hesychii Lex., ita, male sedula diligentia, in singulare Apollonii Glossarium, est admissa." Toll. "Oppian. H. 1, 620. (Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιόπων τε καὶ Αἰγύπτου ῥόαν. Ὑψιπέτης γεράνων χορὸς ἐρχεται ἱερόφωνων, Schol. ἐν τῷ ἀέρι φωνουσῶν.)" Wakef. Mss.]

Ἡερόθεν, adverb. Ab aëre, Ex aëre, pro ἀπ' ἀέρος, Anthol. [Jul. Æg. Epigr. 25. "Charit. 668." Schæf. Mss.]

Ἡερόεις, εσσα, εν, Tenebrosus, Caliginosus, ut Τάρταρος *ἱερόεις* ap. Hom. et Τάρταρα *ἱερόεντα*, ap. Hesiod. Il. Θ. (13.) "Ἡ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἱερόεντα. Hesiod. 119. 682. 721.) Τάρταρα τ' ἱερόεντα. Eust. ait *ἱερόεντα* κέλευθα vocari ab Hom., vel Viam ad inferos, s. per inferos, vel simpliciter, Iter per aërem. Quo in sensu commode *ἱερόεντα* κέλευθα ad verbum exponeremus Vias aërias, ex Ovidio.

[*Ἡερόεις*. Eust. 455. Μέλας γὰρ ὁ ἀῆρ, ὅθεν καὶ ἡρδὸν τὸ σκοτεινόν: 695. *Ἡερόεις* δὲ Τάρταρος, ὁ σκοτεινός, ἐπεὶ φύσει μέλας ὁ ἀῆρ, ὅθεν καὶ τὸ, ἡέρα πολὺν ἔχενεν, ἥτοι σκότος κατέχευεν, ἡ καὶ ἄλλως, ὁ ἀῆρ αὐτόχρομα, ὡς πρὸ βραχέων γέγραπται: 1882. Ἰστέον δὲ ὅτι κέλευθα ἱερόεντα, ἡ τὰ πρὸς δύσιν καὶ Ἀιδὸν, ἡ καὶ ἀπλῶς τὰ περὶ ἀέρα. Pseudo-Did. ad Il. Θ. I. c. *Ἡερόεντα* τὸν ὀμιχλώδη καὶ σκοτεινόν: O. 191. Ἀιδης δ' ἔλαχε Ζόφον ἱερόεντα. τὸν ὀμιχλώδη καὶ σκοτεινόν: Ψ. 51. Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ Ζόφον ἱερόεντα. ἀερώδη, σκοτεινόν, ἡ πλατύν: Od. Υ. 64. Κατ'

ἡρόεντα κέλευθα· τὸν ἀέρα, ἢ τὸν Ἀἶδην. Schol. Hesiod. l. c. Ἡρόεντα δὲ, σκοτεινά. Vide Etym. M. in Ἡέριος citandum. Suid.: Ἡρόεν, καὶ ἡεροειδές· σκοτεινόν. Ἡέροεις ὁ σκοτεινός Ἀἶδης. “L. ὁ σκοτ. ὄλον Ἀἶδης.” Kust. Zonar.: Ἡέροεις· σκοτεινός. Ἡέροεις Ἀἶδης. (“Sic leg. etiam ap. Suid. Ἡέροεν στόμα Βοσπόρου, Apoll. R. 1, 1114.” Tittm.) Ἡέρόεντα· σκοτεινά. Tittmanni Cyrill.: Ἡέροης (l. Ἡέροεις) σκοτεινός, Ἀἶδης. Schol. Flor. Apoll. R. l. c. Στόμα Βοσπόρου ἡρόεν· οἶον ἀερῶδες, ἥτοι ὀμιχλῶδες: Schol. Par. Ἡέροεν δὲ λέγει τὸ τοῦ Βοσπόρου στόμα, οἶον ἐὶ ἀερῶδες καὶ ὀμιχλῶδες. Hesych.: Ἡέροεν· ἀερῶδες, σκοτεινόν. Ἡέρόεντα· σκοτεινόν, ἀερῶδη. “Hinc bene Brunck. Oppian. C. 3, 74. (ubi Schneider. sic edidit, Ῥινὸς δαιδαλέος, χροῖη τ’ ἐπὶ παμφανώσῃ Ἡέροεις, πυκινῇσι μελαινομένῃσιν ὀπωπαῖς,) sed construct. non videri; nam ὀπωπαῖς regitur a παμφ.” Wakef. Mss. “Vulg. χροῖη τ’ ἐπὶ παμφανώσῃ Ἡέροεις solæcum emendavit Brunck. cum Bocharto. Licebat etiam alio modo vitium tollere, χροῖη τ’ ἐπὶ παμφανώσῃ, ἡέροεσσα μελαινομέναις πυκινῇσιν ὀπωπαῖς.” Schneider. “Χροῖη. Sic vulgatum. Χροῖη τ’ *ἐπὶ παμφανώσῃ emendavit Brunck., cui Cod. Reg. astipulari affirmat Schneider., quod minime verum est; unde vulg. retinimus. Jam Bochart. Hieroz. 1, 786. in χροῖη τ’ ἐπὶ παμφανώσῃ mutandum videbat.” J. N. Belin de Ballu. “Wakef. S. C. 2, 112. (‘Vocem ἔαρ dicebamus significare Sanguinem.—Similiter Orpheus de Lap. vocat Jaspida purpuream, *ἐαρόχροον ἱασπιν, p. 138. Steph.’ vide notata in Ἀερόχροος. ‘Neque aliter explicari aut potest, aut debet Dionys. P. 724. a Gesn. citatus, qui vocat hunc lapidem ἡρόεσσαν ἱασπιν. Nihil differunt scilicet ἔαρ, ἥρ, et ἡαρ, ut abunde patet ex Hesychio et aliis. Nonnus, referente Morelli Thes., habet ξανθὸς ἱασπης, ut alii ξανθὸν αἶμα. Demiror hoc Tyrwhitti sagacitatem latuisse.’) Græv. Lect. Hes. 527. Dorv. ad Char. 674.” Schæf. Mss. Nicarch. Epigr. 5. “Manil. 6, 391. (Χαλκὸν μαλθάσσοντες ἰδ’ ἡέροεντα μόλιβδον, cf. Nicand. Th. infra afferendum.) Quint. Cal. 5, 631. (ἔθεντο Τιμήεντ’ ἐλέφαντα καὶ ἀργυρον ἡέροεντα. ‘Argentum clarum. Ἀήρ, s. Αἶρ, namque lucis ac tenebrarum vicissitudine varie afficitur, ideoque purpureo usu pro Tenebris capitur; quandoque pro Luce. Ἡέροεις itaque pro Claro et splendente iterum utitur Calaber 6. ἀπ’ ἡέρόεντος Ὀλύμπου Σεῖο πατὴρ, de Æsculapio numeris deorum ascripto. Inde est quod ἡέριος sit Matutinus, cum dilucescit aër. Il. A. Ἡερίη δ’ ἀνέβη μέγαν οὐρανόν, de Thetide eo, cum lucesceret, conscendente. Hesychio interpr., Ἡερίη· ἑωθινή, ὀρθρινή, βλάβη. Duæ priores expositiones sunt et in minoribus Hom. Scholiis. Item: Ἡέριον· ὀρθρινόν. Argentum autem clarum lucis, dieique instar scribit Plin. 33, 3.: Non colore, qui in argento clarior, magisque diei similis, et ideo militaribus signis familiarior. Vide Macrobi. Saturn. 1, 17. Ea notione non intellecta, Rhodom. reposuit αἰγλήεντα pro ἡέροεντα.’ Dausq. ‘Ἡέροεντα etiam non allubescit mihi, neque Dausq. moror, qui et res et notiones diversas perperam confundit. Rhodomanni αἰγλήεντα bonum est, sed longius paulo petiit. Scribendum suspicor, Τιμήεντ’ ἐλέφαντα, καὶ ἀργυρον ἡμερόεντα. Id propius, et ad τιμήεντα commodè accedens.’ Pauw.) Nicand. Th. 257. (Χροῖην δ’ ἄλλοτε μὲν μόλιβδον ζωφοειδέος ἴσχει, “Ἀλλοτε δ’ ἡέροεντα, τότε ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ.”) Wakef. Mss. Ubi v. Schneider. qui e Cod. Goett. glossam hanc affert: Ἡέροεσσα· μέλαινα. Schol. Γράφεται δὲ καὶ Ἀνθεσι χάλκης. Οὕτως καὶ παρὰ Νουμηνίω: “Ἀνθεσὶ γε μὲν εἶδ’ ἐπ’ ἰχώρ Ἡέροεις· τότε δ’ αὖ μόλιβδον ἐναλίγκιον εἶδος Ἀμφὶ ἐκδαίνει χάλκη ἴσον. “Suspicio, ubi est ἀμφὶ ἐκδαίνει, scriptum fuisse κυκλαίνει, ut supra in Fragm. posito ad v. 237.” Schneider.]

[Ἡέροεις Ζόφος. “Homère et autres emploient fréquemment cette locution. Ainsi, Il. 21, 55. 12, 139. 13, 191. 23, 51. et l’on traduit Tenebræ obscuræ. Pour moi, ne voyant rien de beau dans une pareille version, ne prêtant pas facilement aux grands poètes de ridicules réductions, j’ai cru devoir examiner séparément Ζόφος et ἡέροεις. Le premier si-

gnifie Ténèbres, donc le Couchant, Od. 3, 345. 9, 25. 10, 190. 12, 80. 81. mais les ténèbres n’étant que l’absence du jour, que la privation du jour, je conçois que les ténèbres en général puissent se qualifier, et en particulier les ténèbres des enfers. Il y règne un épais brouillard. Ἀήρ a ce sens, Théocr. 17, 120. Ζόφος ἡέροεις signifiera donc des ténèbres qui ne sont pas seulement l’absence de la lumière, mais des ténèbres palpables. Milton, qui a quelque part cette idée, n’aurait pas été inspiré par le Tenebræ obscuræ des nombreux commentateurs d’Homère. Si je suis exact, il faudra renoncer au Tenebræ obscuræ d’H. Et. et autres, au Tenebræ magnæ de Suidas, qui explique ἀερόεν par μέγα.” Gail. in libro, cui titulus, Le Philologue, N°. 4. An. 1818. p. 416.]

Ἡέριος, (ἱα, ον,) Aërius, Per aërem gradens, aut potius volans, Qui est in aëre. Il. Γ. (7.) de gruibus loquens, Ἡερίαι δ’ ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται, Aëriæ grues, ex Ovidio, qui Aëriam avem dicit In aëre volantem. Aërias grues Servius vult esse Virgilio vel Aërii coloris, vel Altum volantes. || Ἡέριος est etiam Matutinus, πρωῒνός, ὀρθρινός, ut Il. A. (497.) Ἡερίη δ’ ἀνέβη μέγαν οὐρανόν, Οὐλύμπόν τε, Matutina, Mane profecta, vel Mane iter faciens, vel simpliciter, Ascendit cælum matutina, i. e. Mane. Sed et hic pro Aëria sumi potest Ἡερίη, ut vicissim in illo Il. Γ. loco, ἡερίαι accipi pro πρωῒναι volunt quidam. At Od. I. (51.) ἡέριοι unico modo exponitur, videlicet Matutini, ubi dicitur, Ἥλθον ἔπειθ’, ὕσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη, Ἡέριοι, ubi tamen aliter posse legi, et aliam expositionem inveniri, dicam in Ἡρ, unde deducitur ἡέριος, cum hanc signif. habet.

[Ἡέριος. Pseudo-Did. Il. A. 497. Ἡερίη· ἑωθινή, ὀρθρινή: 557. Ἡερίη γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων· ὀρθρινή: Γ. 7. Ἡερίαι· ἑαρίναι: Od. I. 52. Ἡέριοι· ὀρθρινοί. Schol. Ven. Il. Γ. 7.: Ἡερίαι· ἐκ τοῦ ἀήρ, ἡ ἀορασία, ἀήρ δὲ, ἀέρος, ἡέρος, τροπὴ τοῦ α εἰς η, ἐξ αὐτοῦ ἡερία, αἱ ἡερίαι. Apollon. Lex.: Ἡερίη· ὀρθρία, πρωῒνή. Ἡερίαι· πρωῒναι, ὀρθριναι. Eust. 141. Τὸ δὲ Ἡερίη, ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὀρθρινή, ὡς εἴρηται, λαμβάνηται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε· ἥρ γὰρ ὁ ὀρθρος, καὶ κλίνεται ἥρος, ἥρι, οἶον, Ἥρι μάλα Ἑλλήσποντον πλεούσας, (Il. I. 360.) Ἥρι μάλα Ἑλλήσποντον ἐπ’ ἰχθυόεντα πλεούσας· ὅθεν καὶ ἥως ἡριγένεια, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἡρίη γόνυ, ἡ ὀρθρινή, καὶ πλεονασμῶ, Ἡερίη, οἶον καὶ τὸ, Ἡερίη γε τοὶ παρέζετο καὶ λάβεν γούνων, (Il. A. 557. Ἡερίη γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων.) Τινὲς δὲ ἡερίαν, τὴν ἀερίαν νοοῦσιν· οὐ γὰρ ἐστὶν εἰς οἶρανὸν κάτωθεν ἀνελθεῖν, εἰ μὴ διὰ μέσου ἡέρος, ἥτοι ἀέρος: 372. Ἡερίαι δὲ τοῖς πυγμαίοις αἱ γέρανοι ἐπιτίθενται, ὅ ἐστι πρωῒναι· ἢ διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι. Ἡ δὲ λέξις κεῖται καὶ ἐν τῇ Ἀράφωδι: 1615. Ἡέριοι δὲ νῦν μὲν, οἱ περὶ ὄρθρον· ἐν δὲ Ἰλιάδι, καὶ τὸ ἐξ ἀέρος ἡ λέξις δηλοῖ, ἐνθα πυγμαίοις ἐπιτίθεσθαι ἡερίαι λέγονται. Suid.: Ἡερίαι, καὶ Ἡερίη· ἑωθινή. Καὶ Ἡερινός, ὀρθρινός. Zonar.: Ἡερινός· ὀρθρινός. Ἡερία καὶ Ἡερίη· ἡ ἑωθινή. Tittmanni Cyrill.: Ἡερινός· ὀρθρινός. Etym. M.: Ἡερίη. Ἰλιάδος α’, Ἡερίη δ’ ἀνέβη μέγαν οὐρανόν:—ἑωθινή, ὀρθρινή. Καί, D Ἡερίαι δ’ ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται:—Ἰλιάδος γ’. Τὸ πληθυντικὸν, ἀπὸ τοῦ ἡέριος ἀρσενικοῦ· ἀπὸ τοῦ ἀήρ ἀέρος, ἀέριος. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ἡρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ιος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀστὴρ ἀστέρως, ἀστέρως· αἰθὴρ αἰθέρος, αἰθέριος· ὀλετήρ ὀλετήριος, *ὀλετήριος· *συντακτήρ συντακτήριος, συντακτήριος. Οὕτω καὶ ἀέριος, καὶ τροπὴ, ἡέριος. Πρόσκεινται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ θῆρ θηρός, θήριος. Λοιπὸν τὸ θηλυκὸν ἡερίαν παροξύνηται· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἡερίαι. Idem: Τὸ δὲ ἡερίαι, ὁ σημαίνει τὸ ὀρθρία, ἢ παρὰ τὴν ἡερί δοτικὴν, ἀντὶ τοῦ σκοτία· ἢ παρὰ τὸ ἥρι, ὁ δηλοῖ πρωί. Ἥρι μάλα, (Il. I. 360.) γίνεται ἡρίαι, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ε, ἡερίαι, ὡς πλέθρον, πέλεθρον. Τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκοτίας, Ἐς Τάρταρον ἡέροεντα, ἐκ τοῦ ἀερόεις, σημαίνει δὲ τὸν ὀμιχλῶδη καὶ σκοτεινόν. Etym. G.: Ἡερίαι· ἔστιν ἀήρ ἀέρος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀέριος, καὶ ἀερία τὸ θηλυκόν, καὶ κατὰ Ἰωνικὴν τροπὴν τοῦ α εἰς η, ἡερία, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ἡερίαι. Ἡερία· ἡ ἀορασία, ἔστιν ἀήρ ἀέρος, καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἀέριος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἡερία κατὰ Ἰωνικὴν διάλεκτον, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν

κῶν ἡρίαι. 'Ἡέρι' ἄερι, ἡρίαι, ὄνομα γένους θηλυκοῦ, ἢ εὐθεΐα ἡρία παροξυτόνως. Τὸ η ἦτα. 'Ἐκ τοῦ ἀήρ ἄερος, ἄερίος. Τὸ ρι ἰῶτα διάτι; τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ἡρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τοῦ ἰος γινόμενα, διὰ τοῦ ἰ γράφεται, οἶον, * συντακτῆρ, συντακτῆρος, συντακτῆριος· ἄσθρ, ἄστέρος, ἄστέριος· αἰθῆρ, αἰθέρος, αἰθέριος· ὀλετῆρ, ὀλετῆρος, * ὀλετῆριος· οὕτω καὶ ἀήρ, ἄερος, ἄερίος, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἡέριος. Πρόσκειται ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ θῆρ, θηρὸς, θήριος. Λοιπὸν γίνεται ἡέριος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἡρία, παροξυτόνως, ἢ εὐθεΐα τῶν πληθυντικῶν ἡρίαι. Hesych. 'Ἡερίη' ἐωθινή, ὀρθρινή, βλάβη. (Ubi v. Albertium. Wakef. ad marg. cum Reiskio conjicit μελαινῆ, citans Apoll. R. 1, 580. mox afferendum. "Lege βαθύ: v. supra p. 29. Aliter de h. l. iudicat Struchtmeyer. Obs. Cr. 36." Schleusner. Mss.) 'Ἡέριον' μέγα, λεπτόν, μέλαν. Ubi v. Albert. Apoll. R. 1, 580.: Αὐτίκα δ' ἡερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν Δύετο, ubi Schol. Flor. ἢ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον 'Ἡερίαν φασίν. "Ἡ ἡερία, ἀντὶ τοῦ πρῶτα, ἀπὸ τοῦ ἦρι: Par. 'Ἡερίαν δὲ τὴν Θεσσαλίαν λέγει, ἢ διὰ τὸ μέλαιναν ἔχειν γῆν, ὥσπερ καὶ τὴν Αἴγυπτον φασίν· ἢ ἡερίαν, ἀντὶ τοῦ πρῶτιν, πρῶτιν δὲ ἀντὶ τοῦ ("videtur excidisse πρῶτ', τεθέντος τοῦ," Schæf.) ὀνόματος ἀντὶ ἐπὶ ῥήματος. 'Ἀπὸ δὲ τοῦ ἦρ, (l. ἦρι,) ἡερία. "Apoll. R. 4, 1239. ('Ἡερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται, ubi Schol. Flor. πᾶν τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἡερόεν λέγεται, Schol. Par. ἡέρι δὲ, ἦτοι ἄορασίς, ἦτοι πολλῶ· πᾶν γὰρ τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἡερόεν λέγεται.)" Wakef. Mss. "Ex usu solenni debebat esse ἦτοι ἄορασίς, ἢ πολλῶ. "Ἡτοι—ἦτοι qui posuerit, præter hunc Schol. scio neminem." Schæf. "Charit. 668. Musgr. Rhes. 530. Jacobs. Anth. 6, 260. 8, 254. 9, 164. Heyn. Hom. 4, 451. Pierson. Veris. 88. Valck. Phæn. p. 405." Schæf. Mss. Dorv. Crit. Vann. 591. Orph. Hymn. 19=18, 2. 71=70, 6. 81=80, 6.]

Διήριος, pro simplici ἡέριος, Aërius, unde Apoll. R. 2, (227.) ὦδ' αἶψα διήριαι ποτέονται, pro ἡερίαι, vel quasi δι' ἡέρος: [4, 953. "Ὡς αἶ νῆα θέουσιν ἀμοιβადίς ἄλλοθεν ἄλλη Πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἶεν ἄπωθε Πετράων. Oppian. C. [1, 506. 'Ἄλλ' ὅπ' ἰχνεος ὄψε διηερίοιο τυχήσῃ:] Wakef. Mss. 3, (76.) 'Ὤκυτάον τε θέειν, καὶ τ' ἄλκιμον ἰθὺς ὀρούειν· Φαίης, ὅπ' ὅτ' ἴδιοι, διηερίην φορέεσθαι: [4, 409. ἐπεὶ κελάδοντος ἀήττω *Ταινίαι τ' ἐφύπερθε διηερίαι κραδάουσι. "Tryphiod. 635." Wakef. Mss. "Charit. 668. Valck. Phæn. p. 405." Schæf. Mss.] [*Υπῆριος, Subdivalis, Aërius, Subobscurus. Apoll. R. 4, 1577. Κεῖνο δ' ὑπῆριον θείην Πελοπηίδα γαῖαν Εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ. "Υπαέριος, Aërem habens, Subdivalis. Nov. Const. Imp. Leonis." Scapulæ Lex. ap. P. Baldwin. 1611. "Υπῆριος, Antip. S. 16. Avis, Pierson. Veris. 88." Schæf. Mss.]

['Ἡερίβοια, ἢ, nomen propr. Pseudo-Herodian. Partitt. 44.: 'Ἡερίβοια, κύριον. "A, ἡεροΐβια. Scripsi 'Ἡερίβοια ex Il. E. 389. Suid. (etiam in Ed. Mediol.): 'Ἡερίβεια· ὄνομα κύριον. Pari modo emendetur. Recte 'Ἡερίβοια in Lex. π. Πνευμ. 222." Boissonad. Etym. M.: 'Ἡερίβοια· ἀπὸ τῆς ἡέρι δοτικῆς, ἡέριον· Ἡερίβοια, ὄνομα κύριον, ὥς φησιν "Ὁμηρος Ἰλιάδος ε', ἢ ἡερία καὶ μεγάλα βοῶσα, ὥς τοῦ 'Ερμού μνηστῆρα. "Ἡ παρὰ τὸ ἐρι ἐπιτατικόν, καὶ τὸ βοή. Eust. 562.: 'Ἡερίβοια δὲ, εἰ μὲν παρὰ τὴν βοήν γίνεται, καλοῖτο ἂν οὕτως, ὥς οἶον *ὕψιλαλος κατὰ τοὺς ἡεροφώνους· εἰ δὲ παρὰ τὴν βοῆν, δηλοῦν δοκεῖ ἢ τὴν *μελάμβοον, ἢ τὴν *μεγαλόβοον ὥς οἶον *ἐρίβουν, ἢ τὴν *πολυβουν, ὥς πλεονάζειν οὕτω τὸ κατ' ἀρχὴν η. Σκηματισμὸς δὲ τῆς 'Ἡερίβοίας, κατὰ τὴν Εὐβοίαν, καὶ ἀλφεσίβοιαν.] "Ἐρίβοια νῦξ, Hesychio ἢ μεγάλως τιμωμένη. Possit "nox ita etiam dici putari, quoniam clamores et "strepitus propter silentium in ea clarius audiuntur, "quam interdiu." [Ubi v. Interpr.] "Πολύβοια, Dea, secundum quosdam Diana, secundum alios Proserpina, Hesych." [Ubi v. Albert.]

'ΑΘΗΡ, ἔρος, (ό,) Arista, Pars spicæ acuta. A Galeno ἀθήρ expositur Quod in hordeo acuminatum est, ab Erotiano autem ἀθέρες p. 19. meæ Ed., Illa tenuissima quæ sunt in summitate hordei. Et sic Dioscorides quoque ἀθέρας de avena usurpat. || Scien-

dum est tamen ἀθήρ generale esse; nam certe et de frumenti aristis, quæ proprie dicuntur Lat. Aristæ, a Xenoph. usurpatur, cum dicit, Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει. Sic et a Luc. in Anacharside, Τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα. Unde et generaliter ἀθέρες exposuerunt quidam vett. Grammatici, στάχυν ἀγεννεῖς, q. d. Spicæ degeneres, quæ explicatio habetur et ap. Eust. Gaza quoque, quas Cicero vocat Aristas, de Senect., loquens de tritico, vertit ἀθέρας. Sciendum est autem ab Eustathio poni hanc etymologiam nominis ἀθέρες significantis τοὺς ἀγεννεῖς στάχυν, ut sint ita dicti quasi οὐς οὐκ ἔστι θερί-
ζειν. Vide in 'Αθερίζω.

'Αθήρ, inquit Gal., significat ap. Hippocr. non solum Quod in hordeo acutum est, ut de Morbis 2. sed et Ejus partis summum, quæ in cuspidē sagittæ πώγων, h. e. Barba, appellatur, ut τῶν Ἐπιδ. 5. Citatur e Plut. ἀθήρ pro Mucrone gladii, in hoc e Catone loco (T. 7. p. 98. Cor.) Εἰσπέμπεται δὲ διὰ παιδίου μικροῦ τὸ ἐγγχειρίδιον, καὶ λαβὼν ἐσπάσαστο, καὶ κατενώ-
σει· ὥς δ' εἶδεν ἐστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμέ-
νουσαν. Ubi tamen alii rectius aliquid particularius esse putant ἀθέρα, cum addat ἀκμὴν. Hesych. Ἄσχυ, lum ait ἀθέρα vocasse τὴν ἐπιδораτίδα, Lanceæ cuspi-
dem. [Erotian.: 'Αθέρας· τὰ ἄνω τῆς κριθῆς λεπτότατα. "Αθέρα Ms. D. et suspicatur Foës. sic leg. esse, quidam etiam vere sic legunt. Foës. fusius commentatur in h. l." Franz. Coray ad Plut. l. c.: Γα-
ληνὸς ἐν ταῖς τῶν παρ' Ἱπποκράτει Λέξεων 'Ἐξηγήσει, φησίν· 'Αθήρ, τό τε τῆς κριθῆς ὀξὺ, ὥς ἐν τῷ δυνάμει Περὶ Νούσων τῷ μικροτέρῳ, καὶ τοῦ ἐν τῇ ἀκίδι πώγωνος, (ἀκίδι καὶ πώγ. Ms. D. et Cod. Mosq.) τὸ ἄκρον, ὥς ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Ἐπιδημιῶν." Σέσωκεν ἢ παρ' ἡμῖν συνήθεια τὴν λέξιν, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν· ἐπὶ μὲν τῶν σιτηρῶν ἀσταχύων, σπινθόδουσα τοῖς ἀρχαίοις, ἐπὶ δὲ τῶν τμητικῶν σιδηρῶν ὀργάνων πλατύτερον ἐκλαμ-
βάνουσα· ὥς εἰκὸς ἐκλαβεῖν καὶ τὸν Πλούταρχον ἐνθάδε· τὸν ἀθέρα ἐπὶ τοῦ τὸ πλάτος ὅλον ἀποτεματίζοντος καὶ ἡκονημένου μέρους. In Addendis legitur: Τοῖς εἰρημέ-
νοισι περὶ τοῦ 'Αθέρος, προστίθητι, ὅτι καὶ, Σπᾶσμα τῶ-
τον ἐν "Ὁθωνος Βίῳ, s. 17., Πλούταρχος ὠνόμακε·
"Δυνεῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἐκατέρου κατεμάνθανε τὸ σπᾶσμα πολὺν χρόνον." Τοῦτο δὲ πως ἔοικε τῷ τῶν Ρωμαίων Tractus. "Αθήρ, Arista, Gallice, La Barbe d'un Epi, 165, 19. 339, 43. Fragmentum acutum, La Pointe d'un Eclat aigu (sic), 339, 43. e. g. f." Index Ms. in Hippocr. Ed. Bas. 1538. cujus usum nobis dedit S. Parr. Glossæ: 'Αθήρ· Arista. 'Αθέρες σίτου· Aristæ.] "Αθέρες, Suida teste, sunt etiam "εἶδος σπέρματος, Species seminis, pro quo e Variuo "habemus ἀθάρες." [Zonar.: 'Αθέρες· εἶδος σπέρματος. Eust. 100. 'Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἀθέρος παρὰ τῇ Αἰλιανῷ ἐν τῷ Περὶ Προνοίας. "Ἀχρηστοὶ δὲ οἱ ἀθέ-
ρες εἰς καρπὸν συγκομιζόμενοι· εἰσὶ δὲ στάχυν ἀγεν-
νεῖς, ἐφ' οἷς αἱ σταχυηλόγοι ποιοῦνται, οὐς οὐκ ἀξιοῖ
θερίζειν ὁ γεωργός. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: 'Αθήρ· ἢ ἀκμὴ τοῦ ἡκονημένου σιδήρου, ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὃ ἐστὶν ἀστάχυνος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, παρ' ὃ (οὐ perperam
exhibet Ruhnck. ap. Musgr. Eurip. 522. b., atque ex eo Toup. Anim. in Schol. Theocr. p. 486. Heind.) τὸ ἀθηρηλογόν, καὶ ἀθερίζειν. Bekkeri Synag. Λεξ.
χρηστ. 350.: 'Αθήρη· ἀντὶ (l. 'Αθήρη· ἢ ἀκμὴ) τοῦ ἡκονη-
μένου σιδήρου, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὃ (l. ὅς)
ἐστὶ τοῦ ἀστάχυνος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, ἀφ' οὗ τὸ
ἀθηρηλογόν καὶ ἀθερίζον (l. ἀθερίζειν) πεποιήται. Sic
alibi, 353.: 'Αθήρ· (ἢ) ἀκμὴ τοῦ ἡκονημένου σιδήρου,
κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὃς ἐστὶ τοῦ ἀστάχυνος
(supple e priori glossa,) λέγεται δὲ καὶ ἢ ἐπιδораτίς
ἀθήρ. Eust. 1281. Bas.: "Ὅτι δὲ ἀθήρ καὶ ἢ ἐπιδораτίς
λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων, δηλοῦσιν οἱ
παλαιοί. Hesych.: 'Αθήρ· ἐπιδораτίς, μεταφορικῶς.
Αἰσχύλος Νηρεΐ. "The Point of a Spear, as we say
a Spike, from the same origin." Wakef. Mss. "Lucill. 55. ad Lucian. 2, 10. (adde 2, 907. "Ὅπερ γὰρ
δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια
ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἀχὴν καὶ τοὺς
ἀθέρας ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διεκρινού-
ντα, καὶ *προσωρεύοντα, 'malim *προσωρεύοντα in-
vitis Edd.' J. F. R. omnino recte. Schol. τὰ τοῦ
ἀστάχυνος κέντρα.) Heyn. Hom. 8, 55. Theocr. in
Schol. Theocr. 209. b. 216. b. (p. 486. Heind. "O

δὲ Νεοπτόλεμος γελοῖως ψήθη τὸν ἀνθέρᾳ τοῦ στάχους. A Scr. ἀθήρα. Athen. 303. Τοῦ ἄρρενος ταύτην φησὶ διαφέρειν ὁ Ἀριστοτέλης, τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ περὺγιον, ὃ καλεῖσθαι ἀθήρα. Ad q. l. consulendus Casaub.' et Schweigh. et Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 282. 'In Vat. 5. legitur, 'Ο δὲ Νεοπτόλεμος ἀνθερικῶ ψήθη τὸν αἰθέρα.' Kiessl.) Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. Bacch. p. 522. b. (' Pierson. Veris. 130. corrigens χωρὶς σιδήρου, quid sensus postulet, vidit; quid Eurip. scripserit, non item. Legendum: Χωρὶς τ' ἀθήρος ἄρθρα διεφορήσαμεν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ms. l. c. Sic Æschylus hac voce usus est, teste Hesychio: 'Αθήρ· ἐπιδορατὶς, Αἰσχύλος Νηρηΐσι.' Sic tacite V. D. corrigit vulgatum Νηρεῖ, quod in Cod. Ven. legi testatur Schow. Vide Albert. 'Ejusdem Tragici est v. ἀθήρης, huic, ut videtur, cognata, quam Hesych. et Etym. M. 25. varie explicant. Lex. Ms. Bibl. SGerm.: 'Αθήρης· ἴσως μὲν ὁ ἀπειρης καὶ ὁ ἄγαν ἐριστικός. Αἰσχύλος 'Αγαμέμνονι· Χαλκὸν ἀθήρη τὸν ἀσπίδος * ὑπερτενῇ. * Η ὁ λαμπρός, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθροῦμενος. * Η ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ σκληρότητα. Æschyli versum in Agamemnone frustra quæras.)" Schæf. Mss. Omnino v. Blomf. Præf. ad Æsch. Agam. p. x. Grammatici illius glossam sic edidit Bekker. Anecd. 353.: 'Αθηρῆς—καὶ ὁ * ἀντερειστικός. (Recte Ruhnk. ἄγαν θεριστικός, ut in Etym. M.)—Χαλκὸν * ἀθέριτον ἀσπίδος ὑπερτενῇ.—σκληρότητα. * Η ὁ ὄξυς, παρὰ τοὺς ἀθήρας. "Αἰθήρ, perinde ac ἀθήρ, nonnunquam inflectitur αἰθήρος. Oppian. C. 2, 414. "Ηλυθες εἰς αἰθήρ, οἶδεν δέ σε μακρὸς "Ολυμπος." Musgr. Oppiani versum sic edidit Schneider. "Ηλθες ἐς αἰθέρα· ἐδδισεν δέ σε μακρὸς "Ολυμπος, in nota scribens:—"Hæc est scriptura libri Paris. sed supra vulgatam scripta. Antea erat ἐς αἰθήρ, οἶδεν δέ σε, ubi αἰθήρην malebat Dorv." Nicand. Th. 802. τοῖ θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἰπτάμενοι ἀθέρων λεπτὸν στάχυν ἐκβόσκονται, ubi Schol. αἵτινες ἀκρίδες ἐπὶ τῶν ἄκρων ἀθέρων τοῦ σίτου ἰπτάμεναι τὸν λέπτρον, ἡγουν τὸν * λεπυρίζομενον στάχυν βόσκονται. Cf. notanda in 'Ανθήριξ. "Αθήρ, Spicarum summa eademque acuta extremitas. O. 18, 1. Ἀντίον ἀχύρων καὶ ἀθέρων θερίζειν. Edd. vett. et Cod. Guelf. ἀνθέρων. Neque hoc male. Hesych. v. Ἀθηρηλοῖγόν· Ἀθήρες δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων μέρη. Sed habet etiam Ἀνθήρικας· τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ—καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα." Lex. Xenoph. Barth. Advers. 1877. in Ἀθήριστος citandus.]

[* Μελαναθήρ, σίτος. Geopon. 3, 3. Σπείρειν δὲ προσήκει σίτον λευκὸν, τὸν σιτάνιον ἐπικαλούμενον, καὶ τὸν μελαναθέρα, καὶ τὸν ἐπιμήκη τὸν Ἀλεξάνδρινον λεγόμενον, εἰς τὴν * ἐλαφρόγειον, καὶ τὴν εὐήλιον, ὁρεινὴν τε καὶ * λακκώδη, καὶ ψαμμώδη, καὶ ἄνυδρον γῆν, μέχρι τῆς πρὸ θ' καλανδῶν Ἀπριλλίων. "Hesych. Μελαναίθηρ· τῶν πυρῶν τις οὕτως καλεῖται. Ad quem emendandum et illustr. unice facit noster locus, qui fugit Commentatores. Scribendum utique, (etiam ordine verborum sic postulante,) Μελαναθήρ· τῶν πυρῶν, quod quin recte viderint quidam, nunc demum dubium non est; nam hic numeratur in σίτου s. πυρῶν generibus. Videtur vox Ægypto propria esse et cognata vocabulis Ἀθάρα, quod Hesych. ὀλόπυρος πτισάνη πυροῦ καὶ * πολτῶδες τι, interpretatur; item Ἀθάρη, quod Polluci 6, 62. est ἔντος ἐκ πυροῦ, Puls triticea, et Hesych. πυρίνη, πτισάνη: atque Ἀθηρά, Hesych. βρώμα διὰ πυρῶν καὶ γάλακτος ἡψημένον παρ' Αἰγυπτίους, de qua cf. Diosc. 2, 114. Galen. Alim. Fac. 1, 20. p. 313. pr. P. iv. Paul. Æg. 7, 3. ubi sic describitur: Ἀθηρά πολτάριον ἐστὶ * ῥοφηματῶδες ἐκ τῆς ἀληλεσμένης ζειᾶς ἢ ἀπὸ τοῦ σίτου σκεναζόμενον παιδίους ἀρμόζον. Quæ omnia sunt eadem vox varie pronuntiata, quibus Suidæ quoque (et Zonaræ) ἀθήρες, et Phavorini ἀθαρές et ἀθερές affinia esse videntur, qui uterque εἶδος σπέρματος esse dicunt. Athera etiam ap. Plin. 22, 25. et alios occurrit, ubi v. Harduin. qui affert et hunc Hieronymi locum ad Gen. 45, 21.: Moris corrupte Ægyptiorum θήραν etiam Far vocare, quod nunc corrūptè Atharam nuncupant. Cf. et ad hujus libri c. 8. notata. Est igitur Tritici genus trimestris, σίτῳ λευκῷ oppositum." Niclas.]

[* Ἀθερητῆς, ἰδος, ἢ, Spicca, Ad spicas pertinens. Nicand. Th. 848. Εἰ δ' ἄγε καὶ συμυρεῖον * ἀειβρυές ἢ σύ γε ποίης Λευκάδος ἡρύγγου τε τάμοις ἀθερητῆδα ῥίζαν, Ἀμμυγα καγχρυφόρῳ λιβανώτιδι. Schol. Καὶ ἡρύγγος δὲ εἶδος λαχάνου ἀκανθώδους, οὗ τὴν ῥίζαν ἀθερεῖδα (l. ἀθερητῆδα) φησὶν, ἢ διὰ τὸ θερμὴν εἶναι, ἢ διὰ τὸ ἀθήρας ἔχειν, ἢ διὰ τὸ ψυχρὰν εἶναι. "Ita M. R. G. pro ἀθεραῖδα. Eutecn.: Τὴν αἰεὶ θέρεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου φλεγομένην, l. λεγομένην, ἡρύγγιον ῥίζαν. Poëta, metro cogente, pro ἡρύγγου ἀθερέντος, Eryngii spinosi, ῥίζαν dixisse videtur ἀθερητῆδα ῥίζαν, ut supra καγχυρόεσσαν ῥίζαν λιβανωτίδος v. 40. pro λιβανωτίδος καγχρυφόρου ῥίζαν." Schneider.]

Ἀθερώδης, ὁ, ἢ, Aristatus, ut ἀθερώδης στάχυν, Aristata spica, Gazæ.

Ἀθερηγενῆς, s. Ἀθερειγενῆς, Aristas generans s. producens, Aristas habens, Aristatus. Nicand. Th. (601.) Ἐν δ' ἀθερειγενέος καρπὸν κέρσαιο κυμίνου, ubi Schol. ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυν ἀθήρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή, [Schol. in Schneideri Ed. e Cod. G., * θερειγενέος τοῦ ἐν θέρει γινομένου, ἢ ἀθερειγενέος, ἐπειδὴ—καθάπερ ἡ κρ. Idem Schneider. edidit, Ἐν δὲ θερειγενέος καρπὸν κεράσαιο κυμίνου, in nota scribens:—"Vulgo δ' ἀθερειγενέος—κέρσαιο. Quod dedi θερειγ. habent M. R. P. G. sed Sch. scripturam ἀθερηγενέος explicant, ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυν καὶ ὁ καρπὸς ἀθήρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή. Quæ sunt falsa et inepta. Rectius G. τοῦ ἐν θέρει γενομένου, (at V. D. edidit γινομένου, rectius forsitan,) glossa G. ὅτι ἐν θερμοῖς τόποις γίνεται.]"

Ἀθηρηλοῖγός, ὁ, Ventilabrum. Od. Λ. (127. Ψ. 275.) Φῆη ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὦμῳ. Ita dicitur quasi quod sit aristarum perniciēs et exitium, pro ἀθερηλοῖγόν, ab ἀθήρος et λοῖγός, ut dicitur βροτολοῖγός. || Apud Hesych. Ἀθηρολοῖγόν etiam legitur, et expouitur τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικόν, quibus verbis Eust. et alii explicant ἀθηρηλοῖγόν. Ipse autem Hesych. τῷ ἀθηρηλοῖγόν quoque dat hanc expositionem τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. Sed mendose ap. eum legitur οἷον ἀθερολόγον pro οἷον ἀθερολοῖγόν, si rationem habeamus sequentis etymi. Sed aliquando suspicatus sum deesse aliqua verba ante τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν, et Hesych. posuisse alteram etiam etymologiam ab Orione traditam, ut videlicet ἀθηρολοῖγόν dictum sit τὸ πτύον, quasi τὸ τοὺς ἀθήρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον, secundum quam derivationem dixerit Hesych. ἀθηρολοῖγόν quasi ἀθερολόγον, non ἀθερόλογον, ut ap. eum legitur. De altera autem signif. quæ datur huic vocabulo, dicam in nomine Ἀθηρόβρωτος, quod proxime sequitur.

[Ἀθηρηλοῖγός, Pseudo-Didymo ad Od. Λ. 127., τῶν ἀθέρων (l. ἀθέρων) * ὀλοθρευτικόν ὄργανον· ἀθήρες (l. ἀθήρες) γὰρ λέγονται κυρίως τῶν ἀσταχύων τὰ ἄκρα· λέγει δὲ τὸ πτύον, (Il. N. 588.) Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυοῦν μεγάλην κατ' ἄλλην θρώσκουσι (Θρώσκωσι, Wolf.) κύμασι * μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι. Ὁ μὲν τοι Σοφοκλῆς ἀπεδέξατο τῆς ἀθήρης κίνηθρον λέγων οὕτως· Ὡμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. Eust. 1675.: Ἀθηρηλοῖγόν, ὃ ἐστὶ πτύον, λιμνητήριον, τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικόν, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἀθερίζειν ἐν Ἰλιάδι· ἐν γὰρ τῷ λιμᾷσθαι, σίτος μὲν ἀποτίθεται, καὶ ἄχυρον δὲ τημελεῖται, ἀθήρες δὲ οὐδαμοῦ εἰσιν, ἅτε λεπυνθέντες καὶ ῥιπισθέντες ἀνέμοις. Ἐχει δὲ λόγον ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία, καὶ διὰ τὸ πλάτην καλεῖσθαι ἄμφω· πλάτη γὰρ θαλασσία, τὸ ἐρετμὸν, καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον. Σοφοκλῆς δὲ φασὶ παραφράζων τὸ Ὀμηρικόν, φησὶν· Ὡμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. Καὶ ὠφελε μὲν ἀθερόβρωτον εἶναι· ἀθήρ γὰρ ἀθήρος, ὡς αἰθήρ αἰθέρος, ἡκολούθησε δὲ τῷ ἀθηρολοῖγόν, ὃ καὶ αὐτὸ ἀθερηλοῖγός ὀφείλον εἶναι, ὅμως δι' ἐκτάσεως ἐγράφη διὰ τοῦ ἡ ὁμοίως τῷ, Μεθῶνη Μηθῶνη, * Φέρης Φέρητος * Φηρητιάδης, καὶ τοῖς τοιοῦτοις. Πρὸς ὁμοιότητα δὲ τοῦ βροτολοῖγός, σύγκειται ὁ ἀθηρηλοῖγός· τοῦτο δὲ ἰσοδύναμον τῷ ἀθηρόβρωτος. Καὶ οἱ μὲν παλαιότεροι οὕτως· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀθηρηλοῖγόν νοοῦσι τὴν κῶταλιν, ἡγουν τὸ τῆς ἀθήρης κίνηθρον, ἵνα ἀστείως ὁ ἡπειρώτης ἐκείνος * ἐκφυλαρίζῃ τὴν κώπην τῇ πρὸς τορύνῃν, ὃ ἐστὶ δοιδυκα, ὁμοίωτη, καὶ ἔχει ἀκριβέστερον ἢ τοιαύτη ἐρμηνεία τοῦ ἀθηρηλοῖγός· ἀθήρ γὰρ οὐκ * ἀμφιλέκτως τὸ τοῦ στάχους λεπτότατον ἄκρον, ὃ δίκην αἰχμῆς προβέβληται κατὰ τῶν ἀφανίζων ἐθελόντων σπερμολόγων ὀρνέων,

ἀλλὰ μάλιστα, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐγράφη, ἀθέ- A
 ρες ἐλέγοντο οἱ ἀγενεῖς ἀσταχύνες, οὓς δηλαδὴ οὐκ ἔστι
 θερίζειν. Ἀθήρη δὲ, ἡ ἠψημένη σεμίδαλις, ἣν καὶ
 ἀθάραν φησὶν ὁ Κωμικός.] “Κώταλις, Tudicula. Ita
 “enim Eust. (l. c.) scribit ἀθηρηλογίον ab junioribus
 “exponi κώταλιν, h. e. τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον, Tu-
 “diculam s. Rudiculam, qua puls agitur.” [“Κώ-
 ταλις, ἡ, Tudicula, Eust. soll wohl *κωπαλις von κώπη
 heissen.” Schneider. Lex. Ed. 2. At Ed. 3.: “Κώτα-
 λις, i. q. λάκτις, Suid. et Eust.” “Κώταλις, Tudicula,
 Cochleare majus. Suid.: Λάκτιν τὴν λεγομένην
 κώταλιν, ἡ τορύννη, ὃ ἔστι ζωμήρυσιν. Εὐεργέα
 λάκτιν. Hodie Κοτάλα dicunt, ut est in Turcogr.
 Crusii. Etym. M.: Λάκτιν σημαίνει ἡ λέξις σκυτά-
 λην, τορύννη. Καλλίμαχος. Αὐτὸς *ἀπαυτίζουσιν
 ἔκτων εὐεργέα λάκτιν. (Ἐπνῶν correxit Ruhnck. pro-
 bantibus Ernest. et Blomf. quos vide ad Callim. Fr.
 178.) Leg. κώταλιν. Ita Eust. Od. A. (l. c.) τὸ τῆς
 ἀθήρης κίνητρον, et τορύννην et δοῖδουκα, κώταλιν ex-
 ponit.” Ducang. Gloss. Huc respexit Hesych. Λακρίς
 καὶ λάκτις κώπη, τορύννη. “Etym. M. λάκτιν expl.
 σκυτάλην, τορύννην, allato Callim. qui εὐεργέα λάκτιν,
 ut Nicand. Th. 108. ἔπειτα δὲ λάζεο τυκτὴν Εὐεργῆ
 λάκτιν, ubi Schol. λάκτις δὲ ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς Ἀτ-
 τικοῖς ἀλετριβανός, νῦν δὲ λέγει τὴν τορύννην, τὸ κίνη-
 τρον, ut et Suid. qui male κώταλιν pro σκυτάλην.
 An et κώπη h. l. inde corruptum sit, statuere non
 ausing. Analogia tueri videtur vulg. lect.” Albert.
 “Pro κώταλιν scr. σκυτάλιν ex Etym. M.” Schleu-
 sner. Mss. Imo recte se habere et κώταλιν ap. Suid.
 et κώπη ap. Hesych., satis ostendit Eust. locus.]

[Ἀθηρηλογίος. Apollon. Lex.: Ἀθηρηλογίον τὸ
 λεγόμενον πτύον, καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀθερολο-
 γόν, τὸ τῶν ἀθέρων *ὀλοθρευτικόν. Λοιγὸς γὰρ, ὁ
 ὀλεθρός· ἀθέρες δὲ εἰσὶ τὰ ἀπόβολα τῶν σταχυῶν, ἀπὸ
 τοῦ διὰ κοφύτῃ ἀγαν ἔχθιν. Διόπερ τὸ ἀπόβολόν τι
 (“mallem τιν’.” Putem litteram ν excidisse ob η se-
 quens, quod est ejusdem formæ in Mss. E duabus
 istis figuris, unam, quod fere fit, otiosam superabun-
 dare credidit Librarius.” Vill.) ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς
 ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει. (“Perturbata hæc
 omnia ita locis suis restitue: Διόπερ τὸ ἀπόβολόν τιν’
 ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει,
 ἀπὸ τ. δ. κ. ἄ. ἔχθιν.” Toll.) Οἷον· Ἐπεὶ οὐποτέ μ’
 οἷγ’ ἀθερίζον, (Il. A. 261. ubi “melius legitur καί,”
 Toll.) ἡτίμαζον καὶ ἀπόβολον ἡγοῦντο. Καὶ ἐν Ὀδυσ-
 σεῖα (Θ. 212.) Τῶν δ’ ἄλλων οὐπερ τιν’ ἀναίνομαι,
 οὐδ’ ἀθερίζω. Hesych. Ἀθηρηλογίον τὸ λεγόμενον
 πτύον, οἷον ἀθερολόγον, τὸ τῶν ἀθέρων *ὀλοθρευτικόν.
 Ἀθέρες δὲ, τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχυῶν μέρη. Ἀθη-
 ρόλον τὸ τῶν ἀθέρων *ὀλοθρευτικόν. Ubi v. In-
 terpr. Ἀθηρολόον sine corruptelæ suspitione af-
 fert Gataker. Advers. Misc. Post. 43. p. 870. in
 Ἀθερίζω citandus. Suid.: Ἀθηρηλογίος τὸ πτύον,
 τὸ τοὺς ἀθέρας ὀλοθρεῖν. Zonar.: Ἀθηρήλογον
 καὶ ἀθερολόγον τὸ λικμητήριον, τὸ διαλέγον καὶ
 διαχωρίζον τοὺς ἀθέρας, ἥτοι τὰ ἄχυρα, γίνεται κατὰ
 πλεονασμὸν τοῦ ἀθηρηλογίου. “Mirum in modum
 dissentiebant Codices. Cod. A. ἀθηρύλογον τῇ ro
 superscripta η. Cod. D. ἀθερηλογίον ἀθερολογόν.
 Sed τῇ ro superscr. η. Cod. K. ἀθερολογόν ἀθηρη-
 λογόν. Hoc dedi ex Od. A. 127. cf. Ψ. 275. Apud
 Hesych. legerem una serie: Ἀθηρηλογίον τὸ λεγό-
 μενον πτ.—ἀθηρολόγον τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν.
 Voluit nempe Hesych. docere, ut Noster, ἀθηρολόγον
 dici Homero ἀθηρηλογόν. Nam non est αλοιγός,
 ut ait Apollon. Lex., sed α λέγω, ut ait Noster et
 Etym. M. ex Orione. Pro διαχωρίζω Cod. D.
 θερίζων.” Tittm. Etym. M.: Ἀθηρολογίον τὸ πτύον τὸ
 τοὺς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον, καὶ ἀθερολόγον,
 τὸ αὐτό. Γίνεται δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, ὃφ’ ἐν δὲ
 καὶ ὀξύτως ἀναγνωστέον. Οὕτως Ὀρίων. “Ἀθηρο-
 λογόν, 25, 24. idem ἀθερολόγον, ib. 25. Eust. et
 Suid. ἀθηρηλογίος, masc. genere: Hesych. ἀθηρηλο-
 γόν, ambigue ut Hom.” Sylb. Recte Sylb. ἀθηρολό-
 γον edidit, pro quo Albert. Tittm. et alii ἀθηρολόγον
 scribunt. Etym. G.: Ἀθηρηλογίον τὸ πτύον, ὃ τὰς
 ἀθέρας διαχωρίζουσι, καὶ ἔστιν ἀθερολόγον (sic) τὸ
 τοὺς ἀθέρας διαλέγον, πλεονασμῷ τοῦ ι.]

“Ἀθερολόγος, Qui spicas s. aristas colligit, Spi-

“cilegus; dicitur enim Spicilegium τὸ τοὺς ἀθέρας
 “συλλέγειν s. ἀθερολογεῖν.”

[* Ἀθερολόγιον, τὸ, Ligula. “Oribas. de Fract.
 11. (p. 97. Ἐὰν δὲ τινα ἢ ὁσάρια τεθραυσμένα τῇ
 μήνιγγι, ἀθερολογίῳ ἐκλεγέσθω, Ligula colligantur:)
 12. (p. 97. Ἐὰν μὲν οὖν ἢ ἀποτεθραυμένον, *ἀπολυ-
 τέον τὸ ὁστέον, καὶ μετὰ τὴν τῶν σωμάτων *ἀναστολήν,
 δακτύλοις ἢ ἀθερολογίῳ κομιζέσθω, Et postquam cutis
 patefacta fuerit, digitis aut ligula eximatur:)] 14. (p.
 98. Τῶν δὲ ὁσάρων τούτων, ἔαν μὲν ἢ τινὰ ἐν μέσῳ ἀπό-
 λυτα ἐμπλέοντα, ἀθερολογίῳ κομιζέσθω.” Kall. Mss.]
 Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocavit, quod
 Homerus ἀθηρολογόν, ut inquit Eust., qui ait Hom.
 verborum esse hanc Sophocleam paraphrasin, Ὡμοῦ
 ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. At Hesych. scribit
 ἀθηρόβρωτον ὄργανον esse τορύννην, ἢ τὴν ἀθηρὰν ἀνα-
 κινουσί, Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλήγῃ. Quam Eust.
 dicit esse alteram expositionem vocis ἀθηρηλογίος ap.
 Hom., sed ἀθήρην habet, non ἀθήραν, ut videlicet sit
 Rudes aut Cochlear, quo agitur in olla puls quæ-
 dam ἀθήρη dicta s. ἀθηρά. Eust. certe ibi τορύννην et
 δοῖδουκα pro eodem ponit, quæ tamen distingui solent.
 [Vide Ἀθηρηλογίος.]

¶ Ἀθερίζω, f. ἰσω, Vilipendo, Parvipendo, Contem-
 no, proprie, Contemno tanquam ἀθέρας. Quamquam
 et alia etymologia datur, ut sit videlicet ex α priv. et γ.
 θερίζω, Meto, ducta metaphora, inquit Etym., a fructi-
 bus, qui meti non possunt, qui ex area abjiciuntur, et
 ad usum non colliguntur; nam qui ventilant, abji-
 ciunt ἀθέρας. Quæ ab Etym. confuse dicuntur, Eust.
 autem dicit ἀθερίζειν dici sumta translatione ἀπὸ τῶν
 ἀθέρων, quas agricola οὐκ ἀξιῶ θερίζειν, Metere dedi-
 gnatur. Sed non dubium est quin sequi potius oporteat
 priorem etymologiam, ut ἀθερίζω sit Contemno
 quasi ἀθέρα, sicut Floccifacio Latini pro Contemno
 dicunt. Jungitur autem accusativus hoc verbum,
 ut Il. A. (261.) καὶ οὐποτέ μ’ οἷγ’ ἀθερίζον. Od. Θ.
 (212.) Τῶν δ’ ἄλλων οὐπερ τιν’ ἀναίνομαι, οὐδ’ ἀθερί-
 ζω. Apud Apoll. R. 2, (77.) genitivo jungitur, νυμ-
 φης ἀθερίζε λιτάων. Sic et in 4, (imo 1, 123.) Πρω-
 θόμει Αἰσονίδαι λιλαιομένου ἀθερίζαι. [Ἀθερίζω.
 Pseudo-Did. Il. l. c. Ἀθερίζον ἡπειθουν, ἀπεδοκίμα-
 ζον: Schol. Ven. ad eund. loc. Ἀνεπαχθῆς τοῦτο
 παρὰ τοὺς ἀθέρας, οἱ εἰς οὐδὲν συντελοῦντες ἀνεμάσθηροι
 γίνονται σημαίνει δὲ τὸ ἀπεκέρυττον, καὶ ἀδοκιμον
 ἔκρινον. Pseudo-Did. ad Od. Θ. 212. Ἀθερίζω
 ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω: Ψ. 174. Δαιμόνι, οὐτ’ ἄρ’ τι
 μεγαλίζομαι, οὐδ’ ἀθερίζω, ubi Pseudo-Did. τὸ ἐκρίπτω
 καὶ ἀποβάλλω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, τῶν μὴ δυ-
 ναμένων ἔχθαι διὰ σμικρότητα· οἱ γὰρ λικμῶνται
 ἐκρίπτονται αὐτοὺς. Moschopol. ad Il. l. c.: Ἀθερί-
 ζον ἐν ἀθέρων μοίρᾳ εἶχον, λέγονται δὲ ἀθέρες τὰ
 κοινῶς ἀγανά. Vide Ἀγανός supra 1061. b. Eust.
 100.: Τὸ δὲ ἀθερίζειν δηλοῖ μὲν τὸ ἀπορρίπτειν καὶ
 ἐξουθενεῖν, καὶ μετήνεκται ἀπὸ τῶν ἀθέρων. Ἡ δὲ
 χρῆσις τοῦ ἀθέρος παρὰ τῷ Αἰλιανῷ ἐν τῷ Περὶ Προ-
 νοίας. Ἀχρηστοὶ δὲ οἱ ἀθέρες εἰς καρπὸν συγκομιζό-
 μενοι· εἰσὶ δὲ στάχυες ἀγενεῖς, ἐφ’ οἷς αἱ σταχυηλόγοι
 πονοῦνται, οὓς οὐκ ἀξιῶ θερίζειν ὁ γεωργός. “Ὅτε δὲ ὁ
 ποιητὴς ἐν τοῖς ἐξῆς ἀνθερίκων μνησθῇ, φυτὸν τί ἐστὶν ὁ
 κῆρυξ, καὶ ὁ κήρυκος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀθερίζειν
 καὶ ἰχθύς ἢ ἀθερίνα εἶκε λέγεσθαι ἀθερίζεται γὰρ
 πῶς καὶ αὐτὴ διὰ τὸ εὐτελές. Διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον
 ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου εὑρηται λεγομένη.]

¶ Ἀθερίσαι Hesychio est non solum ἀφροντιστῆσαι,
 “sed etiam καθυπνῶσαι, quemadmodum Etym. quo-
 “que exp. non solum ὀλιγωρῆσαι, sed etiam καθυπνῶ-
 “σαι, Sopire s. Consopire. Idem Etym. ἀθερίζειν
 “exp. non modo ἀγαν καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν, ut
 “ἀθερὴς quoque inter alia significat ὁ μὴ φροντίζων,
 “ὑπερόπτης, verum etiam μέμφεσθαι, Conqueri vel
 “Incusare. ¶ Ἀθερίσον Suid. exp. et ἀποδοκίμασον,
 “quod erit ab ἀθερὴς significante ἀκριβῆς, et decla-
 “rabit Ad unguem exige, Exacte examina. Ἀθέ-
 “ρίζαι et Ἀθερίσαι, ambo sunt ab ἀθερίζω, sed prius
 “Doricum est, ut ἀγχιζαὶ iidem dicunt pro ἀγχι-
 “σαι ab ἀγχιζω, et ποκίζαι pro ποκίσαι a ποκίζω.”

[Ἀθερίζω. Hesych. Ἀθερίξα· ἀπεφύλησα. (Ubi
 v. Interpr. Ἀπεφύσησα corrigit Tyrwhitt. in marg.

exemplaris sui, quod nunc possidet Bibliotheca Anglice dicta, The British Museum. 'Απεφάνισα placuit Wakefieldio ad marg. "L. ἀπεσκυβάλισα. 'Απεφύσησα legit Gataker. Advers. Misc. Post. 43. p. 870. Vide et Coel. Rhod. Ant. Lect. 14, 21. p. 733." Schleusner. Mss.) 'Αθερίζειν ἀποδοκιμάζειν, ἀτιμάζειν, σκυβαλίζειν. (Ubi v. nott.) 'Αθερίσαι καθυπνώσαι, ἀφροντισθῆσαι. "L. καθυβρίσαι." Schleusner. Mss. Saltem scribendum esset καθυβρίσαι, et sic scripsit Wakef. Mss. addens:—"Ita tamen Etym. M. qui in erroribus sæpe consentit." "Αθαρίζειν Hesych. exp. ἀδικεῖ, προπηλακίζει, Injuria et con- tumelia afficit." [Corrupte scriptum est pro ἀθερίζει. Nam Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αθερίζει ἀδικεῖ, προπηλακίζει. Zonar. 'Αθερίζειν ἐξουθενεῖ, ἐξυβρίζειν. 'Αθερίσον ἀποδοκίμασον. Etym. M. 'Αθερίζειν ἄγειν, καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν, μέμφεσθαι, ἀθερίσαι, καθυπνώσαι, ἢ ὀλιγωρήσαι. Etym. G.: 'Αθερίζον ἀπεδοκίμαζον, μεταφορικῇ ἢ λέξις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσθένων (l. ἀθέρων,) ἡγουν τῶν ἀσταχύων, τῶν ἐκ τοῦ ἄλως ἀπορρίπτουμένων, οἰονεῖ ἢ μὴ θερίζο- μένων, καὶ πρὸς χρεῖαν ἀγομένη, ἀλλ' ἀποβαλλομένη. Gίνεται δὲ ἐκ τοῦ θέρος θερίζω, καὶ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω. Τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, καὶ θέρω Αἰολικῶς, καὶ Θεοσίτης, καὶ θερμός. Zonar. 'Αθερίζειν τὸ ἐκρίπτειν καὶ ἀποβάλλειν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, τῶν μὴ δυναμένων θερίζεσθαι καρπῶν οἱ γὰρ λιμῶντες ἐκρίπτουσι τοὺς ἀθήρας, ἥτοι τὰ ἄχυρα. 'Εκ τοῦ θέρους, θερίζω, καὶ (μετὰ) τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων θερῶ, (hinc supplendus est Etym. G.) καὶ θέρω Αἰολικῶς, καὶ Θεοσίτης, καὶ θερμός. Etym. M.: 'Αθερίζον ἀπεδοκίμαζον, μεταφορικῇ ἢ λέξις ἐπὶ τοῦ ἐκρίπτειν καὶ ἀποβάλλειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, οἰονεῖ τῶν ἀσταχύων, ἢ τῶν μὴ δυναμένων θερίζεσθαι καρπῶν, τῶν ἐκ τῆς ἄλως (ἄλως) ἀπορρίπτουμένων, καὶ μὴ συναγομένων πρὸς χρεῖαν. Οἱ γὰρ λιμῶντες ἐκρίπτουσι τοὺς ἀθήρας, τούτεστι τὰ ἄχυρα. Καὶ γίνεται ἐκ τοῦ θέρους θερίζω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω. Οὐποτί μοι ἀθερίζον, (Il. A. 261. καὶ οὐποτέ μ' οἶγ' ἀθερίζον,) ἀντὶ τοῦ ἀπερρίπτου. Τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων θερῶ, καὶ θέρω Αἰολικῶς, ἀφ' οὗ Θεοσίτης, καὶ θερμός.]

["'Αθερίζω, Jacobs. Anth. 8, 141. Heyn. Hom. 4, 82. Abresch. Add. ad Aristæn. 132. Wassenb. ad Hom. 41. Jacobs. Emendd. 24. Matthiæ. Obs. 17. Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. 522. b." Schæf. Mss.]

['Αθήριστος. Vide Nostrum in Θερίζω. Hesych. 'Αθήριστος ἀφρόντιστος: Zonar. ὁ ἀφρόντιστος. "Glossæ: 'Αθήριστος. Insecta. Spica videlicet, quæ post messem in agro remansit. 'Αθήρες ap. Suid. Genus seminis est. Alii notant in veteri Dictionario legi: 'Αθήρες. Spicæ ex area abjectæ. Hinc igitur illud Insecta exponendum ducas." Barth. Advers. 1877.]

['Αθερίζω, Disseco, Disrumpo. "Διαθρίζω, contr. e διαθερίζω. Quint. Cal. 8, 322. (διέθρισε δ' αὐχένος ἵνας 'Αντικρυς αἴζας:) 11, 53. διέθρισε δ' ἀγκύλα νεῦρα Γούνατος ἐξόπιθεν.)" Schmidt. in libro, cui titulus, Tausend Griechische Wörter, welche in den Wörterbüchern von J. G. Schneider und F. W. Riemer fehlen, p. 16.]

'Εξαθερίζω, i. q. simplex ἀθερίζω. ["'Αθήρας, Aristas detruncō, decutio, Benti. Ep. ad. T. H. 106 (=67.)" Schæf. Mss. J. Poll. 10, 145. "Eust. II. Π. p. 1059, 19. Φ. p. 1309, 10. prosa ἐξαθερίζει τὴν τοιαύτην λέξιν etc. et Od. B. p. 83, 39. Ξ. p. 540, 20. Φ. p. 745, 52." Valck. Mss.]

["'Εξαθέρισις, (ἡ,) ἢ τῶν γενεῶν ἐξαθ. Eust. Od. Φ. p. 760, 39." Valck. Mss.]

'Αθερίνη, ἢ, Atherina, piscis: Arista, Gaza interpr. ap. Aristot. H. A. 6, 17. Apud Eund. inter pisces gregatiles enumerantur ἀθερίνοι, 9, 2. ubi Aristulæ ab Eodem forma diminutiva exponuntur. Fortasse autem legendum est ἀθερίναι non ἀθερίνοι. Apud Eust. certe legitur ἀθερίνα in recto, dicentem ἀφύην Misellum esse pisciculum, magis etiam quam sit qui ap. Athen. habetur ἀθερίνα. Et alibi ab ἀθερίζω deductum videri ait. Athen. 8. "Ὅς τὰς ἀκάνθας αἰεὶ ἐκλέγει ἐψητῶν τε καὶ ἀθερίνων: [300. Nomen Tibicinæ Atheniensis, ap. Eund. 329. "Αθερίνη, ἢ, Anthe-

rina, vel Arista Gazæ, 6, 16, 2. ubi erat antea ἀνθερίνη. Partus, 6, 16, 4. ἀθερίνοι sunt 9, 3, 1. sed versio Gulielmi Atherinæ habet: gregatilis ibid. Græcis hodie Atherno audit, Sonnini 2, 209." Schneider. Ind. ad Aristot. H. A. 1, 513. Eust. 100. (vide 'Αθερίζω:) 1150. Gίνεται δὲ ἀφύη παρὰ τὴν φυὴν, ἐξ ἧς πρόσωπον μὲν εὐφυνὲς, καὶ μηροὶ εὐφυνεῖς, ἐπὶ ἐπαίνῳ ἀφύη δὲ, οὐχ οὕτως, αὐτὴ γὰρ φάυλως ἔχει φυῆς, καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιούς δυσφυῆς, ταυτὸν δὲ φάναι ἰδιωτικώτερον, κακοφυῆς. 'Ατυχὲς καὶ αὐτὴ οὐσα ἰχθυῖδον, καὶ μᾶλλον ἥπερ ἢ παρὰ τῷ 'Αθηναίῳ ἀθερίνα. "Callim. 1, 428." Schæf. Mss. Oppian. H. 1, 107. Θίνα δ' ἀνὰ *πρασέοσαν ὑπὸ χλοεραῖς βοτάνησι Βόσκονται μαινῖδες, ἰδὲ τράγοι, ἢ δ' ἀθερίναι. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 324.: "Ὀνόματα ἰχθύων, θρίσσαι, τριχίδες, φαλαῖναι, ὄρφοι, ἀθερίναι, βατίδες, ἀφύαι, αἱ ἐγγραυλίδες.]

['Αθήρη, ET 'Αθηρά, ET 'Αθάρα, quæ et ipsa ab ἀθήρ quidam putant derivata, Pultis s. Polentæ quoddam genus. Eust. dicit ἀθήρην esse τὴν ἐψημένην σεμίδαλιν, quæ a Comico, i. e. Aristoph., vocetur ἀθάρα. Hesych. ἀθήρην esse vult ap. Ægyptios Quoddam edulium e tritico, quod cum lacte sit coctum. In VV. LL. ἀθήρα e Diosc. 2. affertur, et exp. Sorbitio s. Medicamentum e zea minutissime molita confectum, vel Puls triticea, aut ex alia fruge, unde ἀθήρωμα, q. d. Pultatio, de quo vide paulo post. Quod autem ad ἀθάρā attinet, in Aristoph. Plut. (670.) ἀλλ' ἐμὲ 'Αθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, annotat Schol. ἀθάρā esse μόνην σεμίδαλιν, et ab Atticis ἀθάρης, ab Æolibus ἀθήρας, at communi lingua ἀθάρas dici, ubi f. l. est ἀθάρη, ἀθήρα, ἀθάρα. Idem Schol. alibi scribit τὸν κοῖλον ἄρτον μυστίλην vocari, ἡγουν ἀθάρā. Gal. ad Glauc. 2. scribit multos ap. Alexandriam inter alia ἀθάρān edere, quod facit pro Hesych. in eo quod ἀθάρās esum tribuit Ægyptiis. Galeni verba sunt, 'Εν 'Αλεξανδρείᾳ πάμπολλοι διὰ τὴν διαίταν ἐλεφαντιῶσιν ἀθάρāν δὲ ἐσθίουσι, καὶ φακὴν καὶ κοχλίαν, etc. Apud Plin. quoque ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam esse tradit. Quod si verum est, ab ἀθήρ derivata falso existimatur. "Αθά- ρη vocatur Attice, Æolice autem 'Αθήρα, ut tradit Schol. Aristoph. Hesychio est πυρίνη πτισάνη, s. "ὀλόπυρος πτισάνη πυρὸν, καὶ *πολτῶδες τι, Suidæ "ἄλευρον ἡψημένον, Farina cocta." "Αθηρά, ap. Hesych. quidem oxytonos scribitur, ap. Schol. vero Aristoph. paroxytonos, quæ scriptura magis placet. Æolicum enim esse tradunt pro 'Αθάρη, transpositis literis, et manente accentu. Itidem que ap. Diosc. scriptum legitur, 2, 114. ubi ait "ἀθήραν ἐκ τῆς ἀληλεσμένης εἰς λεπτὸν ζεῖας σκευά- ζεσθαι, esse autem ρόφημα ὥστερ πολτάρion ὑγρὸν, "παίδις ἀρμόδιον."

['Αθάρη. Schol. Aristoph. l. c. 'Αθάρas ἡγουν κουρκούτης. 'Αθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς ἢ λεγομένη *κουρκούτη. ("Membr. et C. hic et in seqq. ubi hæc vox occurrit, habent ἀθάρas, male. Iu C. et in meo ascriptum hoc margini Scholion: 'Αθάρα λέγεται ἢ ἰδιωτικῶς λεγομένη κουρκούτη." Brunck.) 'Αθάρης χύτρα τις ἀθάρα, μόνη ἢ σεμίδαλις. 'Αττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ἡ ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας, ἢ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρas. "Αθάρas, quod communis esse dialecti proprium Schol. affirmat, in Arund. Cod. correctum fuisse monet ad oram libri sui Kusterus. Invenitur autem plane in C. D'O. pariterque v. 683. ubi tamen eadem manus η superposuit: verum non secus atque omnes Edd. v. 694. integrum ἀθάρης representat. Equidem non dubito, quin exemplar illud, quod præ manibus habebat, cum Edd. in ἀθάρης conspirarit; sed priore loco Librarius casum ad vulgarem sibi que notam formam redigere non fuit veritus; altero parumper cautior faciendum existimavit, ut η superne saltem annotaret; tertio tandem deterritus, religioni duxit constantem veteris membranæ scripturæ movere. Nonnihil ab his diversa, quæ Suid. scripsit; quamquam et Scholiis ad h. l. antiquis quin deprompta fuerint, eo minus dubites, quod ipsa hæc Aristoph. verba proferantur: 'Αθάρα ἄλευρον ἡψημένον, κλίνε- ται δὲ παρὰ μὲν 'Αττικοῖς διὰ τοῦ ἡ ἀθάρης, οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α ἀθάρas. 'Αρ. Πλ. Quod sequitur, est illud

quidem singulare, sed probæ notæ: 'Αθάριν, οὐκ ἀθαρίην, τὴν ἐρεϊκτὴν καλοῦσι. Κράτης "Ἡρώσι· Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν, Καὶ τῆς ἀθάρης. Huic autem veteri Scholion proxime, (a nobis autem prius,) subditum C. D'O. margini debetur; idque visum fuit hoc magis evulgandum, quia Ducang. App. ad Gloss. auctoritatem inde vulgaris vocabuli κουρκούτη depromsit: vix in eo unam alteramque literam, quam structuræ ratio poscebat, immutavi." T. H.]

[Αθάρη. Cf. nos supra cciii—iv. Locus ibi e Phrynico allatus occurrit in Bekkeri Anecd. 10. ubi κατερεϊκτῶν—ἡψημένων legitur. In altera autem glossa e Lex. SGerm., quæ extat in Bekkeri l. c. 351. rectius legitur πυρῶν ἡψημένων pro π. ἡ ἔψ., item καὶ ἡψ. pro κ. ἔψ., item ἐχρήσαντο pro ἐχρήσαντα, item τὸ ε εἰς τὸ η pro τὸ ε εἰς τὸ α, item ὠντινωοῦν, ut correxerat Valck. pro τινῶν οὖν. Zonar.: 'Αθάρα· ἄλευρον ἡψημένον, λέγει δὲ τὴν * γρούτην, ὡς οἶμαι. "De v. γρούτην, Codd. D. K. γροῦταν, v. Ducang. Gloss. Hordeum tostum intellige." Tittm. "Littera η pro α in quibusdam nominibus placuit veteribus Atticis. Infra Mæris: 'Ρίνη, 'Αττικῶς· ρίνα, 'Ελληνικῶς. Θοῖνην habet Plato Soph. 175. pro quo in Libro Sapient. 12, 5. est θοῖναν. Sic πείνη pro πείνα. Eadem ratio in αἶθρη. Etym. M. 32.: Αἶθρα, τὸ κοινόν· καὶ 'Αττικόν, αἶθρη. Aristoph. Av. 779. νήνεμος αἶθρη. Et in ἀθάρη.—Apud Suid. v. Εἰρεσιώνη, pro χύτρας αἰθάλης καὶ ἔτνους, Kust. legit ἀθάρας, (et sic Eust. 1283.) Malim ἀθάρης, (quod exhibet Schol. Aristoph. Eq. 728. Schol. C. LB. Aristoph. Pl. 1198. χύτρας ἀθάρας καὶ σεμιδάλεως μεστάς.) Eadem ratione in J. Poll. 6, 58. (e Pherecr. Ποταμοὶ μὲν ἀθάρας καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι,) pro quo recte ap. Athen. ἀθάρης." Pierson. ad Mær. 183. Alcipliro 3, 67. Αἱ αἰ τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμῆν θέρμων, ἢ κνάμων, ἢ ἀθάρας, l. ἀθάρης, quamquam etiam Wagner. ἀθάρας edidit. J. Poll. 1, 248. 'Αθάρη ἐκ καυχρυδίου, (ubi Seberi P. R. ἀθάρα, Ms. Jung. ἀθάρη:) 6, 62. 'Αθάρη δὲ, ἔτνος ἐκ πυροῦ. Eust. 1675.: 'Αθήρη δὲ, ἡ ἔψημένη σεμίδαλις, ἣν καὶ ἀθάραν φησὶν ὁ Κωμικός. Respicitur Aristoph. Pl. 673. Vide T. H. supra cit. "'Αθάρα, ἀθάρη, Jacobs. Anth. 7, 44. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 35. ad Anton. Lib. 211. Verh.: 301. ad Timæum 124. Koen. ad Greg. 180 (=391. 'Veteris sæ dialecti cum Ionica affinitatem in hujus etiam generis nonnullis Attici ostendunt; id quod a Munckero ad Ovidii Metam. Argum. Fab. 29. in αἶθρη et ἀθάρη monitum, uberius assertum init Pierson.' l. c.) 'Αθήρα, ad Od. A. 127. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 35. Potter. Add. ad Lycophr. Pierson. Præf. ad Mær. p. xxviii." Schæf. Mss. "Salmas. de Anno Rom. 729." Schleusner. Mss.]

* 'Αθαρώδης s. * 'Αθηρώδης. Basil. Schol. in Greg. Naz. Or. 20. p. 342. ap. Ruhnck. ad Timæum 124.: 'Ετνος· εἶδος ὀσπρίου. Οἱ μὲν, κύαμον· οἱ δὲ, τὸ καλούμενον πισσάριον· οἱ δὲ, ἔψημα ἀθηρώδες. Τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει, ἀφ' οὗ καὶ ἀθήρα καὶ ἀθάρα. Hesych.: 'Ετνος· ἐρεγμός, ἔψημα θηρώδες, καὶ εἶδος ὀσπρίου. "Recte ἀθαρώδες vel ἀθηρώδες corrigunt. Vide sup. 'Αθάρα, et 'Αθήρα, et Florent. ad Aristoph. Pac. 72. Lex. Reg. Ms. vitiose καθαρῶδες pro ἀθ." Albert. Per Lex. Reg. Ms. intelligendum est Zonaræ Lex. in quo tamen editum est: "Ετνος· εἶδος ὀσπρίου, κνάμον, ἢ ἔψημα ἀθυρώδες. 'Αθαρώδες in Hesychii loco legit et Toup. Emendd. 4, 108. "L. τυρώδες. Vide Galen. 6, 428. Foës. Econ. Hippocr. Wolf. Anecd. Gr. 4, 249. Flor. Christ. ad Aristoph. Pac. p. 629." Schleusner. Mss. Ruf. Ephes. 54. 64. J. Poll. 4, 197. Γάγγλιον, ἀπόστημα ἄπονον, ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι, ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερώδες, ἢ τριχία, ἢ ἐλμινθία. "'Ελμινθία, γίνεται δέ. Ms. ἐλμίνθια· γίνεται δὲ etc. recte ni fallor. Vide et Cels. 7, 6. ubi tamen diversas species facit ἀθερώματα et γάγγλια, ait tamen hæc talia omnia ' tunica sua includi; ' et ' in his quæ renituntur, ' (taliam autem fere esse gangliam,) ' aut lapilli quædam similia aut concreti confertique pili reperiuntur. Atheromati subest quasi tenuis pulticula, ' ait. Sic itaque cape τὸ ἀθερώδες, non forte ἀπὸ τοῦ ἀθήρη, ἀθέ-

ros, quod Aristatum aliquid significat, sed, si modo aliquid hic sapio, ἀπὸ τῆς ἀθήρης, ἥ γουν ἀθάρας, quod Polentæ vel Pultis genus esse, notum etiam e Nostro 6, 62. possetque quis inde potius ἀθερώδες scriptum velle; sed Ms. non variat." Jung. "Γάγγλια sunt Tubercula circa nervos subter cutem oriri solita. Vide Foës. Econ. et J. Poll. 4, 197. Γάγγλιον, ἀπόστημα ἄπονον, ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερώδες, ἢ τριχία, ἢ ἐλμινθία, (ἴμο ἐλμίνθια.) Ita enim leg. cum Jung." Heringa Obs. 60., a Schæf. Mss. indicatus.]

'Αθήρωμα, quod et ἀθέρωμα, Tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, ut scribit Cels. 7, 6. Affertur et e Galeno hæc definitio, esse nervosam tunicam, in qua pultaceus humor continetur. Cum autem ab ἀθήρα deduci appareat, rectius scribitur ἀθήρωμα. [Theoph. Nonn. 256, Στεάτωμά ἐστιν ὄγκος σκληρὸς, στρογγύλος, περιέχων ὑγρὸν παχὺν, θεραπεύεται δὲ διὰ χειρουργίας. 'Αθέρωμα δὲ ἐστὶν ὄγκος στρογγύλος, μαλακώτερος τοῦ στεάτωματος, περιέχων ὑγρὸν ὅμοιον ὡς ἡ ἀθήρα. Μελίκηρις δὲ ἐστὶν ὄγκος ἔχων πολλὰς τρύπας, ἐξ ὧν ἀπορρεῖ ὑγρὸν, εἰκοὺς μέλιτι. "Leg. ἀθήρη quamvis hoc Atticum, ἀθάρα vero commune affirmet Kuhn. ad J. Poll. 6, 62. Codd. A. et C. ἡ ἀθήρη, Cod. D. ἀθρον, Cod. E. ὡς περ αἰθήρη." Bernard. Galen. Meth. Med. 14, 12.: Συνθέστατα δὲ γινόμενα τοῦ γένους τοῦδε τῶν νοσημάτων εἶδη ἐστὶ τρία, προσηγορίας ἕκαστον ἰδίας τετυχηκός, ἀθέρωμα, καὶ μελικηρίς, καὶ στεάτωμα, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν περιεχομένων οὐσιῶν κατὰ τοὺς ὄγκους. "Ἔστι γὰρ αὐτῶν ἡ μὲν τις οἶον περ τὸ στέαρ· ἡ δὲ, οἶον μέλι· καὶ τις ἀθήρη παραπλήσιος: de Tumor. præter Naturam c. 5. 'Αθερώματα δὲ, καὶ στεατώματα, καὶ μελικηρίδας, ὅσα τ' ἄλλα τοιαῦτα, τινὲς μὲν ἐν τοῖς ἀποστήμασι τίθενται, τινὲς δὲ εἰς ἕτερον γένος· εὐδηλος δὲ καὶ ἡ τούτων φύσις ἐκ τῶν ὀνομάτων. 'Αθέρα μὲν γὰρ τι παραπλήσιον ἐν τοῖς ἀθερώμασι εὐρίσκεται, μέλιτι δὲ ἐν τοῖς μελικηρίσι, στέατι δὲ ἐν τοῖς στεατώμασιν. 'Ὡς τὸ πολὺ δὲ χιτῶν τὴν ὑμενῶδι ἀπαντα τὰ τοιαῦτα περιέχει. Vide et HSt. Lex. Medic. 526.]

"Ἡ 'Αθαιρεῖς, Hesychio sunt αὐθάδεις, ὑπερόπται, " item ἀκριβεῖς, Contumaces, Contemptores, Qui " omnia ad unguem exigunt et exquisite omnia pon- " derant. Pro quo in Lex. meo vet. 'Αθηρεῖς." [Vide Interpr. ap. Albert. "Scr. ἀθαιρεῖς." Schleusner. Mss.]

"'Αθειρῆς, s. 'Ατειρῆς, dicitur vel ὁ ἄγαν *θεριστικός, vel ὁ ὑπέροπτος, vel ὁ θαυμαστός, inquit Hesych. I. e. vel Qui nimis metere amat, Vel Contemptus aut Contemptibilis, vel Mirabilis, Admiratione dignus. Verum pro illo ἀτειρῆς procul dubio reponendum ἀθερῆς, præsertim cum ap. Etym. et " in Lex. meo vet. reperiam, 'Αθερῆς· ὁ ἄγαν *θεριστικός, ἢ λαμπρός, ἢ ὁ μὴ φροντίζων καὶ ὑβριστής, ἢ " ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθροούμενος. Sciendum porro in " illo meo Lex. vet. τῷ ε in illo 'Αθερῆς superpositum " esse η, ad indicandam duplicem scripturam. Et " certe paulo ante ibi legitur 'Αθηρῆς, expositum " θαυμαστός, ἀκριβής, ὑπερόπτης, αὐθάδης, pro quo ap. " Etym. perperam scriptum est 'Αθαίρης ('ἀκριβής, " θαυμαστός, ὑπερόπτης, αὐθάδης,) ap. Hesych. 'Αθαί- " ρῆς. Rursum in illo meo Lex. vet. ἀθειρῆς expr- " etiam Exactum, ut docui in 'Αθειρέως." ["'Αθαί- " ρῆς. Rectius *ἀθαίρης, ut Doricum sit pro ἀθειρῆς." Sylb. ad Etym. loc. Vide Interpr. ap. Albert.]

"'Αθειρέως, Exacte, Exquisite, Ad unguem, ὡρι- " βῶς, ut exponitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. " nam ἀθειρῆς, inquit, dicitur τὸ ἀκριβές, Exactum, " Exquisitum. Apud Hesych. pro eodem habetur " 'Αθαρέως." [Vide Interpr. ap. Albert. Etym. M.: 'Αθειρέως· ἀκριβῶς, καὶ ἀθειρῆς, τὸ ἀκριβές, καὶ ἀθερῆς, ὁ ἄγαν *θεριστικός· ἢ ὁ λαμπρός, ἢ ὁ μὴ φροντίζων τινός, καὶ ὑβριστής· ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθροούμενος. De v. ἀθροούμενος vide Schleusner. in 'Αθερῆς citandum.]

"'Αθερῆς, Exactus, Exquisitus. Item, Stultus, " Inconsideratus, Impius. Hesych. enim ἀθερῆς expr- " non solum ἀκριβές, sed etiam ἀνόητον, ἀνόσιον. " Idem τὸν σίδηρον ἀθερῆ dici innuit ὅταν περιζῇ,

“Cum metit, ut supra ἀθειρῆς expositum est ὁ ἄγαν
 “*θεριστικός: exponens etiam *θεριστικός, δὲ ὅς: ad-
 “densque mox, ἢ ἐπὶ σταχύων: item, ἢ ὁ διὰ λαμ-
 “πρότητα ἀθρούμενος. Vide et ‘Αθειρῆς supra.”
 [“Pro ἀκριβὲς l. ἀκριβὲς, et pro ἀθρούμενος l. αἰθρού-
 μένος, (imo saltem αἰθόμενος scribendum est.)” Schleu-
 sner. Mss. Vide Interpret. ap. Albert. et Schowii
 Hesych. “Ruhn. ap. Musgr. Eurip. 522.” Schæf.
 Mss.]

‘Αθέρικ, et per pleonasmum literæ ν, ‘Ανθέρικ, ἱκος, ὁ,
 i. q. ἀθήρ, Arista. Apud Hesych. ambō leguntur, sed
 ἀνθέρικας inter cetera significare ait non solum τὰ
 τῶν σταχύων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα.
 Hesiod. (Fr. 2.) de Iphiclo loquens, “Ἄκρον ἐπ’ ἀν-
 θέρικων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα, ‘Ἄλλ’ ἐπὶ *πυραμί-
 νων ἀθέρων δρομάσκει πόδεσσι,—καὶ οὐ σινέσκετο καρ-
 πὸν, [v. Gaisf. Poët. Min. Gr. 173. Lucian. 2, 10. et
 500.] quo alluisse Virg. credibile est in his versibus,
 quibus clauditur Æn. 7. Illa vel intactæ segetis per
 summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset
 aristas. Sic autem et ap. Hom. quidam exp. ἀνθε-
 ρίκων, in hoc versu, qui illi similis est, Il. Υ. (227.)
 “Ἄκρον ἐπ’ ἀνθέρικων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Alte-
 ram autem expositionem vide in iis, quæ proxime se-
 quuntur. “‘Ανθέρην, ἢ, Arista, Summa pars spicæ,
 “ut ἰνέριξ, si VV. LL. credimus, in quibus exp.
 “præterea Culmus, item Virgulta. ‘Ανθέρικ Hesychio
 “est non solum τὸ τῶν σταχύων ἄκρον, s. τὸ ἐν τῷ
 “στάχυι κέντρον, ut Etym. quoque, sed etiam ἀσφο-
 “δέλου καρπὸς, necnon Herbæ quædam species.
 “Hesiodi vero Schol. ἀνθέρικα proprie esse dicit
 “Asphodeli caulem.”

‘Ανθέρικος, ὁ, Asphodeli fructus, et secundum
 alios, Asphodeli caulis. Eust. in dubio ponit, scri-
 bens, ‘Ανθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός. At
 Theocr. Schol. 1, (52.) Αὐτὰρ ὅγ’ ἀνθέρικεσσι καλὰν
 πλέκει ἀχρὶδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσων, scribit, ‘Ανθέρ-
 ρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἥς τὰ φύλλα ὡς πρᾶσου
 ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέρικ
 καλεῖται, ὅσον πηχναῖος ὢν, καὶ μείζων. Quod et a
 Theophr. tradi addit. Apollodorus autem Doriensis,
 ut idem subjungit, negavit Asphodeli fructum sic
 appellari. Neoptolemus autem ridicule putavit ita
 vocari τὸν ἀθήρα τοῦ στάχους: nam ibi mendose ἀν-
 θέρα. Sed alia ibidem sequitur expositio, ut δι’ ἀν-
 θέρικων sit διὰ καλᾶμης. In VV. LL. habetur, ἀνθέρ-
 ρικος, Albucum, herba est, quam Græci ἀσφόδελον
 nominant: Latinorum quidam Sandaracham, quidam
 Hastulam regiam. Theophr. pro Planta asphodeli
 posuit: at Plinius pro Caule tantum, ut in iisdem
 scriptum est. Diosc. autem 2, 199. asphodelum
 describens, dicit, φύλλα ἔχον πρᾶσφ μεγάλη ὁμοία,
 καυλὸν δὲ λείον, ἔχοντα ἐπ’ ἄκρον ἄνθος καλούμενον
 ἀνθέρικον. Vide Eust. 1206. Hesych. ἀνθέρικας non
 solum esse dicit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν, sed et βοτάνης
 εἶδος. Fortasse autem de illa intelligit herba, quam
 quidam ejusmodi esse tradiderunt ut manibus velli,
 sicut linum, necesse habeat, quod meti non queat,
 deque ea factum esse Proverbium ἀνθέρικον θερίζειν,
 quod et Gorr. annotavit. HINC ἀνθερικῶδης, Anthe-
 ricæ formam referens. [Exemplum vocis ἀνθερικῶδης
 vide ap. nos in Theophr. loco mox afferendo.]

[‘Ανθέρικ, et ἀνθέρικος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.:
 ‘Ανθέρικες· αἱ τῶν σταχύων προβολαί. Etym. M.:
 ‘Ανθέρικ· παρὰ τὸ ἄνθος, σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν
 ἀσταχύων. ‘Ανθέρικος. “Ἄκρον ἐπ’ ἀνθέρικων καρπὸν
 θέον. Παρὰ τὸ ἄνθος παράγων ἄνθερος, καὶ ἀνθέρ-
 ρικος, ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου, ἔστι δὲ φυτὸν ἄθραυστον.
 Etym. G.: ‘Ανθέρικ· παρὰ τὸ ἄνθος, σημαίνει δὲ τὸ
 ἄκρον τῶν ἀσταχύων. Zonar.: ‘Ανθέρικες· αἱ προβο-
 λαὶ τῶν ἀσταχύων, καὶ ἀνθέρικος, παρὰ τὸ ἄνθος παρά-
 γων ἄνθερος, καὶ ἀνθέρικος. Hesych.: ‘Αθέρικ· τὸ
 εἰς τὸν στάχυν τοῦ σίτου ἄνω ὡς κέντρον. “Pro κέν-
 τρον typographi errore κένερον legitur in Ed. Schrev.”
 Albert. “Legō ὡς καρπὸν. Sed leg. κέντρον, Spica,
 Angl. Spike.” Toup. Emendd. 4, 58. Κέντρον resti-
 tuitur et in Schleusneri Mss. Hesych. ‘Ανθέρικας·
 τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ, καὶ ὁ ἀσφοδέλου
 καρπὸς, καὶ βοτάνης εἶδος, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέν-
 τρα. Ubi v. nott. Pseudo-Did. ad Il. Υ. 227.:

‘Ανθέρικων· νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθέρων.
 ‘Ελαφρῶς οὖν, φησὶν, ἄνωθεν αὐτῶν διέτρεχον· ὁμοίως
 (adde δὲ) καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κυμάτων ἐπιφανείας, μὴ βα-
 πτιζόμεναι τῷ ὕδατι· κυρίως δὲ ἀνθέρικ· καλεῖται, ὁ τοῦ
 ἀσφοδέλου καυλός, ἔστι δὲ φυτὸν λαχανῶδες. Ergo,
 secundum Pseudo-Did., ἀνθέρικων est gen. plur. a
 nominativo ἀνθέρικ. At Scholiastæ Ven. aliter visum
 est: Nῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν θέρων (l. ἀθέρων)
 ἔστιν. ‘Ελαφρῶς οὖν, φασὶν (l. φησὶν,) ἄνωθεν αὐτῶν
 διέτρεχον· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κυμάτων ἐπιφα-
 νείας μὴ βαπτιζόμενοι (l.—αι) τῷ ὕδατι. Κυρίως δ’
 ἀνθέρικος καλεῖται ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλός, ἔστι δὲ τὸ
 φυτὸν λαχανῶδες. Iterum Schol. Ven.: *Υπερβολι-
 κῶς εἶπεν. “Ἔστι δὲ ἀνθέρικος, ὡς τινες, ὁ τοῦ ἀσφοδέ-
 λου καυλός. Οἱ δὲ τοὺς ἀθήρας τοῦ σίτου φασὶν, ὡς καὶ
 ‘Ἡσίοδος· Ἐπὶ *πυράμινας ἀθήρας φοίτασκε πόδεσσι.
 Vide Hesiod. Fr. 2. p. 173. Gaisf. Huc respexit
 Lucian. 2, 9. a Gaisf. neglectus, “Ἐνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλῃ, κἂν ἐφ’ ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ’ ἀνθέρικων
 ἄκρων θενσομένους ἀναβιβάζηται, φθόνος οὐδεὶς, (ubi
 v. J. G. G.) 500. Καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππων
 ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κούφον ὢν ἴσμεν ζῶων, καὶ δρο-
 μικόν, ὅτι” Ἄκρον ἐπ’ ἀνθέρικων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέ-
 κλα: et Oppian. C. 1, 231., pariter a Gaisf. neglectus:
 “Ἴππος ἐπ’ ἀνθέρικων ἔθεεν κούφοισι πόδεσσιν.” Ἄλλος
 ὑπὲρ πόντοιο, καὶ οὐ στεφάνῃ ἐδίηνεν. Ubi Gallus
 Editor conferendos esse monet Quint. Cal. 8, 156.
 Ovid. Met. 10, 654. Claudian. de 3 Cons. Hon. 197.
 Eust. 100. “Ὅτε δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἐξῆς ἀνθέρικων
 μνησθῇ, φυτὸν τί ἐστὶν ὁ ἀνθέρικ, ὃς καὶ ἀνθέρικος λέ-
 γεται, οὐ ὁ τύπος κατὰ τὸ ὁ κῆρυξ, καὶ ὁ κήρυκος: 1206.
 ‘Ανθέρικος δὲ, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός· ἢ δὲ
 χρῆσις καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. Οἱ δὲ ἀνθέρικους ἐπὶ τοῦ
 σίτου φασὶν, ἀκολουθοῦντες ‘Ἡσίοδῳ, εἰπόντι περὶ Ἰφί-
 κλον, τοῦ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ῥηθέντος, ὅτι ἐπὶ *πυράμινας
 ἀθήρας ἐκείνος ἔθεε· καὶ γίνεσθαι φασὶ καὶ τὸ ἀνθέρικος,
 ἐκ τοῦ ἀθήρ ἀθήρος πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ἀνέσκεινται
 μάλιστα εἰς τοῦτο, λέγοντες καὶ ὅτι ἡ Ζεῖδωρος ἄρουρα,
 οὐκ ἀσφοδέλους φέρει, ἀλλὰ πυρῶν ἀνθέρικας. “Ὅτι δὲ
 ἀθήρ καὶ ἡ ἐπιδορατὴς λέγεται ἀπὸ μεταφοράς τῶν ἀστα-
 χύων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, οἱ παραδιδόασιν καὶ ὅτι
 ἀνθέρικων εὐθεῖα, ὁ ἀνθέρικος, φέροντες χρῆσιν τὸ, Λί-
 βνες οἱ Νομάδες οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθέρικου πεποιημέ-
 νας, μικρὰς ὅσον σκιάς ἔνεκεν, ἃς καὶ περιφέρονται, ὅποι
 ἂν φέρωνται. Εἴεν δ’ ἂν οἱ τοιοῦτοι Σκιαπόδων τλημο-
 νέστεροι· ἐκείνοις γὰρ αὐτοφῆς ἢ σκιά ἐκ τῆς τῶν πο-
 δῶν ἄγαν πλατύτητος, ὡς αἱ ἱστορίαι περιγυνοῦνται, εἰ
 μὴ ἄρα αἱ τῶν Νομάδων σκιάς χάριν ἐκ τοῦ ἀνθέρικου
 σκηναί, τοῦ βάρους τῶν παρὰ τοῖς Σκιάποσι ποδῶν ἐλα-
 φρότεραί εἰσι. Respicitur Hellenicus ap. Athen.
 462. Οἶδα δὲ καὶ Ἑλλάνικον ἐν Ἑθνῶν Ὀνομασίαις
 λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς οὐδὲν ἄλλο
 κέκτηνται, ἢ κύλικα, καὶ μάχαιραν, καὶ ὑδρίαν· καὶ ὅτι
 οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθέρικου πεποιημένας μικρὰς, ὅσον
 (rectius Eust. μικρὰς ὅσον, neque aliter Spanh. mox
 citandus; sed de utroque scriptore silet Schweigh.)
 σκιάς ἔνεκα, ἃς καὶ περιφέρουσιν, ὅπου ἂν πορεύωνται.
 “Ὅπου exhibet et Valck. ad Herod. 4, 190. sed rectius
 Eust. ὅποι. Herod. l. c.: Θάπτουσι δὲ τοὺς ἀποθνή-
 σκοντας οἱ Νομάδες κατὰπερ οἱ Ἕλληνες, πλὴν Νασα-
 μῶνων· οὗτοι δὲ κατημένους θάπτουσι, φυλάσσοντες,
 ἐπεὶ ἀπὴν τὴν ψυχὴν, ὅπως μιν κατίσουσι, μηδὲ ὕπτιος
 ἀποθανέεται. Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθέρικων
 ἐνεργέντων περὶ σχοίνους ἔστι, καὶ ταῦτα περιφορητά.
 Sic perperam edidit Schweigh. pro περιφόρητα.
 Vide Schneideri Lex. v. Περιφόρητος. “Sumsit ista
 forsan Milesius Hellenicus ex Herod. nam et τὰ Βαρ-
 βαρικὰ Νόμιμα Ἑλλάνικον ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμά-
 στου, l. Δαμάστου, Damastes enim intelligitur Sige-
 natus, συνήκται, teste Porphy. in Eusebii P. E. 10.
 p. 466.” Valck. Glossæ Herod.: ‘Ανθέρικων· νῦν
 τοὺς καυλοὺς φησὶ τῶν ἀσφοδέλων, εἰσὶ δὲ εὐθραυστοί.
 Sic vulgo legitur, neque aliter edidit Schweigh. Imo,
 si οἱ καυλοὶ sunt εὐθραυστοί, quomodo fit ut Noma-
 dum domicilia ex iis compacta sint? Lege ἄθραυστοι,
 Contusu vel Fractu difficiles, Firmi, Tenaciores quam
 ut frangi queant. Sic Etym. M. l. c.: ‘Ανθέρικος· ὁ
 καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου, ἔστι δὲ φυτὸν ἄθραυστον. Sic
 etiam Suid., e Glossis ipsis Herodoteis sua sumens:

'Ανθήρικες' αἱ τῶν σταχύων προβολαὶ, τὰ ἄκρα. 'Ηρό-
 dosus δὲ τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων, εἰσὶ δὲ
 ἄθραυστοι. "Ἡ ἀνθέρικων ἀνθηρῶν, ἢ λαμπρῶν.
 (Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Ανθέρικων ἀνθη-
 ρῶν, ἢ λαμπρῶν. Manifestum istud vitium facile
 tolletur scribendo *ἀνθηρικῶν. "Etyim. M. Κά-
 λαια' καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρούων ὥσπερ
 γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη. Idem :
 "Ενθα καὶ τὸ καλλαῖνον, ἔστι δὲ τὸ χρῶμα ἀνθηρὸν, ἢ
 τὸ Βένετον οὕτω καλούμενον. (Vulgo legitur, ἔστι δὲ
 χρ.—B. χρῶμα—λεγόμενον.) Nihil dubii est, quin
 τὸ καλλαικόν, ἢ τὸ καλλαῖνον χρῶμα ἀπὸ τοῦ καλλαίου
 deducatur. Ait Auctor ille, significari hoc nomine
 colorem ἀνθηρὸν, vel Venetum. Per ἀνθηρὸν intel-
 ligit τὸν πορφυρώδη. Nam Græci ἀνθηρὸν ἐν ἀνθηρι-
 κῶν χρῶμα de Purpureo et puniceo usurpant." Sal-
 mas. Plin. Exerc. 167. "Colorem altum appellamus
 τὸν ὀξὺν καὶ ἀνθηρικόν." Idem ib. 245. "Philostr.
 Λίθοι δὲ τοῦτοις ἀπόκεινται, τὸ μὲν εἶδος ἀνθηραὶ, καὶ
 πάντα ἀπανγάζουσαι χρήματα. Græci ἀνθηρὸν vo-
 cant Rubrum colorem. Hesych. 'Ανθηρόν' σανδα-
 ράχην, Sandaracha. Diosc. κατακορῶς πυρρὰ. Inde
 ἀνθηρικὸν χρῶμα ap. Eund. de Sandarachino." Idem
 ib. 275.) "Causa, (cur caules asphodeli sint fractu
 contumaces,) quod tenaciores sint. Et hinc adagium
 natum, Anthericum metere, de iis, quæ laborem inanem
 ac sterilem capiunt." Bod. ad Theophr. 869. Adde
 Schol. Theocr. 832. Kiessl. : 'Ανθήρικες, τὰ προβαλλό-
 μενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων, καὶ εἰ-
 σὶν ἄθραυστοι, ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι. "Ανθήριξ, Spi-
 carum summitas, vel Culmus, i. e. Frumenti calamus
 a radice ad spicam usque. Il. Υ. 227. "Ἄκρον ἐπ' ἀνθε-
 ρίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Quem locum Virg.
 Æn. 7, 808. de Camilla verba faciens videtur imita-
 tus. At Apollon. R. 1, 182. viro cuidam hanc ipsam
 summæ celeritatis levitatisque laudem tribuit. Herod.
 4, 190. Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθέρικων ἐνεργμένων
 περὶ σχοίνους ἔστι, καὶ ταῦτα περιφορητὰ, (imo περι-
 φόρητα.) Valla : Domicilia eorum sunt virgultis com-
 pacta, suspensis circa lentiscos, et ea quoque versatilia
 versatilia. Sed hæc ita potius sunt vendenda : Do-
 mus vero compactæ sunt e culmis circa juncos inter-
 textis, eæque versatiles. Vel : Eorum vero domus
 compactæ sunt e culmis, qui juncis sunt intexti, vel
 innexi. Sic enim vis illius participii ἐνεργμένων melius
 indicatur, quod ab ἐνείρειν, Innectere, deductum.
 Hunc Herod. locum Theocriti verba possunt illustrare,
 1, 6. (52.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθέρικεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδο-
 θήραν, Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων : At ille e culmis pulcram
 nectit locustis capiendis decipulam, junco concin-
 nans. Sed verba sonant, Ad juncum adaptans,
 ipsos sc. culmos. Eust. 'Ανθέρικος, ὁ τῆς ἀσφοδέλου
 καρπός, ἢ καυλός. Οἱ δὲ, ὅτι ἀνθέρικοι οἱ ἄλλοι τῶν
 ἀσταχύων, πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὁ ἀνθέρικος, τοῦ
 ἀνθέρικου *ἰσοσυλλάβως κλίνεται. (Imo Eust. verba
 jam supra citata aliter se habent.) At Suid. melius :
 'Ανθήρικες' αἱ τῶν ἀσταχύων προβολαὶ, τὰ ἄκρα.
 'Ηρόδοτος δὲ τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. Vide-
 tur autem Suidas hunc Herod. locum tacite nobis
 indicare." Æm. Port. Lex. Ionic. "Herod. 4, 190.
 Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθέρικων ἐνεργμένων περὶ
 σχοίνους ἔστι. Int. Domicilia eorum sunt virgultis
 compacta, suspensis circa lentiscos. ('Laurentii
 Lentiscos explosit Palmer. Exerc. 25.' Wesseling.)
 Melius vero, ni fallor, veritas : Domicilia autem com-
 pacta sunt ex asphodeli caulibus junco aptatis.
 Theocr. (l. c.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθέρικεσσι καλὰν πλέκει
 ἀκριδοθήραν, Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, Sed ille ex aspho-
 deli caulibus pulcram cicadis capiendis decipulam
 nectit, junco concinnans. Ubi et ἀνθήρικες sunt
 Asphodeli caules, non Virgulta, ut vertit hic Valla ;
 et σχοίνῳ ἐφαρμόζειν, quod Herod. ἐνείρειν περὶ σχοί-
 νους, h. e. Innectere, vel Adaptare juncis, non vero
 Suspendere circa lentiscos. Emendandus hac oc-
 casione est locus ap. Longum 1. p. 9. 'Ἡ μὲν ἀνθέρ-
 σκους ἀνελομένη ποθὲν (l. ἡῶθεν, vel, quod præfert
 Schæf., ἔωθεν,) ἐξεληοῦσα ἀκριδοθήραν ἀνέπλεκε,
 (ἐπλεκε corrigit Valck., probantibus Schæf. et Pas-
 sow.) Pro ἀνθέρικους leg. ἀνθέρικους, quam vocem
 ibi perperam reddidit Interpres Flosculos, quasi

esset diminutiva ab ἄνθος." Bos. Obs. Crit. 40.
 "Ανθέρικους. Sic conjecerunt Huet. et prior Par.
 Editor ; sic quoque ediderunt Dutens et Boden, quo-
 rum tamen prior, in mendorum typogr. indice suæ
 Editioni subjuncto, legendum monuit ἀνθέρικους,
 quæ est ceterarum Edd. lectio, ut et trium R. Codd.
 —Male in Codd. Flor. Urs. et ad tertii R. oram le-
 gitur *ἀκριδοθήκην, quam glossam ab Ursino præla-
 tam fuisse miror, cum, observante post D. Heinsium
 Jungermanno, amet suavissimus Longus suavissimi
 Theocriti verba usurpare." Villos. 'Ανθέρικους edi-
 derunt Schæf. et Passow. Sed cf. Bekkeri Συναγ.
 Λεξ. χρῆσ.: 'Ανθέρικος ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου.
 Ubi ἀνθέρικος in ἀνθέρικος mutari vetat literarum
 ordo. "Ανθέρικεσσι, Caulibus asphodeli. 'Ανθήριξ
 est Caulis asphodeli ; ἀνθέρικος, vel *ἀνθέρικον, (ἀν-
 θέρικον, τὸ, est vox nihili, nusquam obvia,) ejus Fruc-
 tus vel Flos, testibus Schol. Theocr. et Nicandr.
 nec non Diosc. Asphodelus vero, qui hic intelligitur,
 is esse videtur, quem Asphodelum ramosum Linnæus
 nominat, Germani Weisse Asphodill oder Goldwurz.
 Iconem Clusius H. P. 1, 196. et ex eo Bod. ad
 Theophr. 873. sub Asphodeli I. ramosi nomine ha-
 bent. Quomodo vero ex his ἀνθέρικεσσι locustici-
 pulas suas construxerint vet. Gr. pueri, nos jam
 latet." Schreber. Arat. Diosem. 328. Οὕτως δ' ('Cod.
 Barber. αὐτως. Idem Vratisl. agnoscit.' Buhl. et sic
 edere debebat V. D. quippe quod hoc ποιητικώτερον
 sit, quam istud. Οὕτως nuper edidit et F. C.
 Matthiæ, in nota scribens, 'Codd. Vratisl. Barber.
 Vindob. αὐτως.) ἀνθέρικος τριχθα σκίλλης ὑπεραρθῆ,
 (Cod. Vindob. *ὑπερανθεῖ.) "Theo ad Arat. (l. c.)
 'Ανθέρικον νῦν εἴρηκε τὸ ἄνθος τῆς σκύλλης, (σκύλλης
 Buhl. lege σκίλλης) κυρίως γὰρ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων.
 Ita voce hac usus est Homer. (l. c.) Spicas ita dici
 volunt ἀπὸ τῶν ἀθέρων. Hesych. ἀνθέρικας etiam esse
 docet καρπὸν ἀσφοδέλου, alii habent καυλός, Etyim. M. :
 'Ανθέρικος ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου. Schol. Hom. l. c.
 Κυρίως δὲ ἀνθήριξ καλεῖται, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καυλός.
 Et Schol. Nicand. Th. 535. ("Ἄγρει δ' ἀσφοδέλοιο
 διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν, Ἄλλοτε καὶ *καυλεῖον ὑπέρτερον
 ἀνθέρικοιο, Πολλάκι δ' ἐν καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς
 ἀμφὶς ἀέξει, sic edidit Schneider. in nota scribens,
 'πολλάκι δ' ἐν καὶ M. R. δὲ καὶ G. deinceps vulg.
 ὅτου λοβὸς correxi e M. R. G. τό οἱ λοβὸς maluit
 Hermann. ad Orph. 737.' Idem tamen Schneider.
 ad Theophr. H. P. 7, 13. T. 3. p. 626. tacite dedit,
 'Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει,
 ubi vulgo ὅτου sine sensu legitur.' Quam lectionem
 habet et Bod. ad Theophr. 870. et Sprengel. Antiq.
 Bot. Spec. 1. p. 74. nisi quod ap. eum repe-
 titum est vitiosum ὅτου.) 'Ασφοδέλοιο διανθέος δι-
 σανθέος, διαφανούς, εὐανθοῦς, ἢ δισανθοῦς, διπλοῦν
 ἔχοντος ἄνθος, ὅτι δις κατ' ἐνιαυτὸν ἀνθεῖ ἢ διὰ τὸ
 τοὺς κύκλους αὐτοῦ ἀνθέρικας καλεῖσθαι. Καυλεῖον δὲ
 φησι τὸν κάλαμον, ὑπέρτερον δὲ τοῦ ἀνθέρικου φησὶν
 αὐτὸ, ἀντὶ τοῦ μείζονος ἀνθέρικας τοῦ ἀστάχους ἔχον-
 τος. Nullum dubium est, quin ibi pro κύκλους sit
 ponendum καυλοῦς. ('Vulg. κύκλους e conjectura
 correxi.' Schneider. 'Κύκλους in καυλοῦς mutandum
 puto.' Sprengel. Antiq. Botan. Spec. 1. p. 70. n. 10.)
 Eust. vero ad Il. Υ. p. 1281, 34. habet utrumque,
 et καυλός, et καρπός. Dicitur præterea promiscue
 ἀνθέρικος, atque ἀνθήριξ. Prius habet Callim. H. in
 Del. 192. πόδες δὲ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρῃ, Ἀλλὰ παλλιῖρόλη
 ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς. Posterius reperitur ap.
 Theocr. (l. c.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθέρικεσσι καλὰν πλέκει
 ἀκριδοθήραν. Ibi tamen Schol. distinguere videtur
 inter ἀνθέρικος et ἀνθήριξ, quasi illud foret ἀσφοδέλου
 καρπός, at hoc ἀσφοδέλου καυλός." Darnald. Lect.
 Gr. 15. Scholiastæ verba, prout nuper a Kiessl.
 832. edita, hæc sunt : 'Ανθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου
 καρπός, ἥς τὰ φύλλα ὡς πρᾶσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ
 πλατύτερα ὁ δὲ καυλός ἀνθήριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος
 ὦν καὶ μείζων. Τὸ αὐτὸ δὲ φησι καὶ Θεόφραστος.
 Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς
 ἀσφοδέλου καυλόν ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοῖως φήθη τὸν
 ἀθήρα τοῦ στάχους. ('Sic Toup. correxit vitiosum
 ἀνθήρα. In Vat. 5. legitur, Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος ἀνθε-
 ρικῶ φήθη τὸν αἰθήρα.' Kiessl. Ἀθήρα correxit et J.

N. Belin de Ballu ad Oppian. C. 1, 231. et ante omnes Noster l. c. Corruptum ἀνθέρα tacite exhibent Bod. ad Theophr. 17. et 869. et Spanh. ad Callim. l. c.) 'Ανθήρες τὰ προβαλλόμενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων, καὶ εἰσὶν ἄθραυστοι, ἀλλήλους ἐπιπλεκόμενοι. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθέρικων, ἀντὶ τοῦ διὰ καλᾶμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαῖαν φασί. Callim. l. c.: "Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή, Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δὲ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρῃ, Ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὤς, "Ἐνθα νότος, ἐνθ' εὐρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα. "Opporta hic supernantem adhuc in mari Delum albucō comparat, quale in mari nasci subinde, ibique vivere juxta palmam et scillam tradit Theophr. H. P. 1, 7(=4). Τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμολογουμένων (sic et Bodæi Ed. at Schneider. tacite edidit ὁμολογουμένως) χερσαίων, ποτὲ ἐν τῇ θαλάττῃ βιοῦν, φοῖνικα, σκίλλαν, ἀνθέρικον. Idem vero alibi observat, nempe 4, 7. in Mari Interno exigua tantum quædam nasci, ac nihil fere super hoc mare enatare. Illud vero de eadem planta ἀνθέρικῳ notat Hellanicus ap. Athen. (l. c.) Καὶ ὅτι οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθέρικου πεποιημένας μικρὰς ὅσον σκῆπας ἕνεκα, ἃς καὶ περιφέρουσιν ὅπου (l. ὅποι ex Eust. l. c.) ἂν πορεύονται (l. πορεύονται.) Ut proinde peculiare huic ἀνθέρικῳ illud fuerit, ut cum in mari, de quo hoc ap. Callim. loco, tum in terra etiam ap. illos Nomadas hinc inde circumferretur. Explicatur vero ἀνθέρικος in Gr. ad h. l. Schol. ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπός, sicuti etiam a Plinio 21, 17. a priscis Theocr. Enarratoribus 1, 52. et ab Hesychio. A quibus rursus abeunt veteres, quod annotavit jam ad Theophr. vir doctus, a quibus, ut Hippocr. Theophr., Theocr. rursus Enarratoribus 7, (68. 'Ασφόμελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἥς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος,) de Caule asphodeli; a Nicandro vero (l. c.) ac Diosc. de ejus Flore sumitur. Adde, quod tradit etiam Hesych., Herbam insuper fuisse peculiarem, quæ eodem ἀνθέρικον s. ἀνθέρικος nomine vocaretur. Meretur autem doctissimus Glossographus, ut locum ejus integrum, quo ei lucem adhuc aliquam sænerer, huc adducam: 'Ανθήρες τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ, καὶ ὁ ἀσφοδέλου καρπός, καὶ βοτάνης εἶδος, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. H. e. 'Ανθήρες, Spicarum culmi munimenta etiam quædam, et Asphodeli fructus, et Herbæ species, et In aristis aculei. De Spicis quidem ea voce, juxta vett. ad eum Criticos, usus Hom. (l. c.) in brevibus autem Schol. νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθέρων, Nunc in spicis tenues aristæ. Quomodo etiam v. ἀνθέρικος explicavit olim Neoptolemus, et quo utique nomine sugillari non debuit, sicuti a Gr. Theocr. Enarratoribus factum 1, 52.: 'Ο δὲ Νεοπτόλεμος γελοῖως ψήθη ἀνθέρα (l. ἀθέρα) τοῦ στάχους. (Imo recte omnino τὸ Νεοπτολεμὶ ἀθέρα τοῦ στάχους damnant Enarratores illi, qui Neoptolemo concessissent v. ἀνθέρικον nonnunquam sibi sumere sensum hunc, ἀθέρα τοῦ στάχους, sed sensum eum ad Theocr. locum pertinere negant.) Alteram autem adhibitam ibi ap. Hesych. hujus vocis glossam, αἱ προβολαὶ, et postremum simul τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα, In spicis aculeos, egregie omnino illustrat eximius ap. Chrysost. locus, Serm. 11. in Statuas T. 6. p. 535. Sav. Καθὰπερ γὰρ ἐστὶ τῶν ἀσταχύων οἱ ἀνθήρες, ὥσπερ τινὰ δόρατα, προβεβλημένοι τοὺς ὀρνίθας ἀποσοβοῦσιν, οὐκ ἐπιτρέποντες ἐγκαθέζεσθαι τῷ καρπῷ, καὶ διακλᾶν τὴν καλᾶμην ἀσθενεστέραν οὖσαν· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὥσπερ τινὲς ἀνθήρες, καὶ δόρατα προβέβληνται αἱ τῶν βλεφάρων τρίχες: Quemadmodum enim supra spicas aculei, (ἀνθέρικες ap. Hesych. ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα,) tanquam hastæ quædam ad tutamen protensi, (Hesych. αἱ προβολαὶ) aves abigunt, non sinentes, ut illic insideant fructui, et debilem stipulam confringant; ita etiam oculos quod attinet, tanquam quidam aculei, (ἀνθέρικες,) et hastæ, ad tutamen protenduntur, (προβέβληνται,) ante eos palpebrarum pili. Quibus equidem nihil a gravissimo scriptore dici opportunius potuit ad superiorem Hesychii, de variis vocis ἀνθέρικων glossis, locum capiendum melius et explanandum. Neque otiosa præterea in illis τοῦ χρυσορρήμονος verbis, quæ ibid. leguntur, ἀνθήρες, ὥσπερ

τινὰ δόρατα, et rursus ὥσπερ τινὲς ἀνθήρες καὶ δόρατα, Spicarum culmi s. aculei, Quædam hastæ, cum ἀνθέρικας, s. Asphodelum, Hastulam regiā a forma nempe sceptri regii, quam præfert, (et *Heroin, v. Bod. ad Theophr. 869. a.) vocarit Plin., et inde Theophrasti interpretes Gaza 147. Haud aliter ac φάσανον, ξίφος, et ξίφιον, (ξίφιον Nostro et Schneidero in Lex. Idem tamen Schneider. ad Theophr. p. 248. parum sibi constans ξίφιον edidit.) Ensis, Gladius, Pugio, de aliis plantis olim dicta, ut ap. Theophr. H. P. 7, 12. et alibi." Spanh. "Ἀνθέρικος Theophrasto H. P. 7, 12. Plinio 2, 17. 20, 22. Asphodeli caulis. Hac signif. sumitur ap. Hippocr. de Coac. Præn. (439, 45.) cum capitis ossa fracta sint necne, explorat asphodeli caule aut ferulaceo, dentibus imposito, et manducare jussu: Τὰ δ' ἀπορεύμενα πότερον ἔρρωγεν ἢ οὐ, κρίνειν δεῖ, διαμάσασθαι δίδοντα ἐφ' ἑκατέρην τὴν σιηγόνα ἀνθέρικον, ἢ νάρθηκα: At ossa, de quibus fissa sint necne, ambigitur, sic discernas, si albucum, aut ferulam, in utramque maxillam manducandam exhibueris. Dioscoridi, ut quidam volunt, ἀνθέρικος est Flos asphodeli. Placet eorum opinio, qui v. καλούμενον, non ad ἄνθος, sed καυλὸν referunt. 'Ανθέρικον Theocr. Schol. (l. c.) Asphodeli fructum scribit.—Citat Theophrastum auctorem, cum nihil tale in libris Theophrasti reperitur. Eust. et Varinus ἀνθέρικον ἢ καυλὸν Fructum vel Caulem interpretantur. Hesych. Plantam quandam sic vocari ait, et Asphodeli fructum. Nonnulli ἀνθέρικα Plantam dicunt, quæ manibus velli, sicut linum, necesse habet, quod meti non queat, deque ea Proverbium, 'Ανθέρικα θερίζειν. An itaque ἀντὶ (τοῦ) ἀνθέρικου, ἀνθέρικα restituendum? De integra planta, non parte quadam, loquitur Magister. Vulgatam placet servare lectionem, quod ἀνθέρικον pro Asphodeli planta sumi reperio ap. Plut. de Sap. Conv. ubi versum exponit Hesiodi, cujus mentionem facit Theophr. 7, 12. quem locum adeat lector. Ad hunc versum Plutarchus, 'Αγαθὴ μὲν γὰρ ἡ μαλάχη βρωθῆναι, γλυκὺς δὲ ὁ ἀνθέρικος. Theophrasto si credimus, tusa radix cum ficu maxime in usum venit." Bod. ad Theophr. 17., qui Foësi Econ. Hippocr. compilavit. Apud Foës. autem perperam traditum est, "ἀνθέρικας scribit Suidas Theocrito et Herod. vocari Asphodeli caules, quos et tenaciores ait esse, quam ut frangi queant," cum Suid. de Theocr. prorsus sileat. Plutarchi vero locus integer est hic T. 6. p. 599. Reisk.=T. 1. P. 2. p. 621. Wyttenb.: 'Ο δὲ Σόλων ἔφη, Θαυμάζειν τὸν Ἀρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡσιόδου γεγραμμένον· ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρασχὼν, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, "Ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Οἷε γὰρ, ὁ Περικλῆς εἶπε, τὸν Ἡσιόδον ἐννοῆσαι τι τοιοῦτον, οὐκ ἐπαινέτην ὄντα φειδοῦς αἰεὶ, καὶ πρὸς τὰ λιτότατα τῶν ὄψων ὡς ἥδιστα παρακαλεῖν ἡμᾶς; ἀγαθὴ μὲν γὰρ ἡ μαλάχη βρωθῆναι, γλυκὺς δὲ ὁ ἀνθέρικος· τὰ δὲ ἄλιμα ταῦτα καὶ ἄδια φάρμακα μᾶλλον ἢ σιτία πυνθάνομαι, καὶ μέλι, καὶ τυρόν τινα βαρβαρικὸν δέχεσθαι, καὶ σπέρματα ἀμπολλὰ τῶν οὐκ εὐπορίστων· πῶς οὖν οὐκ ἐν τῷ Ἡσιόδῳ τὸ πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ κείμενον, Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο, καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν, εἰ τοσαύτης δέησει παρασκευῆς; ("Εργ. 45—6. "Hæc ita constituenda putem, πῶς οὖν ἂν τῷ Ἡ. Quomodo igitur Hesiodo, i. e. secundum Hesiodum, clavus supra fumum positus, et boum opera perirent? "An dedit Mez. pro eodem Xyl. volebat σύν." Wyttenb. Imo minima mutatione, nempe ἐν in ἂν, lege, πῶς οὖν οὐκ ἂν τῷ Ἡ.) Θαυμάζω δέ σου τὸν ξένον, ὦ Σόλων, εἰ Δηλίοις ἐναγχος ποιησάμενος τὸν μέγαν καθαρμόν, οὐχ ἰστόρησε παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν κομιζόμενα τῆς πρώτης ὑπομνήματα τροφῆς καὶ δείγματα, μετ' ἄλλων εὐτελῶν καὶ αὐτοφυῶν, μαλάχην καὶ ἀνθέρικον· ὦν εἰκὸς ἐστὶ καὶ τὸν Ἡσιόδον προξενεῖν ἡμῖν τὴν λιτότητα καὶ ἀφέλειαν. Οὐ ταῦτα, ἔφη, μόνα, ὁ Ἀνάχαρις, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑγίειαν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν λαχάνων ἑκάτερον ἐπαινεῖται. Καὶ ὁ Κλεόδημος, Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις· ἱατρικὸς γὰρ Ἡσιόδος, ὡς (Ἡ. ὦν Reisk.) δηλὸς ἐστίν, οὐκ ἀμελῶς οὐδὲ ἀπείρως περὶ διαίτης, καὶ κράσεως οἶνον, καὶ

ἀρετῆς ὕδατος, καὶ λουτροῦ, καὶ γυναικῶν (1. λουτροῦ γυν. cum Harl. 1. et 2. "et malim, ut cum medicina magis conjunctum," Wyttenb.) διαλεγόμενος, καὶ συνουσίας καιροῦ, καὶ βρεφῶν καθίσεως. Vide "Erg. 47. 745. 595. 736—40. 753. 696. 812. 747. Theophr. H. P. 7, 12. Ἐδώδιμοι μὲν γὰρ οὐ μόνον (οἱ) βολβοὶ καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀσφοδέλου ρίζα, καὶ ἡ τῆς σκίλλης, πλὴν οὐ πάσης, ἀλλὰ τῆς Ἐπιμενιδείου καλουμένης: 13. Κατὰ δὲ τὰ φύλλα τοῖς τε μεγέθεσι καὶ τοῖς σχήμασιν· ὁ μὲν (γὰρ) ἀσφόδελος μακρόν, καὶ στενώτερον, καὶ ὑπόγλισχρον ἔχει τὸ φύλλον· ἡ δὲ σκίλλα πλατὺ καὶ εὐδιαίρετον. ("Omisit Gaza. Plin. 21, 17, 68.:—"Ceteræ ejusdem generis folio differunt. Asphodelus oblongum et angustum habet; scilla latum et tractabile; gladiolus simile nomini. Asphodelus manditur, et semine tosto et bulbo; sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito, præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo." Εὐδιαίρετον quomodo Tractabile interpretatus sit Plin., non excogitavi. Opponitur enim hic γλίσχρον, Lentum. Ita 11, 3. caulis cichorii γλίσχρος dicitur, Ad vincula idoneus, et ideo δυσδιαίρετος." Schneider. Forcellinus in Lex. Tractabile vertit per Pastoso.) "Ἐνία δὲ ἔχει μέγαν (καυλόν) καθάπερ ἡ σκίλλα, καὶ ὁ βολβός, καὶ ἡ ἴρις, καὶ τὸ ξίφιον· μέγιστον δὲ πάντων ὁ ἀσφόδελος· ὁ γὰρ ἀνθήρικος μέγιστος· ὁ δὲ τῆς ἱριδὸς ἐλάττων μὲν, σκληρότερος δὲ, τὸ δὲ ὅλον ἀνθερικώδης. ("Caulis enim dictus Albucum unice inter omnes excellit," G. Idem ἀνθερικώδης reddidit Albucum æmulans. Plin. 21, 12, 68.:—"Asphodeli mentionem et Homerus fecit. Radix ejus napis modicis similis est, neque alia numerosior, 80. simul acervatis sæpe bulbis. Theophr. et fere Græci, princepsque Pythagoras caulem ejus, cubitalem et sæpe duorum cubitorum, foliis porri sylvestris, Anthericon vocavere; radicem vero, i. e. bulbos, Asphodelon. Nostri illud Albucum vocant, et asphodelum Hastulam regiam, caulis acinosi, ac duo genera faciunt. Albucum est scapus cubitalis, amplus, purus, lævis." In quo loco plura vitia insumt, quæ nunc non tango." Schneider.) "Ἐστὶ δὲ καὶ πολύκαρπος ὁ ἀσφόδελος, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ ξυλῶδης, τῇ μὲν μορφῇ τρίγωνος, τῷ δὲ χρώματι μέλας. Γίνεται δὲ ἐν τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἄνθους, ἐκπίπτων (δὲ) τοῦ θερούς, ὅταν τοῦτο διαχάνῃ. ("In orbiculato quodam," G. λοβὸν vocavit Nicander Th. 535. "Ἀλλοτε καὶ *καυλεῖον ὑπέρτερον ἀνθερίκειο, Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, ubi vulgo ὄνον sine sensu legitur. Significant verba, semen asphodeli in lobo vel vasculo seorsim inclusum esse, quod verum est in capsula ovali trivalvi asphodeli ramosi Linn. Cf. Sprengel. Antiq. Botan. 74. Sed in v. ὑποκάτω hæreo; nam flos asphodeli non est superus: capsula igitur non est infera. Fortasse vox est vitiosa." Schneider. Nicandri Schol.: Τὸ δὲ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ χωρὶς· οὐ γὰρ ὥσπερ ὁ ἐρεβίνθω συμβέηκε, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀσφοδέλων, ἀλλὰ χωρὶς ἔκαστον σπέρμα ἔγκειται. Τινὲς δὲ τὸ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ ἀμφὶ εἶναι γὰρ τὸν λόγον οὕτως· τὸ δὲ σπέρμα, ὅπερ ὁ λοβὸς αὐτοῦ αὔξει. Λοβὸς δὲ λέγεται πᾶσα λεπίς, ἥς ἔνδον ἐστὶ τὸ σπέρμα· ἐστὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ οἱ γεωργοὶ τὰ σπέρματα βάλλουσιν.) Τὴν ἀνθησιν ποιεῖται κατὰ μέρος, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς σκίλλης· ἀρχεται δὲ πρῶτον ἀπὸ τῶν κάτωθεν. Ἐν δὲ τῷ ἀνθερικῷ συνίσταται σκώληξ, τοῦτο καὶ ἄλλα μεταβάλλει ἔωον πτηνὸν *ἀνθηδονοειδὲς, εἶθ' ὅταν ὁ ἀνθήρικος ἀναβῇ, διεσθίων ἐκπέταται. ("Ἀνθηδονοειδὲς, Volatile, floridumque, G. quasi ἀνθινὸν scriptum legisset. Equidem non dubitavi cum HSt. ἀνθηδονοειδὲς scribere." At ipse V. D. ἀνθηδονοειδὲς edidit. "Poteram etiam ἀνθηδονοειδὲς ponere. Ἀνθηδὼν enim est Genus apīs, quod testatur Hesych. et Etym. M. quanquam exemplum scriptoris vetusti hodie non extet. Ἀθηροειδὲς Brit. fecit, Villosum interpretatur." Schneider.) Δοκεῖ δὲ ἴδιον ἔχειν πρὸς τὰ ἄλλα τὰ λεῖοκαυλα, διότι στενὸς ὢν ἀποφύσεις ἄνωθεν ἔχει. ("In ramulos superne spargatur," G. recte. Hinc apparet, intelligi Asphodelum ramosum Linnæi." Schneider.) Πολλὰ δὲ εἰς τροφήν παρέχεται χρήσιμα· καὶ γὰρ ὁ ἀνθήρικος ἐδώδιμος *σταθευόμενος, καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον, πάντων δὲ μά-

λιστα ἡ ρίζα κοπτομένη μετὰ σύκου, καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει καθ' Ἡσίοδον.—Πάντα δὲ ταῦτα ἀθρόα φύεται, καθάπερ καὶ τὰ κρίμνα καὶ τὰ σκόροδα· παραβλαστάνουσι γὰρ ἀπὸ τῆς ρίζης· ἔνι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερώς, οἷον ὃ τε ἀνθήρικος, ("Ut hastula regia," G. Aut est error Librarii, et scr. ἀσφόδελος, aut ἀνθήρικος est Planta ab Asphodelo diversa, cujus aliunde notitiam non habeo." Schneider.) καὶ τὸ λείριον, καὶ τὸ φάσανον, καὶ ὁ βολβός. ("Ἡ ρίζα. Supra 7, 9, 4. Διαφοραὶ δὲ καὶ τῶν σαρκωδῶν ριζῶν· αἱ μὲν γὰρ στρογγύλαι, αἱ δὲ προμήκεις καὶ βαλανώδεις, ὥσπερ ἀσφοδέλον καὶ κρίκον· καὶ αἱ μὲν λεπυριώδεις κ. τ. λ. Infra 9, 9, 6. de apio. Ρίζαν δὲ οἶαν περὶ ὁ ἀσφόδελος, πλὴν λεπυριώδη. Unde apparet, radicem asphodeli tuberosam, non squamatam esse. Præterea unam et simplicem utrobique nominavit Theophr. Contra ramosus Linnæi plura tubera fasciculatim gerit; quod non animadvertit Sprengel., qui Galeni asphodelum radice simillima scillæ et forma et magnitudine comparavit cum Pyrenæico Linnæi. Cf. dicenda ad 9, 9, 6. ("Cf. dicta ad 7, 13, 3. ubi monui, Theophr. asphodeli radicem unam oblongam et tuberosam memorare: contra Diosc. Ρίζαι δ' ὑπείσιν ἐπιμήκεις, στρογγύλαι, βαλάνοις ὅμοιαι, δριμεῖαι κατὰ τὴν γεῦσιν. Plin.: Radix ejus napis modicis similis est, neque alia numerosior, 80. simul acervatis sæpe bulbis. His notis Asphodelus ramosus facile agnoscitur; sed Theophrasteus diversus esse videtur, et ipsa etiam ἰσχὰς diversa a Linnæαα.) Πλείστην ὄνησιν. "Et utilitatis plurimum auctore Hesiodo præbet," G. Plinius: Asphodelus manditur et semine tosto et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito, præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo. Vides male eum ὄνησιν interpretatum esse, quæ vox alibi tamen Voluptatem significat. *Σταθευόμενος etiam Gaza verlit Tostum in cinere, sed non ausus est addere, Dein sale et oleo addito. Grammaticus in Anecd. Bekk. 457. ex h. l. retulit: Ἀσφόδελος· σκιλλῶδες φυτὸν, φύλλα ἔχον μακρὰ, καὶ ἀνθήρικον ἐσθιόμενον, καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον, καὶ ἡ ρίζα κοπτομένη μετὰ σύκου πλείστην ὄνησιν ἔχει. Addit, Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερὸν, καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. In versu Hesiodo habet ἀσφοδέλῳ ἐν ὄνειαρ: (*Προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ ἐν ὄνειαρ. Τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, *ὀξυντηγέον, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ· Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.)" Schneider. At in Suida, qui eundem articulum totidem verbis habet, rectius legitur μέγ' ὄνειαρ. "Plin. 21, 68.: 'Asphodelus manditur, et semine tosto et bulbo; sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito; præterea tuso cum ficis: præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo.' Ita distinguenda verba. Nam qui priorem ante Ficis partem item ad Hesiodum retulerant, in eam opinionem inducti sunt, ut hanc mentionem non ad hunc poetam verum, sed ad perditum quoddam de Asphodelo carmen, referri putarent. Neque vero rationem habet, hujusmodi alia Hesiodi de Herbis extitisse carmina, ut vere monet Fabric. B. G. 1, 381. Gellius 18, 2. Sexta quæstio fuit, asphodelum cujusmodi herba sit, quod Hesiodus in isto versu posuerit Νήπιον κ. τ. λ." Wyttenb. ad Plut. l. c. "Caulem asphodeli Theophr. ἀνθήρικον vocat 1, 7. si codex mendo non caret. Ἀνθήρικον Plantam quandam esse, quæ in maritimis et terrestribus nascitur, eod. cap. ex Hesychio annotatum est. Item ἀνθήρικα, Plantam quandam esse, manibus vesti, sicut linum, necesse habet. Ἀνθήριξ hæc non videtur ab asphodelo planta esse diversa, sed eadem. Suid. (l. c.) Caulem asphodeli ἀνθήρικα dictum esse, testis est Theocr. Schol. (l. c.) Multa in his consideratione digna. Anthericum, inquit (Schol.) Asphodeli fructum esse, Theophr. Caulem sic vocat, etiam Plin. 21, 17. et quid ulterius probatione opus est? Ipse Schol. 7, (l. c.) ἀνθήρικον Caulem asphodeli esse fatetur: Ἀσφόδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἥς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθήρικος.—Caulem Schol. ἀνθήρικα vocari asserit, atque hæc Theophr. scribere ait. Theophr. caulem, ut jam sæpe dictum, ἀνθήρικον vocat; ubi ἀνθήρικα vocatum

referat, me fugit. Recte Apollodor. sic negat appellatum Caulem. Nam si Hesychio credimus; Suidas enim ab Herod. Caulem sic dictum scribit; antherix Planta quædam est, et Asphodeli semen significat s. Fructum. Videat lector quæ supra 1, 7. diximus. Illud non omittendum, quod Diosc. ἀνθήρικον Florem asphodeli vocare videtur.—In cacumine florem emicare, scribit Diosc. eumque vocari Anthericon. Sic dici Asphodeli caulem satis superque jam probavimus. Hac de causa Saracenus ἀνθήρικον καλούμενον referendum putat, non ad ἄνθος, ut prima fronte videtur, sed ad καυλόν. Huic quo minus subscribam sententiæ, prohibent versus Nicandri Th. (l. c.) qui contra Theophr. aliosque Græcos ἀνθήρικον Florem s. potius Spicam asphodeli vocat. Ad h. l. Schol. (l. c.)—Videt lector ἀνθήρικον Flores, vel Spicam esse, i. e. Eam partem, in qua flores sunt. Nec id abs re: Siquidem ἀνθήριξ nonnunquam pro Summo spicarum fastigio sumitur. Nec bis floret, ut Schol. scribit, sed particulatim, ut scilla, cujus historiam adeat lector. Flores in ordinem per ambitum positos habet, uti Schol. observavit. (Imo pro vulg. ἡ διὰ τὸ τοὺς κύκλους αὐτοῦ ἀνθήρικας καλεῖσθαι, l. καυλοῦς, ut supra demonstratum est.)—Nemo veterum, s. Theophr. s. Plato, s. ceteri antiquissimi Gr. scriptt. edulium quoddam e malva asphodeloque paratum scribunt.” Bod. ad Theophr. 869. At Cicero Ep. Div. 7, 26. :—“Lex sumtuaria, quæ videtur λιτότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit; nam dum volunt isti lauti terra nata, quæ lege excepta sunt, in honorem adducere, fungos, helvellas, herbas omnes ita condiunt, ut nihil possit esse suavius. In eas cum incidissem in cæna augurali ap. Lentulum, tanta me διάρροια cepit, (imo legitur, arripuit,) ut hodie primum videatur cœpisse consistere. Ita ego, qui me ostreis et murenis facile abstinebam, a beta et a malva deceptus sum.” Wytenb. ad Plut. l. c. “Miratus sæpius sum, priusquam hoc plantarum genus curatius examinasset, veteres tantopere dissentire in eodem, ut Galeni certe asphodelus alienus plane sit ab Hesiodi asphodelo; miratus sum, nostrorum criticorum et philologorum fere neminem dissensum hunc suspicatum fuisse, præterque Murray. neminem fere botanicorum, qui nostris inclaruerunt temporibus, genus id novis illustrasse observationibus. (At vide Bod. l. c. 870.)—Caulem vett. Græci ἀνθήρικον passim vocabant, aut ἀνθήρικα, quod ex Hippocr. Coac. Præ sag. n. 501. p. 198. (Capitis enim fracturas ita explorare jubent Coi medici, ut ἀνθήρικον aut νάρθηκα dentibus corripit æger, fragoremque sentire experietur,) Schol. Hom. Villos. 456. Schol. Theocr. 7, 68. Schol. Nicand. Th. 534. patet. Ἀθραύστους eos caules s. Firmos solidosque, Qui frangi nequeant, appellat Suid. Ex hac caulis indole forte Adagium, ἀνθήρικα θηρίζειν, (sic et Bod. ad Theophr. 17. quem V. D. perperam secutus est, imo θηρίζειν,) Anthericum metere, originem duxit, quod laborem quemvis inanem exprimit.—Caulem eum aut scapum siccato veteres non solum ovibus substernebant, Geopon. 18, 2. sed thorum etiam Theocr. 7, 68. memorat ex asphodelo, conyza, ac selino stratum. Decipula quoque ex ejusdem caulis fibris, ad capiendas locustas, ludentes pastores conficere consueverunt, quemadmodum et nostrates pastores ex juncis ejusmodi crepundias componere solent, Theocr. 1, 52. Longi Past. (l. c.) Is παιδικὰ hæc manifesto vocat, ut itaque otiosæ magis vitæ ludibria, quam utilia instrumenta fuerint. (Nomadum Africanorum οἰκήματα dicuntur esse σύμπηκτα ἐξ ἀνθηρίκων ἐνεργμένων περὶ σχοίνους, et puer Theocriti ἀνθηρίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχολῶν ἐφαρμόσων. Hic viro doctissimo σχοῖνον placebat, quia ἀνθήρικες junceo filo jungebantur.’ Valck. ad Theocr. Edit. 1. p. 16. ‘Σχοῖνον recte: σχοῖνον viro doctissimo placuit.’ Idem in Edit. 2. ‘Nescio quis V. D. σχοῖνον placuit, sed vulgatam retinendam docet Valck.’ Gaisford. Nullo alio modo docet quam scribendo Recte.)—Neque tamen negandum, ob similitudinem, quæ caules asphodeli siccatos, aliosque vel graminum culmos, vel plantarum etiam marinarum stipites intercedere

A videretur, calamiferas alias plantas ἀνθηρίκων nomine insignitas fuisse. Scillæ enim scapus floriger ita vocari videtur ab Arato (l. c.) omnium denique plantarum; quæ spicas gerunt, summitates ἀνθήρικες aut ἀνθήρικα, (imo ἀνθήρικον, τὸ, vox est nihili, nullibique obvia,) appellantur a Chrys. (l. c.) Neoptolemo ap. Schol. Theocr. (l. c.) Hesych. (l. c.) Schol. denique Arati (l. c.) Quin notissimus est Hom. versus de equorum volatus simili cursu (l. c.) Marinarum ipsarum nonnullas plantas ἀνθηρίκων nomine venisse, patet tum e Theophr. ipso H. P. 1, 7. (l. c.) tum e Callim. (l. c. vide Spanh. ap. nos supra.) Fuci autem hoc antherico intelligi quasdam species, vel tantum, vel canaliculatam, alio loco docebo. Nominis ea translatio ad alia hexandriæ genera, quam ap. antiquos reperisse sibi videbatur Linnæus, ipsi etiam persuasit, ut novum quoddam genus construeret, e phalangiis, asphodelis, et buldocodiis veterum conflatum, quod Antherici nomine insigniret.—Bis fere florere per annum efficitur e Nicandri loco, ubi ἀσφοδελαιο διανθέως meminit. (‘Nec bis floret, ut Schol. scribit, sed particulatim, ut scilla.’ Bod. l. c.)—Spica præterea flores imbricati densissima componuntur, ut κατ’ ἐξοχήν itaque Spicam s. ἀνθήρικα vocare potuerint veteres.—Esse fructum lignosum, triquetrum, et nigricantem, nasci ἐν τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἄνθους, In (germine) rotundo sub flore, testatur Theophr. H. P. 7, 12. Monendum vero a veritate omnino alienum esse posterius assertum; etenim florem asphodeli aliquis inde superum effecerit, cum tamen inferum habeat. (‘In v. ὑποκάτω hæreo; nam flos asphodeli non est superus: capsula igitur non est infera. Fortasse vox est vitiosa.’ Schneider. Bod. ad Theophr. 870. :—‘De semine nihil Diosc. Theophrastus orbiculatum gignere capitulum scribit, quod flori subest, i. e. florem sequitur, s. quod decisis primis floribus, ac jam mediis decidentibus, supremisque sese aperientibus, conspicitur. In hoc capitulo orbiculato semen continet, lignosum, triquetrum, obsoleto colore nigro, quod sponte, cum orbiculatum capitulum sese aperit, decedit.’ Clusius:—‘Semen durum, lignosum, rugosum, atrum, et figura triquetra, capitulo orbiculari fere, sed tribus eminentioribus costis prædito, et viridi purpurascente continetur, quod illo per maturitatem dehiscente cadit; floret per partes, et incipit ab imis.’ Forte leg. ἐν δὲ τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἀνθηρίκων. Sed viderint rei herbariæ periti. Certe Diosc., Καυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ’ ἄκρον ἄνθος καλούμενον ἀνθήρικον.) Ad fructum eum spectant, quæ Nicander habet (l. c.) Πολλάκι δ’ αὖ καὶ σπέρμα, ὅπου λοβὸς ἀμφὶς ἄξει, ubi Schol. notat τὸ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ χωρὶς positum esse, cum quodvis semen asphodeli in singulo λοβῷ aut loculo positum sit, neque plura in eodem legumine lateant. Cum nostris id, maximam saltem partem, convenit in asphodelo ramoso institutis observationibus, siquidem capsulam fert ovatam, extus rugosam, intus nitentem, trivalvem, trilocularem, quovis vero loculo non unicum, sed bina semina continentem, apice dehiscentem. Semina sunt triquetra, rarissime quadrangularia, latere extimo convexo, reliquis concavis, utrinque acute, coloris plumbei. Ἀνθηρίκων vero nomen varii Scholl. transferunt potius ad fructum asphodeli, maxime Schol. Theocr. et Hesych., quod ita explicandum arbitror, ut, cum spica plantæ florescens eo nomine veniret, superesse etiam fructescenti debuerit id nomen.—Ut autem latius dilucidiusque pateat, qualia fuerint prava asphodelo consuta, quæ Hom. eis Ἀιδην collocavit, primum observemus, plantæ hujus tum fructus, tum vero maxime tubera radicibus adhærentia antiquissimis Græcis cibos præbuisse suavissimos. Priusquam enim Pelasgus docuisset Arcades glandibus quercus esculi vesci, vitam illi protrahere debebant radicibus et herbis, Pausan. 8, 1. Hæc itaque tubera, uberrime vel uni radici adhærentia, maxime eligebant. Hinc Hesiod., frugalitatem commendans, exclamat (l. c.) Bene explicat eos versus Plut. (l. c.) ubi ἄλμον et ἄδιφον vocat Asphodelum, quo Epimenides ipse vitam protraxerit: cf. Plat. de LL. 3. p. 429 (= 585.) Ed. Bas. 1534. Pythagoram quoque hoc cibo

ἀλίμω et asphodelo et malva usum fuisse testatur Porphyr. de V. P. 195. Ed. Holst. 1655. ("Ἀλίμον δυνάμεως. Inventio Epimenidi tribuitur vulgo, quidam eum ex Hesiodi præcepto didicisse volebant. Hermippus et Herodorus, laudati a Proclo ad Hesiod. Ἔργ. 40. Νήπιοι κ. τ. λ., hanc apponente interpretationem: "Ερμιππος γὰρ ἐν τῷ τῶν Ἑπτὰ Σοφῶν, περὶ τῆς ἀλίμου λέγει μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδωρος, vulgo perperam Ἡρόδοτος, ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ Καθ' Ἡρακλέα Λόγου, καὶ Πλάτων ἐν τῷ γ' τῶν Νόμων Ἐπιμενίδην φησὶ μικρόν τι * ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὧδε τελεῖν τὴν ἡμέραν ἣν δ' ἐξ ἀσφοδέλου καὶ μαλάχης, ὅπερ αὐτὸν ἀλίμον καὶ ἀδίφον ἐποίει. Quibus in verbis ὧδε τελεῖν mutandum in διατελεῖν: et illa μέμνηται—Νόμων in parenthesis accipienda sunt, ut cetera pro Hermippi dictione habeantur. Nam Plato l. c. ἀλίμον non discrete nominat, sed Epimenidem prædictum Hesiodi effecisse pronuntiat, tacite significans illum modo cit. versum: ΚΑ. Μῶν φράζεις Ἐπιμενίδην; ΑΘ. Ναί, τοῦτον· πολὺ γὰρ ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὧ φίλε· ὁ λόγος μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάσαι, τῷ δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν. Ex Hermippo Athen. 58.: e Demetrio Diog. L. 1, 114.: Porphyr. de Abst. 4, 20.: Antiphanes ap. Athen. 161.: Ἄλιαν. V. H. 4, 17.' Wyttenbach.) Carpit vero eos Plin. 22, 22., qui Alimon plantam eandem crediderint ac Asphodelum; esse enim suo nomine Alimon, longeque differre id ab Asphodelo. Glycyrrhizam nostram glabram autem esse hanc alimon, Salmas. Plin. Exerc. 122. suspicatur. Equidem vero fateor, plures a veteribus hoc nomine, ἀλίμον, comprehensas plantas mihi videri, quæ ad famem depellendam sufficiant. Et nostram itaque eo nomine insignitam fuisse arbitror, et Glycyrrhizam, et Malvam. Quod egregie probatur Porphyrii supra allato loco, quem totum hic apponere liceat: Τὰ γε μὴν πλεῖστα ὅποτε θεῶν ἀδύτοις ἐγκαταδύσθαι μέλλοι, καὶ ἐνταῦθα χρόνου τινὸς ἐνδιατρίψειν, ἀλίμοις ἐχρήτο καὶ ἀδίφοις τροφαῖς· τὴν μὲν ἀλίμον συντιθεῖς ἐκ μήκωνος σπέρματος καὶ γη-σάμων, καὶ φλοιῷ σκίλλης πλυνθείσης ἀκριβῶς, ἕως τ' ἂν τοῦ περι αὐτὴν ὀποῦ καθαρθεῖν· καὶ ἀσφοδέλων ἀν-θερικῶν, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ κριθῶν, καὶ ἐρεβίνθων ἄπερ κατ' ἴσον πάντα σταθμὸν κοπέντα μέλιτι ἀνέδενεν Ὑμεττίω.—Ob eandem arbitror rationem asphodelum ante portas villarum satum; remedium putatum fuisse contra veneficiorum noxas, Plin. 21, 17." Sprengel. Antiq. Botan. 68—79. Eandem in rem verba illa Plinii citat et Triller. Obs. Cr. 110. At "hoc Theophrastus," quem Plinius ibi vertit, "de scilla, non de asphodelo tradit." Bod. ad Theophr. 870. "Asphodelus ramosus, ἀσφόδελος, Hippocr. Ulc. 882. Theophr. H. P. 7, 12. Diosc. 2, 199. Anthericum Græcum, ἀνθέρικον, (ἀνθέρικον, τὸ, legitur et in Stackhousii Gloss. Theophr., imo ὁ ἀν-θέρικος,) Theophr. H. P. 1, 7. (Τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμο-λογουμένων χερσαίων πεφυκότα ποτὲ ἐν τῇ θαλάττῃ βιοῦν, φοίνικα, σκίλλαν, ἀνθέρικον, de quo loco vide nos supra,) 7, 12. (Πάντα δὲ ταῦτα ἀθρόα φύεται, καθάπερ καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὰ σκόροδα· παραβλαστίνουσι γὰρ ἀπὸ τῆς ρίζης· ἐνία δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερῶς, οἷον ὁ τε ἀνθέρικος, καὶ τὸ λείριον, καὶ τὸ φάσ-γανον, καὶ ὁ βολβός.)" Sprengel. Hist. Rei Herb. 24. 41. 88. 169. "Ἀνθέρικος, 'ut Hæstula regia,' G. Aut est error Librarii, et scr. ἀσφόδελος, aut ἀνθέρικος est Planta ab Asphodelo diversa, cujus aliunde notitiam non habeo." Schneider. "Ὁ ἀνθέρικος, duplex sensus vocis hujus: 1. Plantam designat; 2. Pericarpium in liliaceis, ut videtur, sic infra vermis dicitur generari in pericarpio asphodeli." Stackhous. ad Theophr. "Asphodelus? ἀμάρακος, Asphodelus ramosus, ἀσφόδελος. Asphodelus luteus, ἀνθέρικος." Idem in Catal. Plant. Theophr. Lat. Gr. xlii.] [Ἀνθέρικ, et Ἀνθέρικος. "Ruhnk. ad H. in Cer. 454. (sed v. Matth. et Hermann.) Toup. Opusc. 2, 105." Schæf. Mss. Plut. Sympos. 4, 1.: Ἀλλὰ τῷ μὲν αἰ παρ' Εὐπόλιδος αἶγες ἀντιμαρτυροῦσιν, ὕμνουσαι τὴν τροφήν, ὡς παμμιγῇ καὶ ποικίλῃν οὔσαν, οὕτω πως λέγουσαι· Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, Πρίνου, κομάρου τε πτόρθους ἀπαλοὺς ἀποτρώγουσαι, — Πτόρμαλον, ράμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, κίσθον, Φηγδόν,

ἄμβραν. Unde sua sumsit, quem vide, Macrobr. 7, 5. Forte huc respexit Alciphro 3, 12. Ἐν τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς * ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαι μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφείσαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθέρικον, (Wagner. perperam edidit ἀνθέρικον et hic, et in Indice, at Bergleri Ed. recte habet ἀνθέρικον,) ὅλοι τοῦ μέλους ἐγένοντο. Idem 2, 4.: Διαπέμφομαι πρὸς αὐτὴν καὶ γὰρ, ὡς ἔφη, καὶ κάθαρσιν τινα δεῖ προτελεῖσαι τὴν γυναῖκα, καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῶα ἱερεῦσαι, καὶ λι-βανωτὸν ἄρρενα, καὶ στύρακα μακρὸν, καὶ πέμματα σελήνης, καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθῶν. Sic edidit Wagn. ex Horrei conjectura. Vulgo ἀνθρώπων. "Mallem addidisset Horreus plura florum in incantationibus adhibitorum exempla; nam quod solum e Soph. Trach. 242. affert, eorum usum in suffimentis tantum probat. Flores igitur ad lustrationes etiam adhibitos fuisse, exemplis confirmant, ut alios taceam, Meurs. in Eleusiniis p. 19. et Lomeier. de Lustratt. p. m. 228. Usus florum omnino in sacrificiis probari ex ipso Nostro potest, 3, 16." Wagn. At secundum Wagneri lect. non flores ipsi, sed agrestia folia florum, ἄγρια φύλλα ἀνθῶν, dicuntur. Sed et pbrasis, ἄγρια φύλλα ἀνθῶν, nobis displicet; nam quævis folia florum hanc in rem usurpari posse parum probabile est, præsertim cum præcedant speciatim recensita λιβανωτὸς ἄρρην, καὶ στύραξ μακρὸς. Leg. igitur, καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθέρικων, non, ut Trilleri videbatur, τῶν ἀνθέρικων: nam a præcedd. nominibus abest articulus. Sed ipse V. D., qui in Obs. Cr. p. 109. articulum τῶν inseruit, in p. 110. et 111. eum omisit. "Nunc obiter καὶ ὡς ἐν παρόδῳ, aperire quoque liceat fontem erroris, unde forsitan pro ignoto ἄγρια φύλλα ἀνθέρικων, in Alciphro. contextum irreperit illud ἄγρια φύλλα ἀνθρώπων. Nempe sciolus aliquis scriba, dum lector quidam nimium eruditus et præter rem sapiens, forte huc respexisse putarit Alciphro-nem ad notissimum illum versum Hom. Il. Z. 146. Οἷη περ φύλλων γενεῇ, τοιγὰ καὶ ἀνδρῶν, cujus et Mimnermus meminit, et Q. Smyrn. 9. et 14. Lucian. Char. Plutarch. Consol. ad Apoll. et alii plures, v. Stob. Serm. 96. p. 528. nisi et simul respexerit ad Od. H. 206. ἄγρια φύλα γιγάντων. Observat enim Bergl. in hoc Alciphro. loco, vulgo legi φύλλα, sc. pro φύλα, (verba Bergleri sunt, 'Ita Edd. φύλλα per circumflexum, vitiose, sed et ἀνθρώπων sine dubio male:' pro quibus Wagnerus tantum habet sub Bergleri nomine: 'Vulg. φύλλα ἀνθρώπων, sine dubio male.') unde factum, ut in ipsum contextum notius illud pro paulo ignotiore, temere reciperet, nulla ceterum ipsis sententiæ et rationis habita ratione." Triller. Φύλλα tacite edidit Wagn. Imo recte ἄγρια φύλλα ἀνθέρικων, ut Theocr. 26, 3. etiam de re sacra, et arcanis magicis: Χ' αἱ μὲν ἀμερ-ξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα, Κισσόν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς, Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κῆμον δυοκαίδεκα βωμῶς. Nobis quidem Alciphro. in vv. ἄγρια φύλλα ad Theocriti locum respexisse videtur. Recte omnino scripserit ille ἄγρια φύλλα ἀνθέρικων. Nam ἐν τοῖς ἀγρίοις καταλέγεται ὁ ἀνθέρικος, ut patet e Phrynichi Ecl.: Ἀσπάραγος· καὶ τοῦτο δυοῖν ἀμαρ-τήμασιν ἔχεται· ὅτι τε ἐν τῷ π, καὶ οὐκ ἐν τῷ φ, λέγε-ται, καὶ ὅτι ἰδιὸν τι φυτὸν ἐστὶν ἄγριον ὁ ἀσπάραγος, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. Ὁ γοῦν Κρα-τῖνος ἐν ἄλλοις ἀγρίοις αὐτὸ καταλέγων φησιν, Αὐτο-μάτη δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον, πρὸς αὐτὰ ὀσφά-ραγον, κύτισόν τε, ἐν ἅπασιν ἀνθέρικος ἀνηβᾷ, καὶ φλόον ἀφθονόν· ὥστε παραιναι πᾶσι τοῖς ἀγρίοις. Ἀπαν-τα γὰρ τὰ καταλελεγμένα ἄγρια, οἱ δὲ νῦν τιθέασιν ἐπὶ παντὸς ἀμαθῶς· τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἄκανθαι ὄρμενα καλοῦνται, καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκβλαστάνειν καὶ ἐξαν-θεῖν. Λέγε οὖν ὄρμενα, ἀλλὰ μὴ ἀσπαράγους· ἀδόκι-μον γὰρ λίαν. "Locus Cratini ita leg. et consti-tutus est, ut versus appareant: αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμα-λον καὶ σφάκον· Πρὸς αὐτὰ γ' ἀσπάραγον, κύτισόν τ'· ἐν ἅπασιν δὲ Ἀνθέρικος ἀνηβᾷ, καὶ φλόμος ἀφθονος. Φλόμον intellige, quæ ellychnia præbet: Nunnes. per φλόον intelligit Theophrasti φλέων. Ut nihil aliud dicam, unde apparet, eum ita fuisse appellatum? Editio pr., τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἀνθαι ὄρμενα καλοῦνται. Recte: Olerum germina et cauliculi primi nunquam dicti sunt aut dici

potuerunt *ἀκανθαί*. "Ανθαί bonum est, et commode statuminat sequens, καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκβλαστάνειν καὶ ἐξανθεῖν: cauliculi primi sunt olerum efflorescentiæ. 'Ασφάραγος proprie dictus *ἀκάνθας* habet, indeque *ἀκάνθιας* vocatur; sed id nihil ad olerum cauliculos, qui edules sunt, et nihil minus, quam *ἀκανθαί*: lectio est pessima, quam e libro suo protulit Nunnes." Pauw. Vide Bod. ad Theophr. 602. qui exhibet *ἀνθαί*, et locum sic vertit, Plantarum germina nondum in folia explicata. Ceterum *φλόμον* recte Pauw. dedit; nam Plutarchi Eupolis l. c. habet *φλόμον*, *ἀνθέρικον*, pro quo ap. Macrob. in Camer. et Lugd. Cod. est *φλῶμον*. Leopard. Emendd. 8, 10. *φλῶμον* et e Plut. et e Macrob. affert, sed addit: "Φλόμον leg. per o. Nicand. (Th. 856.) Λάξεο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμον ἄρρενος ἀνθην." "Legitur et *ἀνθερικὴν* (ap. Macrob. pro *ἀνθέρικον*, et sic citavit Leopard.) Sed vox hæc earum de numero est, quæ non uno tantum modo efferuntur et iuclinantur." Xylander. At in Ed. Macrob. qua utimur, nempe Lug. Bat. 1670., est *ἀνθερίκον*. "Tria sunt nomina diverso sensu, *ἀνθέρικαι*, unde Oppiani (l. c.) *ἀνθερίκων*, Aristæ, Gallice Barbe de bled; *ἀνθέριξ*, Flos asphodeli et ejus caulis; et *ἀνθέρικος*, Fructus ejusdem plantæ. 'Ανθέρικαι sic ab Hesych. definiuntur: τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ, καὶ ὁ ἀσφοδέλου καρπὸς, καὶ εἶδος βοτάνης, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Sed confundit, et quidem parum recte, *ἀνθέριξ* et *ἀνθέρικος* cum *ἀνθερίκη*, quam Schol. Hom. minor docet esse τοῦ στάχυος ἄθερα. Eoque sensu intellexerunt Virg. et alii poetæ, qui Homeri versus sunt imitati, et Dio Chrys. in Ταρσικῇ Πρώτῃ 269. Ald. 'Ανθέριξ a Theocr. usurpatur sensu Caulis asphodeli 1, 52. ubi Schol. hæc optime distinguit: 'Ανθέρικος, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἥς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. Τὸ αὐτὸ δὲ φησι καὶ Θεόφραστος. 'Απολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. 'Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ᾤηθη τὸν ἄθερα τοῦ στάχυος. (Vat. 5. ἀνθερίκῳ ᾤηθη τὸν αἰθέρα, unde f. l. ἀνθέρικα, vel ἀνθέρικον.) Nam ἀνθερίκη Arista dicitur, non ἀνθέριξ." J. N. Belin de Ballu ad Oppian. l. c. Sed de forma ἀνθερίκη recte dubitaris, nec quidem, ut viro huic docto videbatur, ex Hesychio et Schol. Hom. ea evincitur; nam ille habet ἀνθέρικας pro articuli capite, hic ἀνθερίκων, quæ sunt ab ἀνθέριξ. Rhian. Epigr. 5. πυρὸς δ' οὐκ ἀσφαλὲς ἄσπον 'Ερπειν * αἰηλὴν, ἃ φίλως, ἀνθερίκαν. " * Αἰηρὴν—ἀνθερίκαν, Vat. et ap. Lips. Brunckius omnia apogr. ἀνθερίκαν exhibere ait. Vulgaris forma est ἀνθέριξ. Vide Interpr. Hesych. v. 'Ανθέρικας. Nec altera ἀνθερίκη alibi occurrit. Et fortasse Rhianus ἀνθέρικα scripsit." Jacobs. Idem in Anthol. Pal. 2, 487. edidit αἰηρὴν—ἀνθερίκαν, in nota scribens:—"Αἰηρὴν P. αἰηλὴν, Br. Illud ob Cod. auctoritatem prætulī. Neutram formam aliunde enotatam reperio. 'Αθερίκαν P. ἀνθερίκαν Br. quod non magis occurrit, quam alterum. Scr. ἀνθέρικα." "Ανθερίνη, ἡ, "Arista, Summa pars spicæ, ut ἀνθέριξ, si VV. LL. "credimus, in quibus exp. præterea Culmus, item D "Virgulta." [Scr. 'Ανθερίκη.]

'ΑΟΡΕΩ, f. ἴσω, p. ἡκα, Video, Cerno, Intueor. Item, Dispicio, Circumspicio, Considero, Perpendo. Observavi, ἀθρεῖν ap. poetæ ad oculos corporis magis referri: ap. scriptores orationis solutæ, magis ad oculos mentis, ut ita dicam. Quod et de νοῶ dici potest, præsertim ut ab Hom. usurpatur. Pro Intueor interdum accusativo jungitur sine præpositione, interdum cum præpos. eis, ut Il. K. (11.) "Ἦτοι δ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. Pro Considero, Perpendo, accusativo sine præpos., ut ap. Isocr. (90.), Εἰ τις ἀθρήσειε καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφοράς, Si quis consideret et perpendat aliorum calamitates. Interdum sine casu cum ὅπως, vel πότερον, vel μή. Xenoph. Sympos. (8, 39.) 'Αθρητέον δὲ καὶ πῶς ποτὲ κ. τ. λ. Plato Crit. (11. p. 141. Forst.) 'Εκ τούτων δὲ ἄθρει πότερον κ. τ. λ. Idem in Gorgia: "Αθρει μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ ἀγαθὸν κ. τ. λ. Ubi vertendum potius, Vide ne, quam Considera ne. Sic ap. eum sæpe

ἄθρει δὲ, pro σκόπει δὲ, Vide. Ceterum et pro Intueor aliquando ab Atticis etiam usurpatur. Aristoph. Nub. (731.) Φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὃ, τι δρᾷ, τουτονί. || Hoc verbum si derivatum esse dicendum est, a v. θεωρῶ per syncopen, præfixo a epitatico, vel a δρῶ, i. e. Cerno, præfixo a itidem epitatico, et δ verso in θ, deductum esse putatur. Utramque etymologiam habent Etym. et Eust.: et juxta utramque α denotat epitasin: eam si exprimere velimus, poterimus exponere ἀθρῶ, Oculis pervestigo, Oculis intentis cerno, Pervideo, ut Horat. (Serm. 1, 3, 25.) Cum tua pervideas oculis, [al. Prævides.] Aspirari autem illud a secundum Atticos, tradit idem Eust., exponens περισκοπεῖν et μετ' ἐπιτάσεως ὄρᾶν.

"Αθρητέον, Videndum, Considerandum. Xenoph. "pho" [l. c. Eurip. Hippol. 381. ubi v. Brunck. quem citat Schæf. Mss.: Markl. Max. Tyr. 7, 9.]

[Αθρέω. Vide Lex. Xenoph. Oppian. C. 2, 374. 464. "Musgr. Iphig. A. 1416. Wakef. Herc. 976. Jacobs. Anth. 7, 222. Monthly Review April 1799. p. 139. Jacobs. Spec. 105. Valck. Diatr. 171. Dawes. Misc. 314. Dorv. ad Char. 321. ad Herod. 605. Musgr. Cycl. 378. Alc. 1108. Brunck. Aristoph. 2, 79. Kuster. 56. a. Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. Heindorf. ad Hipp. 139. Dè fut. Porson. Med. p. 45. 'Αθρήσασθαι, Timo Phlias. 6. De quant. Bentr. Aristoph. 322. b. Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. De spiritu, Heyn. Hom. 6, 343. 'Αθρεῖν antecedens, ὄρᾶν consequens, Plato 1, 2. p. 39. Bekk. cf. Ast. Ub. Platon S. 254." Schæf. Mss. "'Αλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν. Rom. C. αὐτὰ, Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. αὐτὸ, quod admisit Musgr. Schol. 'Αλλ' οὐκ ἀκριβῶς· ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου. 'Non invitius legerem αὐτ' ἀθρήσομαι,' inquit Porson., 'si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum, vel medium hujus verbi futurum.' Naumach. 26. Gaisf. Κουρίδιος πινυτὴ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην Δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἐπὶ γυμνωθεῖσαν." Elmšl. ad Eurip. Med. 519. Adde Aristoph. l. c. (unde refutari potest Bentr. qui, Comicis ἀθρεῖν non esse usitatum, perperam alicubi tradit:) et Procl. H. in Hecat. et Jan. 9. φάος δ' ἐρίτιμον ἀθρήσω. Oppian. C. 2, 374. 'Αλλ' ὅτε τευ κραδίην * παναμείλιχον ἀθρήσωσιν: 464. 'Ὅππότε δ' ἀθρήσειεν ὄρυξ κρατερὸφρονα θῆρα. Nicand. Th. 164. 'Αλλ' ὅταν ἡ δοῦπον νέον οὐασιν ἢ ἐτιν' αὐδὴν 'Αθρήσῃ, (ubi Schol. αἰσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς ἐπὶ τῷ ὄρᾳ οἷα λέγεις:) 313. Θῶνιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσατο.]

[Αθρεῖν et ἀθροίζειν conf. Jacobs. Obs. Misc. in Appendice ad Porsoni Advers. 311. Vide et Markl. Max. Tyr. 7, 9.]

[Αθρέω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: "Αθρεῖ· ὄρα, βλέπε. 'Αθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ὄρᾶν, παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά. Suid. "Αθρεῖ· ὄρα, βλέπε. Καὶ ἀθρεῖοντες· ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. 'Αθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὄρᾶν, παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά. 'Αθρήσειεν· ἀπίδοι. Respicitur Il. K. 11. l. c. ubi Pseudo-Did. ἀπίδοι: Schol. Ven. Πορφυρίου· ἀδύνατόν φασι ἐν τῇ σκηνῇ ὄντα, κατιδεῖν εἰς τὸ πεδίον. 'Ρητέον οὖν ὅτι ἰδεῖν καὶ ἀθρήσαι λέγομεν καὶ τὸ τῇ διανοίᾳ σκέψασθαι, ἐγχωρεῖ δὲ καὶ οὕτως ἔχειν τὴν σκηνήν, ὥστε δύνασθαι ἀπιδεῖν· ἔθος γὰρ τοῖς βασιλεῦσι τοιαῦτα κατασκευάζειν ἀφ' ὧν περιόψονται. 'Αλλως· ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους ἡ σκηνὴ βασιλική, ἢ ὅτι οἱ Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, ἐνίοι δὲ τὸ ἀθρήσειεν ἐπὶ τοῦ νοῦ ἀκούουσιν, ἀλλὰ προσέθηκεν ἂν τὸ φρεσίν, ὡς τὸ, (Il. Φ. 61.) "Ὅφρα ἴδωμαι ἐν φρεσί. Etym. M.: 'Αθρεῖν· τὸ μετ' ἐπιτάσεως θεωρεῖν. Θεωρῶ γίνεται, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπίτασιν ἀθρῶ. 'Ἡ ἀπὸ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικού α, ἀδρῶ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. Etym. G.: "Αθρεῖ· ἐκ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικού α ἀδρῶ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ ἀδρῶ, ὡς τὸ, 'Αθρῶν ὁ πλάστης ἐν ζόφῳ τῶν πταισμάτων, καὶ ἐκ τούτου ἄθρει τὸ προστακτικόν. Zonar.: 'Αθρῶ· τὸ βλέπω. 'Αθρήσας· θεωρήσας, ἰδὼν. 'Αθρῶν· μετ' ἐπιτάσεως θεωρῶν, κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπίτασιν ἀθρῶν. ("Supple ex Etym. θεωρῶ καὶ ἐπίτασιν, sc. τοῦ α." Tittm. saltem scribendum est θεωρῶν. Sed nihil supplendum est; nam alia est Etym. loci ratio, alia Zonaræ.) "Αθρεῖ· βλέπε,

θεώρησον, νόει. Hesych. "Αθρει· βλέπε, ὄρα, νόει, A
ἴδε. (Ubi v. nōt.) "Αθρει δὴ· νόει δὴ, σκόπει (δὴ
supplet Wakef. ad marg.) "Αθρεῖ· ὄρᾱ, βλέπει. "Α-
θρησαι· ἀτενίσαι, ἰδεῖν. (Od. M. 232. Οὐδὲ πη ἀθρή-
σαι δυνάμην, ubi Pseudo-Did. ἰδεῖν, θεάσασθαι. A-
pollon. Lex.: "Αθρήσαι· ἀτενίσαι, ἰδεῖν. Οὐδ' αὐτ'
ἀθρήσαι δύνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι. Respicitur Od.
T. 478. "In editis exemplaribus est 'H δ' οὐτ' κ. τ.
λ. sensu nihil diverso." Toll.) "Αθρησον· θεώρησον.
"Αθρήσειεν· σκοπήσειεν. Il. M. 390. ἵνα μὴ τῖς "Α-
χαιῶν Βλήμενον ἀθρήσειε, ubi Pseudo-Did. θεάσαιοτο :
Ξ. 333. εἰ τις νῶϊ θεῶν αἰετιγενετῶν Εὐδοντ' ἀθρήσειε,
ubi Pseudo-Did. ἴδοι, τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ καὶ τὸ δια-
δράκοι, nempē v. 344. Schol. Ven. Il. M. 391. : Βλή-
μενον ἀθρήσειε· *φιλωτέον, πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ δασέος
καὶ τοῦ ρ, φιλοῦται, ἴδρις, "Οθρυς, ἄχρις, ἀφρός, ὄφρα,
ὑπεσταλμένου τοῦ ἀθρου πρὸς διάφορον σημαινόμενον.
Πρόδηλον δὲ καὶ τῆς συναλοιφῆς, ὅτι φιλοῦται. "H δ'
οὐτ' ἀθρήσαι δύνατο, (l. c.) Eust. 68. Ἰστέον δὲ ὅτι
δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος δρῶ, γίνεσθαι καὶ τὸ ἀθρῶ, ἵνα
ῥ, ἀδρῶ, τὸ ἄγαν ὀρῶ, καὶ κατὰ συγγένειαν τοῦ δ πρὸς
τὸ θ, ἀθρῶ, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μῆδος γίνεται ὁ προμηθῆς,
καὶ ἐκ τοῦ οὐδενός, τὸ ἐξουθενῶ· καὶ ἄλλα δὲ τινα
ὁμοίως, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται : 1387. Δασύνεται δὲ
φῆσιν "Αττικῶς τὸ ἀθρους καθὰ καὶ τὸ ἀθρεῖν, ὃ ἐστὶ πε-
ρισκοπεῖν, καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὀρᾶν : 1874. Οὕτω δίχα
τῶν ἄλλων, καὶ ἐκ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, περὶ οὐ ἐν τοῖς εἰς
τὴν Ἰλιάδα ἐρρέθη, ὅθεν καὶ τὸ ὑπόδρια ἰδεῖν, καὶ ὁ δρα-
πέτης, κατὰ τροπὴν ὁμοίαν γίνεται ἀθρεῖν, τὸ ἄγαν βλέ-
πειν, οἶον, Οὐτ' ἀθρήσαι δύνατο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως εἴποι τις
ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ διορῶ συγκέκοπται τὸ δρῶ, οὕτω καὶ
ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν, τὸ θρεῖν, καὶ κατ' ἐπίτασιν ἀθρεῖν.]

"Αθρεῖω, Videre cupio. Suid. enim particip.
"ἀθρείοντες exp. ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες." ["Omissio
literæ τ passim causa fuit, cur Librarii es per notam
tachygraphicam scriptum haberent pro compendio
particulæ δὲ, cf. p. 48. ideoque τες et δε confunde-
rent. Etym. Par. Ms. "Αθρῶ· τὸ βλέπω, καὶ ἀθρεῖω,
τὸ ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, καὶ ἀθρεῖον δὲ, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.
Pro ἀθρεῖον δὲ sine cunctatione scr. ἀθρείοντες, quod
Etym. Sorbon. habet. Ceterum formam ἀθρεῖω alibi
commemoratam videre non memini." Bast. ad Greg.
gor. 378. "Manetho 6, 60. Καὶ δὲ Κρόνον *περά-
τηθεν ἀθρειομένου ὑπὲρ ὥρης. Ubi nota v. ἀθρείσθαι,
cujus activum HSt. excitavit e Suida in "Αθρεῖ :
Ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες." Dorv. ad Char. 521. "In par-
ticipiis onnunquam litera τ ante es sic compendio-
sive pictum omittitur. Vide quæ dixi ad Greg. C. 378.
et exempla ἄρσαντες, ἀρμόσαντες, tab. 4. num. 9. ex
Etym. Sorbon. Tale es illatum in ipsum textum
prorsus simile est compendio particulæ δὲ, cum ea-
que confunditur. E. c. Etym. Par. dat ἀθρεῖον δὲ,
sic plenis integrisque literis, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες, pro
ἀθρείοντες." Bast. Comment. Palæogr. 764. Zonar.
"Αθρούντες· ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. "L. ἀθρείοντες. Sic
Cod. K." Tittm.]

["Αθρητικός, ἢ, ὄν, Qui vim habet videndi. Eust.
65, 39=86. "Αθῆνη τε γὰρ *ἀλληγορικῶς ἀπὸ τοῦ
ἀθρεῖν εἰρησθαι δοκεῖ, ὡς *προαθρούσα τὰ ὄϊον ἐν σκό-
τει, καὶ μέλλοντα. Καὶ τὸ γλαυκὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ γλαύ-
σω παρῆκται τὸ θεωρῶ, καὶ δηλοῖ τὸ ὑπόλευκον, καὶ
εὐόρατον. Εἰ τοίνυν ταυτὰ τὸ γλαύσσειν, καὶ τὸ
ἀθρεῖν, ἔχει πως συγγενῶς κατ' αὐτὰ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν
παράγωμα. Διὸ τὸ γλαυκῶπὸν φέρεται τῇ "Αθηνᾷ,
ὡς ἀθρητικῇ *βλεπτικόν.—Καὶ, ἵνα μὴ τοῖς πολλοῖς
ὁμοίοις ἐπεξιώντες, περιττὰ σοφισώμεθα, οὕτω καὶ γλαυ-
κτικὸν τῇ ἀθρητικῇ "Αθηνᾷ, διὰ τὴν πρὸς τὸ ἀθρεῖν τοῦ
γλαύσσειν *ταυτότητα.]

"Αναθρέω, Perspicio, Attente considero. Apud
Thuc. 4. p. 149. ἀναθρούμενα exp. a Schol. φανερὰ
γινόμενα, ubi dicit, Τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρού-
μενα. ["Fischer. Descr. Lect. 794—5. Jacobs.
Spec. 105. ad Timæum 265. ('Proxime Longin. p.
14. Κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῆς, quod
proprie, Si singula velut ad solis radios opposita ex-
pendas et suspicias : ἀνασκοπεῖν enim, ut ἀναθεω-
ρεῖν, et ἀναθρεῖν, vim habet, Suspiciere Latinis,
etiam in exploranda purpuræ bonitate.' T. H.)"
Schæf. Mss. Eurip. Hec. 808. Ἰδοῦ με κἀνάθρη-
σον οἷ' ἔχω κακὰ, ubi Schol. "θεάσαι καὶ ἀνασκό-

πῆσον. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πολ-
λάκις θεώρησον καὶ ἐκ δευτέρου βλέψον καὶ ἀναλόγησαι.
Gu. a m. sec." Matth. Hesych. "Αναθρήσας· ἀναβλέ-
ψας.]

["Ανάθρησις, Pervestigatio. Timo Phlias. 24.
Γραμματικῇ, τῆς οὐ τις ἀνασκοπῇ οὐδ' ἀνάθρησις· Ἀνδρὶ
διδασκομένῳ Φοινικικὰ σήματα Κάδμου. Vide Sext.
Emp. 227.]

Διαθρέω, Dispicio. Themistus in Sophista 115.
Καὶ διαθρήσαι, εἰ δὴ τινες εἶεν φαρμάκῳ ἀλλημιμένοι.
Apud Aristoph. Nub. Socrates discipulo dicit, φρόν-
τιζε δὴ καὶ διάθρει, [700. vide et Brunck. ad v. 326 :
Thesm. 658. Eq. 543. "Valck. ad Phœn. p. 183.
Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. Thom. M. 447." Schæf.
Mss. Eunap. 73. 104. Lucian. 2, 412. Ælian. V. H.
3, 28. "Apud Pythag. 715. Galei emend. (Παρε-
ξοῦμαι δὲ καὶ ποιήματι· Καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὥδε θνη-
τοῖσι νόμον· Ὅψι διαιρῶν οὐδὲν ἂν πάντῃ καλόν, Οὐδ'
αἰσχρόν· ἀλλὰ ταῦτ' ἐποίησε λαβὼν· Ὁ καιρὸς αἰσχρὰ,
καὶ διαλλάξας καλὰ.)" Valck. Mss. Vult igitur pro
διαρῶν legi διαθρῶν. "Hoc ποιήμα in suos στίχους
disposui, et non dubito quin ex Eurip., illo σκηνικῷ
φιλοσόφῳ, excerpantur. Non tantum quia ipse fere
solus periculosa illa et nefaria solet effundere, sed et
dictionem ipsius sapiunt, etsi nec in Tragediis, quæ
extant, nec in deperditorum Fragm. reperio." Gale.
Idem Eurip. El. 838. scripsit : σπλάγχχνα δ' Αἰγίσθου
λαβὼν· Ἡθρεῖ διαιρῶν.]

"Προαναθρούσης, Hesych. *προαναβλεπούσης."
[Idem : Προαναθρήσας· προσιδών. "Προαναθρή-
σας leg. suadet explicatio, προσιδών. Cf. sup. v.
Προαθύροντες. Vel l. προῖδών. Vide v. seq. et sup. v.
Καταθρήσαι." Albert. Προῖδών corrigit Wakef. ad
marg.]

Εἰσαθρέω, Conspicio, Conspicor. Il. Γ. (450.)
Εἰ πον ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα. ["Ad
Charit. 260." Schæf. Mss. "Epigr. in Penthesil.
ap. Aristot. Pepl." Gul. Adams. Mss. Orph. Argon.
516. 644. 784. Vide Ἐπαθρέω. "Musæus 335."
Wakef. Mss.]

"Ἐναθρεῖν, Fixis oculis intueri, Hesychio ἀρεῖ-
"ζεῖν."

["Ἐξαθρέω, Conspicio, Inspicio. Soph. Antig.
1219. Τὰδ' ἐξ ἀθύμον δεσπότην κελεύσασιν Ἡθροῦμεν.
Ordo est, τὰδε ἐξηθροῦμεν κελεύσασιν; et dativus
Latine reddendus per præpos. Propter, vel Ob."
Hederic. Lex. e Schedis Larcheri.]

["Ἐπαθρέω, Conspicor, Inspicio. Suid. Ἐπηθρη-
κυῖα· ἰδοῦσα. Zonar. Ἐπηθρηκυῖα· ἰδοῦσα, ἀπὸ τοῦ
ἀθρῶ, τὸ βλέπω. "Addatur Lexicis," inquit Tittm.
Imo jam extabat in Schneideri App. ad Lex. suum.
"Ἐπαθρέω Tryphiod. 107. Quint. Smyrn. 1, 111.
ubi tamen Tychsen. edidit ἐσάθρησα, quod sane est
usitatus." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr.
349. "Brunck. Apollon. R. 156." Schæf. Mss.
"Ælian. H. A. 115." Wakef. Mss.]

"Καταθρέω, Inspicio, vel Perspicio. Hesych. Κα-
"ταθρήσαι· κατασκοπῆσαι, κατιδεῖν, κατανοῆσαι. Κα-
"ταθρήσαι ῥᾶον· κατιδεῖν εὐχερῶς." [Phot. et Suid.
Καταθρήσομεν· κατασκοπήσομεν. Zonar. Καταθρήσω-
μεν· θεωρήσωμεν. Etym. G. Καταθρήσαι· ῥᾶον
κατιδεῖν, εὐχερῶς. Leg. Καταθρήσαι ῥᾶον· κατιδεῖν
εὐχερῶς. "Cyrill. adv. Jul. 1. p. 7. (Φέρε, λέγωμεν
ὅτι διαφόροις μὲν δόξαις *ἀντεγειρομένους ὥσπερ ἄλλῃ
λοις καταθρήσαι τις ἂν αὐτοὺς, l. κατάθρησαι.)" Boisso-
nad. Mss. "Wyttēb. Ep. Cr. 40." Schæf. Mss.
"Manetho 4, 421. (Ἀκτινηβολίῃσι *πυριβλήτοις
καταθρή.)" Wakef. Mss.]

["Παραθρέω. Phot. Παραθρήσειας· παρίδης. Legē
παραθρήσης. Suid. Παραθρήσης· παρίδης. Hesych.
Παρήθρει· παρηρεῖτο. "Alieno loco et suspectum.
Vide Παρήρθη. An vero Παρήθρει, ab ἀθρέω, vel
Παρηθρεῖτο· παρεθεωρεῖτο, vel παρεωρᾶτο? Vide Πα-
ρῶπο." Albert.]

Περιαθρέω, Circumspicio, Attente s. Diligenter
considero, περισκοπῶ, Hesych. [Suid. et Phot. Zonar.
as : Περιαθρεῖ· περισκοπεῖ. "Philostr. 188. Boiss.
Boiss. 578. : ad Mærin 76." Schæf. Mss. Joseph.
2, 141. "Julian. 55." Wakef. Mss. "Περιαθρεῖν
τὴν φύσιν, Contemplari naturam rerum, 3, 14."

Fischer. Ind. Æsch. Socr.]

Περιάθρησις, (ἄ,) Circumspectio, Diligens consideratio. [J. Poll. 2, 54. Καὶ περιωπή, ἡ περιάθρησις, ὡς Θουκυδίδης. Vide Bayer. Thuc. 2, 567.]

ἈΘΡΟΟΣ, (ἄα, ὄον,) Confertus, In unum collectus, Coacervatus, aut per nomina, Densus, Frequens interpretari debemus, pro loco. Nec male alicubi Simul totus verti poterit, vel Simul omnis, ut ἀθρόα πόλις, ap. Thuc., et σύμπασα pro eodem, Tota civitas, Simul omnis, vel, Universa civitas, ut Curtius dixit Universus fluvius. Sic ἀθρόος ὁ λαὸς, Universus populus, In unum collectus, Simul omnis. Xenoph. K. Π. 4. Καὶ τὸ ἀθρόον τῶν πολεμίων. Alciphro Καὶ πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν, Confertas et cumulatatas bonorum divitias, i. e. Conferta et cumulatatas bona, vel magis proprie, Magnam bonorum congeriem. Bianor (7.) Ἦριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Ruit a tecto domus tota simul, i. e. Universa, Non paulatim. Itidem ap. Theocr. (13, 49.) κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ Ἀθρόος, Simul toto corpore. Alii exponunt, Uno ictu. Μεῖζόν τε καὶ ἀθροώτερον, Xenoph. Hist. 5, (6, 4, 9.) κένωσις ἀθροωτέρα, Effusior evacuatio, vide paulo post. || Frequenter in plurali numero usurpatur. Il. T. (236.) ἄλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες, Simul omnes, Universi, quod et Cuncti sonat proprie Latinis. Lucian. Pseud. Δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. Plato Epist. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, μάλιστα μὲν ἀθρόους· εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ: Omnino, si fieri potest, simul omnes, vel in unum congregatos. Nam ἀθρόοι opponuntur aliquando τοῖς διεσκεδασμένοις, i. e. Dispersis. Xenoph. Hist. 1, (6, 24.) Πρῶτον μὲν ἀθρόαι, ἔπειτα δὲ διεσκεδασμένοι. Imitatur autem Homerum, Il. O. (656.) ἔμειναν Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν. Sic ex Hom. imitatione dictum est illud, Ἀθρόα πάντα αὐτῷ περιέστησα. Nam ἀθρόα πάντα sæpe dicit, ut Od. A. (43.) νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε: Il. X. (271.) νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις: Od. B. (356.) τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω, ubi tamen ἀθρόα sunt qui aliter exponant, ut dicam in Ἀθρόωσι. Ἀθρόα ποιεῖν, Universa et simul omnia, cui opponitur κατὰ μέρος. Apud Galen. ad Glauc. 1. ἀθρόαι κενώσεις, Effusæ evacuationes, ut et κένωσις ἀθροωτέρα, ibid.

Ἀθρόον, adverbialiter positum pro ἀθρόωσι, exp. a Valla Idem, ubi dicit Thuc. (4, 112.) Ἀθρόον τε ἐμβόησαντας. Idem alibi, Ἀθρόον ἐμβόησαντα στρατόν. Sed verti etiam potest, et melius fortasse, Confertim, Simul. Vel in priore loco, Simul omnes vociferati, in posteriore, Exercitum simul omnem vociferatum, vel Universum, aut adverbialiter, Universe.

Ἀθρόον aiunt Eust. et Etym. significare etiam αἰφνίδιον, i. e. Repentinum. Sed ap. Etym. error est; ait enim θροὺς θροὺς significare αἰφνίδιον, Repentinum, et præfixo α epitatico fieri ἀθρόοι, pro ἄνευ θρόου καὶ ψόρου, Absque strepitu: ἀψόρητοι, Strepitum non facientes. At quomodo α erit epitaticum in ἀθρόος, si ἄνευ θρόου significet? Imo vero erit privativum. Deinde hæc etymologia ostendit significare Strepitum non facientem, vel Strepitu carentem: non autem Repentinum. Sed videtur intellexisse Strepitu carentem pro Repentino accipiendum; nam et Eust. ait, ἐπὶ μὲν τοῦ αἰφνιδίου, οἶονεὶ τὸ δίχα θροῦ, tradens Atticos hac in signif. solitos tenuare, ob α priv.: at cum significat ὁμοῦ, tunc aspirari, ut moris est α collectivum, quod sit ἀθρόον quasi ἅμα θροῦ, Una cum strepitu: vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θροῶν, i. e. πηδῆσαν. Quanquam miror cur velit Eust. quod fit sine strepitu, esse repentinum, non autem quod cum strepitu. Ait præterea Etym. hanc vocem pro Repentino προπαροξύνεσθαι, pro Collecto προπαροξύνεσθαι, simul et δασύνεσθαι. Suidas postquam ἄθροι καταρρέοντες exp. ὁμοῦ, addit oportere προπαροξύνειν hoc nomen, et aspirare primam syllabam Attico more. Sed hoc de ἀθρόοι, non de ἄθροι videtur dixisse, ac fortasse ἀθρόοι reponendum est; neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen dissyllabum. At rursum ἄθροι hac in signif. προπαροξύνεσθαι mirum si dixerit Suid. nam ἄθροος est ὁ ἀθρόυβος, ut etiam Eust. docet: ἀθρόος, Collectus.

A Puto igitur ap. Suid. leg. ἄθροοι pro ἄθροι, et παροξύνεσθαι pro προπαροξύνεσθαι, ut vera comperiantur quæ dicit. Nam et Arcadius, cuius librum de Accentibus in Regia Bibliotheca vidi, ἀθρόος, cum est παροξύτονον, significare ait ἅμα, at προπαροξύτονον, esse ἄφωνον, de qua signif. dicam et in Θρόος. Sed illum in eo non sequor, quod ait ἀθρόος significare ἅμα. Quinetiam Eust. miror dixisse ἀθρόον interdum pro αἰφνίδιον poni, interdum pro ὁμοῦ. Neque enim ipsa vox ὁμοῦ significat, sed α duntaxat quod in principio est, denotat ὁμοῦ, ut in aliis multis vv. Nisi dicamus ὁμοῦ exponi, respiciendo certos locos, in quibus adverbio ὁμοῦ explicatur, ut ap. Hom. Il. B. (439.) ἀθρόοι εἶομεν, i. e. ὁμοῦ. Sic ap. Suid. ἀθρόοι κατέρρεον, i. e. ὁμοῦ. Verum malim ὁμοῦ πάντες, ut Hesych. habet. Porro notandum est quod Eust. subjungit iis, quæ modo protulimus ex eo, solitum suo tempore tenuari α in ἀθρόος pro utraque signif., eo quod præfixum esset literæ aspiratæ. || Ἀθρόον autem adverbialiter pro αἰφνιδίως, Repente, sunt qui exponant in hoc Apollonidis versu, Epigr. (15.) Τὰς δὲ περιφράξας ἔχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω, ut videlicet ἀθρόον et ἄφνω posita sint ἐκ τοῦ παραλλήλου. Sed videtur et aliter posse accipi, videlicet pro Universe, vel Simul omnes. [“Ad Mœrin 383.” Schæf. Mss.]

[“Ἀθρόος, Jacobs. Exerc. 2, 181. Zeun. ad Cyrop. 491. Ilgen. Hymn. 391. Musgr. ad Hecub. 1025. Abresch. Lect. Aristæn. 73. ad Charit. 257. Toup. Opusc. 2, 163. Toup. Emend. 1, 29. Dawes. 452. Wakef. Trach. 513. Sylv. Cr. 4, 5. 31. 102. Jacobs. Anth. 6, 203. 7, 131. 8, 60. 9, 94. Brunck. Aristoph. 2, 24. ad Diod. S. 2, 212. Boissonad. in Philostr. 620. 622. ad Dionys. H. 2, 1064. De forma soluta et contr. Brunck. Aristoph. 3, 59. Aristoph. Fragm. 289. Qui inopinato irruit, Achill. Tat. 13. Ἀθρόον, ad Anton. Lib. 162. Verh.: ad Diod. S. 1, 462. 2, 532. Charito 630. ad Dionys. H. 2, 897. Ἐκ τοῦ ἀθρόον, ἀθρόον, ad Dionys. H. 4, 2211.” Schæf. Mss. “Ἀθρόαν τὴν Ἑλλάδα juvare, Abresch. Thuc. 245. Πάντων ἀθρόων, Simul, τὴν τιμωρίαν ποιήσασθαι, Markl. iu Lys. 473. et Tayl.” Valck. Mss. “Generis est communis in Fr. Heracl. Tarent. ap. Athen. 3. p. 120.” Passow. Symb. ad Schneider. Lex. in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99. “Ex origine ἀθροῖζειν est Congregare cum magno strepitu; est en. ex ἀθροῖζω, quod ab ἀθρόος, Densus, Confertus. Isthac in voce α collectivum est. Θρόος Strepitum notat, vel Tumultum, a θρέω. Inde θροεῖν, vel θροεῖσθαι, Strepitum edere. Hæc origo est verbi, hæc significatio propria. Sed illa solet in linguis sæpenumero negligi; nec unquam auctorum verba vexanda sunt, ut invitis ipsis ab ipsorum mente alienam significationem obtrudamus, qua in re credi vix potest quam frequenter peccetur in Libris præsertim Orientalibus.” Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 489. Ἀθροώτερος, Cass. Dio 819. Schol. Plat. 29.: Ἀθρόον· γενικῶς. Κατὰ μέρη· εἰδικῶς. Blomf. ad Æsch. Pers. 420.]

¶ Ἀθροὺς, non ἄθρος, ut in VV. LL. idem valet, quod ἀθρόος, et est factum ex eo per synæresin; quoniam autem ἄθρους in ἀθρόος resolvitur, sunt qui cum circumflexo scribendum putarint ἀθροῦς: sed consuetudo obtinuit ut cum acuta priore proferretur, quemadmodum et ut tenui spiritu notaretur, licet Attice aspietur. In Rhetoricis autem Lexicis proferuntur hæc exempla, Ἀθροὺς ἐπέλθων ὁ στρατηγός, Universus imperator, pro Cum universo exercitu. Aristoph. (Fr. inc. 129.) Ἐστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. || Habet et comparativum ἀθροώτερος. Athen. 3. Καὶ τὴν διαχώρησιν ἀθρουστέρων, καὶ διακεχυμένην. [“Ἀθροῦν, Dionys. H. 5, 158. ad Thom. M. 16.” Schæf. Mss.]

“Ἀθρόοι Hesychio sunt etiam ἀκέραιοι: qui itidem “ἀθρόον paulo post a Laconibus dici scribit τὸ ἀκέραιον. Idem ἀθρόος exp. ἄφωνος, ἄψοφος, Nullam “edens vocem, Nullum strepitum, pro quo scribendum potius ἄθροος proparoxytonus: quemadmodum “dum Eust. quoque annotat, ἀθρόος proparoxytonus “dici, cum significat ἀθρόυβος: ἀθρόος autem paroxy-

"tonus, cum pro *συννηθροισμένος* ponitur. Verum-
tamen *προπαροξύνεσθαι* etiam vocabulum hoc in
posteriore hac signif. pro *Confertus*, *Densus*, patet
e contr. *ἄθρους* pro *ἀθρόους*, *ἄθροι* pro *ἄθροισι*, nisi
potius in non contracto manet quidem accentus in
sua sede, in contracto autem retrahitur. Regu-
lariter enim ex *ἄθρός* dicendum erat *ἄθροῦς*, ex
ἄθρός, *ἄθροϊ*. Contraria propemodum mutatio fit
in *χρυσούς*, *ἀργυρούς*, *κεραμοῦς*, e *χρύσεος*, *ἀργύρεος*,
κεράμεος: regulariter enim facta contractione dicen-
dum *paroxytonus* fuisset *χρύσους*, *ἀργύρους*, *κερά-*
μούς. Porro exempla illorum duorum contracto-
rum *ἄθροι* et *ἄθρους*, Suidas nobis suppeditat, affe-
rens *ἄθροι καταρρέοντες*, pro ὁμοῦ *καταρρέοντες*: et,
Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους δεδισσόμενος, ubi
ἄθρους exp. *συννηγμένους* ὁμοῦ. Meminit Eust.
quoque hujus contracti *ἄθρους*, dicens ipsum a non-
nullis quidem *περισπᾶσθαι*, sed ἐν τῇ *συνηθείᾳ*
παροξύνεσθαι, et *δαπύνεσθαι* apud Atticos."

[*Ἀθρός*. Etym. M.: *Ἀθρόοι* *ἄθρός* *προπαροξύνε-*
ται σημαίνει τὸν αἰφνίδιον. *παροξύνει* δὲ τὸν *συνηθροί-*
σμένον καὶ δασύνει "Ὀμηρος." *Ἡμεῖς* δ' *ἄθροϊ* ὥδε:—
τὸ *ἄθροιστικὸν* α *δασύνεται*. *θροῦς* λέγεται τὸ αἰφνίδιον
καὶ κλίνεται *θροός* καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α, *ἄθροϊ*,
ἄνευ *θρόου* καὶ *ἡχου*, ἀψόφητοι. Vide et 143, 36. 655,
21. Etym. G.: *Ἀθρόοι* *ταχεῖς*, ὄνομα. *Ἀθρός* δὲ
διαφέρει τοῦ *ἄθροῦ*. "*Ἀθροος* *προστακτικὸν* ("sic, l.
προπαροξύνονον," Sturz.) σημαίνει τὸν αἰφνίδιον" *πα-*
ροξύνονον δὲ τὸν *συνηθροισμένον*. Καὶ "Ὀμηρος, (Il. I.
439.) *Ἡμεῖς* δὲ *ἄθροϊ* ὥδε, ἀντὶ τοῦ *συνηθροισμένου*.
Τὸ *ἄθροιστικὸν* α *δασύνεται*. *Ἀθρός* παρὰ τὸ στέρη-
σιν ἔχειν τοῦ *θροῦ* *ἄθρῳ* τὸ βλέπω, καὶ *ἄθρεῖω*, τὸ ἐπι-
θυμῶ ἰδεῖν, καὶ *ἄθρεῖοντες*, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. Hesych.
Ἀθρόα ὁμοῦ πάντα. *Ἀθρόοι* ὁμοῦ πάντες, ἀκέρατοι.
Ἀθρόον πολλῶν, ἀκέρατον, *Λάκωνες*. *Ἀθρόος* ἄφρωνος,
ἄσφοδος. (Ubi v. nott.) "*Ἀθρους* *ἄθρόους*, *συννηγμένους*.
Suid.: *Ἀθρόους*, καὶ *ἄθρους* λέγουσι * *δισυλλάβους*.
Ἀθρους *eis* ἅπαν *συννηγμένους*, ὁμον, ἢ *ἄθρώς*. *Τοι-*
αῦτα μὲν ἐποίκιλλεν *ἄθρους* *δεδισσόμενος*. Zonar.:
Ἀθρους *eis* ἅπαν *συννηγμένους* (,) ὁμοῦ, ἢ *ἄθρόους*.
Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν *ἄθρους* *δεδισσόμενος*. "Idem
Fragm. Suidas habet; sed recte Noster ἢ *ἄθρόους*
pro *Suidæ* *ἄθρόους*." Tittm. quem fugiebat Toupii
nota, Emend. 3, 19.:—"Hoc Fr. depromptum est
ex Josepho B. J. 4, 4. ubi legitur *ἄθρώς* *δεδισσόμενος*,
quod perinde est." Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρῆσ.*: "*Ἀ-*
θρους ἢ *ἄφ* ὡν (l. *eis* ἅπαν) *συννηγμένους* (,) ὁμον, ἢ
ἄθρώς, λέγεται δὲ καὶ *ἄθρους*, καὶ *ἄθρόους*. Zonar.:
Ἀθρόα ὁμοῦ πάντα. *Ἀθρόον*, καὶ *ἄθρώς* ἀντὶ τοῦ
ἐξαίφνης. "*Ἀθροῖ* ὁμοῦ. "Videtur esse pro *ἄθροισι*.
Vide Kust. ad Suid. v. "*Ἀθροῖ* *καταρρέοντες*." Tittm.
Suidas: "*Ἀθροῖ* *καταρρέοντες* ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. *Προπα-*
ροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ *δασύνειν* τὴν *πρώτην*
συλλαβὴν Ἀττικῶς. *Καταρρέοντες* δὲ, ἀντὶ τοῦ *ἄθρώς*
κατερχόμενοι. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν *ποταμιῶν* *ρενμά-*
των. "Ὀμηρος (Il. A. 723.) *Τὰ* δ' *ἐπέρρεεν* *ἔθνεα* *πε-*
ζῶν. "Vide Schol. Aristoph. Ach. p. 372. (v. 26.
ubi articulus hic totidem verbis legitur, nisi quod
ante "Ὀμηρος reperitur καί.) Unde Suid. hæc de-
scripsit. Apud Aristoph. autem *τρισυλλάβους* legitur
ἄθροοι, uti etiam hic ap. Suid. scribendum est. Secundum
observationem vero Enarratoris Græci leg. esset *ἄθροισι*, quoniam ait vocem illam esse *pro-*
paroxytonam, eandemque spiritu aspero notari de-
bere." Kust. Mæris: "*Ἀθρους*, Ἀττικῶς *ἄθρόους*,
Ἑλληνικῶς. "Ἀθρους. Mærin sequitur Thom. M.
quorum sententia Eustathio parum probatur. Ait enim
eam vocem ab Atticis cum spiritu aspero scribi solitam,
ac præterea usurpatam ab Aristoph. testatur, quem
nemo idoneum Atticismi auctorem negaverit. Equidem
adjectivum illud in veterum scriptis minus obvium est,
sed non ideo tamen ex Attica eliminandum. Hinc
substantivum *ἄθρότης*, cujus in Lexicis mentio non
occurrit, tametsi illo utitur Diog. L. 10. p. 292. *Παντόθεν* δὲ,
inquit, *πνευματώδων* *περιστάσιν* *τινῶν* καὶ * *καταμέρισιν*,
καὶ *πῆξιν* *μετριωτέρων*, *ἰδατοειδῶν* *τινῶν* ὁμοῦ *ῥῆξιν*,
ἅμα *τὴν* *τρεῖς* *σύνωσιν* *αὐτῶν* *ποιουμένην* καὶ *διάρρηξιν*
πρὸς *τὰ* *κατὰ* *μέρη* *συνίστασθαι*, *πηγνύμενα*, καὶ *κατὰ* *ἄθρότητα*,"
Sallier. Vide *Ἀθρόότης*. "In Ms. Leid. erat, ut in

A Pricæano, "*Ἀθρῶν* Ἀ. *ἄθρους* Ἑλλ. Ad marg. Ed.
Huds. Berglerus adscripserat: "*Ms. bene, nam hoc est*
commune, illud Atticum." Quibus verbis quid velit
V. D., non extrico. Ms. Coisl. Reg. et Coll. Gronov.
"*Ἀθρους*, Ἀττικῶς *ἄθρόους*, Ἑλληνικῶς, sic, quam
lectionem in textum reponere nullus dubitavi. Re-
spicit Mæris ad Aristoph. versum ab Eust. conser-
vatum ad Od. A. p. 14. *Ἐστῶτας ὥσπερ τοὺς ὄρεωκῶ-*
μούς *ἄθρους*. Ad eund. loc. referenda Hesychii glossa:
"*Ἀθρους* *ἄθρόους*, *συννηγμένους*. Suidas: "*Ἀθρόους* καὶ
ἄθρους λέγουσι *δισυλλάβους*. "*Ἀθρούς* *eis* ἅπαν *συν-*
νηγμένους. (Imo posterior ille Suidæ locus ad Jose-
phum, non ad Aristoph. pertinet.) Idem Suidas in
Aristoph. Ach. 26. pro *Ἀθρόοι* *καταρρέοντες* legit
"*Ἀθροῖ* κ. quam lectionem corruptam censet Kusterus;
Mihī non temere videtur damnanda; quanquam
ἄθροοι etiam scribitur Vesp. 1325. Accus. plur.
ἄθρόους invenitur in Aristoph. Nub. 962. Pac. 1006.
Av. 529. quibus in locis, si vera est Dawesii obser-
vatio Misc. Cr. 196. *ἄθρους* metri leges non ferrent.
B Sed istam Dawesii regulam, cui non pauca ap.
Poetas Atticos adversantur exempla, accuratius ex-
aminare, hujus non est loci. "*Ἀθρους* cum spiritu
aspero, an leni, scriberem, perinde videbatur. Tho-
mæ M. observatum: "*Ἀθρός*, Ἀττικοί, οὐκ *ἄθρους*:
nescio, an defendi possit ex Eurip. Iph. A. 1000.
Στρατὸς γὰρ *ἄθρός*, ἀργὸς ὡν τῶν οἰκοθεν." Pierson.
Thom. M.: "*Ἀθρός*, Ἀττικοί, οὐκ *ἄθρους*. "*Ἀθρους* δὲ,
ὃ μὴ *θόρυβον* *ποιῶν*, *δόκιμον*. *Λουκιανὸς* ἐν *δευτέρῳ* *τῶν*
Ἀληθινῶν. Οὐ *βοή* *σύμμικτος* *ἐφέρετο* *ἄθρους*. "*Ἀ-*
ληθινῶν. Ms. Oxon. ἐπὶ *θινῶν*. Ceterum h. l. Luci-
ani 1, 669. Gr. longe aliter vulgo exhibetur sc. *Καὶ*
μὴν καὶ *βοή* *σύμμικτος* *ἡκούετο*, οὐ *θορυβώδης*. Habet
Ms. Leid. 1. sine οὐ, *βοή*, σ. ἡ. καὶ *θορυβώδης*: habet
καὶ etiam Ed. Rom." Oudend. "1, 669. Gr. vel 2,
108. Hemst. qui locus e Cod. A. ita suppleri debet:
Βοή *σύμμικτος* *ἡκούετο* *ἄθρους* καὶ *θορυβώδης*. Alias
enim locus, ut est in Editt. hodiern. ad rem Thomæ
nihil faceret; nec Lucianus sibi constaret dicens
fuisse *βοήν* *σύμμικτον*, nisi ex *ἄθρῳ* καὶ *θορυβώδῃ* *con-*
flata fuisset." Bernard. "Οὐκ *ἄθρους*. Quod ta-
men aliquoties occurrit in accus. plur. pro *ἄθρόους*.
Vide Suid. Hesych. et HSt. At in numero singul. pro
ἄθροος non solum Attice non dicitur, sed dubito, an
ullus veterum pro *ἄθρόος* usurparit *ἄθρους*, licet et
ἄθρουν et *ἄθρούστερος* inveniat. Oudend. "Vide-
tur hic scribendum esse *ἄθροῦς* ob contractionem;
nam *ἄθρους* est ab *ἄθροος*." Witt. "Leg. potius *ἄ-*
θροος Ἀττ. οὐκ *ἄθρους*: v. Etym. h. v. quemadmodum
ap. Thucyd. legitur *ἄθροον* *ἐμβοήσας*. Est tamen
ἄθρουν ap. Appian. 820." Stœbeus. "Ceterum
Cod. B. hanc §. cum alia conjunctione ita legit: "*Ἀ-*
θροος, Ἀττικοί, οὐκ *ἄθρους*. Καὶ ἀντίξος, l. ἀντίξοος,
οὐκ ἀντίξους. Quem secutus est Vasc. ("Οὐκ *ἄθρους*.
His subjiciunt Leidd. Burm. et Reg. sec. καὶ ἀντί-
ξοος, οὐκ ἀντίξους." Addenda.) *Ἀθρόον* habet Thuc. 2,
120. nisi ibi *ἄθρόον* legendum, (sic:) it. Joseph. 713.
ἄθρουν est ap. Diod. 185. Joseph. 713. 750. vide
Steph. 194. *ἄθροῦς* ap. Joseph. legitur 789. Plut. in
Themistocle 118. B. "*Ἀθρους* ὥφθη (περὶ *στρατὸς*) *τῶν*
δυνάμεων ὁμοῦ *γενομένων*." Stoëb. "*Ἀθρόοι* *κατα-*
ρρέοντες. Suidas: "*Ἀθροῖ* *καταρρέοντες* ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ.
Idem paulo ante: "*Ἀθρόους*, καὶ *ἄθρους* λέγουσι *δισυ-*
λλάβους. At Codd. nostri cum impressis *ἄθρόοι* unani-
miter exhibent, quæ forma Comico usitata est.
("Ἀθροῖ *καταρρέοντες*. "*Ἀθρόοι* vulgo. "*Ἀθροῖ* di-
serte S. et Suidas in "*Ἀθροῖ* *καταρρέοντες*." Elmsl.)
Altera nescio an ap. eum occurrit præterquam in
versu ex Eust. prolato, Fr. inc. 129. Nugatur sane
Mæris, aut ejus verba inverterunt Librarii, quorum
fidem temere, ut mihi videtur, secutus est Pierson.
Quæ Aristophanem fere ubique respiciebat, ex unico
Comici loco Atticismi normam statuere non debuit,
ad quam longe plures alii se cogi non patiuntur.
Adeo falsum est minus Atticam esse formam trisyl-
labam, ut in plerisque locis, ubi ap. Comicum occur-
rit, altera per metri legem ne locum quidem habere
possit. Nam certo certius est, primam in *ἄθροι* cor-
ripi, quod tum ex analogia liquet, tum ex unico illo;
quod modo dixi, exemplo: "*Ἐστῶτας, ὥσπερ τοὺς*

ὄρεωκόμους ἄθρους. Proinde melior erat priorum A Mœridis Edd. lectio, cui concinit Thom. M. Ἀθρόος, Ἀττικῶι οὐκ ἄθρους." Brunck. Phrynich. Eccl.: Χρύ- σεα, ἀργύρεα, χάλκεα, κυάνεα, ταῦτα Ἰακὰ διαιρύν- μενα. Χρὴ οὖν λέγειν χρύσα, ἀργυρά, κυανὰ τὸν Ἀτ- τικίζοντα. Τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακόν· ὁμοίως δὲ καὶ ἀρ- γυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος, καὶ χρυσοῦς, καὶ χαλκοῦς, καὶ κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. "Χρύσεα. Contra obser- vat Thom. ab Atticis ἄθρόος, i. e. Frequens, dici, non ἄθρους: nam ἄθρους aliud valet, nempe Eum qui non facit turbas. Sic et ἀντίξοος pro Contrario usi- tatum, non ἀντίξοος ap. eund., et ἐνθεος pro Divino, non ἐνθους." Nunn. "Longe rectius prima Editio duobus articulis: Χρύσεα, ἀργύρεα, κυάνεα, χάλκεα— τὸν Ἀττικίζοντα. Χρυσοῦς λέγε· τὸ γὰρ χρύσεος Ἰα- κόν· ὡσαύτως καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος· χαλκοῦς, κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. Vident omnes; neque dubi- tandum tamen, quin unus modo ex illis duobus sit ab ipso Phryn., qui ita his eadem non repetiit certe. Hic scilicet etiam discrepant libri antiquiores, et ex annotata discrepantia orta est geminatio." Pauw. Eust. 251. "Ἔστι δὲ τὸ ἄθρόοι, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ὅπερ ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοί, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται: 966. Τὸ δὲ ἄθρόοι δασύνει Ἀρίσταρχος, καὶ εἴρηται περὶ τούτου ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσεύς ἀρχῇ: 1036. Εἰτα ἐρμηνεύων τὸ ἄθρόοι φησιν, Οὐδὲ κεδασθὲν ἀνὰ στρατόν· ἄθρόοι γὰρ, οἱ ὅμοι συνηγμένοι καὶ μὴ ἐσκεδασμένοι: 1386. "Ὅτι τὸ ἄθρόοι, καὶ ἄθρόα, καὶ τὸ ἄθρόον, πρὸς διάφορον ση- μασίαν διαφόρως οἱ Ἀττικοί ἐπνευμάτιζον· ἐπὶ μὲν τοῦ αἰφνιδίου, ψιλοῦντες αὐτὸ διὰ τὴν τοῦ α στέρησιν, οἰο- νεῖ τὸ δίχα θροῦ, τουτέστι θορύβου· ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοῦ, δασύνοντες διὰ τὴν ἄθροισιν· ἄθρόον γὰρ, τὸ ἅμα θρῶ, ἥτοι θορύβῳ, ἢ τὸ ἅμα θρόν, ἥγουν πηδῆσαν· τὸ δὲ ἄθροιστικὸν α δασύνεται. Τὸ γοῦν, Ἀθρόοι ἦσαν, καὶ, Ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν, ἐδάσυνετο Ἀττικῶς τούτῳ λόγῳ διὰ τὴν ἀθροιστικὴν σημασίαν. Οἱ δὲ νῦν ὅπως ἂν ἔχοι, ψιλοῦσιν αὐτὰ διὰ τὸ πρὸ δασέος κεῖσθαι τὸ α. Οἱ δ' αὐτοὶ Ἀττικοί καὶ τὸ αὖθις ἐπὶ μὲν τοῦ φαίνω ἐψίλουν, ἐξ οὗ καὶ ἥως ἡ ἡμέρα, ἐπὶ δὲ τοῦ ξηραίνω ἐδάσυνον, ἐξ οὗ καὶ τὸ *ἀπαφανάνθη παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἥτοι ἀπεξηράν- θην, (ἀφανανθήσομαι Aristoph. Eccl. 146. atque etiam hic ἱ. ἀφανάνθη) καὶ τὸ εἶργω δὲ, ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω, ἐψίλουν, καὶ δηλὸν ἐκ τοῦ ἀπεῖρξεν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω, ἐδάσυνον, ὡς δηλοῖ τὸ καθεῖρξεν, ὅθεν καὶ δασύνεται καὶ ἡ εἰρκή. Ἐν δὲ Ῥητορικῷς Λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἄθρόος γίνεται ἄθρους, οἶον, Ἀθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγός, ἥγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. Καὶ Ἀριστο- φάνης· Ἔστωτας ὥσπερ τῶν ὄρεωκόμους ἄθρους. Τοῦτο δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾶν ἀτόπως, ἐπεὶ φησιν ἡ διαίρεσις ἐστὶν ἄθρόος, ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει, καὶ Ζῆτει πῶς ἀτόπως. Δασύνεται δὲ φησιν Ἀττικῶς τὸ ἄθρους, καθὰ καὶ τὸ ἄθρεῖν, ὃ ἐστὶ περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτά- σεως ὄρᾶν. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ ἄθρυνά φασι δασύνεται, ὡς καὶ ἔνος ὁ ἐνιαυτός, ὅθεν ἄφενος, ὃ ἀπ' ἐνιαυσίων γεννυμένων πλοῦτος, καὶ τὸ ἐννη δὲ καὶ νέα, δασεῖαν τότε εἶχε· καὶ ἡ ἄμις, καὶ ἡ ἄμαξα, ὅθεν καὶ τὸ *καθημαξενμένως, ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος· καὶ θαμάξιον, τὸ ἀμάξιον· χαίρουσι γὰρ φησι τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί. "Ὅτι δὲ τὸ Ὀμηρικῶς εἰπεῖν ἄθρόοι πρὸς δή- λωσιν διαφόρου σημασίας παροξύνεται, δηλοῖ ὁ παρα- δούς, ὡς ἄθρους μὲν ὁ ἀθόρυβος προπαροξύνεται, ἄθρόος δὲ ὁ συνηθροισμένος παροξύνεται: 1447. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπορίαν ἔχει πῶς δὴ ποτε ὁ μὲν ἔμπορος, καὶ ὁ μεγα- λέμπορος προπαροξύνονται τῆς ὀξείας τοῦ πόρος ἀναστέλ- λομένης ἐν αὐτοῖς ὡς πον φράζει ὁ Τρύφων, ὁ δὲ λογεμ- πόρος παρὰ τοῖς ὕστερον κατεβίβασε τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν—οὕτω δὲ καὶ τὸ ἄθρόος, διατὶ μὴ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ἄθροὺς γέγονε, περισπασθὲν ὡς διπλὸς διπλοῦς, ἀλλὰ ἄθρους: 1788. Τοῦ δὲ ἄλ- λοθρόους, εὐθεῖα ἐνική, ὁ ἀλλόθροος, πρὸς ὁμοί- οτητα τοῦ ἄθροος, ὁ ἀθόρυβος· οὐ πρὸς διαστολὴν ἄθρόος, ὁ συνηθροισμένος, παροξύνεται. Glossæ: Ἀθρόοι· Fre- quentes.]

[Ἀθρόος. "Suid. Ἀθροὶ καταρρέοντες· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν, Ἀττικῶς. Sed hoc de ἄθρόοι, non de ἄθροι dixisse videtur, inquit HSt., et fortasse etiam ἄθρόοι reponendum est, (cf. Schol. Aristoph. l. c.) uti etiam conjecit Kust.; neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen disyllabum. At

ursum ἄθροοι hac in signif. προπαροξύνεσθαι mirum, si dixerit Suid.; nam ἄθροος est ἀθόρυβος, ut etiam Eust. docet; ἄθρόος, Collectus. Puto igitur ap. Suid. leg. ἄθρόοι pro ἄθροι, et παροξύνεσθαι pro προ- παροξύνεσθαι, ut vera comperiantur, quæ dixit." Schleusner. Mss.]

Ἀθρόως, Confertim, Universe, Cic., Universim: Gell., Summatim, universimque. Oppositum habet aliquando κατὰ βραχὺ, Paulatim. || Suidas exp. τα- χέως, Confestim, et sic ap. Hom. in loco paulo ante citato quidam ἄθρόα τετύχθω exp. Confestim fiant. [Lex. Xenoph. Biel. Thes. Jambl. V. P. 54. 194. Alciphro 3, 3. 50. cf. Abresch. Lect. Aristæn. 73. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 4. Glossæ: Ἀθρόως· Summatim, Repentim, Passim. "Ἀθρόως λέγειν, Pro parte totum ponere, ut Πέρσαι pro τὰ τῶν Περσῶν: v. Aristid. περὶ Ἀφ. Λογ. 678. Hæc forma etiam συλλογισμός dicitur: v. Schol. Thuc. 1, 9." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet.] "Ἀθράως, Hesych. exp. "ἀπλῶς, Simpliciter." ["F. ἀπλῶς." Toup. Emend. 4, 251. Sed rectius conjicit Soping. ἀθαῶς, aut ἀθαρέως, de quo supra actum est. Hesych. Ἀθρόως· αἰφνιδίως, ταχέως, σφοδρῶς, ἀφώνως, "συνηγμένως, ὁμοῦ. Ubi pro ἀφώνως Schleusner. Mss. ἀφθόνως restituunt; sed nihil mutandum. Vide Nostrum su- pra. Suid. Ἀθρόως· ταχέως. "Mœris 404. (Χαν- δὸν πιεῖν, Ἀττικῶς· *κεχρηγνῶτας καὶ ἄθρόως, Ἑλληνες.) Ad Anton. Lib. 162. Musgr. ad Hecub. 1025. Toup. Opusc. 2, 163. Dorv. ad Char. 265. 472. Brunck. Aristoph. 2, 24. ad Diod. S. 1, 462. Wakef. S. C. 4, 102. Thom. M. 911. Conf. c. ἄθρόος, ad Diod. S. 2, 468.: conf. c. ἄθρόον, Boisson. in Philostr. 569. Ἀθρόως i. q. σιγῇ, Ruhnk. Ep. Cr. 13." Schæf. Mss.]

Ἀθροότης, ητος, ἡ, Universitas, eo sensu quo Uni- versus dicitur pro Simul omnis, vel Confertus. Sunt qui ἀθροότητα verterint Confertitudinem, ut ἄθρόος Confertus, ἄθρόως Confertim solet verti. Sed nimis durum est illud. Utitur autem nomine hoc ἀθροότης Alexand. Aphrod. in Probl. [Cf. Diog. L. 10, 106. Πάντοθεν δὲ πνευματῶδων περιστάσιν τινων καὶ *κατα- μέριτον, καὶ κατὰ πῆξιν μετριώτεραν, ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν, τὴν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένων· ἢ καὶ διὰ ῥῆξιν, πρὸς τὸ κατὰ μέρη συνίστασθαι· πηγνύμενα δὲ κατὰ ἀθρότητα. Qui locus longe aliter citatus est a Sallier. cujus verba in Ἀθρόος dedimus. Vide nott. a Meibomio, Kuhnio, et Menagio. "Ἀθροότης, ad Od. E. 47." Schæf. Mss.]

* "Ἀθροοποσία, ἡ, das Trinken auf einmal, He- rodotus Oribasii 78. Matth." Schneider. Lex.]

* "Μεταθρόος, i. q. ἄθρόος, et μεταθρόα adv. Universim, Confertim, Arat." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4. Locus est v. 1004. ubi v. Buhl. et F. C. Matth. Vide et Schneider. Lex.]

¶ Ἀθροίζω, f. σω, p. κα, Congrego, Colligo, Con- gero, Coacervo. Plato Epist. 7. Εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν, In unam civitatem congregare totam Siciliam. Isocr. de Pace, Μὴ ἐξ ἀπάντων ἀν- θρώπων εἰκὴ πολλοὺς πολίτας ἀθροίζουσιν, Non ex omnibus hominibus temere multos cives colligentem. Ἀθροίζειν πυρὰν, Struere rogam, quod et νῆσαι πυ- ρὰν dicitur. Ἀθροίζομαι, Passivum, Congregor, Col- ligor, ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτοὺς, Confluentes ad illos, Multi simul convenientes: ἡθροισμένοι ἐπὶ θύραις, Congregati. || Bud. Lex., ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, ap. Plat. Phædro significare Contrahi in seipsum, h. e. Apud se esse, et sic sæpe eum uti ait. Vide in Συναθροίζω, ex end. Plat. dialogo citatum συνηθρο- ισμένη ψυχὴ αὐτῇ εἰς αὐτὴν, quomodo e Cicerone ex- ponatur.

[Ἀθροίζω, Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Biel. Thes. Blomf. ad Æsch. Pers. 420. Cass. Dio 253. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 489. Dorv. Crit. Vann. 264. "Ad Lucæ 7, 32. Eurip. Hec. 1146." Valck. Mss. "Ἀθροίζειν ἑαυτὸν, Ælian. H. A. 597.: perf. ἡθροικα, Diod. S." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀθροίζω· Aduno, Glomero, Congrego. Ἀθροίζει· Gregat. Ἀθροισαί· Glomera. Ἠθροισμένος· Adunatus. "Valck. Adoniaz. p. 365. Jacobs. Anth. 8, 400. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 105.: ἄθρ. πνεῦμα, Valck. Phœn. p. 322. et Abresch. Æsch. 2, 95. Ἀθροί-

σθεῖς act. Toup. Opusc. 1, 404. Thom. M. 316. 'Αθροίζω et ἀθρέω conf. Porson. ad Hec. 801. Jacobs. Anth. 11, 26. Musgr. Heracl. 341. 'Αθροίζω, Jacobs. Anth. 10, 299. ad Mærin 275. ad Herod. 483." Schæf. Mss.]

['Αθροίζω. Schol. Plat. 20.: 'Αθροισθέντων ἀντὶ τοῦ, συντεθέντων. J. Poll. 1, 176. 'Ερεῖς δέ, ἐξετάσαι στρατεύμα, — συλλέξαι, ἀθροῖσαι: 3, 128. de colligente, 'Αθροῖσαι, ἀθροίσασθαι, συναθροῖσαι, συναθροίσασθαι: 4, 43. Παρὰ τῶν μαθητῶν φύρους ἐρανίζεσθαι, συνερανίζειν, ἀθροίζειν, συλλέγειν: 6, 175. Τάδε μέντοι ὁμοία τῷ σχήματι τῆς λέξεως, οὐ σημαίνοντα μὲν ταῦτόν, ἐοικότα δὲ τῇ ιδέᾳ, καταλογάδην λέγειν, λογάδην ἀθροίζειν. Suid. 'Αθροίζει' συνάγει. Τούτους ἀθροίζοντες, ἀλλήλους παρεκρύπτουν, Ἰώσηπος (de B. J. 6, 3.) 'Αθροίζω' ἀπὸ τοῦ θροῦς, θροίζω, θροός, (ἴμο θρούος,) θροίζω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α, ἀθροίζω. Zonar. 'Αθροίσας' συναθροίσας. 'Αθροίζω' ἐκ τοῦ θροῦς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον, γίνεται θροίζω, ("I. θροίζω," Tittm.) καὶ κατὰ συναίρεσιν καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α ἀθροίζω. Etym. M. 'Αθροίζω' ἐκ τοῦ θροῦς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον, (II. Δ. 437.) Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρούος, γίνεται θροίζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α, ἀθροίζω: G. 'Αθροίζω' συνάγω, ἐκ τοῦ θρούος θροῦς ὁ θόρυβος. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρούος. 'Εκ τοῦ οὖν θρούος (I. θρούος) θροῦς ὁ θόρυβος, γίνεται κατὰ παραγωγὴν θροίζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ (α) ἀθροίζω. Τὸ θροὶ δίφθογγος διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ ν ζω (sic) ῥήματα. Sic: ipse canon non extat. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Αθροίζει' συνάγει. Hesych. 'Αθροίζει' ἀνάγαγε. "Μαλὶμ συνάγαγε, cum Kust. et Marklando ad Max. Tyr. 664. Infra: "Ἡθροίζειν' ἐθροῦβει, συνῆγεν. Cf. 'Αθρους. Sæpe an pro συν dederunt Librarii. Vide in 'Αβολήτορες, 'Αλίσας, 'Αρμονίας, Εὐσκοπιος etc. Opportune monet Biel. in Cyrill. Lex. Ms. Brem. legi σύναγε." Albert.] " 'Αθλοίζει, ap. Hesych. le- gitur expositum συνάγει, pro quo scr. ἀθροίζει, " nisi de industria τετραλισται, ut κόλαξ pro κύραξ." [Cf. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. " Cf. " 'Αθλος' ἄφωρος. (' Pro ἀθλός, i. e. ἀθρόος, ut inf. ἀθρους pro ἀθρόος.' Is. Voss.) Th. Bruno ἀθλιος corrigit, Phavorini corruptam lectionem secutus. Inf. 'Αθρόος' ἄφωρος, quam lect. rectam esse notavit etiam Kust. (Cf. nos in 'Αθρόος. Paulo infelicius Schleusner. Mss. restituunt: "Αθλος' ἀγών, ἀγώνος.) Sæpius autem λ et ρ permutantur. Sic "Αθριβις, Ægypti urbs, a Steph. Byz. "Αθλιβις vocatur. Cf. Etym. M. et inf. in Βελγαῖος." Albert. 'Αθροίζει' corrigit et Schleusner. Mss.]

[* 'Αθροιστέον, Colligere s. Corradere oportet. Xenoph. de Laced. Rep. 7, 4.]

[* " 'Αθροιστός, Collectus, Hesych. 'Αλεῖον ὕδωρ ('ἀθροιστόν, * συλλεκτόν.)" Wakef. Mss.]

'Αθροιστής, οὗ, ὁ, Congregator, Collector, a tertia ἡθροῖσται.

HINC 'Αθροιστήριον, Locus congregationis, ut θεῖον ἀθροιστήριον, ap. Eust., Locus in quo dii sunt congregati.

ITEM 'Αθροιστικός, Congregativus, Collectivus, vel Vim congregandi habens. Ab Eust. aliisque nonnullis Grammaticis ἀθροιστικὸν α fuit appellatum illud, a quo incipientia vocabula congregandi s. colligendi vim habent, ut cum dicunt τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεσθαι in ἄπας. Sed et vocabula, quæ congregandi significationem habent, ἀθροιστικὰ nuncupantur, cujusmodi sunt ἄπας et ἄλκι. [" Schol. II. A. 517." Wakef. Mss. Eust. 16, 30.]

[* 'Αθροιστικῶς, Catervatim, Gl.]

'Αθροισμα, τὸ, ET 'Αθροισμός, ὁ, ET "Αθροισις, ἡ, Coactio, Congregatio. "Αθροισμα et ἀθροισμός ab ἡθροῖσμαι prima præteriti ab ἀθροίζομαι, ἡθροισις ab ἡθροῖσαι secunda; sed ἀθροισις, ac ut plurimum ἀθροισμός etiam, Ipsam congregationem, i. e. Ipsam congregandi actionem; ἡθροισμα, Ipsam congregationem, i. e. Rem congregatam, Cœtum, vel Acervum s. Congeriem significat. Suidas ἡθροισμα exp. σώρευμα, Cumulum, s. Congeriem: Hesych. πλῆθος, Multitudinem. "Αθροισμα νεῶν, in quodam hujus libri loco Multitudinem navium congregatarum s. coactarum interpretatus sum. ΑΒ "Αθροισις fit et 'Αθροῖσι-

μος, ut ἀθροῖσιμος ἡμέρα, Dies quo populus congregatur, quasi dicas Dies congregatoria, s. Congregativa. Greg. "Ἦν δὲ ἡμέρα τῶν ἐπιφανίων καὶ ἀθροῖσιμος.

[* 'Αθροισμα. " Schol. Apoll. R. 2, 121. Eurip. Or. 872. Plat. Theætet. 1, 157. Diog. L. 10, 142." Scott. App. ad Thes. Biel. Thes. " Heindorf. ad Theæt. 335." Schæf. Mss. Galen. Gl. Hippocr. v. Κίων. Diod. S. 266. Rhod. Glossæ: "Αθροισμα' Globus, Caterva, Cohorta. J. Poll. 9, 142. Δῆμος, ἡθροισμα, ἀγερμός, — καὶ δούλων ἡθροισμα. Zonar. "Αθροισμα' σώρευμα, σύναξις.]

[* 'Αθροισματικός, ἡ, ὄν, Congregativus, Collectivus. " 'Αθροισματικός βίος Basilii kommt, 8. p. 73. geselliges Leben." Schneider. Lex.]

['Αθροισμός. Biel. Thes. Lex. Polyb. Diod. S. 237. Rhod. " Fig. orationis, Congeries. Pseudo-Longin. 23. Vide Συναθροισμός." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet. J. Poll. 1, 176. de lustratione exercitus, Συλλογὴ, ἀθροισμός, ἀγερμός: 3, 129. de colligente, Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμός, — ἀθροισμός: 9, 143. Καὶ δούλων ἡθροισμα' βιαιότερος γὰρ ὁ ἀθροισμός. Fischer. Prolus. 28.]

[* 'Αθροισις. Barth. Advers. 1877. " Eust. II. A. p. 13. Thuc. 6, 394." Scott. App. ad Thes. Glossæ: "Αθροισις' Adunatio, Majoratio, Auctuatio, Conventus. J. Poll. 3, 129. Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμός, συναγερμός, ἀθροισις. " 'Αθροισις, Hermogeni περὶ Ἰδ. 1. p. 128. est Rerum diversarum conglobatio, eaque per partes varias elata, ut in Cic. pro Cluentio: "Animadverti, judices, omnem accusationem adversarii in duas divisam esse partes." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* 'Αναθροίζω, unde * " 'Επαναθροίζω, Schol. Pluti 173." Boissonad. Mss.]

[* 'Εξαθροίζω, Congrego, Convoco. Eurip. Phœn. 1185. Cattier. 35. a.]

[* 'Επαθροίζω, Insuper congrego, Congrego. Schleusner. Lex. in N. T. Plutarch. 5, 179.]

[* Περιαθροίζω, Undique congrego. Hesych. 'Αμφαγέροντο περιηθροίζοντο. " Περιαθροῖσαι, f. περιαθρήσαι, 4, 8. (Θεωρήσαι, * καταθεωρήσαι, περιαθροῖσαι, κατανοήσαι, διασκέψασθαι.)" Ind. in J. Poll.]

[* Προαθροίζω, Ante congrego s. convoco, Præcolligo. " Suid. (et Phot.) Προαλίσσαντας' προαθροῖσαντας. J. Poll. 2, 204. in Πρηγορέων citatus.]

[* Προσαθροίζω, Aggrego. Adaggero.]

[* " Προσάθροισις, (ἡ,) Schol. Thuc. 1. p. 55. Προσαγωγῇ προσάθροισι." Scott. App. ad Thes.]

Συναθροίζω, Coacervo, Colligo. Synes. Epist. 141. 'Επεὶ τότε μὲν ὥμην ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροῖσεν. Platoni in Phædone, Συναθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτὴν, videtur esse quod Cicero dicit Tusc. 1. Aninus a negotio omni sevocatus, et secum esse coactus. Sunt qui e Claudiano, initio libri 1. de Raptu Pros. interpretentur Mens congesta, ubi tamen Congesta aliam etiam expositionem admittit. [Beckmann. Hist. Mirab. 230. Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 420. Lex. Polyb. Schleusner. Lex. iu N. T. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 301. Glossæ: Συναθροίζω' Glomero, Congero, Conglomerio, Conglobo, Colligo, Aggrego, Congrego. Συναθροίζεται' Compingitur. Συναθροίζει' Conciliat. Συναθροισθέντες' Agglomerati. Συναθροῖσεν' Illexerit, Collegerit, Contraxit. Συναθροισμένος' Concretus, Conglomeratus, Congregatus. J. Poll. 3, 128. de colligente, 'Αθροῖσαι, ἀθροίσασθαι, συναθροῖσαι, συναθροίσασθαι: 1, 174. Λάφυρα συναθροῖσαι: 4, 29. de rhetore, Χρήματα συναθροίσασθαι: 5, 168. Συστρέψαι τὸ σῶμα, — συναθροῖσαι: 6, 8. Συναγαγεῖν συμπόσιον, — συναθροῖσαι: 8, 144. Βουλὴ — συναθροίσθη, (ubi Ms. Seb. ἡθροίσθη, et sic C. A. Kuhn.) 8, 135. Συναψάσθαι τὸν πλοῦτον, συνερανίσαι, συναγαγεῖν, συναθροίσασθαι, (ubi Mss. ἀθροίσασθαι:) 9, 101. Εἰ τετταράκοντα συνήθροισεν ἀστραγάλων βολή. Hesych. Συναθροίζεται' συνάγεται.]

[* Συνάθροισμα, Aggregatio, Gl. Apollou. Lex.: 'Αγορά' ἡ ἐκκλησία, τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ συναθροῖσμα. Zonar. 'Ομήγυρις' συνάθροισμα, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀγείρεσθαι καὶ συναθροίζεσθαι. Hesych. Συνακτῆριον' συνάθροισμα.]

Συνάθροισις, ἡ, ET Συναθροισμός, ὁ, Coacervatio,

Congeries. Est tamen *Συνάθροις* potius Ipse coacervandi actus, at *Συναθροισμός* declarat et Id quod coacervatum est, ideoque recte exp. Congeries. || *Συναθροισμός* est etiam Nomen figuræ ap. rhetores. Quintil. 8, 4. postquam dixit, Potest adscribi amplificationi congeries quoque verborum ac sententiarum idem significantium, et exemplum attulit, subiungit, Simile est hoc figuræ, quam *συναθροισμὸν* vocant; sed illic plurium rerum est congeries, hic unius multiplicationio. Vide ibi exemplum: vide et ap. Rutil. Lup. ["*Συναθροισμός*, Congeries, *συναγωγὴ τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον*. Alexandr. *περὶ Σχημ.* 577.: vide v. *Ἀθροισμός*. Auctore Rutilo Lup. 1. p. 5. et singulis in verbis, et plurium verborum conjunctione hæc figura fieri potest. Quintil. 8, 4, 27. Congeriem appellat, quæ est verborum et sententiarum idem significantium, pertinetque ad amplificationem." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet. "Babr." Wakef. Mss. J. Poll. 3, 129. vide seq. voc.]

[*Συνάθροις*. Glossæ: *Συνάθροις*. Conglomeratio, Cætus, Congregatio, Aggregatio, Agmen, Congestio. *Τὰς συναθροίσεις*. Cætus. J. Poll. 3, 129. *Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμός, συναγερμός, ἄθροις, συνάθροις, συναθροισμός, ἀθροισμός*. "Schol. *Æd.* Col. 555. *Ἐπιστροφαί* *συναθροίσεις, πλήθος*.]

[* *Συναθροιστικός, ἡ, ὄν*, Congregativus, Collectivus. "Jacobs. Anth. 7, 350." Schæf. Mss. Vide *Ἀγύρτης*.]

[* "*Συναθροιστής, (ὅς)* Hesych. v. *Ἀγυρτός*." Wakef. Mss. Vide notata in *Ἀγυρτός*.]

[* *Ἐπισυναθροίω*, Congrego ad locum. Vide *Ἐπαγείρω*.]

[* "*Προσυναθροίω*, (Ante congreco.) Joseph. Vit. 27." Boissonad. Mss.]

AI, pro ei, Si. Utuntur autem hac particula Diores. Theocr. (5, 20.) *Αἴ τοι πιστεύσαιμι*. Apud Thuc., Dorico sermone, καὶ *Αἴ τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχοντι*. Plut. Lycurgo, *Αἴ δὲ λῆς, πείραν λάβει*. Item *αἶκα* Dorice, ut ap. Thuc., eod. lib., statim post verba modo citata, *αἶκα αὐτοῖς δοκῇ*. Apud Hom. frequenter cum particula *κε* s. *κεν*. Il. Ψ. (82.) *αἴ κε πίθηαι*, Si parueris, Si pareas: Ω. (592.) *αἴ κε πύθηαι*: Θ. (282.) *Αἴ κέν τι φῶς Δαναοῖσι γένηται*. Et *αἴ κέν πως*, ap. Eund., Si quo modo, Si quo pacto, Si forte aliqua ratione, ut Il. B. (72.) *Ἄλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν*: A. (66.) *Αἴ κέν πως*—*Βούλεται*. Apud Eund. *αἴ κε ποθι*, vacante *ποθι*. || *Αἴ μὴ*, Nisi, *εἰ μὴ*, ap. Theocr. 5, (150.) *Αἴ μὴ τυ φλάσαιμι*. Nonnulli *αἰμὴ* conjunctim scribunt. || Ut autem *εἰ* pro *εἴθε* interdum ponitur, sic et *αἶ*, et quidem frequentius quam *εἰ*. Fere autem subjungitur γάρ particulæ *αἶ*, ut Il. B. (H. 132.) *Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων, Ἥβη μ', ὥς κ. τ. λ.* Od. Υ. (236.) *Αἶ γάρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων*. Utitur et Herod. 1. *Αἶ γάρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι ἐλθεῖν*. Greg. Naz. junxit aoristo indicativi, *Αἶ θάνον, εὐ τέ με μητρὸς ἐνὶ σπλάγχχνοισιν ἔδθησας*. Est autem *αἶ* pro *αἴθε*, per apocopen, ut Suid. tradit, qui tamen, ut et Hesych. in hac signif. vult tenuari et circumflecti. Sed ap. Hom. passim in omnibus exemplaribus tenuatur et acuitur, et ita habetur etiam ap. Eust. Etym. autem vult *αἶ* dici pro *εἰ* significante *εἴθε*, Utinam, mutato *ε* in *α*.

"*Αἶκα*, Dorice pro *εἰ* s. *εἴκεν*, Si. Apud Plut. in "Lyc. *αἶκα τύχωμεν*, Si adepti fuerimus. Frequens "ap. Theocr. et alios, qui Dorice scripserunt."

"*Αἶκε*, s. *Αἶκεν*, i. q. *αἶκα* supra, Si, Si forte: "Dorice pro *εἴκε*. Il. Υ. (436.) *Αἶκε σε χειρότερός περ ἔων ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι*: E. (279.) *Νῦν αὖτ' ἐγχείη περὶ ἴσσομαι, αἶκε τύχοιμι*, Si forte nactus sum. Item *αἶκεν* τι dicitur, ut *εἴ τι*, Siquid. Il. Θ. (282.) *Βάλλ' οὕτως, αἶκεν τι φῶς Δαναοῖσι γένηται*. "Item *αἶκεν πως*, et *αἶκε ποθι*, eodem modo ut *εἴ πως*, *εἴποτε*, Si forte, vel Siquo modo, Si tandem "aliquando: interdum etiam An quo modo, An tandem aliquando. Il. B. (72.) *Ἄλλ' ἄγετ' αἶκεν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν*: A. (408.) *Αἶκεν πως ἐθέ-*

"*λησιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι*. Eod. lib. (128.) *αἶκε ποθὶ Ζεὺς Δῶσι πόλιν*. Od. Ε. (118.) *Εἰπέ μοι, αἶκε ποθὶ γνῶω*. Rursum ex Il. A. affertur pro Uti—"nam."

["*Αἶ*, Si, Koen. ad Greg. 114. ad Callim. 1, 107. ad Herod. 350. Jacobs. Anth. 6, 183. 218. Heyn. Hom. 4, 174. *Αἶ*, Utinam, Valck. Adoniaz. p. 237. ad Callim. 1, 107. Toup. Opusc. 1, 418. Heyn. Hom. 4, 679. *Αἶκα*, Jacobs. Anim. 251. Semper subjunctivo jungitur, Valck. Theocr. x. Eid. p. 5. b. p. 6. a. Idem ad Adoniaz. p. 261. ad Herod. 350. Wakef. Alc. 767. *Αἶκε* de constr. Rulink. H. in Cer. 162. it. Ilgen. *Αἶκε*, Num, post *ἰδεῖν*, Il. 4, 249.: de constr. Brunck. Apoll. R. 28. 94. 227. Arist. 3, 88. Heyn. Hom. 6, 411. *Αἶκε πίθηται*, Heyn. Hom. 6, 261. *Αἶκε*, Brunck. Aristoph. 3, 12. Heyn. Hom. 4, 45. 174. 206. 683. 5, 176. 509. 566. *Ἦν—καὶ αἶ κεν*, Il. 4, 353. *Αἶ* et *εἰ* conf. Heyn. Hom. 4, 632. 5, 192. 6, 516. *Αἶ κεν*, et *ὥς κεν* conf. Heyn. Hom. 5, 201. 250. *Αἶ κεν*, et *ὅφρα* conf. Heyn. Hom. 5, 448. *Αἶ κε* c. opt. Il. 7, 387. *Αἶ γάρ*, Heyn. Hom. 5, 510. *Αἶ τε*, Porson. Hec. p. 83. Ed. 2." Schæf. Mss.]

[*Αἶ*, *Αἶ γάρ*, *Αἶκα*, *Αἶκε*. Hesych. *Αἶκα· ἑάν. Αἶκεν πως· ἑάν πως*. ("Il. A. 66. 408." Wakef. Mss.) *Αἶκε· ἑάν*. *Τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, κὰν μετὰ τοῦ ν λέγεται, οἶον, αἶκεν, αἶκεν πως, ἑάν*. *Αἶκεν ἰδέη· ἑάν θεάσηται*. ("Sublato divisore, hæc ita legere mallet: *Αἶκε· ἑάν*. *Τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, κὰν μετὰ τοῦ ν λέγεται, αἶκεν, οἶον, Αἶκεν πως, ἑάν πως*. Ita Il. A. 66. ubi Schol. *ἑάν πως*. Malim etiam continua serie adjungere seq. *Αἶκεν ἰδέη· εἰ*. θ. ex ordine alphabeti. Nihil tamen muto, cum series liter. non ubique servetur in hoc Lexico. "An ἰδέη?" Schr. Obelo notarat illud ἰδέη Is. Voss. Ita tamen legitur Il. Δ. 98. quem locum una cum Schol. descripsit Hesychius." Albert.) *Αἶκε πίθηται· ἑάν πεισθῆς*. (Il. A. 207. ubi Pseudo-Did. *ἑάν πειθῆς ἐμοί*.) *Αἶκε ποθὶ· ἑάν ποτε*. Ex Il. A. 128. ubi Pseudo-Did. et Etym. M. 294. *ἑάν ποτε*.] "*Αἶγαρον*, ap. Hesych. *εἴθε γάρ, Uti—"nam, perperam pro αἶ γάρ, αἶ* autem, s. *αἶ* pro *αἴθε* "s. *αἴθε* ponitur." ["Rectius Suid. *Αἶ γάρ· εἴθε γάρ*. Sup. *Αἶ ἀντὶ τοῦ αἴθε*. Inf. *Εἶ γάρ· εἴθε γάρ*. Cf. HSt. *Αἶ γάρ ἂν* leg. conjicit Heins. Prius placuit etiam Kustero:—"Lege *αἶ γάρ* e Suida. *Αἶ* enim interdum significat i. q. *εἴθε*, Utinam." *Αἶγαρ* οὖν legit Stephanus." Albert. "Scr. *Αἶ γάρ δὴ· εἴθε γάρ*. Od. I. 523. *Αἶ γάρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυνάμην*. Istud δὲ amisso apice τοῦ δ' degeneravit in *ον*." Toup. Emend. 3, 412. "Scr. *Αἶ γάρ δὴ* ex Od. I. 523. Illa δ' apice amisso migrat in *ο*. Vide infra v. *Ἀχρίον*. Occurrit etiam Il. Σ. 272. *αἶ γάρ δὴ μοι ἅπ' οὐατος ὦδε γένοιτο*, ubi Schol. *εἴθε γάρ*. Cf. Il. Δ. 189." Idem ib. "Dorienses dicebant *αἶ γάρ*. Ita enim in Hesychio pro *αἶγαρον* recte castigantur viri eruditi." Pierson. ad Mær. 161. Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρῆσ.*: *Αἶ γάρ· εἴθε γάρ*. Apollon. Lex.: *Αἶκεν· ἑάν. Αἶκεν πως μιν ἔλω, δῶή δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων*. "Pro *αἶκεν* Il. H. 82. sic legitur in vulgatis Edd. *Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω*." Villos. Suid. et Zonar. *Αἶκεν πως· ἑάν πως*.

Αἶκε ποθὶ· ἑάν ποτε. Suid.: *Αἶκε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰδεῖα γένοιτο· χρῆσμός δοθεὶς περὶ τῶν Αἰρηλιανῶν φόνων καὶ ἀδικιών*. Etym. M. *Αἶ· ἐπὶ ῥῆμα εὐχῆς σημαντικόν· καὶ σημαίνει τὸ εἴθε· οἶον*, (Il. Δ. 189.) *Αἶ γάρ δὴ οὕτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε:—γέγονε δὲ ἐκ τοῦ εἰ, σημαίνοντος τὸ εἴθε, τοῦ ε τραπέντος εἰς α· ὥς τὸ, Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίονι Καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει. Καὶ, Εἴ γάρ ὦφελεν:—ἀντὶ τοῦ εἴθε. Καὶ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος, καλὴ τε καὶ τέρευνα. Αἶκεν ἀντὶ τοῦ ἑάν· ὁ εἰ σύνδεσμος συναπτικός· κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ε εἰς α τρέπουν· τὸ γὰρ εἴθε, αἴθε λέγουσι· καὶ τὸ "Ἀρτεμῖς, Ἀρταμῖς. Οὕτω καὶ τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ κεν, αἶκεν γέγονεν. Etym. G.: *Αἶ· ἐπὶ ῥῆμα εὐχῆς σημαντικόν*. Τοῦτο ἐκ τοῦ εἶδω, τὸ σημαίνει τὸ εἴθε τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ ἀπὸ μὲν εἰ τὸ ι, καὶ γίνεται αἶ. Αἶκεν· ἑάν. 'Ο εἰ σύνδεσμος συναπτικός κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ε εἰς α τρέπουν· τὸ γὰρ εἴθε, αἴθε λέγουσιν, Ἀρτεμῖς, Ἀρταμῖς λέγουσιν· οὕτω καὶ τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ ι. Αἶκεν πως· ἑάν πως, ἐκ τοῦ*

ἔκεν αἶκεν, ἡ εἰ δὲ δίφθογγος εἰς αἰ, ὡς ἀνώγειον καὶ ἀνώ-
γαιον, κατώγειον καὶ κατώγαιον, τὸ δὲ πῶς ἐπὶ ῥήμα
πειστικόν ἐστι καὶ . . . Αἶκε· *πεισθητικόν. Leg. πει-
στικόν. Schol. Theocr. 1, 4. Τὸ αἶκα ἀντὶ τοῦ εἶκεν
ἐστὶ· τὴν γὰρ εἰ δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν
αἰ δίφθογγον· τὸ δὲ ε ψιλὸν εἰς α βραχὺ, οἶον, εἶκεν
αἶκα, "Ἀρτεμις" Ἀρταμις. Κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέ-
τεινε τὸ α νῦν. Τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε
τοῦ *δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν,
ὁ καὶ *παρακατιῶν συνέστειλε.]

Αἶ, vel Αἶ, Hei, Heu, Eheu. Αἶ, inquit Eust.,
est etiam *δυσφορικόν, i. e. Quo utimur nos aliquid
ægre ferre significantes, item *μεμπτικόν, i. Quo
utimur alicui succedentes, ut ap. Aristoph. αἶ τά-
λαν, Hei miser. Suid. autem scribit, αἶ cum tenui
et circumflexo esse θρηνητικὸν ἐπὶ ῥήμα, i. e. Adv.,
Lat. Interjectio diceretur, luctus significationem ha-
bens, vel, luctui aptum. Idem Schol. Eurip. ex
Herodiano annotat hac in signif. circumflecti. At
Eust. αἶ pro εἶθε, Utinam, et pro εἰ, Si: item cum
est θρηνητικόν, δυσφορικόν, μεμπτικόν, eodem accen-
tu, acuto videlicet, notat. Ac revera multo pluribus
in locis αἶ pro Heu cum acuto reperio, quam cum
circumflexo, passim in omnibus exemplaribus. Raro
autem solum positum, frequenter geminatum reper-
itur hoc adv. In Adonidis Epitaphio (Bionis 1.) inve-
nitur et solum et geminatum, ut (v. 31.) Κάρθανε δ'
ἀ μορφά σὺν Ἀδωνίδι Κύπριδος, αἶ αἶ: in versu seq.
"Ὀρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἶ τὸν Ἀδωνιν.
Ibid. (89.) Ὑμῶν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος ᾄδεται, αἶ αἶ.
Αἶ αἶ καὶ τὸν Ἀδωνιν ἔτι πλέον, αἶ ὑμέναιον. ["Ἡ
ὑμέναιος. Sic ad mentem Ernesti Gul. Higtii repo-
nere non dubitavi, pro αἶ Ὑμέναιον. Adonin magis
adhuc, quam Hymenæus, plorant Charites." Valck.]
Utrobique autem observandum αἶ non geminatum,
cum accusativo. Sic Heu Latini accusativo jungunt,
ut, Heu me miserum! Sic, Heu dementiam! In-
terdum dativo, ut ap. Plaut. Milite, Heu mihi! ne-
queo quin fleam. Idem in Mercatore, Heu misero
mihi! Notandum etiam, cum absque casu ponitur
Heu, fere geminari solere, ut αἶ ap. Græcos. In
Bionis Epitaphio (106.) Αἶ αἶ, τὰ μαλάχαι μὲν ἐπ' ἄν
κατὰ κᾶπον ὀλονται. Ibid. (6.) Νῦν, ὑάκινθε, λάλε
τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ Αάμβανε σοῖς πετά-
λοισι. ["Βάμβαλε. Hoc, jam olim a me restitutum,
idoneis iudiciis multo aptius fuit visum ante vulga-
to λάμβανε." Valck.] Nunc, hyacinthe, eloquere
tuas literas, et amplius quam antea accipe αἶ αἶ in
tuis foliis. Hoc autem ideo dicitur quod florem hy-
acinthum poëta fabularentur ex Ajacis sanguine pro-
ductum esse, unde et αἶ servasse primas nominis
Ajacis, qui Αἶας Græcis, literas. Soph. Ajace (430.)
Αἶ αἶ, τίς ἄν ποτ', etc. ubi animadvertendum est in
textu quidem esse αἶ αἶ cum circumflexo, ap. Schol.
autem cum acuto αἶ. Aristoph. Acharn. (1083.) Αἶ
αἶ, Οἶαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἡγγεῖλέ μοι. Apud Antipatr.
tamen in Epigr. circumflexum habet in vulg. Edd.
Πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐστιγμένον ὠλέσας, αἶ αἶ. || Non
solum geminatur, sed terque quaterque repetitur in-
terdum, ut ap. Lucian. Philop. Αἶ αἶ αἶ αἶ τῶν κενῶν
ἐλπιδων.

["Αἶ ad Hippol. 207. Brunck. Or. 955. Αἶ, Alciphro 440. Cum accus. Bio 1, 28. Eichst. Quæst. 73. Αἶ γὰρ, Utinam, ad Od. Γ. 205. Δ. 341. Brunck. Or. 1104. Heyn. Hom. 5, 510. Αἶ, Toup. Opusc. 2, 120. Αἶ, Brunck. Eur. Med. 110. Phæn. 1355. Αἶ, Markl. Iph. p. 308. Duris. Jacobs. Anim. 32. Αἶ, Musgr. Iph. T. 481. Αἶ et ε conf. Porson. Med. p. 13. b. Αἶ, Jacobs. Anth. 6, 127. 409. Leonid. T. 9. Jacobs. Anth. 9, 204. 12, 244. Αἶ, Utinam, Heyn. Hom. 4, 679. Αἶ αἶ ἐγὼν, Heyn. Hom. 7, 216. Αἶ, αἶ, Fischer. ad Weller. 1, 270. Porson. Phæn. 1298. 1360. Jacobs. Anth. 11, 113. Lobeck. Aj. p. 288. Αἶ, Jacobs. Anth. 6, 128. 9, 84. 204." Schæf. Mss.]

[Αἶ, Αἶ, καὶ αἶ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Αἶ· φιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἶθε, δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν (καὶ) ἀναφορικόν. Σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ ῥήμα θρηνητικὸν πε-
ρισπώμενον καὶ φιλούμενον, ὁ καὶ διπλασιάζεται. Αἶ

αἶ τάλαινα. Αἶ· αἶ· ἡθικὸν τοῦτο. Πλάτων Γρυψίν
Αἶ αἶ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην. . πάλαι. "Ἐστὶ δὲ πολλὸ
παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμωδίας καὶ νέας ποιηταῖς. Suid.:
Αἶ· φιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει,
κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἶθε, δασυνόμενον δὲ, ἄρθρον θηλυ-
κὸν καὶ ἀναφορικόν, σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ ῥήμα θρηνητι-
κόν, περισπώμενον καὶ φιλούμενον, καὶ ὁ (l. ὁ καὶ) δι-
πλασιάζεται. Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη,
Zonar. Αἶ· φιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον
σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἶθε, δασυνόμενον δὲ καὶ
βαρυνόμενον, ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικόν, οἶον, αἶ
καὶ αἶτινες. Σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ ῥήμα θρηνητικόν, πε-
ρισπώμενον καὶ φιλούμενον, ὁ καὶ διπλασιάζεται. Αἶ
αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη. Versus est Lycophr.
31. ubi Tzetz. Αἶ ἐπὶ ῥήμα θρηνητικόν, ὁ πάντες οἱ
νῦν βαρύνουσι. Στέφανος δὲ καὶ Μελάμπους περισπῶν
ἀξιοῦσι λέγοντες τουτονὶ τὸν κανόνα· τὰ εἰς αἰ δίφθογ-
γον λήγοντα ἐπὶ ῥήματα, ἂν ἐπὶ τέλους ἔχῃσι τὸν τό-
νον, περισπῶνται, ἱατταταῖ, παπαῖ, αἶ, καὶ τὰ ὅμοια,
πλὴν τοῦ βαβαῖ, καὶ τοῦ ναὶ ὀξυτονουμένων. Ἐγὼ δὲ
φημὶ καὶ τοῦ αἶ. In Scholiis in Dionysii Thracis
Grammaticam, a Bekk. editis, nihil tale reperitur.
Hæc tantum ibi p. 946. leguntur: Τὰ σχετλιαστικά
περισπᾶται, τῶν εἰς αἰ περισπωμένων, οἶον ἱατταταῖ, οἶ
οἶ, αἰμοῖ, οἶμοι. Τὸ ὦ πόποι σημειῶδες—παπαῖ γὰρ
περισπᾶται—, ἐνομίσθη γὰρ ὡς ὄνομα εἶναι. Διὸ καὶ
ὀνοματικὴν ἔλαβε τάσιν· ὡς γὰρ ὦ φίλοι, οὕτως ὦ πό-
ποι, ὦ θεοί. "Ἐστὶ δὲ δύο σχετλιαστικά ἐπὶ ῥήματα.
Zonar. Αἶ· σημαίνει τὸ εἶθε. Ἰστέον (adde ὅτι) τὸ αἶ
γέγονεν ἐκ τοῦ εἶ, εὐκτικοῦ ἐπὶ ῥήματος. "Ἐστὶ γὰρ εἶ,
ὁ σημαίνει τὸ εἶθε· τοῦτο τὸ εἶ γίνεται αἶ, τοῦ ε τρα-
πέντος εἰς α. "Αἶ pro εἶθε est Il. B. 371. Δ. 189.
288. H. 132. Θ. 538. K. 536. N. 825. Π. 97. 272.
464. X. 346. 454. Od. Γ. 285. Δ. 697. Z. 244.
H. 311. 339. et sæpius. Εἶ pro εἶθε Od. P. 513.
Αἶ pro εἰ, Si, Il. A. 798. Od. Δ. 697. (at exemplum,
in Od. Δ. 697. obvium, inter ea jam dedit, quæ ad
αἶ pro εἶθε pertinent.) Illud quoque Homericum est,
αἶ pro αἶται, Il. B. 90. E. 141. 418. Z. 133. Od.
Z. 317. Θ. 435. I. 70. al." Tittm. Etym. G.: Αἶ·
C σχετλιαστικὸν ἐπὶ ῥήμα, ἀπὸ τοῦ εἶ, τοῦ σημαίνοντος
τὸ εἶθε. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν εἰ δίφθογγον εἰς αἶ τρέ-
πουσι, κατὰ διάλεκτον. Eust. 1581. Καὶ σημειῶσαι
ἐν τούτοις ὅτι τε ταῦτον εὐχῆς λόγῳ εἰπεῖν εἶ, καὶ αἶ,
καὶ εἶθε, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται· καὶ ὅτι οὐ μόνον θρη-
νητικόν ἐστὶν ἐπὶ ῥήμα τὸ αἶ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ εὐκτικόν·
νοεῖται δὲ ποτε καὶ *μεμπτικόν, ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ
ἐν τῷ, Αἶ τάλαν· ἔτι δὲ καὶ *δυσφορικόν κατὰ τοὺς
παλαιούς: 1763. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ αἶ, κλητικὸν ἐπὶ ῥή-
μα ὄν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἔχει πρὸς τὴν κλίσει, ὡς πολλὰ
χοῦ φαίνεται, καὶ τινα πλείω ἔμφανει ἐπὶ σχετλιασμοῦ, ἢ
θαύματι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ καὶ ἄλλως οἶκτω. Ὁμοίῳ
δὲ τινι λόγῳ, καὶ τὸ αἶ, *δυσφορικόν τέ φαίνεται ἐστὶ, καὶ
ποῦ καὶ *μεμπτικόν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Αἶ τάλαν, παρὰ τῷ
Κωμικῷ· εἰ καὶ ὡς ταπολλά, θρηνητικόν ἐστὶ. "Ὅτι δὲ τὸ
αἶ φιλούμενον καὶ περισπώμενον καὶ ἀντὶ τοῦ αἶθε λάμ-
βάνεται, δηλὸν ἐκ τῶν παλαιῶν, οἱ καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτο
παράγουσιν: 1889. Αἶ γὰρ φησι τουτέστιν εἶθε.]

"Αἶβοι, Adv. σχετλιαστικόν, ut οἶμοι, teste Suida
"et Hesychio, i. e. Adv. s. Interjectio indignantis.
D "Aristoph. (Nub. 829.) Αἶβοι, τί ληρεῖς; Idem
"(Pac. 544.) αἶβοι τάλας, Hei miser. Verum in
"priori loco possit esse etiam ἐφεκτικόν. Alioqui
"τίθεται etiam ἐπὶ θαυμασμοῦ, et admirantis est,
"ut annotat Suid. afferens ex Aristoph. Av. (1342.)
"αἶβοι, Οὐκ ἐστὶν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον."
[Suid. Αἶβοι· σχετλιαστικὸν ἐπὶ ῥήμα, τάττεται δὲ καὶ
ἐπὶ ἡδονῆς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν "Ὀρνισιν" αἶβοι, Οὐκ
ἐστὶν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον. Schol. ad Ari-
stoph. Av. 1342.: Τὸ αἶβοι οὐ μόνον ἐπὶ σχετλιασμοῦ
ἐστὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς, ὡς καὶ νῦν. Hesych. et Etym.
M. Αἶβοι· ὡς οἶμοι, τίθεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ. Flor.
Christ. ad Aristoph. Av. 1066. Zonar. Αἶβοι· ἀντὶ τοῦ
φεῦ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Αἶβοι· σχετλιασμοῦ
δηλωτικὸν ἐπίφθεγμα παρὰ Δωριεῦσιν. Pseudo-Hero-
dian. Epimer. 26. Αἶβοι (l. Αἶβοι), ἐπὶ ῥήμα σχετλια-
στικόν. Schol. Aristoph. Nub. 829. (l. c.) Γελῶν λέγει
τὸ αἶβοι. "Ἐστὶ γὰρ ἐπὶ ῥήμα σχετλιαστικόν. Pac. 1066.
Οἱ. Αἶβοι, βοῖ. Τρ. τί γελᾷς; "Sic optime scriptum

in A: Vulgo αἰβοῖ, αἰβοῖ, pessumdato, ob redundantem syllabam, versu." Brunck. Schol.: Αἰβοῖ, αἰβοῖ· περιγραφῇ. Ἀκούσαντες γὰρ τοῦ χρησμοῦ, ἐγέλασαν. Ἐλῶτος γάρ ἐστι τοῦτο τὸ μῖμνμα.]

"Αἰαλλὶ ᾄσας, ap. Hesych. legitur, expositum "οἶμοι, οἶμοι. Itaque αἰαλλὶ idem fuerit, quod αἶ "αἶ, s. αἶ αἶ." [Vide Interpr. ap. Albert. "Est ex Hebr. voce אֵלֶן. Væ, Heu, quæ est ejulantis, Job. 10, 15. ab אֵל, Ejulavit. Cf. Triller. Obs. Cr. 491. Quare fortasse hic leg. est ἀλαλαῖ, s. ἀλελαῖ, facili lapsu." Schleusner. Mss. In Cod. Ven. legitur αἰα- λιάσας.]

"Αἶας, αὐτός, ὁ, nomen proprium viri celeberrimi "ap. poetas præsertim. A quo possessive Αἰάντειος "dicitur, ut Αἰάντειος οἶκος, Ajacis domus, ap. Suid. "ap. quem et Αἰάντειος γέλως proverbialiter ἐπὶ τῶν "παράφρονως γελώντων. Item Αἰάντειον, substan- "tive, subaudiendo μῆμα aut tale quid, Monumen- "tū s. Tumulus Ajacis, ap. Philostr. Heroic. Dicitur "Αἰάντιος quoque, sine diphthongo. A quo Αἰαντία, "as, ἡ, s. ἐορτῇ, Festum in honorem Ajacis agitari "solum a Salaminis, ἐορτῇ ἐν Σαλαμῖνι, inquit B "Hesych. Item Αἰαντίς, feminino genere, pro Αἰάν- "τειος, aut Αἰαντία. veluti Αἰαντίς φυλὴ Athenis di- "cebatur ἢ Αἰαντος, teste Suida et Hes. Cui Ajaci "Pausan. in Atticis tradit ad suam usque ætatem "Athenis διαμεμενῆσθαι τιμάς. Alioqui Αἰαντίς πα- "tronymice dici posset etiam filia Ajacis, aut Quæ "ortum trahit ab Ajace: sicut Αἰαντίδαι ap. De- "mosth. Epitaph. dicuntur Oriundi ab Ajace, Ne- "potes s. Posterij Ajacis. Apud Suid." [et Zonar.] "legitur etiam Αἰαξ, vicinum Latino Ajax. De "etymo τοῦ Αἶας, vide in Αἰάδω." ["Αἶας, κατ' ἐξοχὴν Ajax Telamon, Wolf. præf. ad Il. p. 29. Αἶας, καὶ Ἀλκιαν. 1, 385.: de vocab. Valck. Phœn. p. 102. Heyn. Hom. 6, 486. Αἰάντειος, Antip. S. 65. Alpheus 5. Agathias 77. Lucian. 2, 34. Boissonad. in Philostr. 433. ad Lucian. 1, 520." Schæf. Mss. Αἰαντίς, J. Poll. 7, 110.]

[Αἶας. Etym. M. Αἶας· ὁ μὲν Λοκρὸς, παρὰ τὸ αἶσσω τὸ ὀρμῶ, ὁ μέλλων αἶζω, ἡῖζα, ἡῖζας, ἡ μετοχή, αἶζας, καὶ ἀποβολὴ τοῦ ζ, καὶ συναίρεσει, Αἶας. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θαρσαλέως καὶ σφόδρα αὐτὸν αἶσσειν καὶ ὀρμᾶν ἐν τοῖς πολέμοις. Ὁ δὲ Τελαμώνιος, παρὰ τὸ αἶ αἶ αἰάδω· θρηνητικὸν δὲ ἐστὶν ἐπὶ ῥῆμα· ὡς φησὶ Σοφοκλῆς (Aj. 430.) Αἶ αἶ· τίς ἂν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοῦτον ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάδω ἐμοῖ, Καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω. Eust. 640. Ἡ τὸ δυσσιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον, ὡς καὶ εἰ τις εἴποι κατὰ Σοφοκλῆν, δυσώνυμον τὸν Αἶαντα, ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ, ἢ παρὰ τὸ αἰάδω ὀνομασθῆναι: 776. Καὶ τὸ τοῦ Αἶαντος δὲ ὄνομα, καθά φησὶ Σοφοκλῆς, ἐπώνυμον ἦν τοῖς ἐκείνου κακοῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ αἶ, ἢ τοῦ αἰάδω, ὅσα παθόντος αἰαγμάτων ἄξια: 1567. Καὶ τῷ Αἶαντι δὲ τὸ ὄνομα ἐπώνυμον ἐξηγέθη τοῖς αὐτοῦ κακοῖς κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, διὰ τὸ αἶ, ὡς ἄξια αἰαγμάτων παθόντος αὐτοῦ.]

¶ Αἰάδω, f. ξω, Lugeo, Lamentor. Fit ab αἶ, Heu, ut docent Grammatici. Et Ajax ap. Soph. cum exclamasset αἶ αἶ, subjungit, Quis unquam putasset fore ut nomen meum congruam meis malis significationem haberet? nunc enim mihi est unde debeam terque quaterque αἰάδω? Ubi αἰάδω suspicor ipsum accipere pro Clamare αἶ: eodem videlicet modo quo εὐάδω, est Clamare εὐάν: οἰμώδω est, ni fallor, Clamare οἶμοι. Jungitur autem accusativo αἰάδω, ut in Epitaphio Adouidis, (Bion. 1, 6. et 13.) Αἰάδω τὸν Ἀδωνιν, ἐπαιάδουσιν ἔρωτες. Anthol. lib. 2, Αἰάδω Διότιμον, ὅς ἐν πέτραισι κάθηται, Diotimi sortem deploro. Ἐπαιάδω autem dativo jungitur, vi præpositionis ἐπὶ: ut ap. Lucian. ἐπαιάδω τῷ νεκρῷ.

[Αἰάδω, Brunck. Æsch. Pers. 13. Eldik. Suspici. 33. Valck. Diatr. 20. Heyn. Hom. 4, 422. Il. 3, 243. coll. 244. Brunck. Soph. 3, 493. Αἰάσαι et ᾄσαι, Boissonad. in Philostr. 619." Schæf. Mss. Cass. Dio 850. Barth. Advers. 124. 678. Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 253. Lycophro 200. 315. 878. 972. 1079. 1088.: Æsch. Pers. 919. Blomf.: Abresch.

Anim. ad Æsch. 407. Vide omnino Select. e Schol. Valck. in N. T. et cf. nos supra 349. n.]

[Αἰάδω. "Αἶδω· τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Lex. Ms. SGerm. Lege αἰάδω." Vide nos in Ἀζω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Αἰάδω· τὸ κατοικτεῖν. Suid. Αἰάδω· θρηνεῖν, ἢ τὸ κατοικτεῖν. Ἱακότες θρηνήσαντες. Zonar. Αἰάδω· οἰκτεῖν, θρηνεῖν, παρὰ τὸ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπὶ ῥῆμα, γέγονεν αἰάδω, ὡς λίαν λιάδω. Ἱακότες θρηνήσαντες. Tittmanni Cyrill. Ἱακότες θρηνήσαντες. Hesych. Αἰάδω· θρηνεῖ. Αἰάδω· ἀναβοῶ, στενάδω. Αἰαζομένη, θρηνούσα, ἀκούουσα. Κωκύουσα corrigit Albert. Auct. Emend. "Ἀκέουσα, ut (Il. A. 34. Βῆ δ' ἀκέων.) Ἀχεύουσα." Wakef. ad marg. Sed ἄχευοι ποῖς solis relinquendum est. "L. δακρύουσα, ἀχούσα, ἡχούσα, κωκύουσα, κράζουσα, στενάδουσα, αἰάδουσα. Vide infra p. 275. Cf. Eldik. Spec. Susp. 33. qui κωκύουσα legit, et Abresch. Æsch. 406." Schleusner. Mss.] "Ἀδαῖδω, Hesychio est ἀναβοῶ, ἀναστένω, Exclamo, "Clamorem tollo, Ejulo, Gemitus et lamenta edo." B "Ἀδεάδω, Hes. Effort pro ἀναβοῶν, Exclamans, et "ἀναστένων, Ingemiscens, Ejulans." "Δαῖδω, "Hesychio est ἀναβοῶ, στενάδω, Exclamo, Ingemi- "sco, forsitan pro αἰάδω." [Vide Interpr. ap. Albert. Etym. M. Αἰάδω· παρὰ τὸ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπὶ ῥῆμα, γίνεται αἰάδω, τὸ θρηνῶ, ὡς λίαν λιάδω. Etym. G. Αἰάδω· τὸ στενάδω, βοῶ, καὶ ἀναβοῶ, οὐ ὁ μέλλων αἰάσω. Erotian. Αἰάδω· θρηνεῖν. Eust. 983. Τὸ δὲ ἄζωτο δασύνεται ὃν λόγον ἐν ἄλλοις τὸ, ἀζόμενοι Διὸς υἱόν, καὶ τὰ κατ' αὐτό· ψιλοῦται δὲ ποτε ἄλλως ἢ λέξις, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἄζειν, τὸ ξηραίνειν, ὃ καὶ αὐτὸ προσεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἄσθμά τι δηλοῖ κατὰ τὸν εἰπόντα, ὅτι ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν· ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάδω γίνεται, ὅπερ οὐκ αἶε τὸ θρηνεῖν δηλοῖ, ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται: 127. "Ὡσπερ παρὰ τὸ αἶ ἐπὶ ῥῆμα γίνεται τὸ αἰάδω, καὶ παρὰ τὸ ὦ, ὥδω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμώδω, οὕτω παρὰ τὸ οἶ, οἶδω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύνω, καὶ κατὰ διάλυσιν, οἰζύνω.]

Αἶαγμα, τὸ, Gemitus, Lamentatio. Eust. Αἶαντα dictum ait παρὰ τὸ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν, Ex eo quod passus esset digna gemitibus. ["Valck. Phœn. p. 121. Anim. ad Ammon. 117." Schæf. Mss. Suid. Αἶαγμα· θρήνος, καὶ σύντριμμα. Zonar. Αἶαγμα· ὁ θρήνος, ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, ψιλόν. "Hinc corrige Suid., qui utrumque confundit, nihil monente Kust. Sed illum jam emendavit Valck. (l. c.)" Tittm. Vide nos supra 933. c.]

[* Αἰαγμός. Abresch. Æsch. 406.] Αἰακτὸς, ὁ, ὃν, Desflendus, Gemitu dignus, Lamentabilis, Luctuosus, Lugubris. Citatur ex Aristoph. [Ach. 1194. Æsch. Pers. 928. ubi Schol. * θρηνητός: 1069. Αἰακτὸς εἰς δόμους κίε, "Lamentationes edens. Blomf., an recte, viderint alii: Sept. c. Th. 846. ἡλθε δ' αἰ-Ακτὰ πῆμα· οὐ λόγῳ, ubi Schol. θρηνητικά. "Potius θρηνητέα. Namque illud activam vim habet." Maltb. Lex. Gr. Pros. 28. "Αἰακτὸς, Lamentabilis, ab αἰάδω, quod ab αἶ, ut ὥδω ab ὦ. Vide ad v. 8. ubi citare debueram Valck. Diatr. 21. (adde Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 302. et nos supra 349. n.)" B Blomf.]

Δυσαιάκτος, ὁ, ὃν, Graviter aut Miserabiliter defle- tus. Id enim puto hic significare δύς. Exponitur tamen et Qui non facile lugetur, ut δύς difficultatem indicet: secundum quem sensum interpretarer, Cui vix luctus ullus par esse potest, Qui vix satis lugeri potest. Citatur ex 3 Macc. (6, 31.) Ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Simili etiam voce exponitur, videlicet * δυσθρήνητος. Redditur et Lugubris, ut sit pro simplici αἰακτός. ¶ Item signif. activa, Qui non facile luget, ἀσυμπαθής. ["Δυσαιάκτος, Valde miserabilis et lugubris, Dignus qui ab omnibus graviter lugeatur et defleatur. Neglexit Biel. notare in Thes. suo hoc adjectivum, quod 3 Macc. 6, 31. occurrit, Ἀντὶ τοῦ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου, Cod. Alex. δυσαιάκτου ex aperto vitio, μόρου, κῶθωνα σωτήριον συστησάμενοι, Loco acerbæ h. e. miseræ et lugubris mortis, convivium pro salute reddita instruebant. Suid. Δυσαιάκτου· * δυσθρήνητου. Δύς auget h. l. significationem adjectivi, ut in δυσθρήνητος, δυσαλγής Gravem affe-

rens dolorem. Cf. etiam HSt. Thes." Schleusner. Lex. in Interpr. Gr. V. T. Spicil. Hesych. Δυσδιάκτου * δυσθρηνητον. "L. δυσδιακτου." Soping. Salmas. "L. δυσδιαλλάκτου e Suida, quamvis idem paulo post habeat δυσδιακτου. Vide Δυσελλάκτα." Is. Voss. "Δυσδιακτου etiam legit Kust. ut δυσδιακτου ap. Suid. mavult, pro δυσδιαλλάκτου. Sup. Αιάζει θρηνη. Cf. Phavor. Ut dubio res careat, notandum, respexisse Hesych. ad 3 Macc. 6, 31. 'Αντὶ πικροῦ καὶ δυσδιακτου μύρον. Qui locus omissus in Concord. Gr. Tromm. Vide quæ dixi ad v. Δρακός." Albert.]

[* Φιλαίακτος, ὁ, ἡ, Lugubris. Æsch. Suppl. 810 = 799. φιλαίακτων κακῶν.]

[* "Αἴασμα, Moschop. de Rat. Exam. Or. 171." Kall. Mss.]

[* "Αἴασμος, Bos. in Aq. Jerem. 25, 30." Valck. Mss.]

[* Αἴαςτις, ὁ, E cruore Ajacis natus, ut Dalecampius vertit Nicandri Fr. 2, 31. Ἴρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἡδ' ὑακίνθῳ Αἴαστῇ προσέειπε, de quo loco vide notata in Ἀγαλλίς, et Ἀνθήριος.]

[* "Αἴαστος, Ruhnck. ad H. in Cer. 7. ('Καὶ ἀγαλλίδας, ἡδ' ὑακίνθον. Nicander ap. Athen. 683. Ἴρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἡδ' ὑακίνθῳ Αἴαστῇ προσέειπε. Sic locum bene correxit Soping. ad Hes. v. Ἀγαλλίς.)" Schæf. Mss. At Schneider. nobiscum illud αἴαστῇ format ab αἴαστις, quam vocem vide: forsitan male, sed viderint alii.]

[* Ἐπαίαζω, "Musgr. Troad. 219." Schæf. Mss.]

Ἐπαίαζω, Allamentor, Illacrymor. Lucian. (1, 240.) de hyacintho loquens, Καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδύουσι τὴν γῆν ἐποίησα, ἡδιστον, ὧ Ἑρμῇ, καὶ ἐνανθέστατον ἀνθέων ἅπαντων, ἐτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαίαζοντα τῷ νεκρῷ. [Schol. ἐπιθρηνοῦντα, ἐπιτραγυδοῦντα.] Idem in libro De luctu, "Οποὶ ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχη, πρὸς τὸ μέλος ἐπαίαζοντες. In Epitaphio Adonidis, cujus auctor putatur Bion, repetitur aliquoties hic versus, Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν, ἐπαίαζουσιν ἔρωτες. [Vide Αἰάζω. "Wakef. S. C. 4, 22. Jacobs. Anth. 12, 111." Schæf. Mss.]

"Ἐπαίαζω, q. d. Sublamentor. Affertur ex Epigr." [adesp. 419.]

¶ Αἰανός, ἡ, ὄν, vel Αἰανής, εὐός, ὁ, ἡ, Gravis et acerbus, vel, Luctuosus. Nam Pind. Schol. vult esse αἰανός ab αἰ αἰ factum, quem secutus, pono hoc in ordine hanc vocem. Poniit et aliam etymologiam, videlicet ab αἰέν: nam exponens hæc Pind. verba, (Isthm. 1, 69.) Γαστρι δὲ πᾶς τις ἀμύνων Λιμὸν αἰανὴ τέταται, ait λιμὸν αἰανὴ appellari vel Famem gravem et molestam, ab αἰ αἰ: vel Perpetuam, ab αἰέν. At Soph. Scholiastes in hæc ex Electra verba (506.) Ὡς ἔμολες αἰανὴ Τᾶδε γὰρ, vult contra ex hoc nomine factam esse illam particulam αἰ: et esse hic αἰανὴ pro θρηνητικῇ, Lamentabilis, Luctuosa. Idem tamen in hoc Ajacis hemistichium (672.) Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, ait αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος. Tenebrosus, vel Perpetuus, nullam etymologiam ponens. In qua expositione obiter animadvertendum est, illum non αἰανὴς legere, ut sit genitivus femininus ab αἰανός, qui jungatur cum νυκτός, sed αἰανὴς in nominativo, primæ declinationis nominum contractorum. Hesych. habet duntaxat, Αἰανόν· χαλεπὸν, αἰόν·: fortasse intelligens αἰανόν esse id nomen unde per syncopeu factum fuerit αἰόν.

[Αἰανής. "Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. Vulgo αἰανής. Suid. in hac voce et hanc et alteram scripturam αἰανής affert. Tertiam etiam extitisse e Phavorino conijcias, qui sic scribit: Αἰανὴς κύκλος, καὶ αἰανής, ὁ σκοτεινός, καὶ αἰανόν, τὸ δεινόν καὶ χαλεπόν. Zonar. Αἰανός· σκοτεινός. Σοφοκλῆς· Νυκτὸς αἰανός, ita Cod. K., κύκλος. *H *θρηνητῆς, (l. θρηνητικῆς, cum Lobeckio ad Ajac. p. 319. Error e compendio scribendi ortus est.) ἀπὸ τοῦ αἰάζω, τὸ θρηνηῶ. ('Αἰανής. Sic enim recte emendatum est pro vulg. αἰανής. Quamvis Schol. sic legit; explicat enim ὁ σκοτεινός: et αἰανὴς quoque occurrit, ut ap. Pind. Pyth. 1, 161. αἰανὴς κόρος, ubi Schol. ἡγουν αἰώνιος καὶ διηνεκής. Isthm. 1, 70. Sed ibi Schol. Αἰανὴ δὲ, οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν, παρὰ τὸ αἰ, αἰ, οἱ δὲ τὸν διηνεκῇ λιμὸν, παρὰ τὸ αἰέν. Adde Pyth. 4, 420. Isthm. 3, 4. Sed So-

phocli usitatum αἰανός, ut in Electra 506. ἰππεῖα αἰανὴ, ubi Schol. θρηνητικῇ, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ αἰ, αἰ. Tertiam lect. exhibere videtur Cod. K. habet enim αἰανός κύκλος, indice glossæ deceptus.' Tittm.) Quamquam dubito, an hic e Suida corrigendus sit, ap. quem hæc ita leguntur: Αἰανὴς κύκλος· σκοτεινός, ἀδιάλειπτος. Σοφοκλῆς· Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. *H αἰανής, θρηνητικῆς, παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνηῶ. Prætulit ego in Sophocle, quod plus auctoritatis habere videbatur. Nam satis usitata vox est αἰανής, vel Ionice αἰανής, quæ nunc Perpetuum significat, ut ap. Æsch. Eum. 575. (Πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανὴ χρόνον, ubi Schol. διηνεκῇ, παρὰ τὸ αἰεί,) nunc Gravem, ut æpissime. Exempla attulit Blomf. ad Æsch. Pers. 935. ("Ἴερ' αἰανὴ καὶ πανόδυρτον *Δύσθροον αἰδάν. Αἰανής, Noxius. Αἰανὴν Edd. αἰανὴ Med. Recte. Sup. 639. *H ῥ' αἰεῖ μου μακαρίτας *ἰσοδαίμων βασιλεὺς Βάρβαρος σαφηνῇ ἴεντος τὰ παναίολ' αἰ-Ανῇ *δύσθροα *βάγματα. Eum. 940. Μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος. In Soph. Aj. 672. pro νυκτὸς αἰανὴς

κύκλος, leg. e Suida αἰανὴς κύκλος, et αἰανὴς pro αἰανὴ Electr. 506.' Ubi tamen Hermann. tacite dedit αἰανή, in nota scribens: 'Non opus, ut αἰανὴ cum Erfurdio de diuturnitate intelligatur, et non potius Gravem putetur significare.' Qui alteram formam, αἰανός, cujus unum, quod sciam, satis certum exemplum in Soph. El. (l. c.) extat, corrigendam arbitrat. Non ausim accedere, cum etiam Hesych. scribat: Αἰανόν· χαλεπόν, αἰόν·. (Ubi v. Albert. Adde et Pseudo-Herodian. Epimer. 26. Αἰανόν· τὸ χαλεπὸν καὶ σκοτεινόν: Etym. M. Αἰανόν· δεινόν, χαλεπόν. Tittmanni Cyrill. Αἰανόν· κακόν, χαλεπόν, δεινόν.) Ac revera αἰανὴς et αἰανός idem esse, atque ex eadem origine natum videtur, unde αἰνός est: quod, nisi fallor, ab αἰεῖ deductum primo Diuturnum, deinde Diuturnitate molestum et grave, ideoque Tædii plenum significabat." Hermann. Sed, cum unum eundemque pōtam in hac fabula αἰανής, in illa autem αἰανὴ scripsisse nobis parum probabile videatur, cum Blomfieldio in Electra loco leg. esse αἰανὴς pro αἰανὴ censemus. Æsch. Eum. 419. Ἡμεῖς γὰρ ἔσμεν νυκτὸς αἰανὴ τέκνα, ubi Schol. σκοτεινὰ, ἡ *θρηνητικὰ, καὶ αἰάζειν ποιοῦντα. "F. αἰανής, Antiquæ." Stanl. "Αἰ εἰνῇ Ald. Αἰανής Turn. quod et verius censet Heath. et monet ita legisse videri interpretem. Nec aliter Schutz. Herm. idque receptum velim." Butler. "Ut de illis Eumenides, Or. 408. "Ἐδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. Anecd. Gr. Villosioni 1, 151. Κατὰ δὲ Αἰσχύλον μόνον, Ἐρινύες Νυκτὸς αἰανὴς τέκνα. Porro similiter locutus est Soph. Aj. (l. c.) Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. Σκοτεινός ibid. Schol. ut Æschyleus." Wakefield. Æsch. Eum. 481. Ἰὼς ἐκ φρονημάτων Πέδω πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος, vertit Stanl. Haud ferendus æternus est morbus, et in Cur. secundis, Virus i. e. Sanguis cadens in terram de industria est lues perpetua: 675. καὶ τὰδ' *αἰανῶς μένοι Στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους, ubi Schol. δι' αἰῶνος. "Δι' αἰῶνος Guelph. Αἰῶνος Ald. Rob. utrumque forte (imo proculdubio,) debetur glossatori. Cf. annotata in Nott. Var. Philol. ad v. 575." Butler.

Conjicit hic αἰανὴς Heyn. in Pind. Indice. An leg. αἰανὸς ex Etym. M. Αἰῆνες· αἰεῖ, διόλου? Lycophron 928. αἰανὴ θεὸν Λοιβαῖσι κυδανοῦσι καὶ θύσθλοις βοῶν, ubi Tzetz. ὥσπερ εἰ θεὸς αἰώνιος ὑπῆρχεν. "Αἰανὴ vel ab αἰ, aut αἰάζω, passive, Quem semper lugebunt, Horat. 1, 24, 9. Flebilem: vel ab αἰεῖ, i. q. αἰδίων, Quem postea semper ut deum honorabunt, ut ap. Æsch. Eum. 569. εἰς τὸν αἰανὴ χρόνον. Cf. Albert. ad Hes. v. Αἰανόν." Muller. "Αἰανής, Toup. Emend. 2, 139. Musgr. ad Hec. p. 151. α. Lobeck. Ajac. (l. c. 'Νυκτὸς αἰανὴς. Ita Zonar. Tzetz. ad Hesiod. p. 54. Suid. v. Λευκῇ ἡμέρᾳ, Stob. S. 145. p. 455.) Αἰανός, Fischer. Palæph. p. lxi. p. 51. it. Ind. v. Αἰνίγμα, (ubi citatur Eust. Od. E. p. 1769. Βούλονται γὰρ οἱ λοχῶντες κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν, ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰανῶ ἦσαν.)" Schæf. Mss.]

[* "Δυσαιανής, Calamitosus," Blomf. ad Æsch. Pers. 285. "Ἰὺδ' ἀποτμον βοῶν δυσαιανὴ Πέρσαις Ἀφροῖς, ubi Schol. A. *δυσθρηνητον, B. δυστυχή καὶ *δυσθρή-

νητον· αιάζω γὰρ τὸ θρηνῶ.]

“*Ἀεινέους*, Hesych. affert pro οὐ προσηνεῖς, βλα-
“*βερούς*, Non mites, nec benignos, Noxios.” “*Ἀεί-
“ιη*, Hesychio * *μεγαφόρον*, quod et *δεῖνες* nominari
“*dic*it. Sed mendosa hæc videntur.” [“*Λ. μέγα*, ἄφο-
“*ρον*, et loco *ἀείνη* f. l. *ἀείνης*, vel *ἀήνης*.” Schleusner.
Mss.] “*Ἀηνά*, Hesychio δένδρα μικρά, ἄκαρπα, Arbo-
“*res parvæ*, quæ nihil fructus ferunt, *Arbusculæ* in-
“*frugiferæ*, *Arbusta sterilia*.” “*Ἀηνές*, Suidæ τὸ αἰ-
“*διον*, τὸ λαμπρόν, Perenne, Clarum. Apud He-
“*sych*. vero legitur *Ἀήνες*· αἰδίων, λάβρον, ἄθλιον.”
[Zonar. *Ἀηνές*· τὸ αἰδίων, τὸ λαμπρόν. “*Consenti-
“unt* Codd. mei cum Suida. Sed Hesych. male:
“*Ἀήνες*· αἰδίων, λαβρόν (imo rectius ibi legitur *λάβρον*.)
“*f. l. λαμπρόν*, ad quem vide VV. DD. Puto idem
“*esse* quod *αἰηνές*.” Tittm.] “*Αἰηνά*, dicuntur τὰ
“*μικρά τῶν δένδρων*, *Parvæ arbores*, *Arbusculæ*,
“*teste* Hesychio, subjungente, ἄλλοι δὲ *αἰήνες*, i. e.
“*Alii* vero *Αἰήνες* dicunt pro hoc *Αἰηνά*. Supra
“*habuimus* *Ἀηνά* ex Eodem in eadem signif. Vide
“*et sequens* *Αἰηνές*.” [Etym. M. *Αἰηνά*· τὰ μικρά
“*τῶν δένδρων*, καὶ ἄκαρπα, οἱ δὲ τὰ ξηρά, ἄλλοι *αἰήνες*,
“*αἰώνιον*, καὶ τὸ βλαβερόν.]

“*Αἰηνές*, Etymologo τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον, Di-
“*rum et lamentabile*: afferenti ex Archilocho, Προῦ-
“*θηκε* παισὶ δειπνον αἰηνές φέρων, additque, deriva-
“*tam esse* hanc vocem ab αἰ αἰ. Verum et pro αἰῶ-
“*νιο* accipi posse ait, quoniam, inquit, κατὰ τοῦτο
“*οὐκ ἔστι* φαγεῖν τὸν ἀποθνήσκοντα. Οὕτω Μεθόδιος.
“*Idemque* in Lex. meo vet. αἰηνές exp. αἰεὶ, διῶλου,”
[et sic Etym. M.] “*Semper*, *Jugiter*: addente
“*tamen*, alios αἰηνές accipere pro αἰώνιον, item pro
“*τὸ κατακαῖον*, βλαβερόν.” [Τὸ κατακαῖον in Etym.
M. desideratur.] “*Quibus* subjungit, καὶ αἰηνά, τὰ
“*μικρά τῶν δένδρων* καὶ ἄκαρπα· οἱ δὲ τὰ ξηρά. Unde
“*fit* ut suspicer ap. Hesych. post ἄλλοι δὲ, in loco
“*citato* iu præcedente *Ἀηνά*, inserendum esse ξηρά:
“*et subjungendum* postea veluti novum vocabulum,
“*Ἀηνές*, αἰώνιον, βλαβερόν. Supra *Αἰηνές*.” [De
omnibus his glossis vide Interpret. ap. Albert. et
Schneider. Lex. Archilochi Fr. extat p. 319. Gaisf.:
p. 92. Liebel. qui hæc notavit:—“*V. αἰηνές* autem
e sententia Etymologi παρὰ τὸ αἰ αἰ, ἢ τὸ αἰώνιον duc-
“*itur*, unde et duplex ejus significatio, τοῦ αἰνὸς vel
“*δεινὸς*, et τοῦ αἰώνιος, et eadem vox est, quæ alias
“*αἰανής* et *αἰανὸς* scribitur, mutato per Ionismum a
“*in η*. Æsch. Pers. 635. (l. c.) *Luctuosam doloris* et
“*ejulationis plenam vocem* interpretatur Schutz. ubi
“*i. q. αἰνὸς*, *δεινὸς* est, et forte ab αἰνὸς quoque epen-
“*thesi* τοῦ α factum. Sed alteram signif. τοῦ αἰώνιος
“*habet* ap. Eund. Eum. 413. 569. item 476. 940. (ll.
cc.) Hinc forte ab αἰεὶ, αἰεὶ derivandum.”]

ΑΙΓΛΗ, ἡ, Fulgor, Splendor, Nitor. Χαλκοῦ αἴγλη,
Il. B. (458.) ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο Αἴγλη παμφα-
νόωσα. Item αἴγλη solis aut lunæ, Od. Δ. (45.) “*Ὅστε*
“*γὰρ* ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡ δὲ σελήνης. Qui versus re-
“*petitur* et Od. H. (84.) Cicero αἴγλην interpretatur
“*Lumen*, cum ὀλίγη αἴγλη de stellis dictum ab Arato,
“*redd*it Tenui cum lumine. Est autem poëticum
“*vocabulum*, usurpatum tamen et in prosa, ut ab
“*Aristide* in Romæ Encomio, Πόλεις τε οὖν ἡδὴ λάμ-
“*πουσιν* αἴγλη καὶ χάριτι.

Αἴγλη est etiam Placentæ genus. Item Sacrifi-
cium quoddam, quod Delphos mittebatur. Item Jac-
tus alearius, ut e Pausania Eust. refert. Hesych.
ait esse nomen Mali jactus alearii.

Αἴγλη, Proprium nomen filię Panopei, quam sibi
Theseus, Ariadne relicta, adjunxit, ut Plut. in The-
seo. Item, Ἔγλε Naiadum pulcherrima, ap. Virg.

[“*Αἴγλη*, Ruhnck. Ep. Cr. 79. (afferens ex Aristide
Or. in Æg. Pelag. 250. Περιλάμπεται μὲν αἴγλη πᾶσα
“*ἡ ταύτη* θάλασσα.) Valck. Diatr. 290. ad Mœrin 184.
Toup. Opusc. 1, 427. Dorv. ad Char. 293. Musgr.
Troad. 550. Jacobs. Anth. 9, 393. Hemst. ad
Plut. p. 235. Musgr. Ion. 285. Wakef. Phil. 830.
Eum. 54. 390. Brunck. Soph. 3, 493.” Schæf. Mss.
Soph. Œd. T. 208. J. Poll. 2, 63. “*Ὁφθαλμοί*—
“*μαρμαρυγὰς ἀφιέντες*, αἴγλην, αὐγὴν: 3, 72. de
“*amante et amato*, *Λαμπρότης*, *σιλπνότης*, αἴγλη,

A. καλλονή: 4, 155. Σχήματα ἀστέρων—φῶς, ἔλλαμ-
ψις, ἔκλαμψις, αὐγὴ, αἴγλη, ἀστραπή.] “*Αἴγλη*,
“*Hesychio est non solum λαμπρότης, λαμπρότης, αὐ-*
“*γὴ, φῶς*, sed etiam *χιτῶν*, ap. Soph. in Tereo:
“*χιτῶν* et *πέδη*, ap. Epicharm. in Bacchis. || Idem
“*αἴγλας* dicit esse ἀμφιδέας, καὶ ψέλλια τὰ περὶ τὴν
“*ῥινιν* τοῦ ἀρότρου, quæ et αἰγλία infra appellat.
“*|| Αἴγλα* s. αἴγλα μυστιλῆ, i. q. μυστίλη, Panis ex-
“*cavatus*, quo pulmentum, legumina aut tale quid
“*haurimus*. Poll. 6, 12,” [s. 87. ubi hodie legitur,
“*Ἐμοὶ δὲ καὶ τὴν καλουμένην * νέγλαν μυστίλην ἥδιον*
“*καλεῖν*, ἢ * *νέγλαν*. Sed Salmas. corrigat * *λίγλαν*.
“*Vide* nott. J. Poll. 5, 100. de muliebris inundi nomi-
“*nibus*, *Καὶ αἴγλην*, καὶ *πέδην*, καὶ *περσικελίδας*, ὡς
“*καὶ Μένανδρος*, καὶ *Νικόστρατος*, οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι.
“*De αἴγλαι* et Hesych. *Αἴγλας*· ἀμφιδέας, καὶ ψέλ-
“*λια*, τὰ περὶ τὴν ῥινιν τοῦ ἀρότρου. Sed quid volunt
“*ea* quæ sequuntur? *Αἴγλη* χιδῶν, *Σοφοκλῆς* *Τηρεῖ*, *χι-*
“*τῶν*, καὶ *πέδη* παρὰ *Ἐπιχάρμῳ* ἐν *Βάκχαις*. Sylb.
emendat, *χιτῶν*. Sed certe et e serie literarum vide-
“*tur* leg. αἴγλη. An itaque ita restituendus locus?
“*Αἴγλη*· χλιδῶν *Σοφ.* &c. sed rectius audiam alios.”
Jung. “*Αἰγληχλιδῶν*. Leg. *Αἴγλη*· χλιδῶν, Scal.
Salm. Jung. (l. c.) vel *χιτῶν*, Jun. Soping. Heins.
Sylb. ad oram libri sui, HSt. Thes. Ind. Similiter
Stephanius. Ita alibi coaluerunt voces, ut in *Αἰλαν-*
“*λαῖαι*, *Αἰψελλίζουσαι* etc. “*Πέδη*, f. *παιδία*, (vole-
“*bat* *παιδία*.) Meurs. de Lud. Græc. p. 4.” Schr.
Meursius l. c. non corrigat Hesychium, sed citat Sui-
dam, ap. quem αἴγλη—ἔστι καὶ παιδιά τις. Ego nihil
muto. Cf. sup. Αἴγλας, et inf. Πέδαι, et Πέδη.”
Albert. Brunck. Lex. Soph. sic tacite correxit: *Αἴ-*
“*γλη*· *χιτῶν*, *Σοφ.* *Τηρεῖ*, καὶ *πέδη* παρὰ *Ἐπιχάρμῳ* ἐν
“*Βάκχαις*. Imo rectius nulla voce, nulla litera vel
“*demta*, vel addita, scripseris: *Αἴγλη*· χλιδῶν. *Σοφο-*
“*κλῆς* *Τηρεῖ*, *χιτῶν* καὶ *πέδη*, παρὰ *Ἐπιχάρμῳ* ἐν *Βά-*
“*κχαις*. Nam sic Belkeri *Συναγ.* *Λεξ. χρῆστ.*: *Αἴγλη*·
“*λαμπρότης*, αὐγὴ, φέγγος, φῶς. Καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ
“*ὑπὲρ* τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς *Δελφούς* ἀπαγομένη αἴγλη
“*ἐκαλεῖτο*. Καὶ *ποπάνου* τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο
“*εἰδῶλα*. Καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικός αἴγλη ἐκαλεῖτο.
“*Ἄλλα* καὶ ἡ σελήνη. Καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ * *περίμεσον*.
“*Καὶ παιδιά* τις ἐκαλεῖτο αἴγλη. Καὶ ὁ *Ἀσκληπίς*.
“*Καὶ χλιδῶν* δὲ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. “*Ἐνιοὶ* δὲ φασὶ ση-
“*μαίνει* καὶ τὸν * *περιπόδιον κόσμον*, ἢ τὸν ἀμφιδέα, ἢ
“*ἀπλῶς* ψέλλιον. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἢ αἴγλην,
“*ὡς* παρ’ *Ἐπιχάρμῳ*. Hesych. *Αἴγλαις*· λαμπρόσι,
“*λαμπρότησιν*. *Αἴγλη*· λαμπρότης, αὐγὴ, φῶς, λαμ-
“*πρότης*, ἔστι δὲ καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικός. Eust.
“*823. Πανσανίας* γοῦν φησὶν ὅτι ἀκτὶς καὶ οἰκέτου ὄνομα,
“*καὶ ἀγγεῖον* δὲ, ἐφ’ οὗ οἱ ὀβολοὶ ῥιπτοῦνται. Οὕτω δὲ
“*καὶ αἴγλη* οὐ μόνον ἢ λαμπρότης, ἀλλὰ καὶ *ποπάνου*
“*εἶδος* κατὰ *Πανσανίαν*, καὶ *θυσία* τις πεμπομένη εἰς
“*Δελφούς*, καὶ *κυβευτικός* βόλος. “*Ἐτερος* δὲ τίς φησιν, ὅτι
“*αἴγλη*, ὄνομα *κυβευτικοῦ βόλου* φαῦλου. Suid. *Αἴγλη*·
“*βόλος* *κυβευτικός*, λαμπρότης, αὐγὴ. Κρατίνος. Καὶ *πο-*
“*πάνου* εἶδος δηλοῖ, καὶ *θυσία*, ὡς φησι *Λεαγόρας*.
“*Ἔστι* καὶ *παιδιά* τις· ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη οὕτω καλεῖται,
“*καὶ ὁ Ἀσκληπίς*. Zonar. *Αἴγλη*· αὐγὴ, λαμπρότης,
“*ἢ βόλος* *κυβευτικός*, δηλοῖ δὲ καὶ *ποπάνου* εἶδος, καὶ
“*θυσίαν*, καὶ ἡ σελήνη οὕτως καλεῖται, καὶ ὁ *Ἀσκληπίς*.
“*Vide* H. Junii Anim. 2, 4.” Tittm. Etym. M. *Αἴ-*
“*γλη*· παρὰ τὸ αἰσσω, τὸ ὀρμῶ, καὶ τὸ λίαν. Πάνυ γὰρ
“*ὀρμῶν* ἐστὶν ἡ αἴγλη. Σημαίνει δὲ τὴν λαμπρότητα.
“*Οὕτως* εὔρον ἐν *Ἐπιμερισμῷ* τοῦ *Ψαλτηρίου*: 409.
“*Ἀπὸ* τοῦ *Ζεύς* *Ζεύγλη*, ὡς ἀπὸ τοῦ αἰζω αἴγλη. Etym.
“*G. Αἴγλη*· παρὰ τὸ αἶθον, ὅπερ δηλοῖ τὸ καῖον: 229.
“*Παρὰ* τὸ *Ζεύς* *Ζεύγλη*, ὡς αἰζω αἴγλη μετὰ τῆς *συναι-*
“*ρέσεως*. Niceph. Gregoras ap. Hermann. Gr. Gr. 322.
“*Κρεῖττον* λέγειν *κίχλην* ἢ *κίχλαν*· τὰ γὰρ εἰς λα-
“*λήγοντα* θηλυκὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἕτερον λ προσ-
“*λαμβάνει* πρὸ τοῦ λ, καὶ οὐχ ἕτερον σύμφωνόν, οἷον
“*Σκύλλα*, *Κίλλα*, *κόλλα*, *βδέλλα*, *ἕμλλα*. Τὰ δὲ εἰς
“*λη* οὐχ ὁμοίως ἔχουσι, οἷον *ὀμίχλη*, *φύτλη*, *γενέθλη*,
“*αἴγλη*, *τρώγλη*, *τρίγλη*, *κίχλη*.]

[*Αἴγλη*. Suid. *Αἰγλῆς* (l. *Αἴγλης*) *Χάριτες*· *πιθανῶς*
“*ἐγενεαλόγησαν* τὰς *Χάριτας*, ἐπεὶ τὰς *Χάριτας* λαμπράς
“*εἶναι* δοκεῖ. “*Rectius* Hesych. *Αἴγλης* *Χάριτες*· *πιθα-*
“*νῶς* ἐγενεαλόγησαν τὰς *Χάριτας* *Αἴγλης* καὶ *Ἥλιου*, ἐπεὶ
“*τὰς* *Χάριτας* λαμπράς εἶναι δεῖ. Hinc Suid. supplen-

dus est." Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Αἴγλης
 Χάριτες" πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης
 δὲ "Ἥλιος (l. καὶ Ἥλιον,) ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς
 εἶναι δεῖ. "Ex Antimacho fortasse. Sic enim Na-
 talis Comes Mythol. 4, 15. ('homo in citandis vete-
 rum scriptis fidei sublestissimæ,' inquit Schellenberg.
 ad Antimachi Reliq. 32.):—'Antimachus, antiquis-
 simus poëta, Gratias Ægles et Solis filias esse cen-
 suit.' Æglen non matrem, sed sororem natu maxi-
 mam Hesiodi auctoritate vnditatur Seneca de Benef.
 3. Sed illum florentissimæ memoriæ confidentia
 lapsum esse concedendum est. Aglaïen quippe scri-
 bere voluit." Perger. "Pausan. Bæot. 35. p. 781.
 'Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων, οὔτε ὄνομα εἰ-
 πὼν, Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἥλιον φησὶν αὐτάς.
 (Per Αἴγλης intelligi debet Lunæ. Huc respiciebant
 Grammatici ll. cc.: Αἴγλη· καὶ ἡ σελήνη.) In mytho
 tali, totque poëtarum diversis ingeniis informato,
 qualis ille Gratiarum fuit, nequaquam mirum, tam
 multa reperiri dissidia, de quibus disertius Pausan.
 l. c. Etenim quidvis fingere poëtis maxime liberum
 in iis fabulis erat, quæ non essent solenni religione
 sacratæ. Itaque Antimachea narratio non nisi alle-
 gorica videatur, eamque ap. reliquos scriptt. frustra
 quæsieris, nisi forte ap. Phurnut. de N. D. 15.
 "Ἐνιοὶ *Εὐάνθηον ἔφασαν τὴν μητέρα τῶν Χαρίτων εἶναι,
 τινὲς δὲ Ἀγλαίην, quod posteriori nomen in Αἴγλην
 ex Antimacho docte mutat Gale. Attamen vulgatam
 tuetur Eudocia 430. ubi Phurnutum ad verbum de-
 scripsit. Lacedæmoniis, quibus duæ tantum Gratiae
 erant, altera dicebatur Φαεννὰ, quod nomen cum
 poëtæ nostri fictione non male congruit: Pausan.
 Lacon. 254." Schellenberg. ad Antimachi Reliq. 100.
 Schol. Aristoph. Pl. 701. "Ἐπεὶ καὶ "Ερμῆπος ἐν τῷ
 πρώτῳ Ἰάμβῳ τῶν Τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπε-
 τίας τῆς Ἥλιον λέγει Μαχάονα, καὶ Ποδαλείριον, καὶ
 Ἰασῶν, καὶ Πανάκειαν, καὶ Αἴγλην νεωτάτην. "Æscu-
 lapii filias eodem, atque Hermippus, ordine proponit
 Aristid. 1, 82. ('1, 46. Oxon. Ois Ἰασῶ τε, καὶ
 Πανάκειαν, καὶ Αἴγλην σύνεστι, καὶ Ὑγίειαν, ἡ πάντων
 ἀντίρροπος, Ἡπιόνης δὲ παῖδες ἐκόντων, ut h. l. egre-
 gisse emendavit Valck. Diatr. 290.' Jacobs. Anth. 8,
 390., a Schæf. Mss. indicatus:) alio Plinius 15, 11.
 p. 600. et Suid. in Ἡπιόνῃ: illi Ὑγίειαν, Hygiam,
 Ὑγείαν, hic insuper Ἀκεσῶ adjiciunt. Notandum
 vero, non filiam solum, sed et ipsum patrem, si Suidæ
 (aliisque Grammaticis) fides constat, Αἴγλην vocari.
 Apud Hesych. certe: Αἴγλα· Ἀσκληπιός. Quod,
 Casaubono etiam iudice, Laconicum aliquid sapit,
 neque aliud est, quam, demta dialecti forma, *Αἴ-
 γλῆεις. ('Meurs. Misc. Lacon. 1, 3.' Schleusner.
 Mss.) Non longe abit ejusdem Hesychii Ἀγλαόπης:
 ὁ Ἀσκληπιός, Αάκωνες, ubi jam Lacedæmoniis id
 nomen diserte tribuitur. (Cf. Αἰγλήτης.) Hinc su-
 spicetur aliquis, Suidam (aliosque Grammaticos) pec-
 casse, et, dum mendosum Codicem sequitur, Αἴγλην
 dedisse, qui potius scribi debuerat Αἰγλήεις." T. H.]
 [Αἴγλη. Empedocles Physic. 2. p. 522. "Ἡ δὲ
 χθὼν ἐπίτηρος ἐν εὐστέροις χοάνοισι, τῶν δύο τῶν ὀκτῶ
 μορίων λάχε Νῆστιδος αἴγλης, Τέσσαρα δ' Ἡφαίστοιο·
 τὰ δ' ὅστέα λευκὰ γέγοντο. "Aërem et aquam nomi-
 nabat Νῆστιν αἴγλην. Νῆστιν μὲν, διὰ τὸ ὑγρὸν, ἀπὸ
 τοῦ νάειν καὶ ρεῖν· αἴγλην δὲ, ὡς διαφανῆ, ut inquit
 Simplic. ad Aristot. de Anima 1. p. 18. b. Jo. Philo-
 ponus ad eund. loc. p. 41. a.: Σημαίνει δὲ διὰ μὲν
 τῆς Νῆστιδος, παρὰ τὸ νάειν, τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕδατος καὶ
 τοῦ ἀέρος· διὰ δὲ τῆς αἴγλης, τὸ διαφανές. Possumus
 in hac interpretatione acquiescere. Quanquam, cum
 Ægle ap. Virg. Ecl. 6, 21. sit Naiadum una, formula
 Empedocleæ videatur potius Aquam solam significa-
 re. Dubium enim est, utrum nominativus constitu-
 endus sit Νῆστις αἴγλη, id quod a vett. Grammatt.
 factum videmus, an potius Νῆστιδος αἴγλη, h. e. Νῆ-
 στις αἰγλήεσσα." Sturz. 317.]
 [Αἴγλη. Soph. Œd. Tyr. 195. Λύκει' ἀναξ, τὰ τε
 σὰ χρυσοστροφῶν ἀπ' ἀγκυλᾶν Βέλη θέλοιμ' ἂν ἀδάματ'
 ἐνδαεῖσθαι, Ἀρωγὰ προσταθέντα, τὰς τε πυρφόρους
 Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρη διάσσει. "Αἴ-
 γλας πυρφόρους H. Est., après avoir traduit αἴγλη
 par Fulgor, Splendor, Nitor, nous cite ensuite αἴγλη
 'soiis aut lunæ, ἡελίου ἢ σελήνης, d'après Hom,

A Od. 4, 45. D'après cette explication, qui n'explique
 rien, et qui ne montre αἴγλη que pris en bonne part,
 quel sens donner à αἴγλας πυρφόρους de Sophocle? X
 donne Radios, et le Schol. Grec βέλη. (Adde Triclin.,
 cujus hæc sunt verba: Καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυστι-
 κὰς αἴγλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαῖσ-
 σει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη Λύκεια, ἥγουν ἔνθα οἱ Λύκοι
 διατρίβουσι· κυνηγετικὴ γὰρ ἡ θεός.—Εἰκότως δὲ καὶ τὰ
 τῆς Ἀρτέμιδος τόξα αἴγλας καλεῖ· ἀλληγορεῖται γὰρ
 αὕτη πρὸς τὴν σελήνην. Πυρφόρους δὲ, ἡ διὰ τὸ δίκην
 πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυγχάνειν, ἡ διότι χρυσᾶ
 ἦν.) Brunck, qui donne les Scholies, supprime cette
 mauvaise Scholie, (imo non suppressit,) et souvent en
 supprime de bonnes, et traduit Igneas faces, version
 exacte, qui rappelle Artémis tenant une torche à
 chaque main, et qu'appuyent 1°. l' ἀμφίπυρον, Τædas
 utraque ferentem manu, Soph. Trach. 218.; 2°.
 Callim. H. in D. 11. (ubi Spanh. deam, facem utra-
 que manu gestantem, e veteri numo exhibet,) Ari-
 stoph. R. 1406. (ubi διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας de-
 pingitur;) 4°. l'excellente Glose du Schol. de Soph.
 Trach. 218. sur ἀμφίπυρον. Ce Schol. (ib.) est certes
 plus heureux qu'un autre Schol. qui voit dans l'αἴ-
 γλας πυρφόρους de Soph. Œd. T. 216. les rayons de
 la lune et sa fraîcheur, au lieu des torches enflam-
 mées d'Artémis Chasseresse, non pas Hécate, comme
 le veut un Schol.; Artémis armée de feux contre le
 dieu Πυρφόρος, la Peste. MM. Bothe et Br. (et Er-
 furd) ont très-bien compris cet αἴγλας. Ainsi, à de
 légères additions près, l'honneur de cette note leur
 appartient." Gail. Philol. T. 2. p. 269. An. 1817.]
 [Αἴγλη. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: *Ἀγλαί-
 ὄμμα, Εὐριπίδης. Leg. Αἴγλα. Sed locus, ad quem
 Grammaticus respiciebat, hodie non extat.]

"Αἰγλία, Hesychio sunt δακτυλίδια, Annuli, de-
 " min. ab αἴγλη, significante itidem Annulum, nec-
 " non Annulum s. Orbiculum, quo vomer cingitur."
 ["E serie liter. scribendum foret Αἰγλία." Kust. Is.
 Voss. Vide nott. in Αἴγλη.]

Αἰγλήεις, εσσα, εν, Splendidus, Fulgens, Coru-
 scus, ut αἰγλήεντος Ὀλύμπου [Il. A. 532. ubi Pseudo-
 Did. λαμποῦ παρὰ τὴν αἴγλην: N. 243. ubi Pseudo-
 Did. λαμποῦ: Od. Y. 103.] "In obliquis hujus
 " vocabuli crasis fit; reperimus enim αἰγλήντα usur-
 " patum pro αἰγλήεντα, ut τιμήντα ap. Hom. pro
 " τιμήντα." [Orph. Lith. 608. αἰγλήντα μάραγον:
 Arg. 1203. αἰγλήντα τέρεμνα. Apoll. R. 1, 519.
 4, 1141. Simonidis Fr. 8. p. 361. Gaisf. Χρονῶ δ'
 αἰγλήεντι. Nicand. Th. 636. Al. 74. "Wakef.
 Georg. 158. Αἰγλήντα, Musgr. Audr. 285. Heyn.
 Hom. 5, 670." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 12, 19.
 αἰγλᾶντα κόσμον. Hesych. Αἰγλήεσσι λαμποῖς. He-
 sych. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Αἰγλήεντος λαμ-
 προῦ. Suid. Αἰγλήεντος λαμπροῦ. Ἡ εὐθεῖα, αἰγλήεις.
 Zonar. Αἰγλήεντα λαμπρόν. Αἰγλήεντα λαμπρόν,
 καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ. "L. Αἴγ. λαμπρά, καὶ λαμπρόν
 ἐπὶ ἀρσ." Tittm. Apollon. Lex.: Αἰγλήεντος λαμ-
 προῦ. Ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, (Il. ll. cc.) Etym. M.
 Ἀπ' αἰγλήεντος αἰγλήεις, παρὰ τὴν αἴγλην. Ἀπ' αἰ-
 γλήεντος ἀπὸ τοῦ λαμπροτάτου. Αἰγλήντα ἀπὸ τοῦ
 D αἴγλη, αἰγλήεις, αἰγλήεντα, καὶ αἰγλήντα κατὰ κράσιν:
 G. Αἰγλήντα ὄνομα θηλυκόν, καὶ κλίνεται ἡ αἰγλήντα,
 τῆς αἰγλήντης. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ αἴγλη, αἰγλήεις,
 αἰγλήεντος, καὶ ἡ αἰτιατικὴ αἰγλήεντα, καὶ κατὰ κράσιν
 αἰγλήντα, καὶ μετὰ γεται ἡ αἰτιατικὴ εἰς εὐθεῖαν. Pseu-
 do-Herodian. Epimer. 27.: Αἴγλη· ἡ λαμπεδών, καὶ
 αἰγλήεν, τὸ λαμπρόν.]

"Παναγλήεις, (ἥεσσα, ἦεν,) Omnino lucidus splen-
 " didusque, Eurip." [In Indice Beckiano vox hæc
 non legitur. Epigr. adesp. Byz. 33. παναγλήεντα
 κῆπον. "Jo. Geometra H. 2, 11. et 53." Boissonad.
 Mss.]

"Αἰγλήτην, Epitheto dici Apollinem, annotat
 " Hesych. Revera enim Phœbei radii sunt fulgidis-
 " simi et nitidissimi." ["Αἰγλήτην (rectius) scribit
 Vales. cum accentu in penult. (et sic Schneider. Lex.
 In Cod. est Αἴγλη τήν.) Hoc titulo Apollo insigni-
 tus fuit in insula Anaphe, Conone docente Narrat.
 49. Cf. Αἰγλαήρ." Albert. Toup. Emend. 4, 167.
 Apollodor. 1, 9, 26. n. Apoll. R. 4, 1714. τοὶ δ'
 ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι Ἀλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιδεντά

τε βωμόν Ποίεον· Αιγλήτην μὲν, εὐσκόπου εἵνεκεν Α. αἴγλης, Φοῖβον κεκλόμενοι· Ἀνάφην δέ τε, λισσάδα νῆσον· Ἰσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀνυζομένοις ἀνέφηνε: 1729. 57· Ἀπόλλωνα θυγαῖς Αιγλήτην Ἀνάφης τιμίονον ἰλάσκονται. Huc respexit Hesych.]

[* Αἰγλάζω, Illumino. Manethio 4, 264. * Φεγγοβολῶν ὀπτῆρα κακὸς κακὸν αἰγλάζοντες. Morell. Lex. Gr. Pros. p. 1102. Maltb.: Αἰγλάζω, Inflammo.]

* Αἰγλοβολέω, Radios vibro s. jacio. “Manethio 4, 264. (imo 187.) Ἦνικά δ' ἂν Κρονικοῦ σέλας ἀστέρος αἰθέρος αἴγλην Πορφυραίς (vulg. * Πυρφεραίς) ἀκτίνεσσι * καταντίπερ αἰγλοβολήσῃ, sic, sed leg. ἀκτίσι.” Morell. Lex. Gr. Pros. p. 1102. Maltb. De hoc loco fuse egit Dorv. ad Char. 308=179. et 658=748. quem omnino confer cum Morellio.]

[* Αἰγλοφανής, eos, ὃ, ἡ, Radios emittens. Αἰγλοφανεῖς κόραι, Strato 5.]

Στρεπταίγλος, ὃ, ἡ, Fulgorem avertens. Aristoph. Nub. (335.) e Philoxeno, Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφέλᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὀρμᾶν, Dorice pro Νεφελῶν στρεπταίγλων, i. e. τὴν αἴγλην στρεφουσῶν, quod sumatur pro ἀποστρεφουσῶν. Apud Suid. male exp. στρεπταίγλαν per accus. sing. [Suid. Στρεπταίγλαν. Ἀριστοφάνης· Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελῶν στρεπταίγλαν δάϊον ὀρμᾶν. Τοῦτο Φιλόξενος ὃ διθυραμβοποιὸς εἶπεν. Ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσι, κατὰ τὸν ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. Δημοῖ οὖν ἀντικρὺς τὸ ἐξεστραμμένον διὰ τὴν ἀηδῖαν τούτων τῶν ἐν τοῖς συνθέτοις. Στρεπταίγλαν δὲ, τὴν στρέφουσαν τὴν αἴγλην, καὶ ἀφανίζουσαν. Ubi contra Suidæ mentem vertitur Humidarum Nubium et splendorem solis obscurantium citam velocitatem. Nam Suid., ut tradit Noster, στρεπταίγλαν pro accus. sing. accepit. Schol. Aristoph.: Λεῖπει ἡ διὰ, μμεῖται δὲ τοὺς διθυράμβους. Τὸ δὲ στρεπταίγλαν, εἰς τὸ διεστραμμένον αὐτῶν, τὴν ἐμπροσθεν οὔσαν τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου καὶ σκοτίζουσαν. Νεφέλης γὰρ ἐπιτεθείσης τῷ ἡλίῳ, οὐκέτι τὰς ἀκτίνας εἰς τὴν γῆν ἀφήσιν. Ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν. Τὸ γὰρ στρεπταίγλαν αὐτὸς εἶπεν. Ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσιν, κατὰ τὸν τῶν (dele τῶν, quod et Suid. non agnoscit) ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. Χρῆται δ' οὖν ἀντικρὺς τῷ ἐξεστραμμένῳ. Ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ, ὑγρᾶν Νεφελῶν, καὶ Στρεπταίγλαν· εἶπερ οὕτω γράφεται οὐ πρὸς τι συνταττόμενον. Ἀλλ' οὕτως ἦν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἐκείνοις. Διὸ καὶ αὐτὸς οὕτως ἔθηκεν. Οἱ δὲ πρὸς τὸ δάϊον ὀρμᾶν, τουτέστι ταχυτάτην, ἐνὸς τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντες. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ Δροσερᾶν Νεφελᾶν. Οἱ δὲ Στρεπταίγλαν πρὸς τὸ Ὑγρᾶν Νεφελᾶν. In Versione, quam Kusteri Ed. exhibet, verba hæc vertuntur Madidarum Nebularum versicolorum immanemque impulsus. Ipse Kust. in Notis vertit: Humidarum Nebularum, solisque splendori officientem, celerem impetum. “Στρεπταίγλαν nunc editur (ap. Kust. item Harl. Herm. Sch. Beck.) At scr. erat στρεπταίγλαν, cum accentu in penultima syllaba. Sed quid demum est illud στρεπταίγλαν? Explicant sc. τὴν στρέφουσαν αἴγλην καὶ ἀφανίζουσαν, Avertentem solis radios. Quod tamen analogia ipsa non palitur, siquidem στρεπτός passive significat, non active, et deinde ipsa ἔννοια est humilis et puerilis. Verterim potius στρεπταίγλαν Tortum fulgur emittentem; nam ad fulgur nubium, non solis lumen hic respici, verisimile est. Tamen, utcumque hoc satis concinnum est, auguratur animus, poetam scripsisse στραπταίγλαν. Στράπτειν sc. est ἀστράπτειν, ut στεροπή ἀστεροπή, σπάραγος ἀσπαραγος, * στραπὴ ἀστραπὴ, si fides Etymologo.” Bntl. “Στρεπταίγλαν Ms. C. Suid. et Schol. pro quo Bntl. malebat στραπταίγλαν: alterutrum rectum; sed nil refert scire, quid verum sit, cum sit verbum ineptum dithyrambicum, quod poeta ridet.” Ern. “Bntl. στρεπταίγλαν intelligit Emittentem tortum fulgur; sed quare h. v. ad ὀρμᾶν trahi velit, in quo ei Brunck. obsecutus est, (Inv. et Schneider. Lex. cum Suida,) equidem nescio. Ita quidem etiam Cod. Elb. Imo στρεπταίγλαν, quod etiam in Schol. memoratur, (iu Kusteriana saltem Scholiorum Ed. στρεπταίγλαν legitur,) et Nubibus

egregie convenit, et ad posituram verborum elegantius est, et magis poeticum. Etenim suus quemque sensus doceat necesse est, quid intersit inter hunc ordinem epithetorum, ὑγρᾶν Νεφ. στρεπταίγλαν, et inter illum στρεπταίγλαν δ. ὃ. quorum alter poetarum, alter oratorum proprius est.” Herm.]

Ἀγλαός, ὃ, ἡ, Splendidus, Clarus, Fulgens, Illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀννέφελόν τε καὶ ἀγλαόν, Fulgentem sine nubibus atris, Cic. interprete. Apud Eund. ἀγλαὴ interpretatur, Illustri prædita signo, ubi in propria signif. sumitur v. Illustris. Sic Hom. ἀγλαὸν ὕδωρ dixit Od. Γ. (429.) Aquam splendidam, quæ proprie dicitur limpida. Ab αἴγλη, quod Splendorem significat, vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt: nam Eust. ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγάλλω deducit; est autem ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγλαός. Significationi quam diximus, magis convenit ut sit ab αἴγλη, quod vicinum est, et inde factum adj. αἰγλήεις significat itidem Splendidus, Clarus. Sed cum ἀγλαΐα pro Ornatu ponitur, item pro Lætitia, tum vero aptior videtur esse ab ἀγάλλω etymologia. Sed male deducitur ab ἄγαν ἄλλεσθαι: nam hoc etymum non est nominis ἀγλαός, aut verbi ἀγλαΐζεσθαι, sed verbi ἀγάλλεσθαι, unde factum ἀγλαΐζεσθαι.

Ἀγλαός, metaphorice, Splendidus, Clarus, Illustris, Insignis. Item, Pulcher, ut ἀγλαὰ τέκνα, Od. Ξ. (223.) ἀγλαὰ ἄποινα, Il. A. (23.) ἀγλαὰ μηρία, Hesiod. Erg. [335. et Theognis 1141. Moschop. ad Hesiodi loc.: Τουτέστι τὰ ὅστ' αὖ τῶν μηρῶν, ἃ διὰ τὸ λευκὸν ἀγλαὰ λέγει.]

Ἀγλαόν, teste Hesychio, Cretensibus et Cypriis i. q. γλαφυρόν, Scitum, Festivum et elegans.

[“Ἀγλαός, Heyn. Hom. 5, 552. 6, 187. 7, 600. Simonid. 41. Jacobs. Anth. 6, 204. Casaub. ad Athen. 135. Wassenb. ad Hom. 21. Theogn. 963. Græven. Lect. Hes. 544.” Schæf. Mss. “Quint. Cal. 11, 489.” Wakef. Mss. “Apud Athen. 309. ἀγλαοὶ κόκκυγες pisces: Anacreon senex Sapphoni dicitur πρέσβυς ἀγλαός, 599.” Valck. Mss. Ἀγλαὸν εἶδος, Tyrtaeus p. 53. Klotz.: ἀγλαὸν ἄνθος, p. 68. (et sic Theognis 1002.) ἀγλαὸν εὖχος p. 137.: Τιμῆν τε γὰρ ἐστὶ καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι. Orph. Argon. 128. 160. 202.: Fr. 7, 27. Ἀγλαὲ Ζεῦ: H. 5=4. Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα. Ἀγλαός ἦβη, Theogn. 979.: ἀγλαὸν ἄστυ, 783.: Ἀγλαὰ Μουσῶν δῶρα ἰοστεφάνων. “Femininum ἀγλαή a Pindaro frequentatur, Ol. 1, 147. Isthm. 1, 91. Nem. 3, 122. 11, 25.” Passow. Symb. ad Schneider. Lex., in Beckii Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 93. Χρυσὸς ἀγλαός, Plato 11, 63. Hesych. Ἀγλαὰ λαμπρά, καλὰ, ἀνθηρά. (Pseudo-Did. Il. A. 23. Ἀγλαὰ καλὰ.) Ἀγλααῖς λαμπραῖς. Ἀγλαοὶ λαμπροί. Ἀγλαός λαμπρός. Ἀγλαὸν ἔδραν λαμπρὰν καθέδραν. (Ex Eurip. Andr. 135. Ἀλλ' ἴθι, λείπε θεᾶς Νηρηΐδος ἀγλαὸν ἔδραν, notante Abresch.) Ἀγλαὸν ὕδωρ ἢ ἐν Αἰλίδι πηγῇ. Cf. Od. Γ. 429. καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ: “Il. B. 307. (Καλὴ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, ubi Pseudo-Did. καλόν.) Clem. Alex. 673. (ex Orph. Fr. 19, 9. Καὶ Βέδν Νυμφῶν καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ.)” Wakef. Mss. Vide et nos supra 691. a—b. Apollon. Lex.: Ἀγλαὰ καλὰ, παρὰ τὴν αἴγλην, τὰ λαμπρά, ἢ κατὰ μετὰθεσιν ἀγλαὰ, ἐφ' οἷς ἂν τις ἀγλαθεῖν. “Sic non esset metathesis. At I. ἀγαλθεῖν, ut in vocem Ἀγαλμα dixit, Ἀγαλμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Il. A. Hesiod. Ἐργ. (Il. cc.)” Villos. Zonar. Ἀγλαὰ τὰ λαμπρά, παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι ἀγλαὰ, Cod. K. ἀγλάα, (I. ἀγαλαὰ,) καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγλαὰ, ἢ παρὰ τὴν αἴγλην. Etym. M.: Ἀγλαὰ τὰ λαμπρά, παρὰ τὴν αἴγλην, ὃ ἐστὶ τὴν λαμπρότητα, ἐφ' ἣ τις ἀγάλλεται ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι, ἀγλαὰ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγλαὰ. Ἡ εὐθεῖα τῶν ἐνικῶν τὸ ἀγλαόν καὶ ἀγλαή, καλῶς κεκοσμημένη. Etym. G.: Ἀγλαὰ παρὰ τὸ ἀγάλλω, ἐφ' ὃ τις ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται, ἢ παρὰ τὸ αἴγλην, ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἄτσω τὸ ὀρμῶ· ἢ γὰρ λαμπηδὼν ὀρμητικὴ· ἐφ' ἣς (I. ἣ) τις ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται. Eust. 28. Ὅτι τὰ παρὰ τῷ Χρυσῷ ἀπερσία ἄποινα ἀγλαὰ, ἰστορεῖ Ὅμηρος, ὃ ἐστὶν αἰγλήγεντα, ἢ ἀγαλλῆαν ἔχοντα: 1475. Ἀγλαὸν δὲ ὕδωρ, ἢ τὸ κρηναῖον καὶ ἀπόρρυντον, ἢ τὸ φύσει αἰγλήεν ὡς διαφανές.] “Ἀγλῶν, Hesychio est ἀγλαός,

“Elegans, Decorus, Nitidus.” “‘Αγλασινόν, Idem A
“affert pro καλόν, Pulcrum, Elegantem, ita ut idem
“sit, quod ἀγλαόν.” [“*‘Αγλασινόν legit Is.
Voss. Vide inf. Γλαυσόν, et Γλαύσσει.” Albert.
“F. I. ἀγλαόγιον. Pind. Nem. 7. ‘Αγλαόγιον
“ἦβαν, Pulcrum s. Pulcrimembrem Juventutem.
Vel f. I. *‘Αγελάσινον’ ἀκαλον. Vide Malalam
Chron. 133.” Toup. Emend. 3, 385. “Scr. ‘Αγλαυ-
ρον. Nicand. Th. 441. “Ἦτοι ὄγ’ ἄγραυλός γε ἐεΐδεται.
Ubi Schol. “Αγραυλος δέ, ἦτοι ἀγλαός, καλός, λαμπρός.
Atqui ἄγραυλος aliud significat. Hesych. “Αγραυλον’
ὑπαιθρον. Scr. sine dubio ap. Nicand. et Schol.
ἄγραυρος. Quod vel ex ἀγλαός patet. Dicit enim
Schol. ἄγραυρος esse quasi ἀγλαός. Vide nos supra
P. 1. v. ‘Αγελάσινον (l. c. sed ubi ἀγελάσινον scri-
bitur.) Nicander infra 473. utitur voce ἄγραυλοι,
Rustici.” Idem ib. 4, 48. Vide nos supra 691.
a—d.] “Αγραυλος, pro ἀγλαός, Splendidus, Pulcr.
Nicand. Th. (l. c.) “Ἦτοι ὄγ’ ἄγραυλός γε ἐεΐδεται.
Sed et hic et in alio ejusdem poetæ loco lego ἀγλαυ-
ρός, e vet. Cod. ut admonui in Annot. meæ Editioni B
adjunctis.

[*‘Αγλαῶς, Splendide, Liberaliter, Aristoph. Lys.
640.]

‘Αγλαΐα, ἡ, Splendor, Nitor, Hesiod. Sc. (276.)
ταὶ δ’ ἀγλαΐη τεθαλυΐαι, i. e. Vestimentorum splen-
dore, ut Schol. ait. Sic Od. T. (82.) videtur signifi-
care Nitorem circa vestitum, non Lætitiā, ut vertit
Valla, ‘Αγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσαι.
Sic et Od. P. (244.) ἀγλαΐας φορεῖν accipi puto pro
Vestimenta gestare nitorem habentia et munditiem:
[τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας, τὰς νῦν
ὑβρίῳ φορέεις, ubi Pseudo-Did. τοὺς καλλωπισμοὺς.]
|| Item ἀγλαΐη, Pulcritudo, κάλλος. Od. Σ. (179.)
‘Αγλαΐην γάρ ἔμοιγε θεοί, οἳ “Ολυμπον ἔχουσιν, “Ωλε-
σαν, i. e. τὸ κάλλος, inquit Schol. Possit tamen for-
tasse et aliter exponi. || Item Ornatus, Decus. Od.
P. (310.) ἀγλαΐης δ’ ἔνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, ubi per
τῶν τραπεζῶν κυνῶν loquitur, [Pseudo-Did. καλλο-
νῆς,] quam signif. ex Hom. mutuatus Xenopho dixit
equo datam a Deo jubam ἀγλαΐας ἔνεκα, (I. 5, 8.)
Hesych. ἀγλαΐας plurali numero exponit, Delicias,
Decoramenta, Ornamenta. [Vide ‘Απαγλαΐζω.]

‘Αγλαΐα etiam exp. a Schol. Soph. ἡδονῇ, et δόξα,
Voluptas s. Lætitiā, et Gloria, in hoc Electræ loco
(211.) Μηδέ ποτ’ ἀγλαΐας ἀποναίαιο, τοιάδ’ ἀνύσαντες
ἔργα. [Alius Schol. λαμπρότητος.] Apud Hesiod.
plurali numero ἀγλαΐαι itidem usurpatur, pro Vo-
luptatibus s. Gaudiis, et hilaritatibus, si Latine dici
posset. In Scuto (276.) τοὶ δ’ ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε
χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον, et paulo post (284.) πᾶσαν δέ
πόλιν θαλαίαι τε χοροὶ τε, ‘Αγλαΐαι τ’ εἶχον.

‘Αγλαΐη, Nomen unius e tribus Gratiis, Vulcani
uxor, ap. Hesiod. Theog. (909.) ‘Αγλαΐην τε, καὶ
Εὐφροσύνην, Θαλίην τ’ ἐρατεινήν: [Orph. Hymn.
60=59.] Cujus nominis meminit et Plut. Vocata
fuit ‘Αγλαΐη et Nirei mater, teste Hom. Il. B. [672.]

[‘Αγλαΐα. Aristæ. 2, 6. “Ἡ δὲ κόμη, βαβαὶ τῆς
ἀγλαΐας, ὡς τετανόθριξ ἡ παῖς. Ælian. H. A. 10, 13,
12, 16. “Ad Mærin 76. Dorv. ad Char. 300.
Wakef. Herc. 310. Phil. 720. Jacobs. Anim. 134,
136. et Anth. 8, 38, 9, 405. Heyn. Hom. 5, 293, 6,
570. Plur. Boissonad. in Philostr. 578. Vertitur For-
tuna secunda, Apoll. R. 4, 357. (ἡέ σε πάγχυ λαθι-
φροσύναις ἐνέηκαν ‘Αγλαΐαι;) Schæf. Mss. Schol.
Flor. ad Apoll. R. 4, 1191. ‘Αγλαΐην *κόσμια: Par.
Αγλαΐην δὲ λέγει, ἃ τῇ συνηθείᾳ καλοῦμεν ἐγκόσμια.
“Schol. edit. κόσμια, quomodo etiam in Nostro
corrigam, ut ey natum videatur ex ultimis luteris
verbi antecedentis.” Schæf. “P. 56=56. Eis τὰς
προτέρας ἀγλαΐας σωμαίων. Cf. inf. 57=62. Τῆς ἀρε-
τῆς ἡ θεοειδὴς ἀγλαΐα. Poëtis ut plurimum, (sed v.
nos supra,) usitata vox, de qua paucis dicendum est.
Hesych. ‘Αγλαΐαι τρυφαί, καλλοναί, κόσμοι. (‘Αγλα-
ΐα τῷ κάλλει.) Erotian. ἀγλαΐζεται exp. καλλωπι-
ζεται: v. Foës. Æcon. Hippocr. Schol. Od. 18, 179.
ἀγλαΐην explicat τὸ κάλλος, alii Lætitiā: (Tittmanni
Technoll. Mss. ‘Αγλαΐα ἡ καλλονή, καὶ ἀγλαΐζω, τὸ
καλλωπίζω, καὶ, ‘Αγλαῖα δῶρα, ποιητικῶς.) cf. Zonar.
ubi est λαμπρότης. (Suid. ‘Αγλαΐα λαμπρότης, καὶ

ἀγλαΐαις, λαμπρότησιν.) Et Lex. Seguier. 329.
(‘Αγλαΐα λαμπρότης. Etym. M. ‘Αγλαΐα παρὰ τὸ
ἀγλαός, τὸ δὲ ἀγλαός παρὰ τὴν αἴγλην, λαμπρότης,
κάλλος. Lex. in Dionys. Areop., quod præfigitur
Maximi Scholiis, Par. 1562. editis: ‘Αγλαΐα λαμ-
πρότης.) Pindaro sæpissime est Lætitiā e victoriis
nata, ut Ol. 13, 18. Hesiodus Sc. 272. jungit ἀγλα-
ΐας, χόρους, et Τέρψιν. Il. 6, 510. de equo corporis
decoribus ferociente, ὃ δ’ ἀγλαΐηφι πεποιθὺς. (Hesych.
‘Αγλαΐηφι ἀγλαΐα, κάλλι. Pseudo-Did. τῷ κάλλει
τοῦ σώματος. Cf. Synes. Dione 39. “Ἐν ἐκείναις μὲν
γὰρ ὑπτιάζει καὶ ὠραΐζεται, καθάπερ ὁ τάως περιωρῶν
ἑαυτὸν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λό-
γου.) Sic item Xenophon, poeticonum vv. nonnu-
quam amantior, de R. E. 5, 8. de Corporis ornamento
usurpat. Aristæ. 1, 10. de arboribus frondis de-
core privatis, ‘Αγλαΐας ἐψίλου. Alex. Interpre-
τῆς ἀγλαΐσματος de Ornamento dicunt, quo quis exultat ei
gestit. Biellii Cyrill. Lex. Brem. Ms. ‘Αγλαΐσματος
κάλλος, *λάμπρυσμα. Atque hac forma utitur ipse
Plotinus 299. “Ἡ τί ἂν εἴη ὁ κῆπος τοῦ Διός, ἡ τὰ
ἀγάλματα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγλαΐσματα; Nec nostro
loco temere pluralis positus est, ut qui unice huic
sententiæ declarandæ inserviat. Vult enim Philoso-
phus intelligi: Veneres ornamentaque pulcrorum cor-
porum, indeque natas delicias. De anima pulcra in
pulcro corpore ita Themist. Or. 13. p. 164. Τὴν μὲν
ἔχουσα ἀγλαΐαν ἤδη, τὴν δὲ ὑποφαίνουσα ἐπιδόσους
ἅμα τῷ χρόνῳ. Idem ib. 176. ἀγλαΐαν usurpat de
Comitate et benignitate Principis Gratiani, adju-
gens τῇ τῆς ψυχῆς καλλονῇ καὶ εὐμοσίᾳ. Plurali au-
tem utitur iste Plotini simia, Dionys. vulgo dictus
Areop. de Myst. Theol. 1, 1. τῶν ὑπερκάλων ἀγλα-
ΐων. Idem de Div. Nom. 559. τὸ ὑπερούσιον καλὸν
τῆς πάντων εὐαρμοστίας καὶ ἀγλαΐας αἰτίον.” Creuzer.
ad Plotin. de Pulcr. 333. Maximi Schol. in Dionys.
Areop. 91.: “Ἐσώπτρων ἀγλαΐαν” ἐσώπτρά φησι τὰς
τῶν ἁγίων ψυχὰς, ὡς τοῦ θεοῦ φωτὸς δεκτικὰς, καὶ τῆς
κρείττονος λήξεως *ἀφομοιωτικὰς. Glossæ: ‘Αγλαΐα
Ornamentum. Apollon. Lex.: ‘Αγλαΐας τὰς καλλο-
νὰς, καὶ τοὺς κόσμους. (Od. T. 82.) ‘Αγλαΐας, τῆς νῦν γε
μετὰ δμῶῃσι κέκασται. Καὶ ἐνικῶς, (Od. Σ. 179.) ‘Α-
γλαΐην γάρ ἔμοιγε θεοί, οἳ “Ολυμπον ἔχουσιν, “Ωλεσαν.
 (“Pro θεοί, οἳ rectius habent edita exemplaria θ. τοί,
qua de re uberius in singulari exposuimus Excursu.”
Toll. Θεοὶ οἳ exhibet et Noster, forte e suo vet.
Cod.) “Ἔστι δὲ καὶ ‘Αγλαΐη κύριον ὄνομα. Νηρεὺς,
‘Αγλαΐης υἱὸς Χαροπόιο ἄνακτος. “Sic lege versum:
Νηρεὺς, ‘Αγλαΐης θ’ υἱὸς, Χαροπόιο τ’ ἄνακτος.” Vill.
“E Ms. tamen Barocc. Barnes primam copulam
cum Nostro omittendam statuit: Νηρεὺς, ‘Αγλαΐης
υἱὸς κ. τ. λ.” Toll. neque aliter edidit Wolf. “‘Α-
γλαΐας, τῆς. Hodie sic legitur versus: ‘Αγλαΐην, τῇ
νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσαι. Sed fortasse τῆς po-
nendum cum i subscripto; et erit varians lectio
ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐην τῇ, in singulari. Hesiodus
Sc., si tamen illius est, v. 285. πόλιν θαλαίαι τε χοροί
τε, ‘Αγλαΐαι τ’ εἶχον. Hes. explicat ἀγλαΐαι per
τρυφαί, quod versui Homeri supra laudato apprime
convenit.” Vill. “Recte Vill. ἀγλαΐας pro accus.
plur. accepisse, vel e sequenti patet καὶ ἐνικῶς, et ex
ipsa formæ interpretatione τὰς καλλονὰς, καὶ τοὺς
κόσμους.” Toll.]

“‘Αγλαΐα, in VV. LL. exponitur Robur compa-
ratum et bona cibatione. Forsan pro ἀγλαΐα: nam
“et Nitida cutis dicitur, Quæ bene curata est.”

[*‘Αγλαΐεις, “Oppian. C. 3, 3. hat die Venet.
Handschr. ἀγλαΐεντας ἰορκούς, wo jetzt αἰγλήεντας
steht.” Schneider. Lex.]

‘Αγλαΐζω, f. ἴσω, p. ἴκα, Illustro, i. e. Illustrem et
splendidem reddo, Splendescere facio. Theophyl.,
Καὶ ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν ἐκλάμψεων τὴν θαλαίστραν
ἀκτίνων δίκην ἡγλαΐζεν, Illustrabat radiorum more.
Uno verbo, Irradiabat. Quod significat et ap. Dio-
nys. Areop. || Item, Honesto, Orno, Decoro. Eust.
in Od. Σ. πρὸς ἀρέσκειαν ἐμελλεν ἑαυτὴν ἡγλαΐζειν.
Apud Hesych. ἡγλαΐζει exp. θάλλει, Floret, et ita
neutram signif. haberet. [“L. κάλλι, καλλύνει.”
Schlesner. Mss.]

‘Αγλαΐζομαι, Pass. Splendo, vel Splendescio, Ni-

teo, Splendidus reddor. Apud Dionys. Areop. pro Irradior. Item, Illustror, Illustris reddor, Ornor, Decoror. Il. K. (331.) ἀλλά σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι, [Pseudo-Did. καλλωπισθῆναι.] Pind. Ol. 1, (22.) Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικῆς ἐν αὐτῷ, [Gl. α. β. γ. λαμπρύνεται.] Hinc partic. ἡγλαϊσμένος, Illustratus s. Illustris, Lucidus, Splendidus; nam ἡγλαϊσμένον explicat Hesych. φωτεινὸν, λαμπρὸν, videlicet participio significationem nominis tribuens. Item ἡγλαϊσμένος, Ornatus, Decoratus. Suid. ἡγλαϊσμένη exp. etiam χαίρουσα, Gaudens, et ita ἀγλαΐζομαι inter cetera significabit et Gaudeo: [Ἠγλαϊσμένη· χαίρουσα, λαμπρυνόμενη. Sic et Phot. Geopon. 10, 4. Καὶ λοιπὸν ἡ φοῖνιξ ἀγλαΐζομένη κάλλιστον καρπὸν οἶσει, ubi vertitur Gaudens.]

[Ἀγλαΐζω. Joseph. 1, 157. Athen. 3. et 370. Ælian. H. A. 8, 28. Simonid. Fr. 230, 70. p. 414. Gaisf. "Ὅστις τοιούτους θυμὸν ἀγλαΐζεται. Aristæn. 39. "Jacobs. Anth. 7, 191. s. 11, 67. 12, 228. Heyn. Hom. 6, 69. ad Charit. 363. Valck. Diatr. 163. (vide Ἐπαγλαΐζω.) Toup. Add. in Theocr. 406. Casaub. ad Athen. 136. ad Mærin 75." Schæf. Mss. "Apud Hesych. ἀγλαΐζει exp. θάλλει. Sed hoc in transitiva significatione sumendum est, non neutraliter. Theoc. Epigr. meæ collectionis 1377. (1. p. 224. Gaisf.) Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν· Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσει. Tibi hanc arborem virescere fecit, i. e. Protulit. Sed puto τοῦτό τοι ἀγλαΐσει poni pro τούτῳ σε ἀγλαΐσει, Hoc te ornavit, Hanc arborem produxit, ut ejus fronde te ornaret." Brunck. Mss. Cf. Eund. ad Theocr. Toup. Add. ad Theocr. 406. et Kiessl. 763. "Theocr. Epigr. 1. Laurus Delphica rupes Apollini ἀγλαΐσει. Philostr. 248. Antiph. ap. Athen. 63. Ἀσπάραγος ἡγλαΐζειν, ὥχρος ἐξήθηκέ τις, (Pullulabat.) Ephipp. ap. Eund. 65. "Ἐλβεῖν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἡγλαϊσμένην, (Splendentem.) Casaub. 135. Quæ nitent, dicuntur ἀγλαά. Apud Athen. 622. Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, (ubi vertitur, Tibi, Bacche, hancce Musam ornamus. Cf. Theocr. supra.) Picturis omnia ἡγλαΐσται, Philostr. 34. Virtus usu αὔξει· ἡγλαΐσμένη emend. ap. Stob. p. 1. (ex Eurip. Fr. inc. 4. p. 480. Beck. "Ἀρετὴ δ', ὅσῳ περ μάλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, Τοσῶδε μάλλον αὔξεται τελειομένη.) Valck. Mss. Beckius edidit τελειομένη, sed Stob. exhibet τελειομένη, pro quo G. Burges. ad marg. Stobæi sui restituit τελουμένη. Musgr.: "Lego αἴθεται λειομένη. Metaphora ducta est a metallis, quæ tritu poliuntur, polita splendent." Secundum Valck. Diatr. 163. versus hi Sophocli potius, quam Euripidi tribuendi sunt:—"Nec auro neque argento, sic neque ingenio nec virtuti suus est color, nisi temperato splendeat usu, Horat. Od. 2, 2, 3. Sua Ovid. Amor. 1, 8, 51. Aëra nitent usu: Cane scunt turpi tecta relicta situ: sumsit e Sophocleis, Λάμπει γὰρ ἐν χρειάσις, ὥσπερ εὐπρεπῆς Χαλκὸς, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμισε στέγος. Quæ servavit Plut. 2, 792. 1129. 788. Ejusdem fortasse sunt senarii, qui velut incerti leguntur initio Florilegii Stobæi: Ἀρετὴ δ', ὅσῳ μάλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, Τοσῶδε μάλλον αὔξεται τελειομένη. In his vitioso τελειομένη nihil melius Grotianum τελουμένη. Corrigo, dubitanter tamen, αὔξει· ἡγλαΐσμένη. Tanto magis crescit virtus, quanto magis splendet usu. Ἠγλαϊσμένος et ἐπηγλαϊσμένος nonnunquam adhibentur: hoc etiam in Cratini versibus, quos in Cod. Par. Ruhnkenius invenit. In Epitome, quam legimus Libri 2. Athenæi, hæc tantum ut Cratini prostant 49. Τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι: illinc ap. Eust. Od. A. p. 29. Ex integro Opere Athenæi, præter alia quædam loca poetarum, cl. amicus hæc etiam Cratini invenit: Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι Μείρακες φαίδραϊ τραπέζας τρισκελεῖς σφενδαμνίνας." Vide not. ad Athen. 49. Lycophro 1133.]

[Ἀγλαΐζω. Etym. M.: Ἀγλαΐεσθαι τὸ καλλωπίσσεσθαι. Ἀγλαΐζω, ἀγλαΐσω, ἀγλαΐω, καὶ ἀγλαΐεσθαι. Hesych. Ἀγλαΐσας· λαμπρύνας. Ἀγλαΐεσθαι· λαμπρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι, παρὰ τὴν ἀγλαΐαν, ubi Toll. ap. Albert. Addend. citra necessitatem τῆς ἀγλαΐας correxit. Pseudo-Did. Il. K. I. c.: Ἀγλαΐεσθαι· καλλωπισθῆναι. Bekkeri Λεξ. ῥήτορ.: Ἀ-

α γλαΐζει· σκευάζει, κοσμεῖ, ποιεῖ. Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀγλαΐσαι· οὕτως Εὐπολῖς. Suid. Ἀγλαΐεσθαι· καλλωπίσσεσθαι, (I. καλλωπίσσεσθαι,) δοτικῇ, ὁ ἐνεστώς ἀγλαΐζω. Eust. 1135. "Ὅτι δὲ ταῦτὸν ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ ἀγάλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου, δηλοῖ ὁ ποιητῆς ἀμφοτέρω νῦν παραθέμενος. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀγλαΐζω· τὸ καλλωπίζω. Erotian. Ἀγλαΐζεται· καλλωπίζεται, καὶ ἀγλαόν, τὸ καλόν. "Ἀγλαΐζεται Ms. D. forte ἀγλαΐζει Foës. καλλωπίζεται Ms. D. forte καλλωπίζει Foës." Franz. Respicitur enim Hippocr. 284. πρόσωπον ἀγλαΐζει. Ἀγλαΐζω et ἀλεγίζω conf., Jacobs. ad Anth. Pal. 55.]

[* "Ἀγλαΐσις, (ῆ,) Montfaucon. Palæogr. 73." Kall. Mss.]

Ἀγλαΐσμα, τὸ, Nomen verbale, formatum ab ἡγλαΐσμαι, prima persona præteriti τοῦ ἀγλαΐζομαι. Significat Ornamentum, Honestamentum, Æschylo 217. et 235. meæ Ed. A tertia autem ejusdem præteriti persona ἡγλαΐσται formatum videtur Ἀγλαϊστός, (ῆ, ὄν,) Optabilis, Pretiosus. Nam Hesych. ἀγλαϊστὴ exp. εὐκτὴ, τιμία. [Pro εὐκτῇ Wakef. ad marg. restituit κλυτή.]

[Ἀγλαΐσμα. Vide Creuzer. in Ἀγλαΐζω citatum. Æsch. Agam. 1283. Οὐ Σύριον ἀγλαΐσμα δώμασιν λέγεις. "Ἀγλαΐσμα, Oblectamentum. Choëph. 191. Εἶναι τόδ' ἀγλαΐσμά μοι τοῦ φιλάτου Βροτῶν Ὀρέστον. Unde Soph. El. 908. Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι Μῆ τον τόδ' ἀγλαΐσμα πλὴν κείνον μολεῖν." Blomf. Abresch. ad Æsch. 385. 421. "Ἀγλαΐσμα, Ornamentum, Id in quo aliquis gloriatur, jubilat. Symm. Ps. 47, 3. et Prov. 19, 11. Hesych. Ἀγλαΐσμα· καλλονή, κόσμος. Lex. Cyrill. Ms. Brem. Ἀγλαΐσμα· κάλλος, ἡ λαμπρυσμα. Biel. Thes. "Musgr. Hel. 11. Jacobs. Anim. 134. Toup. Opusc. 2, 177." Schæf. Mss. "Heliodor. 139." Wakef. Mss. Eurip. Hel. 289. El. 325.]

[* "Ἀγλαΐσμός, (ὁ,) Splendor, Ornatus, de verbis, 3, 15. Sic Splendor verborum, Cic. Orat. 2, 8. Brut. 59. Orat. 31.: Splendida nomina, Orat. 49. Ornate splendideque, Off. 1, 1. ut ἀγλαΐα καὶ κόσμος, Lucian. Cynic. 2, 724." Fischer. Ind. in Æsch. Socr. "Ἀγλαΐσμός, Nitor vel Jubilatio, Job. 39, 13. Symm. Ps. 44, 8." Biel. Thes. Etym. M.: Χλιδῆ· ἀγλαϊσμός, τρυφή, καὶ ῥῆμα χλιδῶ, βαρύτονον, καὶ χλιδῶ, περισπώμενον. Ἐξουσιαστικῇ χλιδῇ ἥκιστα ἔχαιρες. Hinc corrigendus et suppl. est Etym. G.: Χλιδή. Ἡκιστα ἔχαιρες ἀγλαϊσμών τροφή.]

"Ἀπαγλαΐζω, Dehonesto, ex Anthol. Epigr. "Cattier. 38=69. Agathias 15. Casaub. ad Athen. 21." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 217.: Ἀγλαΐα γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἵπποις, ἡ χαίτη, καὶ γαυριῶσι, καὶ καλλωπίζονται ἐπ' αὐτῇ· ὁπότε καὶ ὀνοματοῦντες, ἐπειδὴν αἱ ἵπποι τὴν μίξιν τῶν ὄνων ἀτιμάζωσι, καὶ ἀφυβρίζωσιν εἰς αὐτοὺς, ἀποκείρουσι τὰς ἵππους, καὶ ἐπὶ πηγὰς ἀγούσιν· αἱ δὲ, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ θεασάμεναι τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματος ἀπηγλαΐσμένην τῆς κόμης, ἀνέχονται τότε τὴν πρὸς τὰ χεῖρω ὀμλίαν. "C. V. ἀπηλαγμένην, quod non præfero vulgato." Kuhn. Respicitur Xenophon de R. E. 5, 8. Δίδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαΐας ἐνεκα ἵπῳ χαίτη, καὶ προκόμιον, καὶ οὐρά. "Const. Manass. Chron. p. 86. (p. 488. in Meursii Opp.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἐναγλαΐζομαι, Placeo mihi in re aliqua, Jacto me. "Eust. 1. p. 8, 21. Τῶδε Ὀμ. σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐν. Sic p. 92, 2. ibid. v. 9. ἐναβρύνεται, Il. B. p. 136, 8. p. 171, 26. Δ. p. 362, 11. I. p. 692, 37. E. p. 963, 15. X. p. 1353, 46." Valck. Mss.]

"Ἐπαγλαΐζομαι, Exulto ob, vel Insolentius me effero et jactito ob, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐνωραΐζομαι. "Il. Σ. (131.) de armis Patrocli, τὰ μὲν κορυθαίολος "Ἐκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὅμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι "Δηρὸν ἐπαγλαΐεσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, ubi "ἐπαγλαΐεσθαι Atticum est pro ἐπαγλαΐσσεσθαι. "Act. ἐπαγλαΐζω, ex Aristoph. affertur pro Oblecto." [Pseudo-Did. Ἐπαγλαΐεσθαι· ἀγαλλιᾶσθαι, γαυριᾶν. Eust. 1135. ad eund. Hom. loc.: "Ὅτι δὲ ταῦτὸν ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ ἀγάλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου, δηλοῖ ὁ ποιητῆς ἀμφοτέρω νῦν παραθέμενος. Hesych. Ἐπαγλαΐζον· ἄκρατον ἐπιχέον. "Phan. Ἐπαγλαΐ-

ζων· ἄκρατον ἐπιχέων, quod præfero, si recte se habeat glossa." Albert. "Casaub. ad Athen. 135. Herod. 752." Schæf. Mss. Mich. Syngel. in Laud. S. Dionysii p. 349. Ed. Par. 1562.: Καὶ ταῦτα τοῖς Ἑλληνικοῖς ἐπὶ προσηλωμένους * θρησκευμασι, καὶ τοῖς τοῦ Διὸς * ἐμπεφυρμένους βδελύγμασι, καὶ τοῖς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς * εἰδωλικοῖς ἐπαυλαῖζόμενος σεβάσμασι, καὶ τὰς κατ' Ὀρφεία, τὸν πάντα τοῖς μουσικοῖς ἔλκοντα κρούμασι, μυθώδεις θεολογίας ἀσπαζόμενος, καὶ τὴν * γραοπρεπῆ παρ' Ἡσιόδῳ θεογονίαν ἀσμενιζόμενος. "Herod. V. H. p. 560." Valck. Mss. Vide Eund. Diatr. 163., in Ἀυλαῖζω citatum. Aristoph. Eccl. 574. πολὴν ἐπαυλαῖζουσα μυρίασιν εὐτυχίαισι βίον. Huc respexit Noster supra.]

[* Καταυλαῖζω, Demitto splendorem, Illustro, Illumino, Orno. Agath. 24. Μαρμαρύγη κάλλους νᾶμα καταυλαῖσεν. "Euseb. H. E. 10, 4." Routh. Mss. "Dorv. ad Char. 298." Schæf. Mss. Joseph. 1, 433. 1172. "Theophyl. Simoc. Ep. 69. Κρωβύλη καὶ τέττιγι ὁ Γοργίας σεμνύνεται, μήπω τοῖς ἰούλοις κατασκιάσας τὸ πρόσωπον. Semet ipse imitatus est, satisque putide in Dial. ante Hist. p. 2. b. Περιέβαλε τε ἐσθῆτα φαιδρὰν, καὶ χρυσέῳ κατεκόσμησεν ὄρμω, τόνδε, I. τὸν τε, κρωβύλον τουτονί· τέττιξ δ' ὁ ἄρα, I. δ' ἄρα, αὐτῷ χρυσεὸς ἐστὶν ἐφεζόμενος· ὁ θεσπέσιος οὗτος ἐκατηγλαῖσε." Boissonad. ad Pseudo-Herod. Partitt. 43. Mich. Syngel. in Laud. S. Dionysii 347. Ed. Par. 1562. Καὶ τῇ περιβλέπτῳ τοῦ γένους ὑπεροχῇ καταυλαῖστο. "Chrys. in Ps. 118. T. 1. 978. Ἀληθινῆς μακαριότητος ἀξιώθησεται, καὶ τῷ φωτὶ καταυλαῖθήσεται τῆς θείας γνώσεως." Seager. Mss. Etym. M.: Ἀβροεῖμονές τε καὶ καταυλαῖσμένοι, λαμπροφόροι, ἀπαλοφόροι. Etym. G.: Ἀβροεῖμονες· καταυλαῖσμένοι, λαμπροφόροι, ἀπαλοφόροι. Const. Manass. Chron. p. 2. et 104." Boissonad. Mss. Hesych. Καταυλαῖσμένα· κατακεκοσμημένα.]

"Προσαυλαῖζομαι, affertur pro Adornor, sed sine "exemplo." [Suid. et Phot. Προσηγλαῖστο· ἐλαμπρύνετο. Respicitur Joseph. 2, 331. Οὐδενὶ δὲ ἐξωθεν, οὔτε ζωγραφίας, οὔτε γλυφίδος ἔργῳ προσηγλαῖστο.]

[* Συναυλαῖζω, "Exquisite orno etiam per verba," Hederic. Lex. "Eust. in II. Π. p. 1068, 38." Valck. Mss. Idem in Od. H. p. 271. notante Scotto App. ad Thes.: "Ὅτι δὲ συναυλαῖζει κἀνταῦθα τὴν φράσιν τοῖς πράγμασι, καὶ γλυκέως φράζει τὰ καλὰ, δηλὸν ἐστίν.]

[* Ἀγλαόβοτρυς, ὁ, ἡ, Pulcras uvas habens. Nonn. Dionys. 18, 3. Οὕνομα κηρύσσοντα * κορυμβοφόρου Διονύσου, Καὶ θρασὺν Ἴνδον Ἀρηα, καὶ ἀγλαόβοτρυν ὀπώρην.]

Ἀγλαόγυιος, ὁ, ἡ, Pulcra membra habens, ut ἀγλαόγυιον Ἦβαν, ap. Pind. [N. 7, 6. "Wakef. S. C. 1, 13." Schæf. Mss.]

[* Ἀγλαόδενδρος, ὁ, ἡ, Pulcras arbores ferens. "Ad Herod. 459." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 92." Boissonad. Mss. Pind. O. 9, 32. ἀγλαόδενδρον ματέρα Λοκρῶν sc. Ὀπουντα.]

[* Ἀγλαόδωρος, ὁ, ἡ, Pulcra dona habens, vel ferens, Qui præclara dona præbet. "Procl. Lyc. H. in Solem 42. Heyn. Hom. 7, 548. 802." Schæf. Mss. Hymn. Hom. in Cer. 54. 192. 497. Oppian. C. 4, 17.]

Ἀγλαέθειρος, ὁ, ἡ, Pulcricomus, Splendidam s. Nitidam comam habens. Hymn. Hom. 19, 5. Πᾶν ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεὸν, ἀγλαέθειρον.]

[* Ἀγλαοεργός, ὁ, ἡ, Splendens operibus, Maxim. de Elect. 68.]

Ἀγλαοθηλές, ἑός, τὸ, Tenerum, Hes. ex ἀγλαὸς et θῆλυ, vel certe ex ἀγλαὸς et τέθηλα, præterito verbi θάλλω, unde etiam deducitur. [Wakef. ad Hesychii suū marg. corrigi, Ἀγλαὸν θάλος· ἀπαλόν. "Ἀγλαόθηλες pro ἀγλαόθαλες." Schleusner. Mss.]

[* Ἀγλαόθρονος, ὁ, ἡ, Splendidum teneus solium. Pind. O. 13, 136. ἀγλαοθρόνους Μοῖσαις.]

[* Ἀγλαόθωκος, ὁ, ἡ, Idem. Pind. N. 10, 2. ἀγλαοθώκων πεντήκοντα κοῤῃ. Vide Var. Lect.]

Ἀγλαόκαρπος, ὁ, ἡ, Pulcrum fructum habens. Od. H. 115. A. 588.) καὶ μηλεία ἀγλαόκαρποι, ejus ej. theti rationem vide ap. Plut. Sympos. [5, 8. T. 8, p. 720. Reisk. Pseudo-Did.: Ἀγλαόκαρποι· λαμπρὸν

καρπὸν φέρουσαι: Apollon. Lex. καλλίκαρποι. H. in Cer. 4. Νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρου ἀγλαοκάρποι: 23. οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαῖαι. "Bene quidem ἐλαῖαι ἀγλαόκαρποι dicuntur, ut ab Oppiano H. 4, 272. "Ἐνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἀλὸς σχεδὸν ἐστὶν ἐλαίη. Sed quid ad rem oleæ? Lege, οὐδ' ἀγλαόμορφοι ἐταῖραι. Intelliguntur filix Oceani, Proserpinæ comites, de quibus v. 5.—Ἀγλαόκαρπος est qui servare malit, propterea quod Thetis ἀγλαόκαρπος dicitur a Pind. N. 3, 97. Sed Thetis sic vocatur ob partum Achillis, Καρπὸς enim cum similibus verbis eleganter ad liberos transfertur. Vide Gataker. de Stylo N. T. c. 11. p. 71. Sic θάλος pro Filia, Od. Z. 157. et in hoc Hymno v. 66. item ὄρπηξ et στάχυς pro Filio. Orph. Argon. 213. 216. Oppian. H. 2, 683.—Adde Casaub. Lect. Theocr. 20. p. 279." D. R. Variæ sunt VV. DD. conjecturæ hoc de loco, quas vide ap. Matthiæ. Anim. cujus et hæc sunt verba:—"Quod vero idem V. D. pro ἀγλαόκαρποι tentabat ἀγλαόμορφοι, putans ἀγλαόκαρπον vocari tantum Eam, quæ præclaros liberos procreavit, ut Thetidem ob partum Achillis ap. Pind. (l. c.) mirum, cum fugere non potuerit virum eruditissimum, καρπὸν sæpius ab Hom. vocari Juncturam manus, et hinc Totam manum. Ut igitur ille a partibus corporis pulcritudinis imaginem petit, in λευκώλενος, εὐσφυρος, ῥοδοδάκτυλος, sic Noster ab junctura manus ἀγλαόκαρπος, cui opponitur μελάγκαρπος, Fæda aspectu ap. Empedoclem in Steph. Poësi Philosoph. 25." Sed ante Matth. locum hunc eodem modo intellexerat Wakefieldius S. C. 1, 13.:—"Nescio quo in loco vidi (viderim) Ruhnk. emendationem, οὐδ' ἀγλαόμορφοι ἐταῖραι. Ἐταῖραι quidem recte; ἀγλαόμορφοι autem nullo cum judicio. Ἀγλαόκαρπος enim i. q. εὐπηχυς, * καλλίπηχυς, * ἀγλαόπηχυς. Pind. Nem. 7, (6.) habet ἀγλαόγυιον Ἦβαν et 3, (97.) ἀγλαόκαρπον Νηρέος θυγάτρα. ('Thetidem pulcram, ἀγλαὸν τὰς χεῖρας, ut alias λευκώλενος, καλλίσφυρος.' Heyn. et quidem recte, sed aliter intellexit Ruhnk. l. c. cf. Schneider. Lex.) Et Orph. Hymn. 1, 6. Φερσεφόνη θ' ἀγνὴ, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε." Clem. Alex. 613(=732. Πίνδαρος δὲ ἀντικρυς καὶ Σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἐρμηνεύων ὥς πως· Πρόγον μὲν εὐβουλον Θέμιν οὐρανίαν Χρυσέαισιν ἵπποις Ἰκεανοῦ παρὰ παγαῖς Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν Ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν σω-Τῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν· ἃ δὲ τὰς χρυ-Σάμπυκας ἀγλαοκάρπους ἐκτεν ἀγαθὰ σω-Τῆρας ὤρας.) Wakef. Mss. Vide Pind. Fr. inc. 100. p. 130=79. Cf. Orph. Hymn. 51=50. de Nymphis: Αἰπολικάι, νόμια, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι. Mitsch. H. in Cer. 118. Ilgen. 508." Schæf. Mss. Oppian. C. 2, 84. Pind. Fr. Epinic. 2, 6.] Nonnus θέρος, Æstatem, ἀγλαόκαρπον vocat, Pulcros fructus ferentem, vel Pulcrorum fructuum datricem: [Paraphr. in Jo. 4. p. 48. ὅτι λείπεται εἰσέτι μόνη Μηνῶν τετραέλικτος ἀελλήεσσα πορείη, Καὶ θέρος ἀγλαόκαρπον ἐλεύσεται.]

Ἀγλαόκοιτος, ὁ, ἡ, Pulcrum cubile habens. Ex ἀγλαὸς et κοῖτος, vel κοῖτη, Cubile, Lectus. Exponitur tamen ἀγλαόκοιτος a Suida, Valde honoratus, quæ significatio aliam etymologiam exigit, et aliam fortasse scripturam: [πάνν τίμιος. Sic et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ. Zonaras: Ἀγλαόκοιτος· ὁ πάνν τίμιος. "Nisi tantus Codd. consensus esset, ponerem ἀγλαότατος." Tittm.]

Ἀγλαόκοιτος, ὁ, ἡ, Splendens et quasi florens juvenibus, Pulcros juvenes habens. Corinthum ἀγλαόκοιρον appellat Pind. O. 13, [5.]

Ἀγλαόκωμος, ὁ, ἡ, Pulcrum choream habens. Pind. O. 3, (10.) φωνὰν ἀγλαόκωμον vocat Canticum pulcrum choream instituens.

[* Ἀγλαομήτηρ, (Pulcra parens,) Jo. Geometræ H. 2, 47. (Χαίροις ἀγλαόμητερ ἀγνοῦ λόγον ἐγγυὸς αἰεῖ.) Kall. Mss.]

Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, Consilio clarus, et Ἀγλαόμητις, ἡ, Consilio clara, ut legitur in VV. LL. et hæc compositio analogiam servat. Apud Suid. autem et Etym. ἀγλαομητία legitur, et exp. ἡ μεγάλη βουλή, Magnum consilium. Apud Hesych. quoque habetur: sed is exponit * λαμπρόβουλον, pro λαμπρὰ βουλή, ut opinor, Præclarum et illustre consilium. Componitur

autem ex ἀγλαὸν et μῆτις, ut Etym. ait. Rara tamen est hæc terminatio derivatorum a μῆτις, Consilium; at frequens altera, ἀγλαομήτης, s. ἀγλαόμητις. Talia sunt enim quæ in Μῆτις habebimus ἀγκυλομήτης et ἀγκυλόμητις: talia ποικιλομήτης et ποικιλόμητις. Quod autem dicitur de ἀγκυλομήτης, e quorundam Grammaticorum opinione, a v. μῆδω derivatum esse; at ἀγκυλόμητις, a μῆτις: idem et de ἀγλαομήτης dici potest. [Zonar. 'Αγλαομητία' ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ βουλή. Hesych. 'Αγλαομητία' λαμπρόβουλον. "L. ἀγλαομήτιν." Heins. "Suid. 'Αγλαομητία' ἡ μεγάλη βουλή. Sic et Varin. qui pro λαμπρόβουλον habet λαμπρόβουλος, duo diversa miscens. Si substantivum fem. gen. retineas, mutato accentu ἀγλαομητία scribendum, tumque λαμπρόβουλον esset pro λαμπρὰ βουλή, ut HSt. Sed non displicet ἀγλαομήτιν." Albert. "L. 'Αγλαομητία' *λαμπροβούλιον. Suidas enim ἀγλαομητίαν interpretatur μεγάλην βουλήν. Λαμπροβούλιον autem eadem forma, ut κοινοβούλιον in Caracallæ Numo Tarsensi, quem descripsit Vaillant Numism. Imp. 2, 234. Ed. nov." Schleusner. Mss. Tryphiod. 179. ὕστατος αὐτὲ Τέχνης ἀγλαόμητις ἐὴς ἐπέβαινεν Ἑπειός. "Procl. Lyc. Hymn. 1. in Ven. 9. (τελεσσιγόνων δ' ἀπὸ λέκτρων Ἑμπεδος ἀγλαόμητις ἀνασταχέσκε γενέθλην.)" Boissonad. Mss.]

'Αγλαόμορφος, ὁ, ἡ, Pulcrum formam s. faciem habens, Lib. Epigr. 1. de Apolline, "Ἀμβροτον, ἀγλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἀβροχαίτην, [Anthol. 3, 218. ubi vocatur Hymnus, ut præcedens poëma dicitur Hymnus in Bacchum.] Ibid. tribuitur Baccho hoc epithetum: [Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεῖδιον, εἰραφιώτην, Ἀβροκόμην, ἀγροῖκον, ἀοίδιμον, ἀγλαόμορφον. Utrumque poëma, quod ex Orphicis conflatum est, hodie inter Orphica edi meretur, quamvis styli epigrammatici vestigia appareant; nam post exordium, quod in uno eoque primo versu continetur, secundus versus atque omnes, quas continet voces, e litera A iucipiunt, tertius versus, cum omnibus suis vocibus, e litera B continuatur, et sic deinceps per totum alphabetum. Vox ἀγλαόμορφος legitur in ipsius Orphei Hymno 13=14, 5. 28=29, 9. 55=56, 7. 61=62, 1. 78=79, 7. "Oppian. C. 1, 287." Wakef. Mss. adde 2, 589. Nonn. Paraphr. 263, 12. Const. Manass. Chron. p. 436. in Meursii Opp. T. 7. Vide Ruhnk. in 'Αγλαόκαρπος citatum. Epigr. adesp. 690.]

*'Αγλαονίκη, ἡ, Nom. propr. Schol. Flor. Apoll. R. 4, 59. Ἡ θαμὰ μεμύθηται, ὡς ἄρα αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπὶ τοῖς κατασπῶσι. Τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θεσσαλαὶ, σφαλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως καθὼς Ἀγλαονίκη, *Ἡγεμόνος (l. *Ἡγήμονος, nam Ἡγεμῶν pro Nomine proprio nusquam legitur.) θυγάτηρ, ἔμπειρος οὖσα τῆς ἀστρολογίας, καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης, ὅποτε μέλλοιεν γενήσεσθαι, ἔφασκε τὴν θεὸν κατασπᾶν, καὶ παραρῆμα περιέπιπτε συμφοραῖς, τῶν οἰκέων τινὰ ἀποβάλλουσα, καὶ δίκην διδοῦσα τοῦ ἀμαρτήματος. "Ὅθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεκρημένων, "Ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾶ. Schol. Par. Διὰ δὲ τὸν μυθευόμενον ἔρωτα τῆς Σελήνης ἐμυθολόγησαν, ὡς αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες, αἱ φαρμακίδες, κατασπῶσι τὴν σελήνην ἐπὶ τοῖς. Ἡπατήθησαν δὲ, ὡς φασι, καὶ ὑπὸ Ἀγλαονίης (l. Ἀγλαονίκης) τῆς Ἡγέμονος θυγατρὸς. Αὕτη γὰρ ἔμπειρος οὖσα ἀστρολογίας, καὶ τοὺς χρόνους τῶν τῆς σελήνης ἐκλείψεων ἐπισταμένη, ὅτε ἐμελλεν ἐκλείπειν ἡ σελήνη, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὴν κατασπᾶ. Δίκην δ' ὅμως ἔδωκεν τοῦ *ψευδολογήματος. "Ἀμα τε γὰρ ἔλεγε τὴν θεὸν κατασπᾶν, καὶ συμφοραῖς περιέπιπτεν ἀποβάλλουσα τινὰ τῶν οἰκέων. Διὸ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεκρημένων, "Ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾶ. Ὅτῳ δ' ἐπιστενέτο τὴν σελήνην ἐν ταῖς ἐκλείψεσι καθαιρεσθαι, ("l. καθαιρεῖσθαι, eadem verba confusa in Diod. S. 17, 40. extr." Schæf.) ὥστε καὶ τοὺς παλαιούς τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις καλεῖν.]

'Αγλαόπαις, ὁ, ἡ, Pulcros liberos habens, aut pueros, Nonn. [Paraphr. 259. Σίμων, ἀγλαόπαιδος Ἰωάνναο γενέθλης, i. q. ἀγλαόκουρος. "Mitsch. Cerer. 120." Schæf. Mss. "Oppian. H. 2, 41. (Σοί τε, μάκαρ σκηπτοῦχε, καὶ ἀγλαόπαιδι γενέθλη.)" Wakef. Mss. Ubi Schol. τῷ λαμπρῷ. "Malim τῇ λαμπρῇ, nisi constructio ad intellectum referatur." Rittersh.]

*'Αγλαόπεπλος, ὁ, ἡ, Splendidum habens peplum,

A Peplo insignis. Quint. Smyrnæum 11, 20. affert Spitzner. in Indice Libri, cui titulus de Versu Gr. Heroico; atque ex eo Schneiderus in Lex. Sed ibi non legitur. Forte in animo ille habebat 11, 240. ἐπεὶ Θέτις ἀγλαόπεπλος.]

*'Αγλαόπηχυς, ὁ, ἡ, i. q. ἀγλαόκαρπος et λευκώλενος. Nonn. Dionys. 32, 80. καὶ ἀγλαοπήχει νύμφη.]

'Αγλαόπιστος, ὁ, ἡ, Præclare fidelis, Hes. [Ἀγλαοπίστον *λαμπροπίστον. "L. *'Αγλαοκτίστον *λαμπροκτίστον." Ruhnk. ap. Albert. in Addendis. Imo rectius dixeris Hesychium hæc e corrupto Grammatici cuiuspiam Codice descripsisse; nam vulgatam tuetur verborum ordo.]

*'Αγλαοποιέω, Illustrem facio, Ἡλίου πόλιν, Hermapio Ammiani 17, 5. p. 162.]

*'Αγλαόπυργος, ὁ, ἡ, Turribus insignis. Tzetz. Hom. 417. p. 89. Jacobs. ὅς πρην ἐρέετο Ἴλιον ἀγλαόπυργον.]

'Αγλαότιμος, ὁ, ἡ, Splendide vel Pulcre honoratus. Sic Hesych. qui antea ἀγλαότιμον eodem modo exposuit. Orpheus in Thymiamate Herculis (Hymn. 11, 8.) Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον. Ex ἀγλαὸς et τιμή. [Adde Hymn. 17, 17. 31, 11. 33, 2. 39, 10. 59, 1. 66, 6. Noster, ut videtur, Hesychio tacite restituit 'Αγλαότιμος λαμπρῶς τετιμημένος, ex altera ejus glossa, 'Αγλαότιμον λαμπρῶς τετιμημένον, pro vulg. ἀγαλότιμος. Cf. nos in 'Αγαλότιμος. Bekkeri Συναγ. Αεξ. χρησ.: 'Αγλαότιμον λαμπρόν. Zonar. 'Αγλαότιμος λαμπρὸς, τετιμημένος. Suid. 'Αγλαότιμον λαμπρόν, τετιμημένον. "Rectius in Phav. legitur λαμπρῶς τετιμημένον." Schleusner. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 277." Schæf. Mss.]

*'Αγλαοστραῖνις, ον, ὁ, ἡ, Inclytus tridenti, epith. Neptuni, Pind. O. 1, 64.]

*'Αγλαοφανής, (έος, ὁ, ἡ,) Hesychius Presb. 318. Ed. Morell. 1563." Boissonad. Mss.]

*'Αγλαοφαρής, έος, ὁ, ἡ, Splendida veste indutus. "Orac. Sib. 252. Ed. Opsop. (σὺν ἀγλαοφάρεσι κούραις.)" Kall. Mss.]

*'Αγλαοφεγγής, έος, ὁ, ἡ, Pulcre splendens. C Maxim. de Elect. 188. εἰ μὴ τίς μιν ἐρύσσειται ἡπιος ἀστὴρ Ἀγλαοφεγγέα διὰν ἐσαθρήσας κερόεσσαν. Vide Spitzner. de Versu Gr. Heroico 159. "Euthalii Prol. ad Act. Apost. in Zacagnii Monum. 404." Kall. Mss.]

*'Αγλαόφημος, ὁ, ἡ, Præclarus, Celeberrimus. Orph. Hymn. 31=30, 4. Ὀπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι: 76=75, 2. Μοῦσαι Πιερίδες, μεγαλώννυμοι, ἀγλαόφημοι.]

*'Αγλαοφήμη, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων, Eust. 1709.]

*'Αγλαόφοιτος, ὁ, ἡ, Qui in splendore vagatur. Maxim. de Elect. 402. Εἰ δὲ Ζηνὸς ἀνακτος, ἡ ἀγνῆς Ἀφρογενείης Ἰχθια βαίνῃσιν *Θειαντίας ἀγλαόφοιτος.]

*'Αγλαόφορτος, Nonn. Dionys. 216." Wakef. Mss.]

*'Αγλαοφύτευτος, ὁ, ἡ, Pulcris plantis consitus. "Const. Manass. Chron. 87 (=488. in Meursii Opp. T. 7. Τοῦ τεμενίσματος ἐγγὺς τοῦ τῆς θεοῦ σοφίας Οἴκος λαμπρὸς δεδομένο τοῖς πάλαι βασιλεῦσι, Κήπος ἂν εἴπῃ τις λαμπρὸς βιβλιοφόρων δένδρων, Ἀλσος ἀγλαοφύτευτον παντοδαπῆς σοφίας.)" Boissonad. Mss.]

*'Αγλαοφῶν, ὄνομα κύριον, Suid. Vide Interpr. Hesychii v. Θάσιος.]

'Αγλαόφωνος, ὁ, ἡ, Præclaram vocem habens. [Morell. Lex. Gr. Prosod. 1101. e Greg. Naz. affert λόγον ἀγλαόφωνον. "Procl. Lyc. Hymn. 2. (in Musas v. 1. Ὑμνέομεν, μερόπων ἀναγώγιον ὑμνέομεν φῶς, Ἐννέα θυγατέρας μεγάλου Διὸς ἀγλαοφώνους.)" Wakef. Mss.]

*'Αγλαοφῶτις, ἰδος, ἡ, "Herba, quæ, inquit

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

"Hesych. Ἀγλαοφότες βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφῶτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

"Hesych. Ἀγλαοφότες βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφῶτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

"Hesych. Ἀγλαοφότες βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφῶτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

"Hesych. Ἀγλαοφότες βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφῶτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

"Hesych. Ἀγλαοφότες βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφῶτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

"Hesych. Ἀγλαοφότες βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφῶτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

"Hesych. Ἀγλαοφότες βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφῶτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

"Hesych. Ἀγλαοφότες βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφῶτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

"Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap.

[* "Ἀγλαόχαρτος, ὁ, ἡ, Jacobs. Anth. 11, (imo A 13,) 736. ("Ἀνθεμα γάρ τὸδε λαρὸν Ἀθηναίῃ πόρε Νηρεὺς Ἀγλαόχαρτος ἔων νειμάμενος κτεάνων,) dubium." Schneider. Lex.]

'Αγλαῶπις, ἰδος, ἡ, Pulcre oculata, Pulcros oculos habens. Empedocles ap. Plut. Νυκτὸς ἐρημαίης, ἀγλαῶπιδος. In VV. LL. habetur Ἀγλάωψ, ὡπος, ὁ, Aspectu splendidus. Sunt ex ἀγλαὸς et ὦψ, ὥπος composita. ["V. 185. attulit Plut. Symp. 8, 3. Σκοτεινὸς γὰρ ὦν ὁ ἀήρ κατ' Ἐμπεδοκλέα, Ν. ἐ. ἀ. Ubi ἐρημαῖος est Solitarius; et ἀγλαῶπις, Pulcros oculos habens, h. e. Stellis distincta. Hoc enim noctis epitheton intelligendum est de nocte serena, qua cælum stellis fulget. Quod prima hujus adjectivi syllaba h. l. corripitur, id neminem offendet, qui didicerit, mutam cum liquida efficere, ut syllaba sit anceps. Xylander tamen legi jussit ἀλαῶπιδος, eique obsecutus est Hutten. ('Αγλαῶπιδος edidit Wytttenb. jure optimo, cum et poetæ, ut patet e v. ἐρημαίης, et Plutarcho, ut e v. σκοτεινὸς constat, in animo esset Nox cæca, non Serena.) Et fateor, mihi quoque hanc lectionem placere. Nam Hesych. habet: Ἀλαῶπιν σκοτεινὴν, οὐ βλέπουσαν. Itaque νύξ ἀλαῶπις recte verti Latine potest Nox cæca." Sturz. ad Empeloclis Carm. p. 594.]

[Ἀγλάωψ. Soph. Œd. T. 199. Τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω, Τᾷσδ' ἐπώνυμον γὰς, Οἰνώπα Βάκχον εὖιον, Μαινάδων ὁμόστολον Πελασθῆναι, φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκη, Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν. Ubi Triclin. Πελασθῆναι καὶ πλησιάζαι φλέγοντα καὶ καίοντα ἐν πεύκη καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυστικῇ.]

[* Φιλάγλαος, ὁ, ἡ, i. q. φιλόκαλος, Pulcritudinis studiosus, Elegantiae studiosus, Honestatis s. Rerum honestarum studiosus. Pind. P. 12, 1. φιλάγλαε Νύμφη, urbs Agrigentum, ubi Schol. ὁ φιλόκαλος καὶ καλλίστη τῶν πόλεων. "Jacobs. Anth. 7, 23." Schæf. Mss.]

ΑΙΔΩΣ, ὅς, et per crasin οὖς, in dativo, αἰδοῖ, in accusativo, αἰδῶ, vel αἰδῶ, ut quidam, Verecundia, Reverentia, Veneratio. Nonnunquam generaliter idem sonat quod Pudor. Xenophon K. Π. (1, 6, 10.) Ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξει, Reverentiam consequeris ab aliis, aut Venerationem, Venerationi eris aliis, Te reverebuntur alii et venerabuntur. Aristid. Panath. Ἄξιον τοίνυν καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἶπεῖν ὅσον παρὰ πάντων ἐστὶ καὶ γέγονε τῇδε τῇ πόλει, Operæ pretium est ergo commemorare etiam quanta reverentia præstetur et præstita fuerit ab omnibus huic civitati. Alii autem vertunt, Quanto in honore sit ac fuerit hæc civitas ap. omnes. Sed ego interpretationem meam veriore esse puto; certum est enim αἰδῶ sonare aliquid amplius quam τιμὴν, Honorem. Unde et Homerus postquam dixit τιμῆς, subjungit αἰδοῦς, tanquam significantius, Od. Θ. (480.) Τιμῆς ἔμμοροι εἰσι καὶ αἰδοῦς. Bud. αἰδῶ Observantiam vult significare in hoc Synesii loco, Καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς, sub. οἱ νεανίσκοι. Hesiod. (Th. 92.) θεὸν ὧς ἱλάσκονται Αἰδοῖ μελιχίῃ, Cum reverentia. Aristid., Οὕτω τιμῶσιν, αἰδοῖ τῶν θεῶν, Ita honore prosequuntur, deorum reverentia, accipiendo passive Reverentiam, pro Reverentia, quæ diis præstatur. Sic ap. Synes. αἰδοῖ Μουσῶν, verterim, Reverentia Musarum, cum dicit, Αἰδοῖ γὰρ Μουσῶν, τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, Nam reverentia Musarum, sacerdotes earum par est tueri. Bud. tamen αἰδοῖ Μουσῶν interpretatur, In honorem Musarum. Sic αἰδῶς τοῦ βασιλέως, Regis reverentia, Plut. Romulo. Denique dico αἰδῶ hac in signif., quæ usitatissima est, esse Observantiam, per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reveremur et colimus. || Item αἰδῶς, Verecundia, quæ censetur virtus a vulgo; at Aristot. virtutem esse uerat, quamvis laudetur qui ab ea dicitur αἰδήμων, Verecundus. Hanc αἰδῶ ita distinguit Damascenus ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, ut αἰδῶς sit Metus ob expectationem vituperii; αἰσχύνη, Metus ob aliquod turpiter commissum. Ejus verba sunt: Αἰδῶς, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγον· αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχυρῶ πεπραγμένῳ. Hanc αἰδῶς sæpe Hom. commendat atque adeo requirit in militibus, ut Il. O.

(561.) Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. Sic Il. N. (122.) ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Interdum cum gen., ut rursus Il. O. (661.) καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἀλλων ἀνθρώπων. Sed Verecundiam aliorum hominum Latine non dixerimus. Quare potius ita redderem, Verecundiam vobis incutiant alii homines, aut, Pudorem incutiant: accipiendo Pudorem in bonam partem. Quo etiam modo ap. Soph. Ajace, αἰδῶ λαβεῖν verti possit, Pudore tangi, non, ut alii vertunt, Pudore affici; nam αἰδῶ λαβεῖν ad verbum sonat Pudorem accipere, a seipso videlicet; at qui pudore afficitur, ab alio intelligitur pudore affici. || Αἰδῶς dicitur etiam generaliter de Quovis pudore, ut ap. Hom., (Od. P. 347.) Αἰδῶς δ' οὐκ ἄγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι, [προϊκτῇ,] Pudorem viro ego non bonum est adesse, et Il. Ω. (44.) οὐδὲ οἱ αἰδῶς Γίγεται, ἥ' ἄνδρας μέγα σίγεται, ἡδ' ὀνίνησι. Apud Eust. nescio quis duplicem faciens αἰδῶ, καλὴν et κακὴν, ait αἰδῶ bonam et laudabilem dici παρὰ τὸ αἰεὶ τὸ δέον ἔχειν, Ex eo, quod semper habeat, quod rectum et honestum factu est; malam autem, παρὰ τὸ αἰεὶ ἐνδελὰς αἰρία εἶναι, Semper causa sit egestatis. Sed quisquis is est, qui hoc dixit, videtur joco, non serio dixisse. Certe constat a non videndo dictam esse αἰδῶ, quasi δυσωπίαν, quod pudor oculos cogat avertere, ex a priv. et v. ἰδεῖν, ita enim malo quam ab εἶδω, cum Etym., ut ex αἰεῖδω fiat αἰδῶς. Hujus autem etymologiæ fidem facere videtur ipsum Proverbium, αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς, Pudor in oculis, quod ap. Erasmus habes expositum, et meam annotationem in illam ejus expositionem, in Chiliad. a patre meo excusis.

Αἰδῶς, Membrum genitale, Inguen, eodem modo quo Latini plurali numero Verenda et Pudenda nominant a Pudore, ab Ovidio dicitur etiam Pars pudibunda. Virilitatem quoque appellavit Martialis. Il. B. (262.) Χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικάλυπτει. Dionys. H. Ἀρχ., Ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δораῖς.

Αἰδῶ, oxytonon, nominativus est singularis, ut "Λητῶ, Σαπφῶ: circumflexum autem αἰδῶ, accusativus est singularis Atticus, contractus e communi "αἰδόα, ut Etym. tradit, afferens ex Hom. posterioris αἰδῶ exemplum hoc, Τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικάλυπτει; priore autem Philetas fuisse usus traditur. Ποτὶ "observa, poetam ibi αἰδοῦς nomine vocasse non "ipsam actionem τοῦ αἰδεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι, sed "τὰ αἰδοῖα s. αἰδοῖα μόρια, Pudenda. Plut. pro Reverentia et Veneratio usus est in Solone: Αἰδῶ μὲν "εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, Reverebantur s. Venerabantur, et honorabant eum omnes."

Αἰδῶ et Αἰδῶς, Eustathio sunt παρὰ τὸ αἰδεῖν, "quod est μὴ βλέπειν, per crasin. Itaque αἰδῶ esset "Intueri non audeo, et αἰδῶς, ipsa actio. Sed raturum hujus verbi usum esse puto, ut pro quo crebrius usurpantur αἰδομαι et αἰδέομαι."

["Αἰδῶς, Musgr. Ion. 337. Wakef. Alc. 612. Lucian. 1, 866. et n. Heyn. Hom. 4, 482. 6, 391. 7, 343. 8, 253. 597. Αἰδῶς, Fortitudo bellica, Coray in Thuc. par Lévesque 1, 332. Lennep. Phalar. 126. Mitsch. Cer. 173. Brunck. Aj. 1079. Brunck. Or. 101. it. Beck. Loca veterum de variis ejus formis, ad Il. Ω. 44. Αἰδοῦς nomin. accus. Heyn. Hom. 8, 597. Αἰδῶς! Heyn. Hom. 5, 147. Αἰδῶς καὶ δέος, Heyn. Hom. 7, 111. Inguen, Heyn. Hom. 4, 245. De accentu accus. ad Dionys. H. 1, 283. Λαβεῖν αἰδῶ, Markl. Suppl. 1050." Schæf. Mss.]

[Αἰδῶς. Vide Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Pausan. 3, 20. Aristoph. N. 995. "Αἰδῶ ἐπιθέουσαν ἐν ἀρεμῇ, καὶ ἀκύνον, καὶ ἀπαθεῖ διαθέσει. Dedi αἰδῶ e libris meis plur. Eadem tamen varietas in Aristot. Rhet. 2, 6. p. 74. Sylb. ubi alii αἰδῶ, et sæpiissime. Vide doctam Schæferi notam ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 43.:—('Αἰδῶ. Edd. Herodoti ὀξύνουσιν, αἰδῶ. Utraque ratio patronos nacta est, sicque sæpiissime in libris scriptis editisque variatur: Wes-sel. ad Diod. S. 1, 379. 380. Fischer. ad Weller. 1, 296. Heyn. ad Apollodor. 134. Ed. pr.; ad Hom. Il. T. 4. p. 244. Porson. ad Eur. Med. 1159. in Adden-

dis, Jacobs. Anth. 3, 1. p. 62. qui vellem Reiskio pepercisset ib. p. 133.)" Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 230. Adde Interpr. ad Gregor. Cor. 427. E. H. Barker. Amœn. Crit. et Philol., in Classical Journal 31, 112. cui unice placet αἰδῶ in nominativo, αἰδῶ vel αἰδοῦν in accus. Vide Etym. M. infra citandum. Glossæ: Αἰδῶ Religio. Αἰδοῦς Religione. Αἰδῶς Pudor, Pudicitia, Verecundia, Observantia. "Etym. Sorbon.: Αἰδῶ ὄνομα θηλυκὸν

τὰ παρὰ τῷ αἰ, sic. Vere me corrigere d. θ. πτώσεως αἰτιατικῆς, nemo non fatebitur, qui sciat, v. πῶσις compendiose scribi literis πτ, quibus impositum est ω." Bast. Comment. Palæogr. 830. Etym. M.: Αἰδῶς τιμὴ, φόβος, αἰσχύνη, ὕνειδος. πόθεν αἰδῶς; παρὰ τὸ αἰδῶ τὸ ἐντρέπομαι ἢ παρὰ τὸ εἶδω τὸ βλέπω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, αἰείδω, τὸ οὐ βλέπω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ συναίρεσει τοῦ α καὶ εἰς τὴν αἰ δίφθογον. ἢ ἐκ τῆς αἰς εὐθείας. ἢ ἐκ τῆς ἄδου γενικῆς κατὰ μεταπλασμόν. Αἰδῶ ἰστέον ὅτι τὸ αἰδῶ, ὅτε μὲν ἐστὶν εὐθεΐα, οὕνεταί, ὡς Λητῶ καὶ Σαπφῶ, ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, περισπᾶται, ὡς τὸ, Τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Οὐ γὰρ πτωτικὸν ἐστὶ τὸ ω, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰδῶα γίνεται αἰδῶ. Etym. G.: Αἰδῶ ὄνομα θηλυκόν, πτώσει αἰτιατικῇ, σημαίνει δὲ τὴν ἐντροπὴν, ὡς τὸ, αἰδεῖται τις τὸν πατέρα, * σεβασμῖος πρὸς αὐτὸν διακείμενος αἰσχύνηται τις, ἐφ' οἷς κατὰ συνῆθειαν ἀμαρτάνει, καὶ αἰσχύνηται τις μεθυσκόμενος. Idem: Αἰδῶς καὶ αἰσχύνῃ διαφέρουσι. Αἰδῶς μὲν (adde ἢ) ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον * σεβασμῖος ἔχειν αἰσχύνηται δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἀμαρτάνων (l. ἀμαρτῶν) αἰσχύνηται, ὡς μηδὲ (l. μὴ δέον) τι πράξας καὶ αἰδεῖται μὲν τις τὸν πατέρα, αἰσχύνηται δὲ τις μεθυσκόμενος. Διαστῆλλον δὲ τοῦτο Ἀριστοτέλεος ὁ μουσικὸς φησὶ γοῦν διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνῃς ὅτι ἡ μὲν αἰδῶς πρὸς ἡλικίαν, (ubi Editor, "ἡλικ. sic, l. ἡλικ. quid si κακίαν?") πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπορίαν, (l. ἐμπειρίαν,) πρὸς εὐδοξίαν ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι πρὸς ἕκαστον (l. ἐκάστην) τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτω διακείμενος οὐ δύναται (l. οὐ διὰ τὸ) ἡμαρτῆναι τις (l. τι) ἀλλὰ (adde διὰ τὸ) σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς προειρημένας ὑπεροχάς. Ἡ δὲ αἰσχύνῃ πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα δὲ (adde ἐπὶ) τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς. Εἰς τὸ Ἀναίδης, καὶ εἰς τὸ Φόβος. Ammon.: Αἰδῶς καὶ αἰσχύνῃ διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδῶς ἐστὶν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβομένους τις ἔχει αἰσχύνῃ δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἀμαρτάνων αἰσχύνηται, ὡς μὴ δέον τι πράξας. Καὶ αἰδεῖται μὲν τις τὸν πατέρα αἰσχύνηται δὲ, ὅς μεθύσκειται διαστῆλλει δὲ Ἀριστοτέλεος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ Παιδευτικῶν. Φησὶ γὰρ διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνῃς, ὅτι ἡ μὲν αἰδῶς πρὸς ἡλικίαν (κακίαν conjecit Sturz. ad Etym. G. sed nihil mutandum,) πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. Ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἕκαστην τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτω διακείμενος οὐ διὰ τὸ ἡμαρτῆναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. Ἡ δ' αἰσχύνῃ πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς. * Σεβομένω. Hæc vett. est Edd. lectio: Steph. et Vulc. ὡς σεβόμενος τ. ε. Nec hanc, neque illam probō: fortassis non male scriberetur ὦν σεβομένως, s. quod malim, ὦν * σεβασμῖος τις ἔχει, e schedis Ptolem. Ascalon. §. 84. (Etym. G. supra, ἢ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον σεβασμῖος ἔχειν, Eran. Philo, ἢ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω * σεβασμῖος ἔχειν. Wakef. ad marg. sui Ammonii penes E. H. Barker. corrigi, ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, οὗς σεβόμενός τις ἔχει.) Τῶν εἰρημένων. Ms. τῶν ὑπεροχῶν τῶν εἰρημένων π. οὕτω δ. Vulgatam, (quam firmat Etym. G.,) potiorē duxi: paulo post in eadem hac nota, τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. In ultima nota probem legi, ἔπειτα δ' ἐπὶ τ." Valck. In Etym. G. est ἔπειτα δὲ τοῖς. Eran. Philo: Αἰδῶς καὶ αἰσχύνῃ διαφέρει. Αἰδῶς μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἀτροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμῖος ἔχειν αἰσχύνῃ δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἀμαρτάνων αἰσχύνηται, ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, αἰσχύνηται δὲ μεθύσκεισθαι. Malimus ἀμαρτῶν ex Ammonio. "Scr. ἢ ἐντροπὴ. Reliqua ad Ammon. poterunt comparari. Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 318. Καὶ ὁ μὲν μουσικὸς Ἀριστοτέλεος

αἰσχύνῃς οἶδε καὶ αἰδοῦς διαφορὰν, αἰσχύνῃ μὲν καλῶν τὴν γενομένην ἀτιμίαν ἐπ' αἰσχροῖς, ὅλον τὸ μετὰ τὴν κλοπὴν ἀλῶναι τινα, καὶ καρῆναι, καὶ δημοσίως τυφθῆναι αἰδῶ δὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ σεμνὴν ὑποστολήν. Supra ad v. 192. ejusdem differentię meminerat ex Aristoxeno, si modo ejus libros versarit: (Αἰδῶς καὶ αἰσχύνῃ, κατὰ Ἀριστοτέλεον τὸν μουσικόν, διαφέρουσι, καὶ ἵνα τὰ πολλὰ τούτου παρεάσω, αἰδῶς μὲν ἡ μικρὰ καὶ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι γενομένη ὑποστολή, εὐλαβεῖ λογισμῷ αἰσχύνῃ δὲ, ἢ ἐν κακοῖς ἀτιμίαι.)" Valck. Moschopul. ad Hesiod. 77. a.: Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει αἰδῶς με ἄγει, καὶ αἰδῶ ἔχω, καὶ αἰδοῦμαι ταῦτόν, ὥστε τὸ, οὐκ ἀγαθὴ αἰδῶς ἄγει τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεῆ, ταῦτόν ἂν εἴη τῷ, οὐκ ἀγαθὴν αἰδῶ ἔχει ὁ ἐνδεὴς ἄνθρωπος, καὶ τοῦτο πάλιν ταῦτόν τῷ, ἐνδεὴς ἄνθρωπος οὐ καλῶς αἰδεῖται. Aristoxeni meminit "Euseb. P. E. 511. 791. Dionys. Hal. 2, 1101. Cic. Tusc. Disp. Themist. 364. Diog. L. 315. A. Gell. 284. Lactant. 1, 554. Clem. Alex. 784." Wakef. ad marg. Ammonii penes E. H. Barker. Philemo: Αἰδῶς ἢ εὐλάβεια, ἐν τῇ ὀνομαστικῇ οὕνεταί, ὡς Σαπφῶ, ἐν τῇ αἰτιατικῇ δὲ περισπᾶται. Οὐ γὰρ πτωτικόν ἐστὶ τὸ ω, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως, ἦτοι ἀπὸ τοῦ αἰδῶα, αἰδῶ. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 329.: Τοῦ φόβου πάλιν εἶδη ἔξ, ὅκνος, αἰδῶς, αἰσχύνῃ, κατάπληξις, ἐκπληξις, ἀγωνία. Καὶ ὅκνος μὲν ἐστὶ φόβος μελλούσης ἐνεργείας αἰδῶς δὲ, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου αἰσχύνῃ δὲ, φόβος ἐπ' αἰσchrῶ πεπραγμένῳ. Cf. Damascen. Orthod. Fid. 2, 15. ap. Nostrum supra. Pseudo-Platon. Definit. 11, 290. Bip.: Αἰδῶς, τολμήσεως ὑποχώρησις ἐκουσία δικαίως, καὶ πρὸς τὸ βέλτιστον φανέν καταλαβὴ ἐκουσίῳ τοῦ βελτίστου εὐλάβεια ὀρθοῦ ψόγου: 299. Αἰσχύνῃ, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀδοξίας. Andronicus Rhodius: Αἰσχύνῃ δὲ, φόβος ἀδοξίας. Εὐλαβείας εἶδη αἰδῶς, ἀγνεία. "Οροι τῶν εἰδῶν αἰδῶς ἐστὶν εὐλάβεια ὀρθοῦ λόγου, ἀγνεία δὲ, εὐλάβεια τῶν περὶ θεὸν ἀμαρτημάτων. Zonar.: Αἰδῶς αἰσχύνῃ, ἢ εὐλάβεια, ἢ φόβος. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσι. Αἰδῶ, (Bekk. Αἰδῶ, l. Αἰδῶς) τὸ αἰδοῖσθαι, καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίους, καὶ ἡ ῥήπι παρὰ Λάκωσι, καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπόλει. "Hesychio non αἰδῶς est Luna, sed αἰδῆς, quod magis placet." Kust. Imo ibi corrigendum et suppl. est αἰδῶς: Αἰδῶς αἰσχύνῃ. (Αἰδῶ) τὴν τοῦ σώματος αἰσchrότητα, τὰ αἰδοῖα, καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίους. Ubi omnino v. ipsum Kust. (a Bretschneidero Lex. in V. T. Spicil. post Biel. p. 23. laudatum,) et ceteros Interpr., interque eos Albert. qui, præter alia, notavit hæc:—"Cyrill. Lex. Ms. Brem. Αἰδῶς ἐπιτεταμένη αἰσχύνῃ. Αἰδῶ τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνῃ. Phot. Μέχρι αἰδοῦς ἀντὶ τοῦ, μέχρι αἰδοῖων, (l. αἰδοῖον.) Sic et Suid. in v. Μέχρι, (imo ibi in Ed. Mediol. legitur, Μέχρι γενικῇ. Μέχρι αἰδοῦς μέχρι αἰδοῖον.) a Kust. ibi mutilatus," sic, Μέχρι γενικῇ. Μέχρι αἰδοῖον. Hesych. Αἰδοῦς βωμὸς Ἀθηνῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. (Ubi Cod. Αἰδῶς βωμὸς.) Αἰδοῦς καὶ Φιλίας εἰσὶ βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῷ. "Vide Max. Tyr. 17. p. 168. ibique Heins. in Notis p. 93. ubi pariter pro Φιλίας leg. Ἀφελείας." Schleusner. Mss. Ἀφελείας legit etiam Stephanianus. "L. Αἰδοῦς καὶ Ἑλέου, Pudoris et Misericordiæ. Has enim virtutes cum Fama et Impetu ab Atheniensibus cultas fuisse, testatur Pausan. Atticis p. 29. lidem etiam aras posuere Contumeliæ et Impudentiæ. "Υβριν καὶ Ἀναίδειαν vocant Græci." Funger. Melius Meurs. Cecrop. 80.:—"Eust. ad Il. 10. Ἀθηνῶν Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας ἦν βωμὸς κ. τ. λ. Nisi aut Φιλίας ibi leg. erit, ut Hesych. habet, aut Ἀφελείας ap. Hesych. reponendum. Mihi magis verosimile videtur, cum Verecundia conjunctam Simplicitatem fuisse, et Hesychium emendandum." Si V. D. paulo accuratius Eustathii locum legisset, certissimum ei visum esset cum Verecundia conjunctam Simplicitatem fuisse, et Hesych. ex Eust. emendandum. Verba enim sunt hæc p. 1279.: Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι Ἑλένη μὲν τὸν ἑκὺρὸν Πρίαμον αἰδοῖον καὶ δεινὸν προσφωνεῖ, τῇ αἰδοῖ τὸ δέος συγκέρασας, ὡς ἐχρῆν. Ἀνδρομάχῃ δὲ οὐχ οὕτω τὴν ἑκὺρὰν Ἑκάβην προσεῖπεν, ἀλλὰ μόνον αἰδοῖν. Καὶ ἐστὶ μὲν ποτε σύγκρατον αἰδοῖ τὸ δέος, ὡς τὰ πολλὰ δὲ, ἀδεῆς ἢ αἰδῶς καὶ ἄκρατος φόβος, ὡς ἢ ἐπὶ διδασκά-

λων τοῖς ἰδὴ τελείοις, καὶ ἡ ἐπὶ γονέων, καὶ φίλων, καὶ εὐεργετῶν, ἥτις ἀπλούστερον ἔχει καὶ ἀφελέστερον. Διὸ κατὰ τοὺς παλαιούς Ἀθήνησιν Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας ἦν βωμός περὶ τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς νεών, καθὰ καὶ Πausanias ἱστορεῖ, ἃς οἱ μὲν παιδαγωγούς, οἱ δὲ τροφούς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν. (Hinc Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Αἰδῶς—καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπόλει.) Ἔστι δὲ αὐτὸ αἰνίγμα τοῦ, χρῆναι διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς φρόνησιν Ἀθηνᾶν, ἢ τὰ πρὸς ἄλλας τέχνας, ὧν Ἀθηνᾶ ἐπιστατεῖ, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ ἀφελῶς αὐτοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. Τὸ γὰρ ἐξω τοῦ δέοντος περιέργων πονηρίαν τε ἔχει ἀπρεπῆ, καὶ τοὺς διδασκάλους λυπεῖ. “Οὔτι δὲ ἀφελείαν οὐ μόνον ἐπὶ ἀπλότητος οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινός καὶ ἐνδοξότητος, ἐν Ῥητορικοῖς δηλοῦται Λεξικοῖς. Ad quemnam autem Pausaniæ locum respexerit Eust., nobis parum constat. Nihil aliud in ejus opere huc referendum reperimus præter hæc, 1, 17. Ἀθηναῖοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ Ἐλέον βωμός, ὃ μάλιστα θεῶν, ἃς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὅτι ὠφέλιμος, μόνον τιμὰς Ἑλλήνων νέμουνσιν Ἀθηναῖοι. Τοῖσι τοῖς δὲ οὐ τὰ ἐς φιλανθρωπίαν μόνον καθέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ἐς θεοὺς εὐσεβεῖν ἄλλων πλέον. Καὶ γὰρ Αἰδοῦς σφίσι βωμός ἐστι, καὶ Φήμης, καὶ Ὀρμῆς. Δηλὰ τε ἐναργῶς ὅσοις πλέον τι ἐτέρων εὐσεβείας μέτεστιν, ἴσόν σφίσι παρὸν τύχης χρηστῆς. An pro καὶ Φήμης leg. καὶ Ἀφελείας ex Eust. ?]

[Αἰδῶς. Suid. Αἰδῶς· ἡ ἐπιτιμία, καὶ παροιμία Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προίκτη. Ἐπὶ τῶν δι' ἐπιείκειαν βλαπτομένων. Ὀμηρος (Od. P. 347.) Καὶ Ἡσιόδος (Ἔργ. 315. ubi v. Interpr. ap. Gaisford.) Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Καὶ ἐτέρα παροιμία, Αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς, παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται, ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἀνθρώποι, ἢ τοὺς ἀπόντας. Ἡ αἰτιατικὴ, τὴν αἰδῶ. “Αἰδῶς· ἡ ἐπιτιμία. Hæc nemo intelligat, quin prius sciat, unde ea Suid. sumserit. Sumsit autem ex Artemid. qui 1, 47(=45.) de pudendis agens, inter alia et hæc scribit: Πρὸς δὲ καὶ ἀξιωμάτων ἐπιτιμίαν (ἢ) αἰδῶς γὰρ καὶ ἐπιτιμία καλεῖται. Huc Suid. respexisse nemini dubium fore puto. E loco autem hoc Artemidori observandum est, Pudendum a Græcis *ἐπιτιμία etiam appellari, quod haud temere alibi legas.” Kust. De h. l. silet Keiff. cujus hæc sunt verba:—“Pro ἐπιτιμίαν correxī ἐπιτιμίᾳ in dativo. Omnes enim hi casus dativi pendent a v. ἔοικε. Cod. B. hæc verba sic dat: Πρὸς δὲ τῇ τοῦ ἀξιωματος ἐπιτιμίᾳ. Ceterum πρὸς δὲ h. l. positum est absolute, ut sæpe, et significat Præterea.” Ἐπιτιμία hic Reiskio longe aliter accipiendum videtur, quam Kustero:—“Ἐπιτιμίαν et ἐπιτίμιον confudisse videtur Cornar. vertendo Auctoramentum, h. e. Mercedem. Atqui primum quidem, ἐπιτίμιον est solummodo Pæna, deinde multum diversa est significatio amborum illorum vocabulorum. Ἐπιτιμία est Conditio honesta, qua vir aliquis bona fama gaudet, jus habet ad honores aspirandi, et omnia munia reip. gerendi, locaque omnia sacra et profana adeundi, quæ adit et gerit, quisquis optimo jure civis honestus est; non ἄτιμος, Capite minutus. Ἐπιτιμία ἀξιωμάτων est igitur Talis honesta conditio cum administratione munerum publicorum conjuncta, Dignitas personæ publicæ, Viri magistratum gerentis auctoritas. Pergit Artemid. Talem honestum statum, præclaramque et spectatam vitæ sortem, etiam αἰδῶ, h. e. Reverentiam, s. Verendam, Sacram et inviolabilem appellari vivendi sortem.”]

[Αἰδῶς. Suid. Αἰδῶς—καὶ ἐτέρα παροιμία, Αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς, παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται, ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἀνθρώποι, ἢ τοὺς ἀπόντας. “Huc facit Aristot. Rhet. 2, 6(=8. p. 109.) Καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ τὰ ἐν φανερῷ ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, Τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. Διὰ τοῦτο τοὺς αἰεὶ παρεσσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφοτέρω.” Kust. Eust. II. N. p. 923. Αἰδοῦς δὲ καὶ νεμέσεως, ἢ μὲν αἰδῶς ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, ἢ δὲ νέμεσις, ἐξ ἄλλων, πρὸς οὓς τὴν αἰδῶ (l. αἰδῶ) ἔχομεν, ἐν ὀφθαλμοῖς οὖσαν, κατὰ τὸ, Αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς. “Ὅπερ ση-

μείωσαι διὰ τὴν ἐπιχωριαζούσαν τοῖς ἄρτι παράχρησιν. Ἀριστοτέλους γὰρ φιλοσοφώτατα παραδομένον οἰκητήριον αἰδοῦς εἶναι τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ μετ' αὐτὸν παρήγαγον τὸ νῆμα εἰς παροιμίαν ἀστείαν τὴν, Αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς, ἥγουν αἰδούμεθα οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ αἰεὶ, ἀλλ' ἔως ἂν τινὰ βλέπωμεν. Εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν. Aristot. ipse Proverbii hujus meminit in loco, ad quem respiciebat Eust. qui et ad Od. E. (145. Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ζεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι,) p. 1754.: Τὸ δὲ, καὶ οὐ παρεόντα, παιδευτικόν ἐστι τοῦ μὴ χρῆναι ἀπόντας τοὺς φίλους περιφρονεῖν καὶ ἐξω τιμῆς βάλλειν, μή καὶ τις τῷ τοιούτῳ προσονειδίσῃ τὸ, Αἰδοῦς ἐν ὀφθαλμοῖς· ὁ παροιμία μὲν ἐστὶ χρηστὴ τοῖς μεμφομένοις τὸ αἰλοπρόσαλλον, καὶ ἀχάριστον, καὶ κολακικόν. Εἴληπται δὲ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρήθη, ἐξ Ἀριστοτέλους, φάμενον τὴν αἰδῶ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι οὐ γνωμικῶς, ὡς ἡ παροιμία βούλεται, ἀλλὰ φυσικῶς ἄλλως καὶ ἀστείως, (in priore loco dixerat, οἱ μετ' αὐτὸν, sc. Aristot., παρήγαγον τὸ νόημα εἰς παροιμίαν ἀστείαν,) οἷα τῶν αἰδουμένων, καὶ ἐξ αὐτῆς ὕψους χαρακτηρισμοῦ, οἱ ἐφ' οἷς αἰδεῖσθαι χρὴ, χαλῶσι τὰ βλέφαρα, καὶ βλέπειν ἀνενεὶς ὀκνοῦσιν οὐ μὴν κατὰ τοὺς θρασυτέρους ἀσκαρδαμύκτως βλέπονσιν, ὡς ὁ Κωμικὸς γράφει, (respicitur Aristoph. Eq. 292. Βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδαμύκτος. Eust. legisse videtur in suo Codice ἀσκαρδαμύκτως pro —os.) Διὸ καὶ προσφυῶς ἐτυμολογοῦσι τὴν αἰδῶ, οἱ φάμενοι γενέσθαι αὐτὴν παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον καὶ τὸ ἰδεῖν, ἵνα ἡ οὕτω, δυσωπία τις καὶ ἡ αἰδῶς. Καλῶς ἄρα ἡ αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι λέγεται, ὡς οἷα τινι τύπῳ καὶ δόμῳ αἰσθητῷ, οὕσα μὲν ἐν ψυχῇ, ἀναλάμπουσα δὲ δι' ὕψους, ἥς ὅσα καὶ κορίσκη εὐγενῆς *διεκκύπτουσα φαίνεται· ἐντροπὴ φασιν οὕσα καθ' ἑκάστον ὧν τις ἔχει σεβασμίων. (Ad Aristoxenum respiciebat. Cf. Ammon. Αἰδῶς καὶ αἰσχύνῃ διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδῶς ἐστὶν ἐντροπὴ πρὸς ἑκάστον, ὡς *σεβομένης τις ἔχει, ubi l. e Ptol. Ascal. s. 84. ὧν *σεβασμῖος τις ἔχει: Etym. G. Αἰδῶς μὲν ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἑκάστον *σεβασμῖος ἔχειν, ubi leg. et suppl. ἔ. ὧν σεβασμῖος τις ἔχει: et Eran. Philon. Αἰδῶς μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἑκάστον οὕτω *σεβασμῖος ἔχειν, l. ὧν τις σεβασμῖος ἔχει.) Σεβόμεθα γὰρ αἰδοῦς λόγῳ, τοὺς προέχοντας ἐν τινι ἀγαθῷ, ὅσον ἀρετῇ, ἐμπειρίᾳ, εὐδοξίᾳ, καὶ τοῖς ὁμοίοις οὕτω δὲ καὶ ἀρετῆς ἔκπεσιν αἰδοῦμεθα, ἐκπεσόντες δὲ, εἴτα ἐντραπέντες, τότε δὲ αἰσχύνῃν παθεῖν λεγόμεθα ἐφ' οἷς ἡμάρτομεν· καὶ οὐκέτι μόνους τοὺς εἰρημένους ἀγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ πάντα ἀνθρώπων, διὰ τὸ δοκεῖν ἅσιν αἰσχρὰ νενομίσθαι τὰ πεπραγμένα.]

[Αἰδῶς. Suid. Αἰδοῖ εἰκὼν αἰδούμενος. Καὶ χρυσῶν στέφανον ἐπέβαλεν, αἰδοῖ τοῦτο δρῶν τῆς περὶ τὸν Μάρκελλον ἀρετῆς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Αἰδοῖ εἰκὼν αἰδούμενος. Hesych. Αἰδοῖν νικώμενος τῇ αἰσχύνῃ. Αἰδοῖ εἰκὼν νικώμενος τῇ αἰδοῖ, τουτέστιν αἰδούμενος. “F. l. Αἰδοῖ τῇ αἰσχύνῃ, ejecta voce νικώμενος, quæ e seqq. irrepserit. Vel ita, ut e binis glossis unam retineamus: Αἰδοῖ εἰκὼν νικώμενος τῇ αἰδοῖ, ἢ τῇ αἰσχύνῃ, τουτέστιν αἰδούμενος. (Wakef. ad marg.: Αἰδοῖ νικώμενος τῇ αἰσχύνῃ. Αἰδοῖ εἰκὼν νικώμενος τῇ αἰδοῖ, τουτέστιν αἰδούμενος. Pseudo-Did. Od. Θ. 324.: Αἰδοῖ αἰσχύνῃ.) Ex Il. K. 238. (Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρεῖω Καλλεῖπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσεαι, αἰδοῖ εἰκὼν.) Ubi Schol. Νικώμενος ὑπὸ τῆς αἰδοῦς, (at in Ed. Oxon. 1802. qua utimur, nullum Scholium ibi reperitur.) Pro αἰδούμενος Bruno αἰδόμενος, sed utraque lectio quadrat, inquit in Advers. Mss. Sed ad marg. Hesych. sui conjecerat etiam αἰδόμενος.” Albert. Imo utraque lectio non quadrat; nam Hesychio, ut qui prosa oratione utatur, non licet vocabulo poetico αἰδόμενος uti. Istud αἰδόμενος ex Hom. loco sumsit Bruno.]

“Αἰδεῖς, Hesych. affert pro ἄγριοι αἰσχύνῃ γεγονότες, sed id suspectum est, præsertim cum non “sit suo loco positum, sed post Ἀιδῶνι.” [Wakef. ad marg.: “F. Ἀἰδῶνι ἄγριοι, αἰσχύνῃ ἀπογεγονότες. 1 Petr. 2, 24. (de q. l. vide Schleusner. Lex. v. Ἀπογίνομαι.) Philo J. 708.” Vide Kust. ap. Albert.]

[Αἰδῶς. Eust. 9. Καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἀχρήστου αἰδεῖν, ἥγουν μὴ βλέπειν, ἐτεροῖα ἢ κράσις ὡς ἐκφρανοῦσα τὸ ἐν τῷ αἰδῶ καὶ αἰδῶς ὁμοίως τὸ ἀεὶκίζω αἰκίζω, αἰεῖρω αἰρω, φαεῖνω φαίνω: 215. Αἰδῶ δὲ ὄνο-

μάζει ὡς πού καί ἐπὶ Πριάμον, τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον αἰδοῖα. Καί ὅρα ὅτι ὁμώνυμος λέξις καὶ ἡ αἰδώς· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἐπαινετὸν πάθος τῆς ψυχῆς, ὃ καὶ αἰσχύνῃ λέγεται κοινότερον κατὰ τὸ, Αἰσχύνομαι σε προσβλέπειν ἐναντίον, ἤγουν αἰδοῦμαι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ σώματος μύριον: 1434. "Ὅτι νέμεσις κυρίως, ἢ ἐξ ἐτέρων μέμψις πρὸς τὸν κακὸν τι πράσσοντα, εἴτε διορθοῖτο ἐκεῖνος, εἴτε καὶ μή· αἰδώς δέ, ἢ διὰ νέμεσιν γενομένην πρὸς τινων, εἴτε καὶ ἐλπιζομένην, ἐπιστροφὴ καὶ διόρθωσις τοῦ κακοῦ. Καὶ εἴ τις δὲ ἐαντῶ νεμεσῶν διορθοῖτο, καὶ ἡ τοιαύτη νέμεσις, τῆς ἐλπιζομένης ἐξ ἐτέρων νεμέσεως ἥρτηται, καὶ εἰς αἰδῶ ἀποτελευνᾷ. Καὶ ταῦτα δηλοῖ "Ὅμηρος εἰπὼν· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί, "Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους. Εἴτα ἐρμηνεύων τίνες οἱ περικτίονες, ἐπάγει, οἱ περιναιετάουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ "Ἡσίοδος ἄμφω ταῦτα, αἰδῶ καὶ νέμεσιν, τὸν ἀνθρώπινον βίον οἶδε συνιστᾶν, ὧν οἰχομένων, λείψεται φησι κατὰ βίον ἄλγεα λυγρὰ, ("Ἐργ. 195. Καὶ τότε δὴ πρὸς "Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χρῶα καλὸν, Ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ Ὀνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοὺ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. Ubi Eust. locum non adduxit Gaisf.) Καὶ ὅτι ἐν συνοικίᾳ μὲν, γείτονας * αἰδεστέον, ὡς καὶ "Ἡσίοδος βούλεται· νῆσος δὲ καὶ πόλις τοὺς ἀνάλογον γείτονας αἰδέσονται, οἵπερ εἰσιν, οἱ περίοικοι: 1606. Τὴν δὲ αἰδῶ εὐφῶς τις ἐτυμολόγησας ἔφη, ὅτι αἰδῶς ἢ μὲν καλὴ, παρὰ τὸ αἰεὶ τὸ δέον ἔχειν· ἢ δὲ κακὴ, παρὰ τὸ αἰεὶ ἐνδείας αἰτία εἶναι· καθ' ὃ καὶ εἴρηται τὸ, Αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, ("Hesiod. "Ἐργ. 317. Gaisf. Αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολβίῃν, θάρσος δὲ πρὸς ὀλβον.) Ὁ δὲ τοῦτο καίντερον γράφας, ἐπέβαλεν ὁμοίως καὶ τῇ τοῦ πατρὸς ἐτυμολογίᾳ, οὕτω· Πατὴρ θεὸς μὲν, ὡς τὸ πᾶν τηρῶν, ἄνθρωπος δέ, ὡς τοὺς παῖδας τηρῶν. Ad postremum hunc Eust. locum respexit Noster supra.]

[Αἰδῶς. J. Poll. 2, 87. Καὶ ἀνθοῦσαι παρειαί, καὶ εὐανθεῖς, καὶ ἐρυθρινόμεναι, λάμπουσαι, στίλβουσαι, ἐρυθριῶσαι, ὑποφαινοῦσαι τὴν τῆς αἰδοῦς χρῶαν, ὡς ὑπολάμπειν αὐταῖς τὸ ἥθος, ὡς ἐμφαίνεσθαι τὴν αἰδῶ.]

[Αἰδοῦς ἄξιος κρεῖττον, ἢ σεβάσμιος, Thom. M. "Malit Thomas αἰδοῦς ἄξιος, nempe cum vel de Deo, vel de homine aliquo, quem ob egregias dotes revereri debemus: ne tamen ipsi assentiamur, facit Orphei, vel potius Atheniensis Onomacriti auctoritas, in cuius Hymno ad Them. 7. illud adjectivum reperitur, Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, * νυκτιπόλευτε: (adde Hymn. 17, 18. 27, 10.) Eodem sensu Heliodor. 515. Καὶ τοῖς γόνασι τοῦ Χαρικλέους προσπεσούσα, ὦ πάτερ, ἔλεγεν, ὃ τῶν φύντων οὐδὲν ἔλαττον ἐμοὶ σεβάσμιε." Sallier.]

[Αἰδῶς, Augusta species, Matthiæ. Anim. ad Hom. Hymn. 386.]

[Αἰδῶς. Hermannii Regulæ de Prosodia 453.: Αἰ συναρροῦμεναι αἰτιατικαὶ ἐξ ἀνάγκης περισπῶνται, καὶ αἰ εὐθεῖαι ὀξύνονται, ὃ ἀληθὴς, τὸν ἀληθῆα, καὶ ἀληθῆ· ὃ ψευδὴς, τὸν ψευδέα, καὶ ψευδῆ. Ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν καὶ αἰ εὐθεῖαι καὶ αἰ αἰτιατικαὶ περισπῶνται, οἱ ἀληθεῖς, τοὺς ἀληθεῖς, τὰ ἀληθῆ. Αἰ εἰς ὡ ἀρσενικαὶ αἰτιατικαὶ ἐξ ἀποκοπῆς γίνονται καὶ περισπῶνται. Τὸν ἰδρῶ γὰρ ἐκ τοῦ ἰδρῶτα λεγόμενον, τὸν Ποσειδῶ, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνα, καὶ οὐδέτερον τὸ δῶ ἐκ τοῦ δῶμα. Περισπῶμεν καὶ τὰς τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων αἰτιατικὰς, τὴν ἡῶα, τὴν ἡῶ, τὴν αἰδῶα, τὴν αἰδῶ. Ἡὼς γὰρ καὶ αἰδῶς εἰσιν αἰ εὐθεῖαι. Τὴν μέντοι Σαπφῶ, καὶ τὴν Λητῶ, καὶ τὴν Ἐρατῶ, καὶ τὰ ὅμοια, κἂν συνηρημένα ὦσιν, ὀξύνονται, διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα πτώσις ὁμοφώνησασα τῇ ἐτέρᾳ πτώσει καὶ τὸν τόνον αὐτῆς ἔχει ὁμοίως καὶ τὸν χρόνον. Σαπφῶ γὰρ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὡς ἡ εὐθεῖα, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως. Τὸν εὐκλεᾶ, τὸν εὐφυᾶ, τὸν ἐνδεᾶ, Ἀττικὰ εἰσι καὶ περισπῶνται, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ἡ γινόμενα. Πᾶσα κλητικὴ ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ * ὁμοτονεῖ, ὃ σοφός, ὃ σοφῆ, ὃ Ξενοφῶν, ὃ Ξενοφῶν, ὃ Βορρᾶς, ὃ Βορρᾶ. Παρὰ τὸν κανόνα τούτων περισπῶνται τὸ αἰδοῖ, ὃ Λητοῖ, καὶ τὰ ὅμοια.]

Αἶδος, eos, τὸ, i. q. αἰδῶς, et ab hoc αἶδος videtur fieri αἰδόφρων, Verecundus, quasi Verecundiam sapiens, ut dicitur ἀγανόφρων, et alia. Posset tamen et ab αἰδῶς derivari.

Κίναϊδος, [ὃ, et forte ἡ,] Cinædus, Pathicus, ἀσελγής, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, i. e. τὸ αἰδέσθαι. Potius quam secundum alteram etymologiam

quasi κενὸς αἰδοῦς. Dicitur κίναϊδος, et πόρνος, et καταπύγων, et θηλυδρίας, et αἰσχουργός, aliisque nominibus, quæ vide ap. J. Poll. Plutarchus in Pol. Præc. Μηδὲν διαφέρειν ὅπισθ' ἑν τινι ἢ ἔμπροσθεν εἶναι κίναϊδον. [Locus est in libro de Sanitate tuenda 6, 479. Εἰ τοίνυν καὶ πικρότερον φανεῖται τὸ τοῦ Ἀρκεσίλαου πρὸς τοὺς μοιχικοὺς καὶ ἀκολάστους εἰρημένον, μηδὲν διαφέρειν, ὅπισθ' ἑν τινι, ἢ ἔμπροσθεν, εἶναι κίναϊδον, οὐκ ἀνάρμοστόν ἐστι τοῖς ὑποκειμένοις.]

Κίναϊδος in VV. LL. Gemma, quæ et ἐρυθραῖος λίθος, et λίθος Ἰνδικός, et μαργαρίτης, Gallice Perle, Margarita, Unio, Bacca conchea, Virgilio in Culice, Granum Rubri Maris, Hieronymo. Erythræus etiam Lappillus appellatur. Arrian. (Ind. 8, 8.) Ἑρακλέα λέγουσι κίναϊδον ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσῃ κόσμον γυναικῆιον, ὄντινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἶτε ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι,—τὸν μαργαρίτην—τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον.

[Κίναϊδος. Glossæ: Κίναϊδος· Eviratus. "Toup. in Schol. Theocr. 211. a. (Emendd. 3, 320.) Toup. Opusc. 1, 227. Muncker. ad Anton. Lib. 63. Thom. M. 534. (vide Κίναδος.) Jacobs. Anth. 7, 45." Schæf. Mss. Hesych. Κίναϊδος· ἀσελγής, πόρνος. Melius Schol. Lucian. 2, 42(=3, 189.) Κίναϊδος δὲ ὃ τε ποιῶν, ὃ τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν." Toup. Emendd. 3, 374. Hesych. post Κίνημα: Κίναϊδος· ἀσελγής. "Jam supra positum. H. I. leg. (ex ordine verborum) aut * κίνθιος, i. q. * κίνδιος, aut * κινήτιος, ut inf. Κινυτίας, (ubi editum est * Κινύτιδος· κινήτικος, χαράδριος.) L. * κινυτικός, vel potius κινυτίας." Is. Voss. In Cod. est κιν.δος littera et accentu deletis, sed teste Schowio, "scriptum videtur κινῆδος." De cinædi nominibus egit J. Poll. 6, 126—7. Schol. Plat. 121.: Κίναϊδων· ἀσελγῶν, μαλακῶν, καὶ κίναϊδα, ἢ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὄρνυος, τῆς ἔγγυος, ὃ καὶ κιναιδίον καλεῖται. Cf.] "Κίναδα, Hesychio· πόρνη, "ἀσχημοσύνη, Meretrix, Turpitude," [ubi Perg. corrigit, κίνδης ἀσχημοσύνη: melius Schleusner. Mss., πορνικὴ ἀσχ. Schæf. Mss.: "Toup. in Schol. Theocr. 214. b. Opusc. 1, 353." Albert. consuli jubet vocem Κίανθεις, et not. ad v. Κίδαφῶειν. Suid.: Κίναϊδα καὶ κιναιδία· ἡ ἀναισχυντία, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Ὁ τῆς Κλεοπάτρας κίναϊδος Χελιδὼν ἑκατέτα. Κίναϊδος· ἀσελγής, μαλακός. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι, Ὡς μεγάλου κιναιδίου. "Equidem, scribit Oudend. ad Thom. M. 535., nullus dubito, quin hæc sint corrupta verba Epigrammatis Asclepiadæ, cuius partem citavit quoque Suid. in Τροχᾷον, nuper editi in Misc. Nov. Lips. 9, 318. et pentametri sit finis, ὃ μεγάλου κινάδους, O perquam impudentem." Schleusner. Mss. Hinc sua sumit Toup. Emend. 1, 343.:—"Scr. ὃ μεγάλου κινάδους, quomodo quidem legitur in Misc. Lips. 9, 317.—Ad h. l. respexit Suid. Ceterum hoc exemplum referri debet ad v. Κίναδος, de quo Suid. Etym. M. Schol. Theocr. 5, 25. Elegantissime Arrian. Ind. 524(=565.) Καὶ τὰδε μετεξέτερον Ἰνδῶν περὶ Ἑρακλέους λέγουσιν· ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθάραντα ὅ,τι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσῃ κόσμον γυναικῆιον." Phot.: Κίναϊδος· ἀσελγής, μαλακός. Zonar.: Κίναϊδος· ὁ πόρνος, ὁ ἀσελγής, ὁ κενὸς αἰδοῦς. Οὕτω Διονύσιος. Ἡ παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Οὕτως Ὁ Μιλήσιος. Etym. M.: Κίναϊδος· ὁ κενὸς αἰδοῦς, ὡς Διόνυσος (l. Διονύσιος, et sic Sylb.) ἢ ἀσελγής, παρὰ τὸ κινεῖν: G. Κίναϊδος· ὁ κενὸς αἰδοῦς, ὡς Διόνυσος (l. Διονύσιος, i. e. Dionysius ὁ Alexandr. Thrax, de quo Suid.: cf. Phot. et Suid. v. Πέλανοι, et Zonar. v. Ἀρτίστομος.) Ὁ ἄσσελγής. (Corrige et suppl. e Zonara.) Κίναϊδος· ὁ ἀσελγής, ὁ κινῶν τὴν ἡδονήν, ὁ πόρνος· τὸ ναι δίφθογγος· ὁ κινῶν ἐαντῶ αἰδῶ καὶ αἰσχύνῃ· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι τὴν αἰδῶ ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Glossæ: Θεὰ κιναιδῶν· Cicinnia.] "Κιάντωρ, Hesychio est κίναϊδος, Cinædus: ap. quem et Κίανθις, ἐταῖρα, Meretrix," [ubi v. Albert., de Nostri tamen conjectura nihil notantem.] "Μαρκῆν, Idem esse dicit Cinædum, a puero quodam Barbarico," [ubi v. Albert. Κίναϊδος, Suidæ Carminum genus, i. q. κιναιδολόγος.]

[* "Κιναιδογράφος, (ὃ, ἡ, Scriptor cinædicorum carminum.) Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 429. (Ἀπόκινος· γένος ὀρχήσεως φορτικῆς, οἱ δὲ μέλος, ἢ ὁ τῶν

κιναιδογράφων ἱαμβος.)" Boissonad. Mss. Respicitur Aristoph. Eq. 20.]

Κιναιδολόγος, (ὁ, ἡ,) Turpiloquus, quasi dicas, Cinædiloquus, Cinædica impudentia in loquendo utens. Eust. 746. "Ὅτι δὲ τὸν κύσθον, καὶ κύσον ἔλεγον ἑλλείπει τοῦ θ, δηλοῖ καὶ ὁ κυσολέσχης, ὃν ἂν τις διασαφῶν, κιναιδολόγον ἐρεῖ, κοινότερον δὲ ἄλλως, αἰσχρορρήμονα: [1784. Καὶ οὕτω γελοιασμούς ὑποκινεῖ φίλους κιναιδολόγῳ, οὗ χρῆσις, ὅπου κεῖται καὶ ἡ κιναιδία, καὶ τὸ κιναιδίσμα· ὅτι δὲ ταῦτα οὐκ ἐκ τῆς ἐναρέτου αἰδοῦς παρήκται, ἥς παρώνυμος ὁ αἰδοῖος ἰκέτης, ἀλλ' ἐκ τῆς κατὰ σῶμα, ἥς ἐν Ἰλιάδι χρῆσις τὸ, Τά γ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, δηλόν ἐστιν.] Athen. 14. τὸν Ἰωνικὸν λόγον vocari etiam κιναιδολόγον tradit: 620. Ὁ δὲ Ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου Ἰωνικὰ καλούμενα ποιήματα, Ἀλεξάνδρου τε τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ Πύρρητος τοῦ Μιλησίου, καὶ Ἀλέξου, καὶ ἄλλων τοιοῦτων ποιητῶν προφέρεται. Καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος. "Videntur hæc continuata esse ejusdem Aristoxeni verba, cujus sunt proxime præcedentia. Eademque Suid. ex alio Scriptore, qui ex eodem Aristoxeno hauserat, paulo etiam uberiora, quam ab Athen. exhibentur, ob oculos habuisse videtur, cum illa scriberet, quæ ap. eum sub v. Σωτάδης leguntur: cum quibus cf. quæ habet Strabo 648. —Quod adjicitur, καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος, id ad Alexam s. Alexum, qui postremo loco nominabatur, retulit Dalecamp. et cum eo Gallicus interpres. Videndum vero, ne non ad hominem, (ut Eust.) sed, (ut et Noster putabat, et ut suadet v. κιναιδολογεῖν de hoc ipso Sotade a Strabone usurpata,) ad ipsum hoc carminum genus, de quo agitur, pertineat illud nomen. Κίναδος hoc genus ap. Suid. vocatur l. c.: Σωτάδης—ἐγράφε φλύακας, ἥτοι κιναιδους, διαλέκτῳ Ἰωνικῇ· καὶ γὰρ Ἰωνικοὶ λόγοι ἐκάλουντο οὗτοι. Ac fortasse κίναδος scripserat Athen. aut certe v. κιναιδολόγος eandem in partem accipiendum. Sic quidem Epitoma auctor acceperat, qui Athenæi verba sic in compendium redegit: Ἐν δὲ τῷ Ἰωνικῷ λόγῳ, τῷ καὶ κιναιδολόγῳ καλούμένῳ, ἤκμασε Σωτάδης ὁ Μαρωνεΐτης." Schweigh. Auctor incertus ap. Suid. v. Ἐπεκάλει de homine usurpavit: Ἐπεκάλουν αὐτὸν, φθορεὰ τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες. "Diog. L. 251. ("Ὅθεν οἱ περὶ Ἀρίστωνα τὸν Χίον Στωϊκοὶ ἐπεκάλουν αὐτὸν, φθορεὰ τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον καὶ θρασὺν ἀποκαλοῦντες.") Wakef. Mss. Quo respexit Suid. "Ms. Regius, ἐπεκάλουν αὐτῷ: recte. Ἐπεκάλουν, i. e. ἐνεκάλουν, Ipsum accusabant, Criminabantur. Laërtius infra: Ἀπετείνετο δὲ πρὸς Ἀρκεσίλαον." Menag. Vulgatum αὐτὸν tuetur Suidas. Vide seq. voc.]

[* Κιναιδολογέω, Obscæne loquor, Libidinosa et mollia canto carmina. Strabo 959=928=648. Καὶ Κλεομάχος (sic et Falc.: l. Κλειτόμαχος, v. Suid. in voce) ὁ πύκτης, ὃς εἰς ἔρωτα ἐμπσῶν κιναιδὸν τινὸς, καὶ παιδίσκης ὑπὸ κιναιδῷ τρεφομένης, ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν περὶ (l. παρὰ) τοῖς κιναιδοῖς διαλέκτων, καὶ τῆς ἡθοποιίας· ἤρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν, ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός· ἀλλ' οὗτοι μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ· μετὰ μέλους δὲ Λύσις, καὶ ἔτι πρότερος τούτου, (al. τούτων) ὁ Σίμος. Hinc patet, nisi τὴν Athenæi κιναιδολόγος pro Hominis cognomine intelligendum sit, id de Soluta oratione cinædica, non de Carmine, ut existimabat Schweigh., intelligi debere. Omnino vide Jacobs. Anth. 8, 313. a Schæf. Mss. indicatum.]

[* Κιναιδεία, ἡ, et] κιναιδία, Cinædica obscœnitas, s. Impuritas, aut Impudicitia. Æsch. (273.) Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὦν, ἐκλήθη δι' αἰσχροουργίαν τινὰ ἡ κιναιδιαν Βάταλος: [at 142. Ἐπεὶ καὶ περὶ τῆς Δημοσθένους ἐπωνυμίας, οὐ κακῶς ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τίτθης, Βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ ἀνανδρίας τινὸς καὶ κιναιδείας ἐνεγκάμενος τοῦνομα. Cass. Dio 437. Eust. 1784, 54. in Κιναιδολόγος citatus. Schol. Aristoph. Ach. 843. Suid.: Κιναιδία· ἡ ἀναιχυντία. Demetr. Phal. 97. p. 60.: Ποιητὸν μέντοι ἦτοι τὰ μὴ ὀνομασμένα, οἷον ὁ τὰ τύπανα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα, κιναιδείας εἰπὼν, καὶ Ἀριστοτέλης ἐλεφαντιστὴν. "Cum ei pro ι, Phal. 76. Ed. Morel." Routh. Mss. "Schneider. ad Demetr. (l. c.) p. 143,

Athen. 1. p. 252. Lips. Toup. Opusc. 1, 229. Kuster. Aristoph. 190. a. Brunck. 3, 95." Schæf. Mss. "Clem. Alex." Wakef. Mss. Vetus, vera, et Attica forma est κιναιδία a κίναδος. Κιναιδεία deducendum esset a κιναιδῆς, κιναιδέω, vel κιναιδεύω, quæ sunt voces nihili.]

[* "Κιναιδιαῖος, (αἶα, αῖον.) Artemid. 98. (2, 12. de Iæna, Ἐτήρησα δὲ πολλάκις καὶ ἄνδρας πλουσίους σημαίνουσιν διαβεβλημένους· ἐπεὶ κιναιδιαία ἐστί.)" Wakef. Mss. Schneidero judice vox est dubia.]

"Κιναιδίων, (τὸ,) Avicula, quæ et ἴνγξ, teste Hes. "videlicet παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde et σεισο- "πυγίς dicitur, Lat. Motacilla." [Vulgo legitur κιναιδοῖον, at Ed. Hag. κιναιδίων. Schr. ap. Albert.:—"Aliæ Edd. κινάδιον. Vide Harpocr. v. Κίναδος." At in Schr. Ed. qua utimur, est: "Aliæ Edd. κιναιδίων." Harpocr. locus alio spectat, ut iu Κίναδος patebit. Κιναιδίων Hesychio restituit et Toup. Emend. 3, 320. et tacite Muncker. ad Anton. Lib. 63. Hesych.: Ἰνγξ· φίλτρον, ἀπὸ ἴνγγος, τοῦ ὀρνέου, τὸ γὰρ ὀρνέον τοῦτό φασιν εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὰς μαγικανείας, καλεῖται δὲ καὶ κιναιδίων, (olim legebatur κυναῖδιον.) Φασὶ δὲ καὶ Ἀφροδίτην αὐτῷ χρῆσθαι. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὀρνέου καὶ τὰ κατασκευαζόμενα εἰς ἔρωτας, ἴνγγας καλοῦσιν. Ubi v. nott. Suid. et Phot.: Ἰνγξ—καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων κιναιδίων. Schol. Theocr. 2, 17.: Ἰνγξ—ἡ κίναδος (l. κιναιδίων,) ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγίς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα, ἢ τὴν πυγὴν. Pro ἡ κίναδος, vel, ut legerat, ἡ κίναδος, Muncker. perperam corrigit ἡ κιναιδίων, tanquam si ea verba ab superiora pertineant. Schol. Plat. 121.: Κιναιδίων· ἄσελγών, μαλακῶν, καὶ κίναδα, ἡ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, τῆς ἴνγγος, ὁ καὶ κιναιδίων καλεῖται. "Toup. Opusc. 1, 227." Schæf. Mss.]

[* "Κιναιδικὸς, (ἡ, ὃν, Cinædicus, Ad cinædos pertinens.) Toup. Opusc. 1, 229." Schæf. Mss.]

[* Κιναιδώδης, ὁ, ἡ, i. q. κιναιδικός. Schol. Aristoph. Ach. 849. unde sua sumit Suid. v. Μοιχός. "Brunck. Aristoph. 3, 95." Schæf. Mss. Phot.: Σφίγκτας· Κρατῖνος τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς.]

[* "Mœchocinædus, dictio composita, contumelioso et infando nomine eos significans, qui et adulteri sunt, et iidem molles. Lucil.: Imberbi, androgyni, barbati, mœchocinædi." Gesner. Thes. L. L. At aliter Forcellinus v. Androgynus: "Lucil. ap. Non. c. 8. n. 84. Imberbi androgyni, barbato mœchocinædo." Sed vide Scal. ap. Dionys. Gothofred. ad Non. 1896.]

"Ἀκίναδος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ "σώφρων, Qui cinædus non est, sed castus et pudicus," [additur, καὶ ἀκίναδα, sed sine interpretatione. In Schneideri Lex. etiam tert. Ed. non legitur.]

[* "Παρακίναδος, (ὁ, ἡ, Impudicus, Impurus.) Diog. L. 152(=248.) Ἐπεὶ δὲ καὶ παρακίναδος ὦν, ὡς εἰς βαρὺν τὸν Ἀρκεσίλαον ἔφη." Seager. Mss.]

Κιναιδιζομαι, Cinædice me gero, Impuritate et obscœuitate cinædos imitor.

Κιναιδίσμα, Obscœnitas cinædica ap. Eust. [in Κιναιδολόγος citatum.]

[* Ἐκκιναιδίζω, Cinædica lascivia corrumpo. Cass. Dio 623. Ἐπειδὴ δὲ σπλῶν καὶ μάχης δεῖ, τί τις ἂν αὐτοῦ φοβηθεῖ; τὴν ἀκμὴν τοῦ σώματος; ἀλλὰ παρήβηκε καὶ ἐκτεθήλυται. Τὴν ῥώμην τῆς γνώμης; ἀλλὰ γυναικίζει καὶ ἐκκεκιναιδίσται.]

[* Ἐπικιναιδίζω, UNDE *Ἐπικιναιδίσμα, τὸ, Cinædicum factum, dictum, gestusve. Clem. Alex. 270. Καὶ τὸ πορνικὸν ἀναιδὴν εἰς ἀσελγείαν διὰ μιν ὦν *ἐπιφοβοῦντες ἐπικιναιδίσμα.]

"Κίναδος, sunt qui esse velint ζῶν μικρὸν τὸ "αἰδοῖον εἰσωθοῦν καὶ ἐξωθοῦν, παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον: alii ita vocari censent πᾶν θηρίον, peculiari- "ter autem τὴν ἀλώπεκα, Vulpem, quæ cum sit animal astutissimum, ideo κίναδος de Homine vafro et "versuto dici, h. e. de Homine vulpis in modum "vafro, Vulpina vafritie prædito. Aristoph. Nub. (448.) κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Demosth. pro "Cor. (307.) Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τὰνθρώπιόν "ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et rursum " (281.) Οὗς σὺ ζῶντας μὲν, ὧ κίναδος, κολακεύων παρ-

“ κολουθεis, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνει κατηγορῶν. A
 “ Itidem Soph. Aj. p. 7. Ulysssem vocat ἐπίτριπτον
 “ κίναδος, quem Homerus quoque δολόμητιν, et δόλοισι
 “ κεκασμένον, ac κερδαλέφρονα prædicat. Nec vero
 “ neutro tantum genere dicitur τὸ κίναδος, verum
 “ etiam ὁ κίναδος. Theocr. 5, (25.) Καὶ πῶς, ὦ κίναδ'
 “ εὖ τὰ δέ γ' ἔσεται ἐξ ἴσου ἡμῖν;” [Kiessl. edidit,
 “ Καὶ πῶς, ὦ * κινιδεῦ, τάδε γ' ἔσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
 “ Catelle, Canis, i. Impudens, ex Eldickii emend.,
 “ Valckenærio quoque probata, quæ item lectione non-
 “ nullorum Codd. κινιδεῦ commendatur. Vide nott.]
 “ Ubi Schol. quoque exp. πανοῦργε: nam Siculi, in-
 “ quit, τὴν ἀλώπεκα appellant κίναδον, quod animal
 “ est πανοῦργον. Existimat autem eam sic nominari
 “ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς.” [Verba sunt: Καὶ
 “ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρον
 “ ἡμῖν; οἱ Σικελιώται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσα-
 “ γόρευουσι. Τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. Κίνα-
 “ dos δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς, ἢ παρὰ τὸ
 “ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.] “ || Hesychio vero κίναδος est
 “ θηρίον, ὄφις. Ἀπὸρ Suid. reperio et DIMIN. Κίνα-
 “ δον: cum enim dixisset κίναδος dici Eum qui sit
 “ κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ, subjungit, Peculiariter autem
 “ Siculos ferunt τὴν ἀλώπεκα vocare κινάδιον, Vul-
 “ peculam. Quæ verba ap. Harpocr. quoque le-
 “ guntur.” [Suid. Κίναδος· ἡ ἀλώπηξ. Ἡ τοῦπίτρι-
 “ πτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσεύς.
 “ Κίναδος· εἰδὸς τι θηρίου, ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ
 “ Στεφάνου. Τοῦτο δὲ φύσει κίναδος ἐστὶ τὰνθρώπιον.
 “ (Paulo aliter in Demosth. ipso legitur l. c.) Πᾶν μὲν
 “ θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι· ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα.
 “ Κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ. Ἰδίως δὲ φασὶ Σικελιώτας τὴν
 “ ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. Schol. Aristoph. Nub. l. c.:
 “ Κίναδος· εἰδὸς τι θηρίου. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ
 “ Στεφάνου. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τὰνθρώπιόν ἐστι.
 “ Οἱ δὲ, πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι· ἰδίως
 “ δὲ τὴν ἀλώπεκα. Καὶ Σοφοκλῆς· Ἡ τοῦπίτριπτον κίνα-
 “ dos ἐξήρου μ' ὅπου. Κακοῦργος οὖν φησὶν ὡς ἀλώπηξ.
 “ Τινὲς δὲ, κίναδος, ζῶον μικρόν, τὸ αἰδοῖον εἰσωθῆναι καὶ
 “ ἐξωθῆναι. Huc igitur respexit Suid. atque hinc cor-
 “ rigendus et suppl. est. Schol. Aristoph. Av. 429.
 “ Πυκνότατον κίναδος· ἀντὶ τοῦ πάνν φρόνιμος. Κίναδος
 “ γὰρ, ἡ ἀλώπηξ. Phot.: Κίναδος· θηρίον τι. Δημο-
 “ σθένης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος. Ἰδίως δὲ Σικελιώτας
 “ φασὶν τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. “ Priora hujus
 “ articuli verba desumta sunt ex Harpocr.: (Κίναδος·
 “ ἀντὶ τοῦ θηρίου. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφών-
 “ τος. “ Ἔστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει
 “ ἰδίως δὲ φασὶ Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα καλεῖν κινάδιον.)
 “ Cf. etiam Schol. Aristoph. Nub. (l. c.) ac quos Wa-
 “ gner. ad Alciph. 1, (imo 3,) 28. (Καὶ ὥσπερ τι κίναδος
 “ ἐκτρεπομένη, ubi Cod. Cæs. κιναιδος, et sic Cod. Jen.
 “ ad Soph. Aj. 103.) Ceterum in fine hujus articuli
 “ pro κινάδιον leg. esse κίναδον, patet e Schol. Soph.
 “ Aj. 104. (Τοῦπίτριπτον κίναδος· τὸ ἐξῶλες θηρίον καὶ
 “ πανοῦργον. Κίναδος γὰρ, ἡ ἀλώπηξ. Πάνν γὰρ κατα-
 “ τρέχει τοῦ Ὀδυσσεύς ὡς ἐχθίστου. Alius Schol. Τὸ
 “ ἐπίτριπτον κίναδος ὡς ἐπίθετον λαμβάνεται, ἥγουν τὸ
 “ πανοῦργον καὶ * ἐπιτριβῆς ἄξιον θηρίον. Alius: Ἐπί-
 “ θετον δοκεῖ ἐνταῦθα τὸ ἐπίτριπτον, οἷον τὸ κιναιδος, sic,
 “ τὸ ἐπίτριπτον καὶ ἄξιον ἀφανισμοῦ, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν
 “ νων αἰλούρων τὸ κιναιδος, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα.
 “ Non satis capimus hic vocem αἰλούρων, quæ pro
 “ generali nomine, ea animalia significante, quæ τὸ
 “ αἰδοῖον movent, alibi non legitur. Cf. Hesych. Κί-
 “ λουρος· σεισπυγίς. Ubi v. Nostrum et Interpr. ap.
 “ Albert.) Schol. Theocr. 5, 25. (l. c.) e quo hæc
 “ verba desumta sunt, nec non Etym. M. (Κίναδος·
 “ ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα
 “ γὰρ τὰ θηρία. καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν
 “ πολυκινήτων. εἴρηται δὲ παρὰ Μιλησίῳ, Οἱ δὲ καταπο-
 “ θῆναι ὑπὸ τοῦ κινάδεος:—καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς· Καὶ
 “ ὑπεστρέψατο πανδημεὶ καὶ συνέμιξε τῷ κινάδει· εἰ δὲ
 “ ὄντως ἱρᾶ καὶ τὴν ψυχὴν, τί, ὡς ἂν καὶ αὐτῇ ἄνθρωπος
 “ ἔχουσα ἐξ ἀνθρώπων, πέπονθεν:—εἴρηται παρὰ τὸ κίνα-
 “ dos τοῦθ', ὅπερ τοὺς Σικελιώτας ἐπὶ τῇ τῶν κακοῦργων
 “ φθέγγεσθαι καταδίκη.)” Schleusner. Cum vero Suid. et
 “ Harpocr. vocem κινάδιον agnoscant, in Photio forte
 “ non solicitanda est vulg. lectio; sed error hic aucto-
 “ ribus illis potius tribuendus est. Nam errorem esse

cum V. D. (tacite pro suis ea venditante, quæ ap.
 Oudend. ad Thom. M. 534. olim legerat,) hodie no-
 bis fatendum est, supra in Theocr. Schol. κινάδιον pro
 vulg. et genuina v. κίναδος emendantibus. Adde
 Moschop. περὶ Σχεδῶν p. 57. Κίναδος· τὸ θηρίον;
 καὶ κινάδιον ἰδίως ἢ ἀλώπηξ· ἀπὸ τοῦτον κίναδος καὶ ὁ
 πανοῦργος: et Reiskii Schol. Cod. Bavar. 307. ad
 Demosth. de Cor. l. c. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος
 τὰνθρώπιόν ἐστιν· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖ-
 σθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. Κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ.
 Ἰδίως δὲ φασὶν τοὺς Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον
 καλεῖν. At Schol. Bekk. 323. ad eund. Demosth.
 loc. perperam: Κίναδος· ἀναιδῆς καὶ ἀναίσχυντος ὁ
 Αἰσχίνης, πραγματικὴ ἢ σύνταξις, μαλθακὸς, ἀνδρόγυ-
 νος, βδελυρός. Schol. Bavar. 63. ad alterum De-
 mosth. locum: Ὡς κίναδος· θηρίον ἢ ἀλώπηξ. In
 priore Demosth. loco κιναιδος, teste Tayl., exhibent
 Guelph. Vindob. et Reg. a. e.: in altero, teste Eo-
 dem, Guelph. Aug. Vindob. Reg. e. Ceterum ad
 Etym. M. locum sic notat Sylb. (a Tittmanno ad
 Zonar. laudatus:—) “ E Milesiis claruerunt Thales,
 Anaximander, et Anaximenes, philosophi; et Heca-
 tæus historicus, cujus fortasse hic locus est. (Sed
 sic male abesset τῷ ante Μιλησίῳ.) Post Σικελιώτας
 suppl. φασὶν, aut simile quid.” An potius intelli-
 gendus est Orus Milesius Grammaticus? quem cita-
 tum habes in v. Κιναιδος e Zonara, cujus et hæc
 sunt verba: Κίναδος· ἐπὶ τῶν θηρίων, παρὰ τὸ ἄδδην
 κινεῖσθαι, πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία. Οἱ δὲ καταποθῆ-
 ναι ὑπὸ τοῦ κινάδεος. Καὶ τῷ κινάδει. “ Sophoclem
 appellat Etym. Non puto innui Ajac. 103. Ἡ τοῦπί-
 τριπτον κίναδος ἐξήρου μ', ὅπου; notatur enim dativus,
 καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς. (Falso Brunnck. huc retulit
 Etymologici M. glossam Lex. Soph. 727. Lobeck.)
 Affert Etym. alium quoque locum incerti auctoris,
 nisi fallor, Synesii.” Tittm. Imo 1. pro auctore so-
 lutæ orationis irrepsit nomen Sophoclis; 2. verba,
 καὶ τῷ κινάδει Σ., dativi usum notantia, per exem-
 plum illustranda erant, et exemplum sequitur vel e
 Synesio, vel aliunde petiit. Thom. M.: Κιναιδος
 ἀρσενικῶς, ὁ πόρνος. Συνέσιος ἐν τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε
 πολλάκις, Ἐπιστολῇ (44. p. 120=184.) Καὶ λέγεται
 τις αὐτοῖς μοῖρα κιναιδῶς προσκεῖσθαι. Κίναδος δὲ οὐ-
 δετέρως, ὁ ἀναιδῆς καὶ ἀναίσχυντος. Σοφοκλῆς ἐν Αἴ-
 αντι· Ἡ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ', ὅπου; Καὶ Δη-
 მოსθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ Στεφάνου. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει
 κίναδος τὰνθρώπιόν ἐστι. “ Masculine est πόρνος,
 Scortator. Sic Lucian. adv. Indoct. Θᾶττον ἂν
 πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλῃς κρύψεας, ἢ ἓνα κίναidon.
 Pergit Auctor noster: Κίναδος δὲ οὐδετέρως, ὁ ἀναι-
 δῆς καὶ ἀναίσχυντος, i. e. κίναδος, in neutro et absque
 ι, est Homo impudens. Sed Aristoph. Schol. ad
 Nub. (l. c.) docet in genere Omne animal vocari κίνα-
 dos, sed in specie Vulpem, unde pro Homine vulpina
 vafritie prædito sumi ait, citatque duo eadem loca,
 quæ huc adduxit Noster e Demosth. et Soph. Et
 mea quidem sententia aptius multo sumitur istis in
 locis v. κίναδος pro Homine astuto et vafro, quam
 pro Eo, cui periit pudor.” Bos. “ Hesych. addit
 ἀσελγής. Æschines hoc nomine increpat Demosth.
 D τρισμυρίους κιναιδῶς, οἷός περ σὺν, de quo paulo ante
 dixerat, quod uxorem suam Cnosioni ad stuprum
 obtulerit, Or. de Fals. Leg. p. m. 267.” Stæber.
 “ Οὐκ ἀναιδῆς legisse videtur Brodæus Misc. 4,
 26. p. 161. Κίναδος, inquit, Vulpem notare tradunt
 literati Grammatici, non ἀναιδῆν καὶ ἀναίσχυντον, ut
 scribit Thom.” Bernard. Imo non aliter Thomæ
 locum legerat Brodæus, quam hodie legitur, sed
 recte ejus observationem damnavit. Æschines c.
 Ctes. 557. Ταῦτα δὲ τίνος ἐστὶν, ὦ κίναδος, ῥήματα ἢ
 θαύματα; ubi olim legebatur κιναιδος. “ L. κίναδος.”
 Brodæus. “ Alibi etiam emendarat Brod., sc.
 Misc. 4, 26. atque eo ritu typis suis descripsit HSt.
 Demosthenem enim non Cinædum, sed Hominem
 vafrum et astutum, vulpeculæ similem, appellare vo-
 luit. Errat ergo Magister, id prænotante Brodæo:
 Κίναδος· ἀρσενικῶς, ὁ πόρνος—κίναδος δὲ οὐδετέρως ὁ
 ἀναιδῆς καὶ ἀναίσχυντος, potius Vafer et astutus.—
 Dinarch. c. Demosth. (32. Reisk.) Ἐκείνοι ἦσαν,
 ἐκείνοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες

ἡμῶν καὶ τοῦ δήμου· μὰ Δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδῃ, οἷ
πεποιήκασιν μὲν οὐδὲν, οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς
πόλεως. Corrige ergo Wolfii versionem. Κίναϊδος
interea recte se habet in Or. Æschinis π. Παραπρ.
270. Vide et cf. 274.; et c. Timarch. 58." Tayl.
Adde Andoc. de Myst. 49=13. Πότερον, ὦ συκο-
φάντα, καὶ ἐπίτριπτον κίναδος, κύριος ὁ νόμος ὁδ' ἐστίν,
ἢ οὐ κύριος; Respicitur ad Soph. locum, ad quem
respexit et Eust. 481. "Οὔτι δὲ Ὀδυσσεὺς ὡς καὶ δόλιος
καὶ δόλων ἄτος ἐξ Ἑρμοῦ ἐλέγετο κατάγεσθαι, δηλὸν
ἐστίν, ἐξ Ὀμήρου δὲ παρεῖλκυσε καὶ Σοφοκλῆς, κίναδος
ἐπίτριπτον τὸν Ὀδυσσεῖα σκῶψαι ὡς δόλιον κατὰ ἀλώ-
πεκα, τὴν καὶ κερδῶ, ἀφ' ἧς εἴη ἂν καὶ κερδαλεόφρων·
καὶ μὴν ἄλλως ἐνταῦθα κερδαλεόφρονα, τὸν Ὀδυσσεῖα ὁ
βασιλεὺς καλεῖ, ὡς δῆθεν πραγματευόμενον, τὸ ἔξω κιν-
δύνων ἐστάναι. Hesych. Κίναδος· θηρίον, ὄφις.
"Vide Menag. ad Lucian. de Domo 2, 450. Democr.
ap. Stob. 42. p. 279. "Οὐκς περὶ κινάδων τε καὶ ἐρπε-
τῶν γεγράφαι τῶν πολεμίων, Ut de feris et serpen-
tibus scriptum est. Nota γεγράφαι pro γέγραπαι." Albert.
"Κίναδος proprie vel Serpentem, Hesych. vel Vulpem, Schol. Theocr. 5, 25. denotavit. In
utroque inest notio calliditatis. Itaque dicitur de
Versuto homine, et fere in malam partem." Beck. ad
Aristoph. Av. 428. Vide Schneideri Lex. v. Κινώπε-
τον. Lucian. 3, 189., ὧ παϊπάλημα καὶ κίναϊδος,
ubi respicitur Aristoph. Av. l. c. atque adeo recte
corrigit Interpr. quos vide, κίναδος. Bekkeri Λεξ.
ῥήτορ.: Κίναδος· θηρίον τι, οὗ τὸ δέρμα εἰς περικεφα-
λαίας κατασκευὴν ἐπεποιήτο. Σικελιώται δὲ τὴν ἀλώ-
πεκα *κονδέαν καλοῦσιν. Pro corrupta voce κονδέαν
leg. κινάδιον, ut in Suida, Photio, et Harpocr. ll. cc.
legitur. "Κίναδος, Toup. Opusc. 1, 227. Auger
Discours 1, 338. Bergler. Alciph. 336. Dawes. Misc.
45. Harles. ad Theocr. 85(=153. Kiessl.) ad Lucian.
1, 662. Bast Lettre 125. Jacobs. Anth. 7, 45. Brunck.
Aristoph. 2, 87. Kuster. 57. a." Schæf. Mss.]

"Κινάνδρα, Hesychio ἀλώπηξ, Vulpes, quæ et
"κίναδος." [Vide Interpr. ap. Albert.]

"Κιδάφη, ET Κιδάφος, Vulpes, Hesychio ἀλώπηξ,
"qui tamen posterior κιδάφος adject. etiam exp. δό-
λιος, Dolosus, Subdolos, Fraudulentus, Astutus,
"vulpis videlicet in modum. Quo significato ET
"Κιδάφιος dicitur, eodem H. teste, afferente nimirum
"Κιδάφίων pro πανούργων, Vulpis more, quæ κιδάφη
"dicitur. A qua et VERB. Κιδαφεύειν, Eodem
"auctore significans πανουργεῖν, Malitiose et vafre
"agere more vulpino. Sed Idem tradit, verbum hoc
"exponi etiam ἐσθίειν, derivatum ἀπὸ τῶν κίων:
"itidemque κιδάφιον quosdam velle πεποιῆσθαι παρὰ
"τοὺς κίας, et significare τὸν διαβιβρώσκοντα. Quibus
"nescio an assentiendum sit." [Vide Interpr. ap. Al-
bert. Phot.: Κιδάφη· ἀλώπηξ. Κιδάφίων· πανούργος, δό-
λιος, κιδάφη (l. κιδάφη) γὰρ ἡ ἀλώπηξ, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κίων.
"Apogr. Albert. habet ἀπὸ τῶν κίων, quod etiam legi-
tur ap. ipsum Hesych. sub hac voce, qui sub v. Κιδα-
φεύειν habet, πανουργεῖν, κιδάφη γὰρ (adde ἡ, e Phot.)
ἀλώπηξ, ἢ ἐσθίειν, ἀπὸ τῶν κίων, s. ut ap. Phavor. legi-
tur, ἢ ἐσθίειν ἀπὸ τῶν κίων. Hæc quid sibi velint, docet
idem Phavor. (ex Hesychio:) Κιδάφίων· πανούργων.
Κιδάφην γὰρ τὴν ἀλώπεκα λέγουσιν. "Ἐνιοι δὲ παρὰ
τοὺς κίας φασὶ πεποιῆσθαι τὴν λέξιν, καὶ δηλοῦν τὸν
διαβιβρώσκοντα. Est enim κίς Curculio, Vermis, qui
in frumento ac ligno nasci solet, eaque rodit. (Al-
bert. perperam edidit Κίων—Κίας, tanquam si no-
men proprium esset. In Cod. pro Musuri Κίας le-
gitur σκίας.) Ceterum vel verbo monendum erit,
loco πανούργος, δόλιος, scr. esse πανούργων, δολίων,
nisi quis pro κιδάφίων reponere malit κιδάφιος, aut
κιδάφος." Schleusner.]

"Κιναφεύειν, Hesychio πανουργεῖσθαι, Malitiose
"et vafre agere," [ubi v. nott.]

"Κινδάφη, Vulpes, ἀλώπηξ, eidem Hesychio, qui
"ET Κινδαφίων affert pro ἀλωπέκων, necnon πανούρ-
"γων, Malitiosorum et vafrorum vulpis more."

"Κίνηφος, Suidæ ὁ ποικίλος, Varius." [Editum
est a Kust. κίνηφος, neque aliter exhibet Ed. Mediol.
Zonar.: Κίνηφος· ὁ ποικίλος. "Sic etiam Suid. e
quo tamen HSt. notavit κίνηφος eadem explicatione.
(Imo tacite correxit κίνηφος pro vulg. κίνηφος.) An

A huc facit Hesychii Κιναφεύειν· πανουργεῖσθαι?"
Tittm. "Cod. Monac. κίνηφος." Idem in Addendis.
Cf. Hesych. *Καθουφήν· ἀλώπεκα. Ubi in Schleu-
sneri Mss. corrigitur κιδάφην.]

[*Κίρα· ἀλώπηξ. Λάκωνες. *Κίραφος· ἀλώπηξ.
Hesych. Ubi v. nott.]

"Σκαφώρη, ἡ, Vulpes, Hesych." ["Varia vulpis
nomina exhibet Hesych. Vide Ἀντικίων, Βασσαρίς,
*Ἐβήνοι, Θάμιξ, Καθουφήν, Κιδάφη, Κίρη, Κίραφος,
Κοθοῦριν, Κολοβοῦρος, Κοροῖτις, Λαμπουρίς, *Φούσαι,
(editum est *Φούαι, pro quo Is. Voss. corrigit *Φού-
λαι,) *Φύλλες etc. (adde Ψεῖαι, Ψῆφοι, *Ψῖαι,
Ψοῖαι, *Ψυῖαι.) Forte σκαφώρη dicitur a σκάπτειν
et φωρῶν, quod vide." Albert. Ælian. H. A. 7, 47.
Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα *ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται, (vide
nos supra 1286. d—7. c.) αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδῶ,
καὶ σκαφώρη, καὶ *σκινδακός.] "Καφώρη dicitur ἡ
"ἀλώπηξ, Vulpes, ut Suid. accipit in hoc loco: Τὸ
"τῆς καφώρης μίσησον δολερὸν καὶ κερδῶν."

[*Σκεδάφη, ἡ ἀλώπηξ, Arcadio Grammatico Ms.
B ap. Oudenā, ad Thom. M. v. Κίναϊδος, at Albert. ap.
Hes. v. Κινδάφη ex eodem Arcadio affert *Σκιδάφη,
quod proculdubio rectius est; nam, ut καφώρη σκα-
φώρη, sic κιδάφη σκιδάφη.]

[*Σκινδακός. "Putavi aliquando vocem κίναδος
restitueudam Æliano H. A. 7, 47. Ἀλωπέκων δὲ τὰ
ἔκγονα ἀλωπεκιδες (l. *ἀλωπεκιδεῖς) κέκληνται, αὐτὴ
δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδῶ, καὶ σκαφώρη, καὶ σκινδακός.
Nunc malo *σκινδαφος ex Hesych. v. Κιδάφος et
Κινδαφη, atque Arcadio Σκεδάφη, ἡ ἀλώπηξ." Ou-
dend. ad Thom. M. v. Κίναϊδος.]

Ἀιδόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Verecundus. Poëticum est.
"Αἰδήφρων, Hesychio αἰσχυντηλός, Pudens, Vere-
"cundus, ad verbum, Qui animo s. mente est vere-
"cunda." [Pro αἰσχυντηλός Cod. exhibet αἰσχύντερος.
l. Αἰδóφρων· αἰσχυντηλός. At Zonar. etiam Ἀιδó-
φρων· αἰσχυντηλός. Ubi mihi recte Tittm.:—"L.
αἰδήφρων, aut αἰδήφρων, ut Hesych. habet." Soph.
Œd. C. 237. Eur. Alc. 658.]

"Ἀναιδής, ἑός, ὁ, ἡ, quod compositum possit et ab
αἰδοῦμαι deduci, Impudens, Inverecundus, ut Od. P.
C (449.) Ὡστὶς θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προῖκτης. Et
Il. A. (158.) Ἀλλὰ σοι, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἄμ' ἐσόμεθ',
ὄφρα σὺ χαίρης: Plut. περὶ Δυσωπίας, (8, 95.) eum
qui εὐδυσώπητος dicitur, ab eo qui ἀναιδής, ita distin-
guit: Ἀναλγῆς μὲν γὰρ ὁ ἀναιδής πρὸς τὸ αἰσχρὸν, εὐ-
παθὴς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ εὐδυσώπητος.
Ut Latinis oculis dicitur Impudens, sic et ὀφθαλμῶς
Græcis ἀναιδής: juxta Proverbium, ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ
αἰδώς. Demosth. dixit ἀναιδής εἰς χρήματα, in An-
drot. (616.) Οὕτω δ' οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδής, ἀλλὰ
καὶ σκαῖός ἐστι. Affertur autem et ἀναιδής, pro Eo
cujus nos non pudet, ut ἀναιδέστατος τοῖς ἀκολάστοις,
Minime pudendus intemperantibus. || Apud Hom.
aliquoties λᾶας dicitur ἀναιδής, ut Il. Δ. (521.) Ἀμφο-
τέρω δὲ τένοντε καὶ ὁστέα λᾶας ἀναιδής Ἀχρεῖ ἀπηλοῖη-
σεν. Sic et Sisyphi saxum λᾶας ἀναιδής ab eo appel-
latur, Od. Λ. (597.) ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας
ἀναιδής. Sic et ἀναιδής πέτρα, Il. N. (139.) Eust.
autem non aliud dicit, quod sciam, quam ἀναιδῆ vo-
cari metaphorice, eo modo quo ferrum Crudele ap-
pellatur. Hesych. λᾶαν ἀναιδῆ expouit σκληρόν,
at Scholiorum brevium auctor, ταχύν, in loco illo
Iliadis Δ. Quas expositiones plane alienas esse puto,
et potius vocari existimo saxum Impudens, respici-
endo ad vastam ejus molem: eo modo quo Gallice
de quibusdam rebus dicimus Honteusement grand.
Cui affine est quod frequentius usurpatur, Vilaine-
ment grand. Item Un grand vilain, pro eo quod alio
genere loquendi dicitur Despéusement grand; extra
metaphoram autem, Desmesurément grand. Eust.
1702. cum dicit ὁ Σίσυφος ἑώθει πρὸς τὸν ὦμον πέτρον
μέγαν καὶ ἐμβριθῆ, videtur per hæc intelligere λᾶαν
ἀναιδῆ.

Τὸ ἀναιδὲς pro substantivo ἡ ἀναιδεια, Impudentia,
interdum ponitur. Interdum autem adverbialiter:
ut cum dicitur ἀναιδὲς βλέπειν, eadem forma qua
δριμύ βλέπειν, et alia, pro Impudente aspectu esse,
Impudentiam oculis præ se ferre.

[Ἀναιδής. Pseudo-Did. Il. N. l. c. Ἀναιδέος ἔχματα

πέτρης' τραχέας. (Noster perperam legerat, ut videtur, *ταχέας* pro *τραχέας*. Vide Strunz. infra citandum.) Δ. I. c. 'Αναιδής' παχύς, τραχύς: Od. Α. I. c. 'Αναιδής' σκληρός. Schol. Ven. II. N. I. c. 'Αναιδέος δὲ, τῆς ἀνενδότου καὶ σκληρᾶς: Δ. I. c. 'Ἡ διπλῇ, ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἀνένδοτον καὶ σκληρὸν ἀναιδὲς λέγει. Hesych. 'Αναιδής' σκληρός, ἀναισχυντος, μεταφορικῶς γὰρ τὸν λίθον ἀναιδῆ λέγει 'Ὁμηρος, Λᾶας ἀναιδής. 'Αναιδέος' ἀναισχύντου. "Sic αἰνῶς εἰκότες II. δεινὸς etc. et quodcunque nimium est." Wakef. ad marg. Apollon. Lex.: 'Αναιδής' μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρός, καὶ ἀναιδής." Cf. II. A. 85. (imo 158.) Od. P. 449." Villois. "Homer uses ἀναιδής in its moral signification of 'Impudence,' (II. A. 158.) Od. P. 449. (A. 254. N. 376. Y. 29. 39. 386. Ψ. 37.) But he transfers the word to an external object, videlicet a stone, Od. A. 597. II. (Δ. 521.) N. 139. In the passage from the Iliad the πέτρα is acted upon, and ἀναιδής may mean only 'Rough.' In the last quoted passage from the Odyssey, the λᾶας is in motion or acts. See Aristotle's Rhet. 3, 11. Here then the λᾶας ἀναιδής is not Asper lapis, but Lapis qui non verecundatur missus. It regards no obstacle. What does the epithet suggest to the mind? not the absence of the moral quality αἰδώς, but a stone rushing with a rapidity, which bounds over all impediments. In the Iliad we read, 'Ἡ μὲν, ἔχουσα Κνδοιμὸν ἀναιδέα δῆϊο-τήτος, E. 593. 'The undistinguishing, unsparing, irresistible tumult of battle.' The imagery surely is bold, and would be very imperfectly represented by a Latin, or an English word immediately correspondent with the Greek. Every Greek reader must have been struck with the epithet. But Greek poets in later ages have not ventured to imitate it, if we except Pindar, who writes ἀναιδέα πότμον, Ol. 10, 23. 'Death, which reverences neither high, nor low.'—A reader of taste feels instantaneously the propriety and the beauty of ἀναιδής as the epithet of a stone, and all the adjuncts being expressive of rapid motion, facilitate our conceptions of the term. But who would not be disgusted if he read 'the impudent stone,' 'the impudent tumult of battle,' 'impudent death?'" S. Parr. in Ep. Ms. ad D. Stewart. "Κνδοιμὸν ἀναιδέα δῆϊοτήτος, II. E. 593. Tumultum irreverentem pugnae; nam in praelio nemo reveretur hostem suum adversus pugnante. Λᾶας ἀναιδής, Δ. 521. Lapis irreverens, Qui non verecundatur missus, et dicitur id quasi de ἐμψύχῳ. Sic et N. 139. ἀναιδέος πέτρης, Asperæ petræ, et quasi duræ frontis. Pind. Nem. 11, 59. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ Ἐλπίδι γυῖα, Vincita enim sunt membra impudenti spe, i. e. Spei infinitæ pleni sunt, et spes est ἀναιδής, quando nihil non audet sperare, et delusa sæpius tamen eodem redit. Hinc homines a quodam dicuntur κενεῖς οἰήσεως ἔμπλεες ἄσκοι. (Heynio Spes audax. Schol. Τοντέστιν ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπίς ἀποθεν. 'Αναιδῆ δὲ τὴν ἐλπίδα εἶπεν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἡμῶν ἀδύνατα ἐλπίζουσιν. 'Ἡ ἀναιδῆ τὴν ἐλπίδα εἴρηκε, διὰ τὸ πολλὰς τοὺς ἐλπίζοντας ἀποτυγχάνειν καὶ πάλιν ἐλπίζειν. 'Ἡ οὕτω συνδέεται δὲ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀναιδεσάτῃ ἐλπίδι. Τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπώκειν. 'Ἡτοι, τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἀποθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμεθα, ἀνθρωποι ὄντες, τὰ μέλλοντα προγινώσκειν.) Ol. 10, 123. 'Αναιδέα πότμον, Irreverentem mortem, quæ neminem veretur." Damm. Lex. 577. "Formidabiles belluæ marinæ, ἀναιδέα δείματα πόντου, Oppiano H. 5, 24. apte dicuntur (Euripidi) δεινὰ φύλα πόντου." Valck. Diatr. 147. "Λᾶας ἀναιδής, vide 'Ασελγής. Callim. Del. 182. ἥδη δὲ παρὰ τριπύδεσσιν ἐμείο Φάσγανα, καὶ ζωστήρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε 'Ασπίδας, αἱ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἵφρονι φύλῳ Στήσονται." Valck. Mss. "In Elegiæ Fr. 106. si discedas a primo disticho, nihil quanquam est adeo obscuri, insunt tamen et his quædam digna notatu: "Ἀπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ' ὅσσα τ' ὁδόντων" Ἐνδοθι, νειαίρην εἰς ἀχάριστον ἔδν. Interjecta his litera, me iudice, sententiæ nocebat, (sc. νειαίρην τ', quam tamen nuper repetiit Blomfieldius, de hac correctione altum

silens.) In quem omnia congeruntur, imum ventrem ex ista dixit opinione vulgi ἀχάριστον, e qua Menenius Agrippa commotæ plebi narrabat aliquando 'indignatas reliquas partes (corporis,) sua cura, suo labore ac ministerio ventri omnia quæri; ventrem, in medio quietum, nihil aliud, quam datis voluptatibus frui.' Nihil illum minus quam Ingratum, quæ acciperet, meliora reliquis reddere partibus, docet eleganter ore Livii 2,32. Menenius. Poëtæ, qui cum vulgo loquuntur, ventrem ἀχάριστον, ἀναιδῆ, et ἀναισχύντον dixerunt: atque eodem sensu Ingratam ingluviem Horat. Sermon. 1, 2, 8. avi cur atque parentis Præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem. Nam et Ventris dixerunt ingluviem; et Serv. in Virg. G. 3, 431. Ingluviem interpretatur Ventris capacitatem. Ingratam ex Interpret. Horatii Cruquius et Bentl. optime ceperunt; hic quidem ad Epist. 2, 1, 187. equiti quoque jam migravit ab aure voluptas Omnis ad ingratos oculos, et gaudia vana, ubi Callimachea profert B." Valck. ad Callim. Eleg. Fr. 240. "'Αναιδὲς, pro ἀναιδῶς, aut ἀναιδῆν, Impudenter, Libere, Effuse, aut, Liberaliter, Largiter, et Acervatim sumitur, aut pro ἀνέδην, quod ἐκκεχυμένως exp. Hesych. Suidas vero δαψιλῶς, κατακόρως, Ad satietatem usque, h. e. Laxatis habenis et liberaliter. Lib. Περὶ Καρδίας (p. 55, 8.) ὕδωρ ἀναιδὲς ἐνοροῦον, Aqua affatim irruens, aut Incidens in asperam arteriam, ideoque tussim ac multam molestiam exhibens. Sic enim leg. censeo, cum ἐνοροῦον passim legatur. 'Ενοροῦον autem Cum impetu irruens et insiliens dicitur. 'Ενόρον etiam legi potest, h. e. Incidens. Sic namque legere malim, quam quod quidam ἐνοροῦον ὄχλον, In urina molestiam vertunt." Foës. Econ. Hippocr. Huc respexit Noster: ["'Ενορος ὄχλος, Molestia in urina, Hippocr. π. Καρδίας." ["Hesych. 'Αναιδής' σκληρός. Vers. Theod. Daniel. 1, 15. Ἐξῆλθεν ἡ γνώμη ἡ ἀναιδὲς αὐτῇ, unde Vulg. Crudelis sententia." Ernest. ad Gloss. SS. 16. sed perperam illuc trahit Hesychii locum.]

["'Αναιδής. Suid. 'Αναιδὲς τὸ θρασὺ βλέπειν. Phavor. : 'Αναιδὲς τὸ θρασὺ, καὶ ἀναιδὲς βλέπειν, ἀντὶ τοῦ, θρασὺ, θρασέως. Quæ e Ms. Suidæ Cod. ducta esse videntur. Sed Ed. Mediol. cum Kusteriana consentit. J. Poll. 1, 192. 'Επαινῶν δὲ ἵππου βέμμα, ἐρεῖς, γοργόν, ἱταμόν, ἀναιδὲς, ὑπὸ θερμόν, ἐκ πυρον, θρασὺ. Rutgersii Glossar. : 'Αναιδέες ἀναισχυντοί. "Adjectivum hoc derivat Etym. M. ab a στερητικῶ et αἰδῶ, αἰδῆς, atque interposito ν, ἀναιδής, unde ἀναιδέες, quod et Glossarium nostrum, et editus Enarrator Oppiani H. 1, 373. ἀναισχυντοί interpretantur. De ratione præditi proprie dicitur, quos quippe pudere potest. Deinde ad sententiam quoque, et viva, imo vero etiam ad mortua transfertur. Prius fecit Oppian. h. l. ubi de canibus maritimis usurpat. Ultimum ipse Hom. a quo II. Δ. (I. c.) λᾶας ἀναιδὲς vocatur, unde addidit ibi Eust. 504. Τὸ δὲ ἀναιδὲς ἐκ τῶν λογικῶν παρῆκται εἰς τὸν λίθον, καθὰ καὶ τὸ ἀνηλεὲς εἰς τὸν σίδηρον. Phavor. postquam verba Eustathii exscripserat, adjecit, nescio unde, hæc: Σημαίνει δὲ τὸν ταχὺν λίθον, ἢ τὸν μέγαν, ἀμετρον. Quæ bene ad canes marinos Oppiani referri possunt." Strunz. Sed in Phavor. Ed. qua utimur, Basil. 1538, verba ista non leguntur. Biel. Thes. : Kreyssig. Partic. 3. Symbolarum ad Biel. Thes. augendum atque emendandum, Schneebergæ 1811. 12. p. 4. Lex. Polyb. v. 'Αναιδής. "Heyn. Hom. 4, 650. 6, 396. Wakef. Herc. 163. Musgr. 165.: superl., Valck. ad Adon. p. 316." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 432 (=361=156.) Οὐ γὰρ ποτε ἐγκρινάσαι προσήκει φθονεροῖς καὶ τετραγαγμένοις, ἀπίστοις τε ἐτι ἦθεσιν, εἰς ὕλακην κατὰ ζητήσεως ἀναιδέσι, τοῦ θείου καὶ καθαρῶ νάματος τοῦ ζῶντος ὕδατος, emend." Valck. Mss. Vulgo enim desideratur κατὰ, Ad impudenter latrandum adversus veritatis inquisitionem parati. Glossæ: 'Αναιδής' Improbis, Impudicus, Impudens. 'Αναιδεῖς' Calatiæ. 'Αναιδὲς' Battutum.]

'Αναιδῶς et 'Αναιδῆν, Impudenter. Sed ἀναιδῆν magis poetice est. In VV. LL. ἀναιδῆν exp. etiam Libere, quæ expositio ἀναιδῆν confundit cum ἀνέδην. ["'Αναιδῆν, Impudenter, Synm. Job. 15, 4.

Vide Drusium in Fragg. Vet. Int. Gr. 803." Biel. Thes. Bekkeri Λεξ. ῥήτορ. : 'Αναίδην' ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως. Συναγ. Αεξ. χρῆσ. 'Αναίδην' ἀθρόως, σφοδρῶς, ἢ ἀπηρυθριασμένως. Suid. : 'Αναίδην' ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως. Moschop. Περὶ Σχεδῶν 190. : 'Αναίδην, τὸ ἀναισχύντως, διὰ διφθόγγου καὶ ἀνέδην, τὸ ἀπολελυμένως, διὰ τοῦ ε ψιλῶ. "Plut. Lycurg. 15. ubi v. Steph." Gul. Adams in Mss. "Platonis in Gorgia (300.) Callicles : Οὐκ αἰσχύνει εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους, ὧς Σώκρατες ; Socrates : 'Ἡ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὧς γενναῖε ; ἢ ἐκεῖνος, ὅς ἂν φῇ ἀναίδην οὕτω τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν εὐδαίμονας εἶναι ; Sic legitur in HSt. Ed. In Ed. Valderi Basil. 1534. p. 321. male ἀνέδην." Seager. Mss. "Diod. S. 78." Scott. App. ad Thes. "Diod. S. 1, 137. ad Diod. S. 1, 171. Wyttenb. Plut. 4, 499. ad Ammon. 115. a. Tayl. ad Demosth. 2, 662. Cant. : ad Diod. S. 2, 110. 586. 609. Tzsch. ad Strab. 4, 481. Heindorf. ad Gorg. 164." Schæf. Mss. "Elian. V. H. 4, 12. 9, 8. "Vocabulum ubique proscibendum. Vide Buttm. Auctar. in Plat. Gorg. 523. plerumque pro ἀνέδην positum. Corrigas igitur nobiscum Demosth. pro Cor. 229. J. Poll. 3, 129." Passow. Symb. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Seminarii Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 112. Glossæ : 'Αναίδην' Passim. Cf. notanda in 'Ανέδην.]

["'Αναιδῶς, Aristoph. Thesm. 531. Soph. Œd. T. 362." Scott. App. ad Thes. Biel. Thes. Lex. Xenoph. Eurip. Alc. 697. Demosth. 645. Suid. : 'Αναιδῶς' ἀναισχύντως. Glossæ : 'Αναιδῶς' Impudenter.]

'Αναίδεια, ἡ, Impudentia, Inverecundia. Demosth. pro Cor. Eis τοῦθ' ἤκεν ἀναιδείας ὥστε τολμᾷ λέγειν. Apud Hom. Il. A. (149.) I. (372.) dicitur ἀναιδεῖν ἐπιειμένως, Qui est impudens, q. d. Impudentia amictus. Od. X. (424.) ἀναιδεῖς ἐπέβησαν. Alibi, ἀναιδεῖν πιθήσας.

['Αναίδεια. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. " 'Αναίδεια et ἀναισχυντία ut cognata, at diversa tamen, copulantur, 777." Reisk. Ind. in Demosth. Eur. Med. 608. Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰ γὰθ', ἀλλ' αὐθαδία Φίλου ἀπωθεῖ. "Rom. A. ante corr. B. a corr. αὐθαδεία. Perpetua in his formis confusio. 'Αναιδεῖν, et similia ab adjectivis in ης derivata substantiva, quæ passim ap. Hom. leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duæ horum substantivorum formæ. Prior est *ἀναίδια s. ἀναιδεῖν, ut φιλία s. φιλῆν. Hac sola usi sunt Hom. Hesiod. ceterique veti. Altera est ἀναίδεια, ut βασιλεία, Regina, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum præpostera metri cura ἀναιδεῖν ἐπιειμένε et similia ap. Hom. invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεῖα, ut βασιλειά, Regnum, quæ non magis legitima est, quam φιλειά. Scribendum igitur ἀναιδεῖν ἐπιειμένε ap. Hom. ; ἀναιδεῖν κατοπάζη ap. Hesiod. ; ἀναιδεῖ δὲ καὶ ὕβρις ap. Theognidem : idemque de metro statuendum, quod de ἡς ὑπεροπλίησι, aliisque sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ exemplis." Elmsl. In Hesiodi "Erg. 322. Gaisfordius edidit, αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδεῖν κατοπάζη, et notat hæc :—"Voss. 1. Gal. αἰδῶς δ' ἔτ' ἀναιδεῖν κατοπάζη : alii, αἰδῶς δὲ γ' ἀναιδεῖν κατοπάζη : Med. αἰδῶς—κατοπάζει." In Theogn. autem loco et Idem, et Bekker. edidit, Αἰδῶς μὲν γὰρ ὄλῳλεν' ἀναιδεῖν δὲ καὶ ὕβρις, Νικήσσα δίκην, γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει : neque aliter v. 647. "Ἢδη νῦν αἰδῶς μὲν ἐν ἀνθρώποις ὄλῳλεν, Αὐτὰρ ἀναιδεῖν γαῖαν ἐπιστρέφεται, sed in hoc posteriore loco Cod. Vat. teste Bekkero exhibet, ἀναιδεῖν. In Archilochi Fr. 88. p. 318. Gaisf., p. 55. Liebel., ap. Athen. 7., Casaub. et Schweigh. ediderunt ἐς ἀναιδεῖν, pro quo olim legebatur ἀναιδεῖν. De hac quæstione omnino vide Valck. ad Eur. Phœn. 1475. Brunck. ad Eur. Bacch. 259. Schæf. Meletem. Cr. 41. Maltb. ad Lex. Gr. Pros. lxxx—lxxxiv. Passow. in libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher. p. 15. "Porson. Advers. 45. locum sic reformatum voluit : 'Αλλά σ' ἡ γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν Eis ἀναιδεῖαν." Gaisf. "Bibl. Cr. 2, 1. p. 62. : de accentu ad Mæ-

rin 191. : Wakef. Herc. 163. Musgr. 165. Jacobs. Anth. 6, 148. Lapis 'Αναιδείας, Luzac. Exerc. 173." Schæf. Mss.]

['Αναίδεια. Suid. 'Αναίδεια' ἡ ἀναισχυντία. Zonar. 'Αναίδεια' παρὰ τὸ ἀναιδεῖν, τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, αἰδῆς, αἰδῆς, καὶ ἀναιδεῖν. Etym. M. : 'Αναίδεια. "Ὁ μοι, ἀναιδεῖν ἐπιειμένε, (Il. A. 149.) σημαίνει τὴν ἀναιδεῖαν ἐνδεδυμένε, (Pseudo-Did. ἀναισχυντίαν ἡμιεσμένε, περιβεβλημένε,) ὁ γὰρ φιλόχρυσος ἀναιδεῖς, ἀπὸ τοῦ αἰδῆς, τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, αἰδῆς, αἰδῆς, καὶ ἀναιδεῖν. Cf. Schol. Ven. 'Αναίδεια' ἡ ἀναισχυντία, (1. ἀναισχυντία,) ἐκ τοῦ ἀναιδεῖν ἀρσενικοῦ, εἰς θηλυκὸν μετέτληθε διὰ τοῦ εἰα ἀναίδεια. 'Αναιδεῖς παρὰ τὸ αἰδῶ καὶ κατὰ στέρησιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀναιδεῖν, ὅ ἐστε ρημένος τῆς αἰδοῦς. Τὸ δὲ αἰδῶς παρὰ τὸ εἰδῶ τὸ θεωρῶ, καὶ κατὰ στέρησιν αἰεῖδω. 'Αναίδεια, κοινῶς, ἀναιδεῖν Ἰωνικῶς. Hesych. 'Αναιδεῖαν' ἀναισχυντίαν. ("Sic Schol. Il. A. 149. nisi malis Hesych. respexisse Luc. 11, 8. ut ibi Pricæus." Albert.) 'Αναιδείας φᾶρος' πίων. Σοφοκλῆς Ἰνάχω, παρὰ τὸ, Χλαῖν' ἢ ἡδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Schowii Cod. exhibet πίων. Vide Interpr. ap. Albert. Cf. Toup. Emend. 3, 492. :—"Scribo, 'Αναιδείας φᾶρος, φᾶρος διπλοῦν. Hesych. Δίκολον 1. Δίβολον' φᾶρος διπλοῦν." Brunck. Lex. Soph. legit : 'Αναιδείας φᾶρος' χιτῶν. Glossæ : 'Αναιδεῖα' Improbitas, Petulantia.]

['Αναίδεια. Suid. v. Θεός : Καὶ Παροιμία, Θεὸς ἢ 'Αναίδεια, λέγεται κατὰ τῶν δι' ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελούντων. 'Επιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἢ Ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν αὐτῆς, ὡς Ἰστρος ἐν ἰδ'. "Ὁφελούντων, sic quidem Mss. Par. exhibent ; sed scribere malim ὠφελουμένων, ut ap. Zenob. et Diogenian. : Dicitur in eos, qui ex impudentia emolumentum capiunt. Athenienses Contumeliæ et Impudentiæ aras olim posuisse e Theophr. refert Zenob. Adag. 336. Clemens Alex. quoque Adm. ad Gent. p. 12. testatur, Epimenidem Athenis Impudentiæ aram erexisse, quem vide." Kust. Phot. : Θεὸς ἢ ἀναίδεια' λέγεται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν ὠφελουμένων, ἐπιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἢ Ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἰστρος ἐν ἰδ'. "De hoc Proverbio, Dea Impudentia, et de fano, quod Impudentiæ Athenis dedicatum fuit, consulendus est Erasm. Adag. Chil. 3. Cent. 1. c. 63. et, qui illius fontibus suos hortos irrigavit, Tiraquell. ad Alex. ab Alex. Gen. Dier. 1, 13. Male igitur Sylb. iudicavit, Hadr. Junium non absurde censuisse, ap. Pausan. 1, 28. ἀναιδείας leg. esse pro ἀναιδείας. Illud fanum autem juxta Areopagum fuit, (tradente Paus. l. c.) Meurs. Areop. 2." Siebelis. ad Phanodemi, Demonis, Clitodemi, atque Istri Ἀρθιδῶν, et Reliq. Libr. Fragmm. p. 62.]

'Αναιδεῖν, Impudentia utor, Impudenter me gero, ἀναισχυντῶ. Dicitur autem ἀναιδεῖν, quo Atticos uti negat Phrynichus, eadem forma qua ἀκρατεύομαι, ἐγκρατεύομαι, et πανουργεῖν, et ἀσωπεύομαι. [Phrynich. Ecl. Αὐθαδίζεσθαι λέγε, μὴ ἀναιδεῖσθαι. "Thom. inquit elegantius dici *ἀπαυθαδίζεσθαι, quam αὐθαδιάζεσθαι et ἀπανθαδιάζεσθαι. Idem quoque observat Atticos nunquam dicere ἀναιδεῖσθαι sine præpositione, nec ἀναισχυντεῖν, quod idem valet, sed addita præpositione *ἀπαναιδεύεσθαι et ἀπαναισχυντεῖν." Nunn. "Αὐθαδίζεσθαι Naz. αὐθαδιάζεσθαι et *ἀπανθαδίζεσθαι Chrysost. ἀπανθαδίζεσθαι, Philo, Naz. ἀπανθαδιάζεσθαι, Procop." Hæsch. "'Αναιδεῖσθαι, Athanas. 1. p. 62. 67. et 2. p. 25. Chrysost. π. Ἱερωνύμης 3. : ἀναισχυντεῖν autem, quod Atticos unquam dicere Thomas negat, Plato de LL. 5. usurpat : ὥς ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ νέους ἐνταῦθα εἶναι ἀναιδεστάτους. 'Αναισχυντοῦμαι, Pudore suffundor, Aristot. Rhet. 3. "Ὡς γὰρ ὁ λίθος πρὸς τὸν Σίσυφον, ὁ ἀναισχυντῶν πρὸς τὸν ἀναισχυντοῦμενον." Hæsch. "Μὴ ἀναιδεῖσθαι, pr. Ed. ἀλλὰ μὴ ἀναιδεῖσθαι." Pauw. "Toup. Opusc. 1, 420. Emend. 2, (28. et) 167. ("Hesych. Σίφνιος—δηλοῖ οὖν τὸν διὰ δακτυλίου αἰδοῦμενον, quæ corrupta sunt atque ita rescribenda, τὸν διὰ δακτύλου ἀναιδεῖν. Hesych. *Λιφαίνει ἀναιδεῖται. Aristoph. Eq. 397. "Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεῖται, Κού μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος.") 4, 464. ("Idem Comici locus a Suida laudatur v. Ἐρύθημα, sed ubi προσαναιδεῖται eor-

rupte pro πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται.)” Schæf. Mss. A “Ἀναιδεύομαι, Impudenter me gero. Theod. Prov. 7, 13. Ἦναιδεύσατο ἐν προσώπῳ αὐτῆς, Impudenter se gessit vultu suo. Suid. *Ἦναιδικοῦτες ἀναισχυντήσαντες.” Biel. Thes.]

[* Ἀπαναιδεύομαι, vide simplex v. Ἀναιδεύομαι. “Bergler. ad Alciph. 137.” Schæf. Mss. Thom. M. Ἀπαναισχυντῶ, καὶ ἀπαναιδεύομαι, Ἀπτικοί, οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως. “Mens auctoris est, duo hæc verba absque præpositione minus recte usurpari, quasi nempe parum Attica sint ἀναισχυντῶ, et ἀναιδεύομαι. Ad prius quod attinet, utramque vocem, sc. ἀπαναισχυντῶ et ἀναισχυντῶ, ap. Atticos Scriptt. reperiri, e Lexx. manifestum est. Deinde vero ἀναιδεύομαι occurrit in Arist. Eq. 396. quare dubitari nequit, quin ea vox in Atticarum numerum pro suo jure venire debeat, tametsi Thom. aliter sentiat.” Sallier. In Schneideri Lex. etiam tert. Ed. non legitur.]

[* Καταναιδεύομαι, Impudenter tracto aliquem, Loquor contra aliquem. Eust. Il. A. p. 52. Bas. Καὶ διὰ τὸ τολμῆσαι καὶ αὐτοῦ καταναιδεύσασθαι δι’ ἀπειλῆς.]

“Ὑπερναναιδεύομαι, Impudentia vincor, Aristoph. “Eq.” [1206. Οἱμοι κακοδαίμων, * ὑπερναναιδεσθήσομαι, tacite Brunck. neque aliter edidit Kust. Schol. atque ex eo Suid.: Ὑπερναναιδεσθήσομαι τῇ ἀναδείῃ νικηθήσομαι, οἷον ἀναιδέστερός μου φανήσεται. “Elegans verbum, et novum. Ὑπερτρέχεσθαι est Vincere certamine cursus. Ad similitudinem hujus et similium verborum, ὑπερναναιδεῖσθαι finxit poëta pro Superari impudentia.” Casaub. Vide Schneider. Lex.]

¶ Αἰδοῖος, (οἶα, οἶον,) ab αἰδῶς fit αἰδῶος, et mutato Bæotice ω in οι, αἰδοῖος, ut Etym. ait, Venerabilis, Veneratione dignus, Venerandus, vel, Cui præstari debet reverentia, Reverendus, Reverentia dignus. A Livio, Verendus dicitur. Od. I. (271.): ξείνοι αἰδοῖοι: Ξ. (234.) Δεινός τ’, αἰδοῖός τε, μετὰ Κρήτεσι τετύγμην: Θ. (21.) Ὡς κεν Φαίηκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ’, αἰδοῖός τε. Sic et alibi, ut Od. T. (254.) φίλος et αἰδοῖος copulat, ut αἰδῶ et φιλότῃ, Il. Ω. (111.) unde et compar. αἰδιόστερος cum φίλτερος, Od. A. (359.) Καὶ κ’ αἰδιόστερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἶην, pro quo et αἰδιόστερος dicitur, ut Eust. annotat. ¶ Αἰδοῖος ἰκέτης, inquit Bud., Dignus qui exoret quod petit. Videtur autem Bud. hanc expositionem accommodare voluisse huic Homeri loco, Od. O. (372.) καὶ αἰδοῖοισιν ἔδωκα. Ubi Eust. dicit αἰδοῦς ἄξιος, ξένους δηλαδὴ καὶ ἰκέτας. ¶ Αἰδοίη ταμίη, Od. A. (139.) vult dictum esse περὶ τῆς σώφρονος, De casta. Sed fortasse αἰδοίη ταμίη ita dicitur ab Hom., ut παρθένος αἰδοίη, Il. B. (514.) i. e., ut ego interpretor, Virgo verecunda, Virgo pudibunda, ut hic αἰδοίη significationem activam habeat, non passivam, ut αἰδοῖος in superioribus exemplis; et ut Penelope dicitur αἰδοίη, Od. T. (165.) Matrona venerabilis, Verenda. ¶ Αἰδοῖος in activa signif., Verecundus. Od. P. (578.) κακὸς δ’ αἰδοῖος ἀλήτης.

[“Αἰδοῖος, Heyn. Hom. 4, 432. 5, 244. 8, 263. Ernest. ad Od. K. 10, 11. (‘Αἰδοῖος ἀλόχοισιν, al. αἰδοίης, Clark. Sic Eust. idque verum, ut Il. Z. 250. Nuspian ap. Hom. αἰδοῖος in feminino, sed semper αἰδοίη. Huc respexit et Hesych. Παρ’ αἰδοίῃσι παρὰ τοῖς αἰδοῦς ἄξιος, vel saltem ad Il. Z. 250. Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ’ αἰδοίης ἀλόχοισιν. ‘Itaque recte recepit Barnes.’ Albert. ad Hesych. loc.: ‘Nisi malis, Παρ’ αἰδοίῃσι ταῖς αἰδοῦς ἄξιαις, ut Jens. ex Il. Z. 250.’ In Codice reperitur τοῖς—ἄξιαις. ‘Musuro articulus τοῖς imposuit. Retinendum ἄξιαις, prævio ταῖς. Cf. VV. DD. qui locum poëtæ notant.’ Schow.) ad Od. O. 372. Wakef. Alc. 612. Dioc. S. 1, 608.” Schæf. Mss.]

“Αἰδοῖος, poëtice pro αἰδοῖος, ut ὁμοῖος pro ὁμοῖος, Venerabilis, Reverendus.”

[Αἰδοῖος. Apollon. Lex. Αἰδοῖος ποτὲ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι φίλε, (Il. Γ. 172.) Ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδομένου. Κακὸς δ’ αἰδοῖος ἀλήτης, (Od. P. 578.) Καὶ Σίτον δ’ αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, (Od. A. 139.) Hesych. Αἰδοίη αἰδοῦς ἄξια. Αἰδοῖος

δικαῖος, τίμιος, αἰδοῦς ἄξιος, καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδουμένου δὲ χρῆται τῇ λέξει Ὅμηρος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰκέλου. Κακὸς δ’ αἰδοῖος ἀλήτης. “Scr. ἰκέτου.” Heins. Guyet. Soping. Cf. Bud. Comm. L. G. 355. Phavor. perperam οἰκέτου, quod tamen placuit Brunoni et Grabio. Et favet Etym. qui αἰδοῖος explicat τοὺς οἰκέτας, (at vide Eust. 1784. mox citandum.) Sed οι et ι sæpe permiscuntur, ut et vv. οἰκέτης et ἰκέτης. Vide tantum Barnes. ad Od. 10, 11. et ad Eurip. Alc. 437. et inf. Not. in v. Διαμελεοί, et Ælian. H. A. 11, 31. p. 674.” Albert. Suid.: Αἰδοῖος ὁ αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιος. Δαμάσκιος Ὁ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο, ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖον τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖνο ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Zonar. Αἰδοῖος ὁ αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιος. Δαμάσκιος Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο, ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖον τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν. Damascius Photii p. 570=1068. Εὐφραίνετο δὲ ὁρῶν τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος αἰδοῖον τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖ ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Vide Marin. in Procli Vita p. 7=3. Eust. 399. Ἐν τῷ, Αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι φίλε ἔκυρὲ, δεινός τε, αἰδῶ καὶ φόβον ἑαυτῇ πρὸς Πρίαμον ἢ Ἑλένη ἐπιμαρτύρεται δι’ ὧν ἡ τῶν ἐλαττόνων πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας σχέσις συνέχεται ἢ γὰρ ὑπερβάλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ κείται καὶ φόβῳ καὶ ταῦτά ἐστιν, ἃ σώζει τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ· καλῶς γὰρ ἔφη ὁ εἰπὼν, ὅτι Δεὸς ᾧ πρόσσεστιν αἰσχύνῃ θ’ ὁμοῦ, Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ’ ἐπίστασο. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰδοῖος μὲν, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἐτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς αἰδήμων δὲ, ὁ ἄλλους αἰδούμενος αἰδύλος μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον * ἀντιφραστικῶς, ὁ θρασύς· καὶ ὅτι καὶ οἱ αἰδήμων, αἰδοῖος ἐν Ὀδυσσεῖα κείται ὥστε διχῶς ὁ αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς τε ἄξιος, ὅθεν καὶ αἰδοίη ταμίη, καὶ ὁ αἰδούμενος, ὡς τὸ, Κακὸν δ’ αἰδοῖος ἀλήτης, (Od. P. 578. ubi nota κακὸν, non, ut vulgo legitur in Homero, κακός. Κακὸς exhibetur in quibusdam Mss. Vide Guyet. ap. Albert. ad Hes. v. Αἰδοῖος.) καὶ ὅτι αἰδεῖται μὲν, ἢ αἰδήμων Ἑλένη, ὡς μὴ τῷ κουριδίῳ ἀνδρὶ συνοῦσα, δέδιδε δὲ, ὡς ὑπὸ τῶν ἄλλων μισουμένη: 1402. Ἐν δὲ τῷ λέγειν αἰδοίη ταμία, ὑποτίθεται ὅτι καὶ τὰς ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὑπουργούσας ἀμφιπόλους, σώφρονας εἶναι χρή· οὕτω γὰρ οὐκ ἂν ὁ δεσποτικός αὐταῖς οἴκος ἐξαντλοῖτο: 1784. Τὸ δὲ αἰδοῖοισιν ἔδωκα, ἀντὶ τοῦ, ἀνδράσιν αἰδοῦς ἄξιος, ξένους δηλαδὴ καὶ ἰκέτας· * παραιτητέον γὰρ τοὺς ἄλλους ἀναξίως Ὅμηρον νοοῦντας ἐνταῦθα τὸ αἰδοῖος, καὶ κιναιδον διομολογουμένους τὸν Εὐμαῖον. Hinc patet in loco Hesych. citato pro vulg. ἰκέλου recte VV. DD. ἰκέτον correxisse. Adde Etym. M.: Αἰδοῖος τοὺς οἰκέτας, (Cod. Augustan. ap. Tittm. ad Zonar. cxliii. ἰκέτας recte exhibet,) λέγει, διὰ τὸ ἄξιους εἶναι αἰδοῦς, ὡς ἐν τῷ, Τοῦνεκ’ ἐγὼ σ’ αἰδήσομαι, οὐ διὰ τὸ ψεύδεσθαι σε περὶ Ὀδυσσεως, διὰ τοῦτο προσήσομαι σε ὡς οἰκέτην. (Respicitur Od. Ξ. 388. Οὐ γὰρ τοῦνεκ’ ἐγὼ σ’ αἰδέσσομαι, οὐδὲ φιλήσω, Ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας, αὐτόν τ’ ἐλέησας. Ubi Pseudo-Did. προσδέχομαι καὶ τιμῶ ὡς ἰκέτην. Edd. vett. cum Etym. M. et Eustathio αἰδήσομαι habent. “Αἰδέσομαι e Ms. et e Schol. vet. edidit Barnes. Quocum facit et Ms. a T. Benth. collatus. Vulgg. αἰδήσομαι. Quæ vox alibi ap. poëtam non occurrit. Vide ad Il. I. 504. et 636. et X. 419.” Clark.) Αἰδεῖσθαι θ’ ἱερῆα (Il. A. 23. 377.):—καὶ, Αἰδοῖος μὲν τ’ ἐστὶ καὶ ἀθάνατος:—προσδεκτοὺς μετὰ αἰδοῦς. Ἐξηγεῖται οὖν, τί ποτὲ ἐστιν αἰδοῖος, ἐπενεγκῶν, Σὸν τε νόον, σά τε γούναθ’ ἰκάνω:—ἀντὶ τοῦ, ἰκετεύω. Verba illa, in fine glossæ hujus corrupte citata, extant in Od. H. 447. Αἰδοῖος μὲν τ’ ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Ἀνδρῶν ὅστις ἰκηται ἀλόμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν Σὸν τε ρόον, σά τε γούναθ’ ἰκάνω, πολλὰ μογήσας Ἀλλ’ ἐλέαιρε, ἀναξ’ ἰκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι. Ubi Pseudo-Did. Ἰκάνω ἀντὶ τοῦ ἰκετεύω. Corrige igitur in Etym. ἀθανάτοισι—ρόον pro ἀθάνατος. Cf. Od. H. 147. Etym. M.: Αἰδοῖος αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος οἶον, Αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἔκυρὲ, δεινός τε, (Il. Γ. 172. ubi Pseudo-Did. αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος.):—ἀπὸ τοῦ αἰδῶς γίνεται αἰδῶς, ὡς περ ἡῶς καὶ ἡρῶς καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ψ διφθόγγου εἰς οι, ἡοῖος καὶ αἰδοῖος. ἔχει δὲ τὸ αἰδῶς, τὸ ἰ προσγεγραμμένον ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ως διὰ τοῦ ως παράγωγα, σὺν τῷ ἰ γράφονται καὶ περισπῶνται· * Μίνως, Μινῶς ἥρως, ἡρῶς πάτριος,

πατρώος· ἢως, ἢως· καὶ αἰδώς, αἰδῶος. Οὕτως ὁ Χοιροβοσκός εἰς τὸ Περὶ Ποσότητος. "Ἐστι δὲ εἰδους τῶν παραγῶγων κτητικοῦ. Πόσοι τύποι τῶν κτητικῶν; Plura ap. ipsum vide, et cf. Etym. G. Iterum Etym. M. p. 26.: 'Ἄλλ' ἕτερος κανὼν ἐστίν, ὁ λέγων, ὅτι τὰ διὰ τοῦ ως ἔχοντα τὸ ι ὑπὲρ β' συλλαβὰς, *προπερισπῶνται· χωρὶς τοῦ κολῶος, ὃ σημαίνει τὸν θύρνον οἶον, Ἀχελῷος, αἰδῶος, ἢως. Οὕτω καὶ ἀθῶος. Πρόσκειται ἔχοντα τὸ ι, διὰ τὸ λαγῶος καὶ πατρώος· σημαίνει δὲ τὸν λεγόμενον πατριόν. Πρόσκειται, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τὸ κλῶος· σημαίνει δὲ τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι· ἃ λέγονται κλοιά.]

"Αἰδοιέστερος et Αἰδοιέστατος, irregulariter dicuntur pro αἰδοιότερος et αἰδοιότατος, ut ἀφθονέστερος et ἀφθονέστατος pro ἀφθονώτερος et ἀφθονώτατος, et similia alia, quorum meminerunt Eust. et Etym. Regulari autem comparatione αἰδοιότερος usus est Hom. Od. A. (359.) Καὶ κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἶην, Venerabilior essem et majore me reverentia dignarentur," [ubi Pseudo-Did. αἰδοῦς ἄξιος. Idem, notaute Wakef. Mss., ad Od. B. 190. Ἀνιρρέστερον· λυπηρότερον, ὡς τὸ αἰδοιέστερον, ὥφειλε γὰρ ἀνιρρότερον· οὕτω καὶ ἀμορφέστερον, *δικαιέστερον, ἀκρατέστερος, ἀπὸ τοῦ ἀκράτος, *σπουδαιέστερος, *ἀναγκαιέστερος, *ἀλλοιέστερος, ἐπιτηδεύεστερος, ἀφνειέστερος, καὶ Ἀριστοφάνης, κατὰ Σέλευκον, ἔγραφε φιλοκτεανέστατε, παρ' Ὀμήρῳ, Il. A. 122. Philemon. Lex. Αἰδοιέστατος· ποιητικόν, καὶ ἔστι κατ' ἔθος Ἰώνων. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ διὰ τοῦ εσ προφέρουσιν, οἶον αἰδοιέστερος, αἰδοιέστατος· *δικαιέστερος, *δικαιέστατος· ὁμοίως καὶ *ἀρχαιέστερος, *ἀρχαιέστατος. Ὄφειλε γὰρ τὰ τοιαῦτα εἶναι δικαιότερος, αἰδοιότερος, ἀρχαιότερος. Ὁμοίως καὶ τὰ τούτων ὑπερθετικά. Eust. in Dionys. P. 172. Ἐκ τοῦ δ' ἂν γεραρός τε καὶ αἰδοιέστερος εἴης: "Οὐρα δὲ τὸ αἰδοιέστερος, ποιητικώτερον ὄν, καὶ τῷ μέτρῳ χρήσιμον. Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ, (Ol. 3, 75. κτεάνων Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον, ubi Schol. R. ἡγουν τιμώτατον· τὸ γὰρ πλείστα αἰδοῦς ἄξιον, τιμώτατον πάντων: Pyth. 5, 22. αἰδοιέστατον Γέρας.) Ἐκεῖνος δὲ καὶ *ἀφθονέστερον λέγει, καὶ ἄλλα τοιαῦτα: 742. μάλα γάρ τε *κακοξενιώτεροι ἄλλων· σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καὶ οὗτος τοῦ κακοξενιώτερος τὴν παραλήγουσαν ἀντὶ μακρᾶς ἐδέξατο· καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, ἔνθα καὶ ἐρρέθη τὰ εἰκότα. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡδύνατο μὲν ἐκφυγεῖν τὴν *κακομετρίαν ὁ Διονύσιος, σχηματίσας, ὥσπερ καὶ πρὸ τούτου ἐκ τοῦ αἰδοῖος τὸ αἰδοιέστερος Ἰωνικῶς, οὕτω καὶ ὥδε ἐκ τοῦ κακοξενίος, τὸ *κακοξενιέστερος· ἀλλ' εἴκοι θηλήσαι μᾶλλον *συγχωλάναι τῷ Ὀμηρικῷ μέτρῳ, ἥπερ ἄλλως ὀρθὸν προαγαγεῖν τὸ ἔπος, καὶ *ἀσφαλτον. Etym. M.: Αἰδοιέστατος· Ἰστέον ὅτι τὸ *ἀρχέστατον, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Πηνελόπῃ, οἶον· Ἐγὼ γένος μὲν εἰμι Κρῆς ἀρχέστατον· καὶ τὸ αἰδοιέστατον καὶ *ἀφθονέστατον, ποιητικὰ εἰσι, κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ, διὰ τοῦ εσ προφέρουσιν· οἶον, *δικαιέστερος, καὶ *ἀρχέστερος, καὶ *ἀφθονέστερος. Ὄφειλον γὰρ τὰ προειρημένα, δικαιότερος εἶναι, καὶ ἀφθονώτερος, καὶ ἀρχαιότερος. Οὕτω Φιλόξενος εἰς τὸ Περὶ Συγκριτικῶν. Ὡς περὶ δὲ οὗτοι διὰ τοῦ εσ σχηματίζουσιν, οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ισ, ποτίστατον λέγουσι καὶ λαγνίστατον, καὶ ψευδίστατον· καὶ, Λαλίστατον εὐρηκά σε καὶ πτωχίστατον:—Ἀριστοφάνης Πλατισταῖς, (l. Ταγηνισταῖς, v. Brunck. ad Aristoph. Tagen. Fragm. 25.: at Eust. 1441, 26. Platoni Comico ἐν Κλεοφῶντι tribuit, notante G. Burges. ad marg., de qua re silet Brunck.) Ἰν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς *ἀρπαγιστάτου:—καὶ κλεπτίστατος καὶ *πληκτίστατος λέγουσιν. Ὁμοίως καὶ διὰ τοῦ αι, ἰσαίτατα, ἀσμεναίτατα, *προυργιαίτατα, ἡσυχαιέτατον· ἀσμεναίτατα μέντοι, Πλάτων ἐν α' Πολιτικῶν καὶ ἰσαίτερα, καὶ πλησιαίτερον, καὶ ἡσυχαιάτα. Ξενοφῶν δὲ (K. A. 1, 9, 16.), καὶ φιλαίτατα. "In ἀσμεναίτατα duplicis scripturae sunt vestigia, ἀσμεναίτατα, et ἀσμενέστατα: prius requirunt et praecedentia et seqq." Sylb. Eustath. 1441.: Τὸ δὲ ἀνιρρέστερον ὥφειλε μὲν εἶναι ἀνιρρότερον, μέτρον δὲ χάριν οὕτω λαβεῖται· ὡς καὶ τὸ αἰδοιέστερον, καὶ λοιπὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀμορφέστατος γυνὴ παρ' Ἡροδότῳ, (1, 196. Ὡς γὰρ δὴ διεξέλθοι ὁ κήρυξ πωλέων τὰς εὐειδεστάτας τῶν παρθένων, ἀνίστη ἂν τὴν ἀμορφεστάτην,

κ. τ. λ.) ἐν ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις. (Vide Schweigh.) Καὶ τὸ ποδηγέστερον, ἐκ τοῦ ποδηγός, ἀντὶ τοῦ, *ὀδηγικώτερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κείμεναι, (v. Kust. ad Suid. v. Ποδηγέστερον.) Πλεονάζει δὲ τοιαῦτα παραγωγαῖς καὶ ὁ Πίνδαρος, (præter loca ex eo laudata, habes in Ol. 2, 111. *ἀπονέστερον, ubi Gl. Ms. γ. *ἀθλιβον καὶ ἄλυπον: 172. *ἀφθονέστερον, ubi Gl. Ms. γ. τὸ α ἐστὶν ἐπιτατικόν, καὶ οὐκ ἀρνητικόν.) Οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ταῦτα φασιν. Εὐρηται καὶ *δικαιέστερον, καὶ ἀκρατέστερον ἐκ τοῦ ἀκράτος. Ἐπιχαρμος δὲ καὶ *ἀλλοιέστερον λέγει, καὶ ἐπιηρεστέραν, καὶ *ἀναγκαιέστατον, καὶ *ὠραιέστατον. (In Sturzii Empedocle hæc frustra quæsimus.) Σησιγόρος δὲ, *ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν. Ἐκαταῖος δὲ, Οἱ Βιαντίδαι, ἄνδρες *σπουδαιέστατοι ἐγένοντο· καὶ Ἡρόδοτος, Τὰ σπουδαιέστερα τῶν πραγμάτων, (1, 8. 133. ubi v. nott.) Δημόκριτος δὲ, ἐπιτηδεύεσθαι φησὶ καὶ Δεινολοχος, *γενναίεστατον· Ἀντίμαχος δὲ, Ὅτι ἀφνειέστατος ἔσκεν, (v. Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. 106.) Εὐπολις δὲ, Πόλιν *θεοφιλεστάτην οἰκοῦσιν, *ἀφθονεστάτην τε χρήμασι. (Sic Sophocles ap. Schol. Pind. Pyth. 4, 221. Ὡ γῆ Φεραία χαίρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ Ὑπερία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.) Πίνδαρος (l. c.) *ἀπονέστερον. Σέλευκος δὲ παρ' Ὀμήρῳ φησὶ τὴν *Ἀριστοφάνειον γραφὴν ἔχειν, Ἀτρεΐδῃ, κῦδιστε, φιλοκτεανέστατε πάντων. Εἰ δὲ τὸ δοκεῖ χρῆναι τοιοῦτον τύπον θέσθαι καὶ Σοφοκλέους τῷ Κακοπινέστατον ἄλῃμα στρατοῦ (Ajac. 381.) ἵνα ἡ ἐκ τοῦ πίνος, ὁ ῥύπος, κακοπινύτατος καὶ ἐκεῖθεν κακοπινέστατος, ἴστω μὴ ἀκριβῶς λέγων· ἐκεῖνο γὰρ οὐκ ἐξ ἀπλοῦ τοῦ πίνου γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ συνθέτου τοῦ κακοπινού, ἵνα γίνοιτο καθὰ ἐκ μακροκαταλήκτου τοῦ εὐγενίης, ὁ εὐγενέστερος, οὕτω καὶ κακοπινίης, κακοπινέστερος, καὶ κακοπινέστατος. Χρήσις κακοπινού παρὰ τῷ Δεινσοφιστῇ ἐν τῷ, Συνεσπασμένοι καὶ κακοπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἡθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἔξει, (Athen. 565. ubi τῇ desideratur. De Eust. loco silet Schweigh. quem vide de v. συνεσπασμένοι agentem.) Ὡς περὶ δὲ φασὶ διὰ τοῦ εσ σχηματίζουσιν Ἀττικοὶ, οὕτω καὶ διὰ τοῦ ισ. Ποτίστατον γὰρ φασιν (φησὶν exhibet Maittair. de Dial. 31=42.) Ἀριστοφάνης (Thesm. 735. ubi v. Brunck.) Ὡ θερμόταται γυναῖκες, ὧ ποτίσται. Οὕτω καὶ λαγνίστατον, καὶ κλεπτίστατον (Aristoph. Pl. 27.) καὶ, Λαλίστατον εὐρηκά σε, (λαλίστατα Rau. 91.) ὡς καὶ λαλίστατον, (Eur. Cycl. 314.) καὶ, Πολὺ πτωχίστατος, (Aristoph. Ach. 425. Οὐκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου,) καὶ ψευδίστατος· καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐξ ὑπερθετικῶν τῶν εἰς στος, ὑπερθετικὰ ἢ συγκριτικὰ. Καὶ Πλάτων δὲ Κλεοφῶντι, Ἰν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς *ἀρπαγιστάτου, (vide nos supra.) Καὶ *πληκτίστατος δὲ λέγουσιν. Ἐστὶ δὲ Πλάτωνος καὶ τὸ, Ἡδονὴ ἀπάντων *ἀλαζονίστατον. Τοῦ δὲ *ἀκρατίστερος, οὐχ εὐρηται ὑπερθετικόν, (*ἀκρατέστατον extat ap. Plat. Philebo 397. vide Pierson. ad Mær. 25.) οἶον, Οὐτ' ἀκρατίστερον, οὔτε λιχνότερον, οὔτε δούλον μᾶλλον, τῶν ἡδονῶν. Εἰσὶ δὲ φασὶ σχηματισμοὶ καὶ διὰ τοῦ αι. Ἰσαίτατον γὰρ φασὶ, καὶ προυργιαίτερον. Πλάτων δ' ἐν πρώτῳ Πολιτείας ("2, 329. Steph. ubi nunc legitur ἀσμενέστατα" Maittair. l. c.) ἀσμεναίτατα λέγει, καὶ ἰσαίτερον, καὶ ἐν Χαρμοίᾳ ἡσυχαιάτα. Ἐστὶ δὲ καὶ πλησιαίτερον. Ξενοφῶν δὲ, καὶ φιλαίτατον ἐν ἐβδόμῃ φησὶ (7, 3, 7. p. 476.) Τοῦτο δὲ καὶ φιλάτατον ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων εὐρηται. Τὸ μὲν τοι φιλάτατος, ἐκ τούτων συγκοπὲν, περιεῖλε τὰς ἀμφιβόλους γραφάς. Plura exempla affert Maittair. l. c. 30=41—32=44. et Passow. in libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 52. "Αἰδοιέστατος, Valck. ad Herod. 142." Schæf. Mss.]

[Αἰδοῖος. Moschop. Hesiod. Ἔργ. p. 28. b.: Αἰδοῖος ὡς γελοῖος ὁ ἄξιος γέλωτος, οὕτω καὶ αἰδοῖος ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖος δὲ ἐστὶ τίς τι, ἡ δὲ αἰδοῖος ἔχει ἀγαθὰ, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ αἰδοῖος· ἡ δὲ εἰς αὐτὸν ἐξήμαρτεν ὁ αἰδοῦμενος. Φαίνεται δὲ τὸ αἰδοῖος ταῦτον εἶναι τῷ αἰδέσμιος· πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἐστὶ ποιητικόν, αἰδοῖος· τὸ δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. Αἰδήμων δὲ, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι. Cf. Eund. περὶ Σχεδῶν 189.: Διὰ δὲ τῆς αἰ διφθόγγου, ταῦτα· αἰδοῦμαι, τὸ ἐντρέπομαι· αἰδῶς· αἰδέσμιος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος· αἰδήμων, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι· αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος, ποιητικῶς· αἰδοῖα, τὰ κρυπτόμενα μύρια τῶν ἀνθρώπων.]

[Αἰδοῖς et εἰδεῖς conf., ad Anthol. Pal. 893.]

Αἰδοῖς, Cum reverentia, Cum observantia. Od. T. (243.) Αἰδοῖς δ' ἀπέπεμπον εὐσσελμου ἐπὶ νηός.

Αἰδοῖον, τὸ, Substantivum, Inguen; nam ex iis vocabulis quæ in VV. LL. ponuntur pro interpretatione hujus nominis, nullum convenit, cum αἰδοῖον tam mulieris sit, quam viri: vix autem aliud nomen Lat. sing. num. commune sit utrique, quam Inguen. Plurali numero sæpe dicitur αἰδοῖα pro eodem, Il. N. (568.) Αἰδοῖων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ. Thuc. 1. Διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et αἰδοῖα de muliere. Herod. 1. Ἐκ τῶν αἰδοῖων τῆς θυγατρὸς. In singulari autem numero Plut. Κεφ. Ῥωμ. Sabinos enim aiunt mulieris αἰδοῖον appellare Spuriū. Sic autem Græci ab αἰδῶς dicunt αἰδοῖα, ut Latini a nomine Pudor vocant Pudenda, et Verenda a verendo. Quare vana est altera etymologia, ut sint αἰδοῖα dicta παρὰ τὸ οἰδαίνειν ἐν τῇ συνοσίᾳ ὀργῶντα, neque enim οἰδεῖα dicitur, sed αἰδοῖα. Et Hom. ipse αἰδῶ pro αἰδοῖα usurpat. || Αἰδοῖα Gaza Testiculos alicubi vertit, item Coles.

[“Αἰδοῖα, Res Venereæ, ad Lucian. 1, 250, ad Od. O. 372. Mitsch. Cer. 173. Pudenda viri, Fischer. ad Palæph. 24. a.” Schæf. Mss. Beckmann. Hist. Mir. 123. 167. HSt. Lex. Medic. 544. 553. 598—9. Theoph. Nonn. 12. 37. 195. 273. “Τὰ αἰδοῖα, Virilia, siguum et symbolum roboris, Diod. S. 1, 57. et Wessel.: ibid. 65. Herod. 125, 17. τὸ αἰδοῖον cultu dignum, ut τῆς γενέσεως αἰτίον, Diod. S. 1, 98. etc. plura 4, 6. egregia. Hinc in Æg. adoratum ut Deus, Diod. S. 1, 252. in Dionysii τελεταῖς ceterisque omnibus honoratum. Τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, Athen. 105. (coll. Etym. M. v. Ἀλεσούριος.)” Valck. Mss.]

[Αἰδοῖον. Suid. Αἰδοῖον τὸ μόριον, ὃ καὶ ἀναγκαῖον πρὸς τινων καλεῖται, ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. Ὅτι μεγάλα ἔχων αἰδοῖα ἀνδρὸς ἄθλων ἐλέγετο. Respicitur Artemid. 1, 45. Πενία δέ, καὶ δουλεία, καὶ δεσμοῖς (ἐοικε), ὅτι ἀναγκαῖον τε καλεῖται, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον, ubi plura περὶ αἰδοῖων legi possunt. Zonar. Αἰδοῖα τὰ μόρια, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ, (de locutione παρὰ τὸ, sequente articulo τὴν, egit Bast. Comment. Palæogr. 830. hoc tamen loco neglecto,) γυμνῶσαι γὰρ, ἢ ὀνομάσαι ταῦτα αἰδοῦμεθα, ἢ παρὰ τὸ ἀνοιδάινειν ἐν τῇ συνοσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν οἰδοῖα, καὶ τροπὴ τοῦ ο εἰς α, αἰδοῖα. Etym. M. Αἰδοῖα παρὰ τὸ αἰδοῦμαι, γυμνῶσαι γὰρ ἢ ὀνομάσαι ταῦτα αἰδοῦμεθα, ἢ παρὰ τὸ ἀνοιδάινειν ἐν τῇ συνοσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν, οἰδοῖα, καὶ τροπὴ τοῦ ο εἰς α, αἰδοῖα. Οὕτως Ὠρίων. Etym. G. Αἰδοῖα διότι αἰδοῦμεθα ἀλλήλοις ταῦτα δεικνύοντες. Αἰδοῖα τὰ ὀρχίδια, παρὰ τὸ αἰδῶ, καὶ γὰρ γυμνῶσαι καὶ φανερώσαι ταῦτα αἰδοῦμεθα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ (l. ἀνοιδάινειν ἐν) συνοσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν οἰδοῖα, καὶ τροπὴ τοῦ ο εἰς α αἰδοῖα. J. Poll. 2, 170. 171.: 174. Ὅρχεω δέ, τὸ μὲν ἄνω, κεφαλῇ, τὸ δὲ κάτω, πυθμῇ, τὸ δὲ πᾶν τούτων, αἰδοῖα, ὥσπερ καὶ τὰ γυναικῶν: 176. Τὸ δὲ ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς ἀνασπῆσαι καλεῖται: 10, 143. Τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου αἰδοῖον ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ. “C. A. αἰδοῖς, f. ἐπ' ἀνδρὸς αἰδοῖ, De pudendis viri,—sed et vulg. lectio bene se habet,” Kuhn., et tuetur Hes. glossa v. Σαννίον.]

[* Αἰδοιολέκτης, (ὁ,) Hesych. 2, 1207. (* Σκερὸς αἰδοιολέκτης.)” Schæf. Mss. V. Kuhn. ad Diog. L. 1, 5.]

[* “Αἰδοιόπληκτος, (ὁ, ἡ,) Hesych. * Σαννιόπληκτος αἰδοιόπληκτος.” Wakef. Mss. J. Poll. 10, 143. Καὶ ξυστά δ' εἵποις ἄν,—καὶ σαννία τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου αἰδοῖον ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐπὶ δὲ τοῦ δόρατος ἐν Φιλαδέλφοις Μενάνδρῳ “Ὡστ' ἔγωγ' ἄν εἰλόμην πον σαννίῳ πεπληγμένον. “Versus trochaicus est, “Ὡς ἔγωγ' ἀνείλομην πον σαννίῳ πεπληγμένον.” Benth. Epist. ad T. H. 67. Ed. Lug. Bat. 1807. Cf. Hesych. v. Σαννίον, et Toup. Emend. 4, 238.]

[* “Βαθναῖδοις, ὁ, ἡ, Magno pene, Villosion. Anecd. Gr. 1, 24. Etym. M. 2, 24. (ap. nos supra 275. c.) Schol. Lyc. 831.” Wakef. Mss. “Berkel. ad Steph. B. p. 6.” Valck. Mss.]

Αἰδωῖδης, ὁ, ἡ, Formam inguinis habens, Inguinis speciem referens: Athen. 7. Λέγεται δὲ τῶν πολυπόδων τὴν ἄρρενα ἔχειν αἰδωῖδές τι ἐν μιᾷ τῶν πλεκτάμων. [“Theophr. 49.” Wakef. Mss.]

A Αἰδοῖκος, (ἡ, ὄν,) Ad inguen pertinens. Αἰδοῖκὰ φάρμακα apud Æginetam, Medicamenta quædam ad inguen pertinentia, i. e. Morbis inguinis medentia. Item αἰδοῖκά, Quæ pudendis annascuntur, ap. Eund.

Αἰδοῖπαλμος, Morbus τῶν αἰδοῖων, Pudendorum, ut Satyriasis et Priapismus. In VV. LL. Potest et ab αἰδῶς deduci significante τὰ αἰδοῖα.

¶ Αἰδοῖούω, quasi dicas, Pudenda mutilo, pro Præputium seco, Circumcido. J. Poll. 2, (176.) Ἄετολις ἀπαιδοῖσθαι significasse tradit ἀπεσκολύφθαι. Is autem dicitur ἀπεσκολύφθαι qui caret præputio: Recutitus Martiali, Apella Horatio. Ἀπαιδοῖωται ἀπηναισχύντηκε, τέτμηται, Hesych. Animadvertendum est autem ἀπαιδοῖωται legi ap. Hesych., non ἀπρηδοῖωται, sicut ap. Pollucem ἀπαιδοῖωσθαι, non ἀπρηδοῖωσθαι. [Vide Interpr. ap. Albert.]

¶ Αἰδέομαι, f. ἐσομαι et ἦσομαι, p. ἦδεσμαι, aor. 1. ἦδέσθην, i. q. ἐντρέπομαι, Veneror, Honori habeo, inquit Bud. Addi etiam potest Revereor. Hac autem in signif. accusativo jungitur. Xenopho K. Π. 1,

(5, 1.) Αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους, Reverentiam præstans majoribus natu, vel, Majores natu venerans, Honore prosequens, quidam; sed malim, Veneratione prosequens, ut et αἰδῶ non lubenter interpretor Honorem, sicut antea dixi. Sic αἰδεῖσθαι θεοὺς, ap. Homerum, Revereri deos: αἰδεῖσθαι τὸν πατέρα, ap. Sophoclem, Patrem suum revereri, ut ap. Terent., Imperium patris revereri. Apud Hom. αἰδεῖσθαι et ἐλεεῖν sæpe copulantur, ut, οὐ σ' ἐλέησει, Οὐδέ τι σ' αἰδέσεται, Il. O. (207.), et Od. Ξ. (388.) Οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδήσομαι, οὐδ' ἐλέησω, quibus in locis obiter notandum duplex fut. αἰδέσομαι et αἰδήσομαι. [Vide notata in Αἰδοῖος.] Habet autem in hac signif. non tantum accusativum personæ, sed et accus. rei, ut Il. I. (640.) Αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον. Sic Il. X. (82.) τάδε τ' αἰδέο, καὶ μ' ἐλέησον. || Nonnunquam αἰδοῦμαι est magis Timeo, Vereor, quam Revereor, in qua tamen signif. potius infinitivo jungitur, ut Il. X. (105.) Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἐλκεσιπέπλους, qui versus et alibi habetur. Loquitur autem hic de metu

ignominie et dedecoris a Trojanis. Sic eum, a quo metuebat ne objurgaretur, dicit αἰδέομαι et δεῖδια, Od. P. (188.) Ἄλλα τὸν αἰδέομαι, καὶ δεῖδια, μή μοι ὀπίσω Νεικέη. Sic Il. Δ. (402.) Αἰδεσθεῖς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοῖοι, Veritus incrementum regis, ob reverentiam, quam illi præstabat, additur enim αἰδοῖοι, || Apud Eurip. αἰδοῦμαι τάδε exp. Horum me pudet, ut sit pro αἰσχύνομαι, quanquam notatur a Grammaticis αἰδεῖσθαι in bonam partem accipi, αἰσχύνεσθαι in malam. I. e., opinor, αἰδεῖσθαι esse Vereri aliquem s. Revereri, ob honorem quem virtutis ergo, aut ætatis, aut consanguinitatis, aut hujusmodi rei alicujus causa deferimus, aut Rei alicujus honestæ reverentia tangi: αἰσχύνεσθαι autem aliquem, esse Pudore affici ex eo, quod mali alicujus, aut rei alicujus turpis sit nobis conscius, aut Pudere nos eum facere illius conscius, aut etiam Pudere nos alicujus rei, cujus ipsi soli simus nobismetipsis conscii. Plut. eos qui hæc confunderent, reprehendens, ait, Αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἡδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας. Videtur tamen ap. Lucian.

quoque αἰδεῖσθαι pro αἰσχύνεσθαι accipi in loco, qui citatur proxime sequente annotatione. Apud Hom. certe videtur proprie usurpatum αἰδέομαι, etiam absolute positum, pro Vercundor, Vercundia tangor, a muliere dictum, Od. Σ. (183.) Οἷη δ' οὐ κείσ' εἰμι [οὐκ εἴσειμι] μετ' ἀνέρας αἰδέομαι γάρ. Apud Eund. cum infin. Od. Z. (222.) αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι. [Hesych. Αἰδοῦμαι αἰσχύνομαι.]

Αἰδοῦμαι, Timeo, Non audeo, cum infin., Il. N. (imo H. 93.) Αἰδεσθεν μὲν ἀνῆλθαι, δεῖσαν δ' ἐπὶ δεχθαι. Od. Ξ. (145.) καὶ οὐ παρέοντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. Eust. exp. εὐλαβεῖσθαι. Quanquam aliquis fortasse dixerit inesse his in locis verbo αἰδεῖσθαι timoris cum quadam reverentia significationem, ut sit αἰδεσθεν ἀνῆλθαι, obiter autem notandum αἰδεσθεν per synopen pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέσθην aor. 1. pro ἦδέσθην, Reverentia tacti non ausi sunt, Timuerunt recusare. Sed ap. Soph. quoque αἰδῶς pro δέος, Metus, ponitur, ut infra dicitur. || Apud Lucian.

autem αἰδεῖται cum participio, significat Eum pudet, (1, 246.) Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου, et ita αἰδεῖται erit pro αἰσχύνηται, quo non usus est ob sequens nomen αἰσχύνην.

Αἰδοῦμαι, inquit Bud. non modo ἐντρέπομαι significat, καὶ μετ' αἰδοῦς ἐπιδέχομαι, Veneror et honori habeo, sed etiam πείθομαι, Placor, et injuriam remitto, Iram condono. Demosth. π. Ναυσίμ. (983.) Ὁστ' ἂν ἐλῶν τις ἀκουσίον [ἐκουσίον perperam Reisk.] φόνου, καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτα αἰδέσθαι καὶ ἀφῆ, κ. τ. λ. Ut siquis propter caedem non voluntariam alium arcesserit, reum etiam peregerit, manifestoque convicerit, deinde a reo placatus quoquomodo culpam crimine condonarit etc. Gregor. Καὶ φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδώς, Homo qui in tempore rationem habere amicitiae nosset, et amico exorabilem se praeberet. Significat αἰδοῦμαι etiam Placo, Exoro. Demosth. c. Aristocr. (643.) Καὶ φεύγειν, ἕως ἂν αἰδέσθαι τινὰ τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος, Extorrem esse quoadusque aliquem exorarit gentiliū mortuū. Vide Harpocr. et Hesych.

Αἰδοῦμαι non solum usurpatur in signif. activa, ut verba, quae Deponentia vocant Latini, sed et in passiva, utpote cujus inveniatur activum αἰδῶ. Sic ap. Demosth. c. Aristocr. (645.) ῥδεσμένος, Exoratus, Placatus. Verbum autem activum Αἰδῶ vide cum composito Κατααἰδῶ.

[“ Αἰδέομαι, ad Phalar. 126. 249. 325. Casaub. ad Hist. Aug. 67. b. Charit. 210. 567. Musgr. Heracl. 44. Wakef. Herc. 1204. Alc. 612. 835. 869. Jacobs. Anth. 7, 373. 9, 232. Toup. Opusc. 1, 472. Mitsch. Cer. 135. Αἰδέομαι, Ammon. 5. et Eran. Philo 160. (vide nostra in Αἰδώς.) Heyn. Hom. 8, 263. Pudet me, de constr. vide Longum p. 4. Villois. bis. Sequentē μὴ, et infin. Pausan. 3. p. 42.” Schæf. Mss. Vide Lex. Xenoph.: Biel. Thes.: Blomf. Glossar. ad Aesch. Agam. 910.: Hermann. ad Viger. 771.: Aesch. Eum. 528. 747. “ Αἰδ. ἐαυτὸν, egregia dicta Gataker. 1. p. 544. Soph. Œd. T. 655. Aesch. Choeph. 899. Eur. Iph. A. 380. emend. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Lucian. 3, 85.: 3, 333. illum ut Deum ᾗδουντο emend. (Edl. ἐδῆγοντο, Ms. RG. ἡγούντο, vide nott. sed verum vidit V. D. scribendo ᾗδουντο.) 4 Macc. 12, 11, 13.” Valck. Mss. “ Caveo, Fugio, Stob. 312.” Wakef. Mss.]

“ Αἰδεῖο, Ionice et poetice pro αἰδοῦ, Reverere, re-
“ soluta primum diphthongo οὐ in ἐο, deinde metri
“ causa inserto ι. Il. Ω. (503.) et Od. I. (269.) Ἄλλ’
“ αἰδεῖο θεούς.” [At in posteriore loco editum est, Ἄλλ’
αἰδοῖο, φέριστε, θεούς. “ Heyn. Hom. 8, 679. 698.”
Schæf. Mss. Eust. 1361. Τὸ δὲ θεοὺς αἰδέσθητι (vulgo
αἰδοῖσθαι) αὐτὸν τ’ ἐλέησον, σαφέστερον ἡρμηνεύεται τῶν
πρὸ ὀλίγου ῥηθέντων, ἐνθα αἰδοῖς καὶ ἐλέους ἐμμένοντο.
Τὸ δὲ αἰδεῖο θεοὺς, ὃ ἐστὶν αἰδέσθητι (sic leg.), ὡς εὐκτικὸν
μὲν, οὐκ εὐχερῶς ἂν συμβιβασθεῖν. Τὰ γὰρ εἰς μὴν περι-
σπώμενα εὐκτικά, οὐ τοιαύτη διφθόγγω παραλίσσονται,
ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ποιοῖμην ποιοῖο· χρυσοῖμην χρυσοῖο·
βοῶμην βοῶο· οἷς ἀναλόγως, ὥφειλεν εἶναι καὶ αἰδοῖμην
αἰδοῖο· ἡγουν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἰδῶ βαρυτόνου, ἐχρῆν
αἰδοῖμην αἰδοῖο εἶναι, ὡς τύποιμην τύποιο. Ἰσως οὖν
ἐκ προστακτικοῦ τοῦ αἰδεο, οἶον, τάδε τ’ αἰδεο καὶ μ’
ἐλέησον, γέγονε τὸ αἰδεῖο * ἐπενθέσει τοῦ ι, καὶ ἡμα
* καταβιβασμῷ τοῦ τόνου πρὸς τινὰ ἔμφασιν εὐκτικοῦ.
Ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν ἀνάλογος, οὐδὲ ἡ τοῦ αἰδεῖο * προ-
παροξύνουσις.]

“ Αἰδέσσαι, et Αἰδέσσηται, poetice geminatum me-
“ tri causa σ habent, pro αἰδεσαι, et αἰδέσσηται, ambo
“ aor. 1. medii, a them. αἰδέομαι, sed prius impera-
“ tivi, posterius subjunctivi modi.”

“ Αἰδάσσηται, Hesych. affert pro ᾗδέσθη, sed non
“ sine mendo. Si enim αἰδάσσηται vera est scriptura,
“ leg. αἰδεσθῆ: sin ᾗδέσθη, reponendum αἰδήσατο.”
[Αἰδήσατο legit Is. Voss.]

[Αἰδέομαι. Hesych. Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι. (Il. A. 23. ubi Pseudo-Did. ἐντρέπεσθαι: et 377.) Αἰδέσθεν· ᾗδέσθησαν. (Il. H. 93. ubi Pseudo-Did. αἰδέσθησαν.) Αἰδέσσαι· αἰδέσθητι. (Il. I. 640. ubi ita Pseudo-Did.) Αἰδέσσεσαι· αἰδέσθησεται. (Cod. exhibet, Αἰδέσσηται·

αἰδεσθήσεται.) Il. X. 419. Apollon. Lex.: Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι, καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἰκέτην δι’ ἐντροπῆς. Αἰδεῖσθαι δ’ (—θαί θ’) ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, (Il. A. 22.) Καὶ (X. 124.) Οὐδέ τι μ’ αἰδέσεται, κτενέει δὲ με γυμνὸν εὔντα. Καὶ κατ’ ἄλλους τρόπους τὸ παραπλήσιον δηλοῦται. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ συνήθως ἡμῖν. Αἰδομένων δ’ (τ’) ἀνδρῶν πλέονες σοοὶ ἢ ἐπέφανται, (Il. E. 531.) Eust. 1892.: Ἡ δὲ, ὡς ἐρρέθη, * κυριωνυμία, καὶ τὸ παρὰ Εὐμαίῳ εἰλκυσεν ὀνομάζειν· ἔφη γὰρ ἐκεῖνος, αἰδεῖσθαι ὀνομάζειν τὸν καλὸν δεσπότην, ἡγουν, εὐλαβεῖσθαι λέγειν ἐκεῖνον τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα, ὅπερ ἦν Ὀδυσσεύς. Zonar.: Αἰδέσεται· ἀπὸ τοῦ αἰδῶ, αἰδέσω, αἰδέσθαι, αἰδέσεται. (“ F. I. αἰδέσθαι. Demosth. π. Παντ. 994.” Tittm.) Αἰδομένω· αἰδέω, αἰδῶ, αἰδέομαι, αἰδοῦμαι, ἢ μετοχὴ αἰδέομενος, αἰδοῦμενος, τὸ δυνὸν αἰδεομένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, αἰδομένω. Αἰδομένω reperitur in Il. A. 331. quo respiciebat Zonar. atque adeo leg. τὸ δυνὸν αἰδεομένω αἰδομένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ αἰδομένω. Etym. M.: Αἰδομένω· αἰδεσθέντε, (Pseudo-Did. αἰδεσθέντες.) Τῷ μὲν τάρβησάν τε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα, Ἀσστήτην, (I. τινρβήσαντε—Στήτην, ex Il. A. 331.) αἰδέω αἰδῶ, τὸ ἐντρέπομαι, ἐξ οὗ καὶ αἰδήμι (f. I. αἰδοῦμαι.) Τοῦτο, παρὰ τὸ αἰδῶς· τὸ δὲ, παρὰ τὸ εἰδῶ, τὸ βλέπω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, αἰδῶς καὶ αἰδῶς. Οἱ γὰρ ἐντρέπομενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα. Ὁ παθητικὸς ἐνεστώς αἰδέομαι αἰδοῦμαι· ἢ μετοχή, αἰδεόμενος αἰδοῦμενος· τὸ δυνὸν, αἰδεομένω αἰδομένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ, αἰδομένω. Ἡδεσθῆν· σὺν τῷ ι, παρὰ τὸ αἰδῶ περισπώμενον. Εὐριπίδης Ἀλφύη (I. Ἀλόπη, vide Sylb.) Οὐ μὴ σύγ’ ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾗδέσω; Vide Eurip. Fragm. T. 2. p. 420. Beck. Suid.: Ἡδέσθη· αἰτιατικῇ. Leg. Ἡδέσθη. Etym. G.: Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι, πρώτη συζυγία, ἀπαρέμφατον, ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. Τὸ θέμα αἰδῶ, καὶ ὁ μέλλων αἰδήσω· ἐξ οὗ καὶ αἰδήμι. Τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, τοῦτο παρὰ τὸ εἰδῶ τὸ βλέπω, καὶ τοῦ στερητικοῦ α, αἰδῶς καὶ αἰδῶς. Οἱ γὰρ ἐντρέπομενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα. “ Ἀδήμι, sic false. Sequentia postulant αἰδῶς,” Sturz., nempe pro αἰδῶ, neque aliter exhibet Etym. M. ubi pro ἀδήμι est αἰδήμι. Perperam utrumque. Leg., ut videtur, αἰδοῦμαι. Phavor.: Αἰδόμενος, καὶ αἰδοῦμενος λέγομεν· διφορεῖται γὰρ τὸ ῥῆμα, ὡς καὶ ἕτερα· εὐρίσκεται γὰρ αἰδῶ καὶ αἰδῶ, βαρυτόνως καὶ περισπωμένως. Αἰδοῦμαι τὴν σὴν ἡλικίαν, ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι, καὶ αἰδοῦμαι τὸν πατέρα, καὶ αἰδοῦμαι γυμνὸς βαδίζειν. J. Poll. 9, 33. Καὶ κακίῳ μὲν τελώνῃ, εἴποις ἂν, — ἀναίσχυντος, ἀπρηυθριακῶς, — εἰδ’ ἐπαίνεις τελώνῃ, εἴποις ἂν — εἰδῶς αἰδεῖσθαι.]

[Αἰδέομαι. Suid. Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους, ἀντὶ τοῦ ἐξιλιάσθαι καὶ πείσαι. “ Sic recte 2 Mss. Par. At priores Edd. male μεταποιήθηται.” Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ.: Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους, ἀντὶ τοῦ ἐξιλιάσθαι καὶ πείσειν, I. ἐξιλιάσθαι καὶ πείσαι. Zonar. Αἰδέσασθαι· μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτου (I. —τους), ἀντὶ τοῦ ἐξιλιάσθαι καὶ πείσειν, I. πείσαι. “ Εξιλιάσθαι dedi e Cod. K. et Harpocr. (et Suida.) Cod. A. ἐξελεύσεται: D. ἐξελάσασθαι.” Tittm. Harpocr.: Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Δημοσθένους Ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ Πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπίεθ, (Lysiae Fr. 13. ubi Tayl. reddidit, A sua sententia dimoveri,) ἐν δὲ τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους, οὗτος ἀντὶ τοῦ ἐξιλιάσθαι καὶ πείσαι. “ E Ms. scribendum οὕτως, non οὗτος, et ita perpetue fieri ab Harpocr. animadvertes.” Jac. Gronpov. Hesych.: Αἰδέσασθαι· τὸ ἐνοχον ὄντα φόνω ἀκουσίῳ καὶ πεφυγαδευμένον ἐφ’ ὀρισμένῳ χρόνῳ τοῦ τετελευτηκότος ἐξιλιάσθαι, ὡς εἰληφότα ἤδη τιμωρίαν. “ L. τὸν τετελευτηκότα.” Soping. “ Illa verba ibi inserenda, τὴν ψυχὴν, ἢ τοὺς γονεῖς, ἢ τοὺς προσήκοντας.” Scal. Jun. In Schowii Cod. legitur: (καὶ) φόνῳ—πεφυγαδευμένῳ—ὡς εἰληφότος. “ Sensus est, αἰδέσασθαι significare interdum, Placare defunctum, quem quis fortuito casu occiderit. Sane αἰδέσασθαι hanc interdum habere signif., notat quoque Harpocr. et ex eo Suid. Alias αἰδέσασθαι notat Placari. Vide Petit. de LL. Att. 513. qui tamen duas has verbi

αἰδέσασθαι notiones confundere videtur." Kust. A "Αἰδεῖσθαι, Revereri, Pudore et reverentia alicujus duci. Sed in Foro Attico est aut Homicidæ ignoscere, Veniam cædis ei facere, Cum eo in gratiam redire, humanitate s. qua alia causa motum, eumque pati domum ab exilio redire, aut Placare peremti cognatos, Ad ignoscendum eos permovere. 'Εὰν ἐλὼν τις (sc. ἄλλον τινὰ) ἐκουσίῳ φόνου, (ἐκουσίῳ editum est, et sic Ms. Hieron. Wolfi, at olim legebatur ἀκουσίῳ, quam lectionem genuinam et Demosth. contextus, et ejusdem Oratio c. Aristocr. 643—4. et c. Mid. 528. et Hesych. glossa tument, et Noster secutus est,) καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὶ ταύτ' αἰδέσθεται καὶ ἄφῃ, Commiseratione ejus ductus ignoscat, ab eoque in jure persequendo desistat, 983. (et 991. ubi ἐκουσίῳ: ad posteriorem h. l. respiciebat Harpocr. Scholion e Cod. Bavar. 110.: Αἰδέσθεται ἀντὶ τοῦ πεισθῆ.) 'Εὰν μὲν αἰδέσασθαι δέη,—πάντας, sc. αἰδεῖσθαι, Omnes ignoscere, (h. e. lex edicit, ut consanguinei omnes in condonandum et ignoscendum homicidæ consentiant,) ἢ τὸν κωλύοντα κρατεῖν, aut, si quis obstat, vel unus, ut intercedentis pertinacia potior sit, reductum in patriam excludat cædis reum. "Εὖς ἂν αἰδέσθαι τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος, Ad commiserationem permoverit, ut patiatum exulem in patriam redire, 694. (imo 644.) Μῆπω τῶν ἐκβαλόντων ἡδεσμένων, 645." Reisk. Ind. Demosth. Cf. Αἰδεσις.]

Αἰδομαι etiam dicitur barytona conjugatione, unde αἰδετο ap. Hom. Od. Θ. (86.) Αἰδετο γὰρ Φαίηκας: Z. (329.) αἰδετο γὰρ ῥα Πατροκασίγνητον. Et Αἰδόμενος ap. Eund. aliquoties, [Il. A. 331. E. 531. K. 237. Od. Γ. 96. Δ. 326. O. 563. Π. 75. T. 527.] Usus est et Plut. Sympos. 3. (T. 8, 526.) ἐκβάλλειν τὰν ὁμμάτων τὸ αἰδόμενον. Orph. Argon. 1222. Eurip. Phœn. 1511. "Valek. Hippol. p. 308. Mitsch. Cer. 136. Epigr. adesp. 293. 343. Athlet. Stat. 26. Agathias 42. Æsch. Eum. 551. Jacobs. Anim. 42." Schæf. Mss. "Quint. Smyrn. 4, 190. Eust. 111.: Τὸ δὲ αἰδομένω διαφορεῖται· νῦν μὲν γὰρ ἀπὸ βαρυτόνου γίνεταί ῥήματος, τοῦ αἰδῶ, ὡς καὶ τὸ αἰδομένων ἀνδρῶν εὐρίσκειται δὲ καὶ περισπώμενον τὸ αἰδῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ αἰδεῖται, καὶ ὁ αἰδούμενος. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐπιμελόμενος, ἐπιμελούμενος· στερόμενος, στερούμενος· καὶ ἕτερα, ὡς καὶ τὸ ἐγήθησε καὶ γηθόμενος: 579. "Ορα δὲ καὶ ὅπως ἐν ἐνὶ τούτῳ τόπῳ, καὶ *περισπωμένως οἶδε καὶ βαρυτόνως τὸ ῥήμα τῆς αἰδοῦς, ἐν τῷ αἰδεῖσθε ὡς ποιείσθε, καὶ ἐν τῷ αἰδομένῳ ὡς ἀδομένῳ. "Οποῖον τί ἐστι καὶ τὸ τῆς μάχης ῥήμα ὡς πολλαχοῦ φαίνεται· καὶ αὐτὸ γὰρ καὶ περισπᾶται καὶ βαρύνεται, καθὰ σὺν ἄλλοις προδεδηλωμένοις· καὶ τὸ ὁμιχῶ ὁμιχίσω· ἐστι γὰρ καὶ βαρυτόνως *ὁμίχω, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, "Ωμίξεν αἶμα, καὶ χολὴν ἐτίλησεν, (Hippocratis Fragm. vide Schneider. Lex. v. "Ομιχέω.) Οὕτω δὲ καὶ εἰλῶ καὶ εἰλῶ· ἐν τόπῳ ἐνὶ ὁμοῦ, ὅσον, Εἰλομένῳ· εἰλεῖ δὲ ὁδεῖνα, (Il. Θ. 215.) 1257. Τὸ δὲ ἔλκω, βεβαρυτόνῃ, ὥστε διαφορεῖται καὶ τὸ ἔλκω, οὐ μόνον βαρυτόνως προφερόμενον, ἀλλὰ καὶ περισπώμενον· οὕτω καὶ ἐπιμέλωμαι καὶ ἐπιμελούμαι, σὺν ἑτέροις πολλοῖς· καὶ αἰδομαι, καὶ αἰδοῦμαι· καὶ ξυροῦμαι, ὡς τὸ, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ, καὶ ξύρομαι, οἶον, Ξυρεσθαι τὸν πώγωνα, καὶ Πιττοκοπούμενον ἢ ξυρόμενον, καὶ, Ξυρόμενον τὴν ὑπὲρ τὴν καὶ τὸν ὄρρον, καὶ, Νόμου ὄντος ἐν "Ρόδῳ μὴ ξυρεσθαι. Κεῖται δὲ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ. Vide Bast. Ep. Cr. 180. 196.]

Αἰδεσις, εως, ἡ, a secunda præteriti ἤδεσαι, Veneratio, Reverentia. Item αἰδεσις, ut inquit Bud., Venia et Misericordia, et Personæ periclitantis respectus et tuitio, Ultionis aumadversionisque remissio. Demosth. c. Midiam (528.) Τοὺς δ' ἀκουσίως (ἀποκτινύντας οἱ νόμοι) αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἤξιωσαν, Clementia dignos censuerunt. Lege enim licebat cædis non voluntariæ crimen evadere, si is, qui cædis reus erat, quendam e consanguineis precibus exorare potuisset, et ad clementiam adducere: cujusmodi exorata placabilitas, αἰδεσις vocabatur. [Vide Αἰδέομαι. Cass. Dio 107. Bekkeri Anti-Atticista: Αἰδέσεως ἀντὶ τοῦ αἰδοῦς. Δημοσθένους ἐν τῷ Κατὰ Μειδίον. Et Συναγ. Λεξ. χρῆσ. : Αἰδέσεως. Δημοσθένους ἐν τῷ Κατὰ Μειδίον· Τοῦ (Τοὺς) δὲ ἀκουσίως αἰδέσεως, καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἤξιωσεν (l. ἤξιω-

σαν.) "Ο αὐτὸς δὲ καὶ αἰδέσεται φησιν ἀντὶ τοῦ, αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξιώσας οἰκτελεῖ.]

Αἰδέσιμος, ὁ, ἡ, in oratione soluta, pro poetico αἰδοῖος, Venerabilis, Veneratione et reverentia dignus, Verendus. Hesych. αἰδέσιμον exp. σεβάσιμον, ἐντιμόν. Liv.: Clarus genere factisque, tum etiam ætate verendus. I. e. διὰ τὴν ἡλικίαν σεβάσιμος, vel αἰδέσιμος. Luc. Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. Vide paulo post. Apud Gregor. αἰδέσιμος est Dignus qui exoret. Theophyl. in Epist. "Αλλ' οὐκ αἰδέσιμα δῶρα παρ' αὐτοῖς, ὡς ἔοικε, Dona non exorant, non videntur illis digna quæ exorant. || Pausan. Lacon. (216.) "Ἦν δὲ ἄρα τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐκ παλαιοῦ Πελοποννησίοις πᾶσιν αἰδέσιμον, interpr. Bud. Inviolatum, et in quo supplicibus jus asyliæ constabat, hoc enim αἰδέσιμον significat, h. e. Intactum, ἄσυλον.

["Αἰδέσιμος. Dawes. 491." Schæf. Mss. Biel. Thes. "Schol. Pind. Ol. 13, (163. Αἰδὸν μοι οὔν, φησὶν, ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, ἐξ ἧς ἐστὶ τέρπεσθαι καὶ ἡδεσθαι· ἦτοι αἰδέσιμόν με ποιεῖ καὶ τιμῆς ἄξιον. "Ἡ οὕτως, αἰδεστικούς τε καὶ αἰδεσίμους αὐτοὺς ποιεῖ ἐπιμελῶς προαρχάμενος.) Schol. Odys. Z. 129. (Μῆδεα· νῦν τὰ αἰδέσιμα μέρη, τὰ αἰδοῖα.)" Wakef. Mss. Achill. Tat. 1. p. 35.: Τὸ σύνθετος τῆς κοινωνίας εἰς χάριν αἰδεσιμώτερον. Glossæ: Αἰδέσιμος· Honestus, Prædicabilis, Observabilis. Αἰδεσιμώτατος· Honestissimus. Hesych. Αἰδεσιμώτατος· αἰδοῦς ἄξιος. "F. l. ἀξιώτατος. Vide Αἰδοῖος ('δίκαιος, τίμιος, αἰδοῦς ἄξιος.)" Albert. Moschop. περὶ Σχεδῶν 189.: Αἰδέσιμος· ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Const. Manass. Chron. p. 441. in Meursii Opp. T. 7.: Οὕτω τι μέγα καὶ σεμνὸν ἡ βασιλεία χρηῖμα, Αὐτοῖς ἀξιοτίμητον τοῖς ζῶσις τοῖς ἀλόγοις, Οὕτως αἰδεσιμώτατος ὀρνέοις σαρκοβόροις "Ο ταύτην ἀναζῶσεσθαι θεῷ προωρισμένους. Suid. Αἰδέσιμον· ἀξιοτίμητον, καλόν, ἢ λαμπρόν. Zonar. Αἰδέσιμον· καλόν, ἢ λαμπρόν, ἀξιοτίμητον. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Αἰδέσιμον· ἀξιοτίμητον, καλόν. Phavor. (e Moschop. cujus verba in Αἰδοῖος protulimus:) "Ὡς γελοῖος, ὁ ἄξιος γέλωτος, οὕτω καὶ αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖος δὲ ἐστὶ τις τι, ἢ δι' ἃ ἔχει ἀγαθὰ, ἢ δι' ἃ εἰς αὐτὸν ἐξήμαρτεν ὁ αἰδούμενος. Φαίνεται δὲ (in Moschop. δὴ perperam editum est) ὁ αἰδοῖος ταῦτον εἶναι τῷ αἰδέσιμος, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἐστὶ ποιητικόν, τὸ αἰδοῖος, τὸ δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. Αἰδήμων δὲ, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 51. Ed. 1610. "Ἠγετο γέρων ἱερεὺς, ἀθλητῆς ἐθελοντῆς, διὰ μέσης τῆς πόλεως, αἰδέσιμος τὴν ἡλικίαν, τὴν πολιτείαν αἰδεσιμώτερος πᾶσι πλὴν τῶν διωκόντων καὶ τυραννούντων. Idem in Epist. ibid. p. 118. Lucian. 1, 870. 2, 833.]

* "Αἰδεσίμως, Reverenter, Venerabiliter. Τοῦτο δὲ εἶπε, τὴν τε αὐτοῦ ἀγάπην ἐμφαίνων, κάκείνους παρασκευάζων αἰδεσίμως αὐτὸν ἰδεῖν, Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 14. T. 3. p. 327." Seager. Mss. "Ælian. H. A. 2, 25." Wakef. Mss.]

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, Veneratio, ut vulgo exponitur, sed magis passivam, quam activam habet signif., et ut αἰδέσιμος vertitur Venerabilis, ita αἰδεσιμότης verti deberet Venerabilitas, si Latine dici posset. Eloquentius autem usurpatur αἰδέσιμον pro hoc substant. αἰδεσιμότης, ut ap. Luc. Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης, Oris venerabilitas, Oris quidam habitus sui venerationem et reverentiam excitans. Latini Oris dignitatem dicunt. Notandum est autem αἰδεσις ab ἤδεσαι secunda præteriti esse deductum: αἰδέσιμος autem ab αἰδεσις: at αἰδεσιμότης ab αἰδέσιμος.

Αἰδεστός, (ἡ, ὁν,) Reverentia dignus, i. q. αἰδέσιμος, sed minus usitatum. Fit autem ab ἤδεσαι tertia præteriti: ut αἰδεσις ab ἤδεσαι secunda. Plut. Εἰ Πρεσβ. Πολ. Φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἀμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοῖς, Tales, ut iis, qui delinquant, sint terrori: at bonis reverentiam sui et desiderium excitent. ["Αἰδεστός, Venerabilis, ἡ τοῦ φίλου νοουθεσία—αἰδεστόν ἐστι, καὶ σεμνόν, καὶ ἀναντίβλεπτον, 6, 246." Reisk. Ind. in Plut.]

* Αἰδεστικός, ἡ, ὁν, Pudicus, Gl. "Schol. Pind. Ol. 13, (163. Vide Αἰδέσιμος.) Schol. Eur. Hippol. 348. (Τοῦτο δὲ καὶ τὸ αἰδεστικὸν τοῦ γυναιίου τεκμαίρεται.)" Wakef. Mss.]

[* Αἰδεστικῶς, Pudenter, Gl.]

“Αναίδεστον, Hesych. exp. ἄμωρον, ἄτιμον. Ex-
“pertem, Inhonoratum, ad verbum sonat Eum,
“quem nemo reverentia s. veneratione dignatur,
oi

“ideoque Neglectum.” [In Cod. est ἄμυρον. “L. ἄμωρον.” Schleusner. Mss. “Prave pro ἀνάδαστον.” Wakef. Mss. Recte hic conjecit. Ἀναίδεστον est ἄτιμον, (ut ap. eund. Hesych. Αἰδέσιμον· σεβάσιμον, ἔντιμον,) Eum, quem nemo reverentia s. veneratione dignatur; at ἀνάδαστον, ἄμωρον. Confundit ergo h. l. Hesych., ut alibi sæpius, duas voces diversas.]

Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ, Verecundus; nam activam habet signif., unde non intelligo cur a Suida et Hesychio per αἰδέσιμος exponatur. Αἰδήμων, inquit in Comm. Bud. est Verecundus, ὁ αἰσχυνηλός. Athen. de Isocr. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Aristot. τὸν αἰδήμονα in virtute ponit, mediumque facit inter καταπλήγα et ἀναίσχυνον, Ethic. 2. Idem in 4. Καὶ ἐπαινοῦμεν τῶν νεῶν τοὺς αἰδήμονας, quos etiam αἰσχυνηλούς appellat. Hactenus Bud. Possit αἰδήμων, ut opinor, verti etiam Pudens, eo sensu quo Ovidius pudentem petulanti opponit. Possit etiam fortasse Pudibundus reddi, ea signif. qua Horat. matronam Pudibundam dixit. Notandum est autem, ut αἰδοῦμαι duplex habet fut., per ε et per η, αἰδέσσομαι et αἰδήσομαι, sic ab eo deducta, quædam ε, quædam η servasse. Αἶδεσις ε servavit et ab eo deducta, quæ proxime præcedunt, utpote a præterito per ε, consimiliter futuro: sic et αἰδεστός. At αἰδήμων η retinuit tanquam a præterito ἦδημαι, consimiliter futuro αἰδήσομαι. Dico autem tanquam a præterito, quia in usu non est, quod sciam: sed unde nisi ab eo formari possit αἰδήμων, non video. || Ab αἰδήμων compar. αἰδημονέστερον usurpat Xenoph. in Laced. Pol. (2, 11.) Διέπραξε καὶ αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας. Ibid., αἰδημονεστέρους παρθένων. [Vide Lex. Xenoph. Ind. in Epictet. “Αἰδήμων, Reverendus, Venerabilis. 2 Macc. 15, 12. Αἰδήμονα μὲν τὴν ἀπάντησιν, Venerabilem quidem aspectu. Hesych. Αἰδήμονα· αἰδέσιμον.” Biel. Thes. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ. et Suid.: Αἰδήμων· αἰδέσιμος. Zonar.: Αἰδήμονα· ἄξιον αἰδοῦς. Vide Moschop. et Eust. in Αἰδοῖος, et Phavor. in Αἰδέσιμος, citatos. Pseudo-Herodian. Partitt. 27.: Πλὴν τοῦ αἰδῶς, ἡ ἐντροπή· αἰδοῖος, ὁ ἐντροπῆς ἄξιος· αἰδέσιμος· αἰδήμων, ὁ ἐντροπικός, καὶ κλίνεται αἰδήμονος· αἰδοῦμαι, ῥῆμα. “Ruhnck. ad Xenoph. Mem. 233. Wyttenb. Select. 384. Musgr. Bacch. 73. Wessel. Diss. Herod. 178. Charit. 767. 769. Musgr. Ion. 1063. Schneider. ad Anab. 70.” Schæf. Mss. Glossæ: Αἰδήμων· Modestus, Pudorosus, Verecundus, Probus, Pudicus, Pudens.]

Αἰδημόνως, Verecunde, Pudenter. Xenoph. αἰδημόνως et θρασέως opponit, Symp. (4, 58.) Suidas αἰδέσιμος exponit, sicut αἰδήμων, αἰδέσιμος. Sed tamen αἰδέσιμος et αἰδεσίμως passivam potius habent signif., αἰδήμων et αἰδημόνως activam. Imo nec eo tantum differunt, cum αἰδέσιμος non Eum significet, quem verecundari oportet, si ita loqui conceditur, sed Quem venerari et revereri. Nisi forte in passiva etiam signif. usurpatum reperit Suid. αἰδήμων et αἰδημόνως. [Glossæ: Αἰδημόνως· Pudice, Pudenter. Zonar.: Αἰδημόνως· ἀντὶ τοῦ αἰδεσίμως.]

[* Αἰδημοσύνη, ἡ, Pudicitia. Stob. Eccl. Phys. 2, 7. p. 106. e Zenonis scriptis: Τῇ δὲ σωφροσύνῃ (ὑποτάσσεσθαι) εὐταξίαν, κοσμιότητα, αἰδημοσύνην, ἐγκράτειαν.—Αἰδημοσύνην δὲ, ἐπίσημήν * εὐλαβητικὴν ὀρθοῦ ψόγου.]

Αἰδημονέω, Verecundus sum, Verecundiam servo, αἰδήμων εἰμί.

[* “Αἰδημονικὸς, ἡ, ὄν, Schol. Eur. Hippol. T. 5. p. 421. Matth. (Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ πλεῖστον μέρος τῆς σωφροσύνης ἡ αἰδῶς ἔλαχεν, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι καὶ σοφοῖς ἐνεστι τὸ αἰδημονικόν.)” Dindorf. Mss.]

[* Ἀναιδήμων, ονος, ὁ, ἡ, UNDE] “Ἀναιδή-
“μόνως, Absque ulla reverentia, et quasi dicas Irre-
“verenter, s. Absque ullo pudore, Impudenter.
“Galen. Θράσος ἀναιδημόνως γινόμενον, quod esse
“dicit παρακρουστικὸν σημεῖον, Indicium mentis
“emotæ et delirantis.”

A [* “Φιλαιδήμων, (ὁ, ἡ,) Dioscor. Epigr. 26.” Schæf. Mss.]

[* Αἰδήσιμος, i. q. αἰδέσιμος. Ut αἰδέσιμος e fut. αἰδέσω, sic αἰδήσιμος deduci possit e fut. αἰδήσω. Vide Nostrum in Αἰδήμων. Orph. Argon. 1346. κρύπτοντε γάμων αἰδήσιμον ἔργον. Ubi v. nott.]

Ἀναίδητος, ὁ, ἡ, q. d. Non verecundatus. Ac-
cipitur pro ἀναιδῆς, Impudens. Sed fit ἀναίδητος, a
v. αἰδοῦμαι, a tertia videlicet singulari præteriti, ideo-
que sonare dixi Non verecundatus. [“Apoll. R. (4, 360. ἀναιδήτω ἰότητι.) Nonn. Dionys. 48, 342. (Τολμηροῖς βλεφάροισιν ἀναιδήτοιο προσώπου.)” Wakef. Mss. Etym. M.: Ἀναίδητος· ὁ ἀναίσχυντος, βίαιος, σκληρὸς, ὀξύς. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* “Αἰδοσύνη, ἡ, i. q. αἰδῶς. Bekkeri Anecd. 354. (Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων, i. ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν· βουλομένων.)” Schneider. Lex. Imo αἰδοσύνη est vox nihili, Zonar. Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν· βουλομένων. “An leg. αἰδροσύνη?” Tittm. (Etym. M. 42.: Ἀἰδροσίη· ἀμαθία, ubi Cod. Augustanus ap. Tittm. ad Zonar. cxxiii., et Lex. Vet. ap. Nostrum in voce, αἰδροσύνη recte præbent.) Sed v. αἰδροσύνη, i. q. ἀμαθία, his locis parum convenit. Veram nobis lectionem servavit Suid.: Αἰδου κνην ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν· βουλομένων. Vide nott. ad Hesych. v. Αἶδος κνην p. 143. et 145.]

[* “Αἶδιμος, Venerabilis, Veneratione dignus. Just. in Const.” Lex. Gr. Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611. 4. At forsitan ibi αἶδιμος, e compendio scribendi male intellecto, locum τοῦ αἰδέσιμος usurpavit.]

“Αἶδυλος, Hesychio est θρασὺς, Audax. Itidem
“que Suidæ et Etymologo,” [sed in illo est αἶδυλος, in hoc αἰδύλος. Zonar. Αἶδυλος καὶ αἰδύλος· ὁ θρασὺς. “Cyrill. Ms. Αἶδυλος· ὁ θρασὺς, τολμηρός.” Tittm. Eust. 399. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰδοῖος μὲν, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἐτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς· αἰδήμων δὲ, ὁ ἄλλους αἰδοῦμενος· αἰδύλος μὲντοι παρὰ τοῖς ὕστερον * ἀντιφραστικῶς, ὁ θρασὺς. Is. Vossii Cyrill.: Αἶδυλος· θρασὺς, ἀμαθής. “Αἶδυλος est ex a priv. et ἶδυλος s. εἶδυλος, i. e. συνετός, ab εἶδω, vel εἰδέω, unde recte θρασὺς redditur. Vide Εἶδαυλος.” Albert.] “Εἶδαυλος, Hesychio est λόγιος, Suidæ συνετός λο-
“γισμός, si tamen non potius scripsit συνετός, λόγιος.
“Etym. habet Εἰδύλος” [·λόγιος, συνετός. In Suida
“leg. est, Εἰδύλος· συνετός, λόγιος, ut ap. Etym.”
Kust. “Hinc et αἰδύλος.” Albert.]

[* Ἀνταιδέομαι, Vicissim revereor. Xenophon K. Π. 8, 1, 10. Γυναῖκας αἰδουμένας ἀνταιδεῖσθαι ἐθέλουσι. Plutarch. 5, 174.]

Ἐπαιδέομαι, pro simplici αἰδέομαι, Erubescere facio, Pudore perfundo, et ad venerationem cogo vel impello, Flecto animum, inquit Bud. citans e Plut. Pol. Præc. 581 (=198.) Πραῦνονσα πειθοῖ καὶ καταιδούσα τοῦ δήμου τὸ αὐθαδές. In Comm. autem 678. et 679. affert et alia exempla. Ubi et unum simplicis αἰδέω, quod alioqui multo rarius est, e Bas. Orat. ad Juvenes, “Ὅπως ἂν ἐξ Ἑλλην. &c. qui dicit Ulyssem αἰδέσσει reginam, Areten videlicet, pro Flexisse oratione sua et aspectu calamitoso.

Καταιδέω, Revereor, vel, Valde revereor. Aristoph. Nub. (1468.) Ναὶ, ναί, καταιδέσθητί γε πατρώων Δία. Item Καταιδέομαι, pro Perpudet, ut ait Bud. citans hæc Plutarchi de Cicerone (3, 838.) “Ὅμως κατηδέσθη μὴ γενέσθαι τοῦ προκινδυνεύοντος ἀριθμοῦ τῆς πατρίδος.

[Καταιδέω. Plut. 9, 10. Σέβας μνηρῶν οὐ κατηδέσω. Lex. Xenoph. Cass. Dio 151. 812. Heliodor. 194=165.: Καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν καταιδέσαι δυναμένων μοι νοῦμενος. “Themist. 87.” Wakef. Mss. “Charito 536. Heracl. 1027. Jacobs. Anth. 7, 366. Porson. Med. p. 60. b.” Schæf. Mss. Hesych. Καταιδέσσα· κατήσχυνα. (“L. καταίδεσσα, vel, κατήδεσσα. Chrysost. Ἀπὸ τοῦ τρόπου αὐτὸν κατήδεσαν.” Heims.

“L. καταδήσσα.” Is. Voss. “L. καταδεσάμην. Vide Eur. Hel. 811. Μὴ νῦν καταιδού.” Wakef. Mss. Cod. teste Schowio exhibet καταίδησα.) Κατέδησα· κατεδέσμευσα, κατήσχυνα. Κατήδεσαν αὐτόν· αἰσχυνοῦναι ἐποίησαν αὐτόν. “Vide Pricæum ad Apul. Met. 714. in Addendis.” Schleusner. Mss. Phot.: Καταδεῖ· καταισχύνει. Suid. Καταδεῖ· καταισχύνη. Κατήδεσαν· κατήσχυναν. Zonar. Κατήδεσα· αἰσχυνοῦναι ἐποίησα. (“Latet hoc in glossa Hesych. κατέδησα. Sæpius occurrit ap. Plutarch.” Tittm.) Καταδέση· ἀξίους αἰδοῦς παρασκευάσῃ. Ubi Cod. A. Καταδέσει·—κατασκευάσει. “Eur. Orest. 674.” Seager. Mss. “Emend. Theod. Canter. V. L. 2, 9.” Valck. Mss.]

[* Προαιδέομαι. Herod. 1, 61. Ἰππίω δὲ γνώμην νικήσαντος, ἀνακτᾶσθαι ὀπίσω τὴν τυραννίδα, ἐνθαῦτα ἡγεῖρον δωτίνας ἐκ τῶν πολιῶν, αἰτινὲς σφι προηδέατό κού τι. “Sic Regior. unus et Remig. consentiente fere Mediceo. E προήδομαι repetitum ivit Gronov. additis Latinis, Quæ ipsis nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προαιδέισθαι Herodoteo sermone non aliud est, ac Reverentiam ob acceptum ante beneficium, et gratum animum testari: ut 3, 40. Καὶ τίς ἐστι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεύμαι, νεωστὶ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων; Cui ego reverentiam ante debeo, non male Interpres. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita Mss. complures. De verbi formatione ut commentter, necesse non est. Qui Herod. novit, hanc non ignorat. Addi oportet, doctiss. Geinoz. eadem mecum fuisse opinione. Reiskius προεῖδοντο, aut προκίδοντό κού τι, Qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προεῖδέατο loco *προεδέδεντο, Prius obligati beneficiis erant. Non muto sententiam.” Wessel.]

[* “Υπαιδέομαι, Revereor. Hist. 5, 3, 20. Ὑπηλεῖτο αὐτὸν, ὥσπερ εἰκὸς, πρεσβύτερον.” Lex. Xenoph.]

[* Ἀναιδίζεσθαι Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσιν. Bekkeri Anti-Atticista. Respicitur Eq. 397. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται. Vide Ἀναιδεύομαι.]

[* “Καταναιδιστῆρ, ὁ, Manetho 4, 235. unverschämter Mensch.” Schneider. Lex. Est procudubio vox nihili. “In Manethone (l. c.) habes ΑΙ pro ΕΙ. Καὶ καταναιδιστῆρας ἐν ἀλλοτρίῃσι βλάβῃσι, Et invecundus in alienis damnis. Quod animi vitium non capio. Tu repone *κατονειδιστῆρας, Qui alios clamis affectos incessunt, insultant probris. *Ὀνειδιστῆρ, notum vocabulum, uti κατονειδίζω. Ab ἀναιδῆς nihil tale inveneris. His merito mox subjungit, Ψέκτας, ἀνθρώπων *διαβλήτορας.” Dorv. ad Char. 301=167.]

ΑΙΘΩ, Uro, Incendo, Accendo, cum accus. Herod. 2. Τί θέλοντες ἡκοῖεν τε ἐς τὴν χώραν καὶ πῦρ αἶθοιεν. || Interdum est neutrum absolutum, et quidem frequenter, Ardeo, Fulgeo, pro αἶθομαι. Soph. Ajace (285.) ἡνίχ’ ἔσπεροι Λαμπτήρες οὐκέτ’ ἦθον, i. e. ᾗθοντο, Ardebant, vel ἐλαμπον, Fulgebant.

Αἶθων, οντος, ὁ, Particip. Qui urit, aut Qui uritur. Ardens, Splendens. Fem. αἶθουσα, Quæ urit aut uritur, Quæ ardet, Quæ splendet. || Sed transit in nomen participium hoc, ac significat Porticum domus ap. Hom., diciturque αἶθουσα hac signif., vel quasi αἶθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Quæ calefit aut illustratur a sole, vel διὰ τὸ αἶθεσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος, Quod hyeme calefiant homines in ea, ut Etym. ait. Od. Σ. (100.) ὄφρ’ ἔκετ’ αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας. Il. Υ. (10.) Ἐλθόντες δ’ ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο, Ξεστῆς αἰθούσῃσι ἐφίζανον. Sunt autem αἶθουσαι ξεστὰι, ut Eust. ait, Subdiales porticus e politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare *στυλωτὰς ἔδρας ait: vocans ἔδρας, meo quidem iudicio, quas Cicero dicit Exedras, et στυλωτὰς pro περιστύλους, Undique columnis circumdatas, quanquam potius Porticus, i. e. στοὰ, dici debet στυλωτὴ aut περίστυλος, quam Exedra.

Αἶθομαι, Pass. Ardeo, ut αἰθόμενον πῦρ, Il. Π. (293.) et ap. Pind. Ol. 1, 2.

[Αἶθω, Herod. 4, 61. Brunck. Anal. 3, 82. “Theocr. 2, 134. Ruhnk. ad H. in Cer. 48. Toup. Opusc. 2, 163. Musgr. ad Hippol. 1279. Wakef. S. C. 3, 142. ad Herod. 343. 606. Valck. ad Hippol. p. 302. Markl. Suppl. 208. Charito 634. Wakef. Phil. 1032.

A Jacobs. Anth. 7, 323. Huschk. Anal. 33. Heyn. Hom. 7, 153. Αἶθειν χόλον, Huschk. Anal. 32. Jacobs. Anth. 11, 150.” Schæf. Mss. “Fame ardeo, Apoll. R. 1, (1245.) Quint. Smyrn. 3, 491.” Wakef. Mss. “Αἶθω, (interdum) sic Uro, ut color niger existat. Emend. Æsch. Agam. 500. Τερπνὸν τὸδ’ αἶθον ᾧς *ἐφῆπλωσεν φρένας, (pro vulg. ἐλθὼν, quod nullo modo stare potest. Sic in Choëph. 534. idem V. D. ἀνῆθον conjicit, ad Herod. 343. pro vulg. ἀνῆλθον, et conjecturam suam e Scholiastæ ἀνέλαμψαν firmat.) Sic καίω pro Ardeo: Eur. Phaëth. Fr. 13. Xenoph. 233. Ὡστε πᾶσα ἡ χώρα αἶθεσθαι ἐδόκει, cum illi ἔκαιον ἅπαντα, ὅσα καύσιμα ἔωρων. Lucian. 3, 330. Theocr. Fistula 4. αἶθε πάρος φρένα.” Valck. Mss. Schol. Apoll. R. 1, 1245. Appian. 1, 739. Lex. Xenoph. Synes. de Febr. 85. n. Glossæ: Αἶθω· Cremo. “Αἶθειν, φλέγειν τινά, 120. αἰθόμενος et ἀχθόμενος conf. 124. et ληθόμενος, 307.” Jacobs. Ind. iu Anth. Pal. p. 1024.]

Ἀναίθω et Καταίθω, itidem pro Uro, Accendo. B Moschus Amore Fugitivo (1, 23.) Βαῖα λαμπὰς εἶσα, τὸν ἄλλον αὐτὸν ἀναίθει. Καταίθω autem ex Eurip. citatur.

[Ἀναίθω, Orph. Hymn. 18, 4. Eurip. Cycl. 330. Vide Valck., in Αἶθω citatum. “Oppian. C. 2, 187. H. 3, 582.” Wakef. Mss.]

[* “Απαίθω, Jacobs. Anth. 12, 250.” Schæf. Mss. Quint. Smyrn. 1, 693.]

[“Διαίθω, Succendo. Aretæus 3, 11.]

[* “Ἐναίθω, Quint. Smyrn. 11, 94.” Wakef. Mss.]

[* Ἐπαίθω, Anal. 3, 295. Oppian. H. 3, 582.]

[Καταίθω, Abresch. Anim. ad Æsch. 200. “Valck. ad Phæn. p. 191. Jacobs. Anth. 9, 38.” Schæf. Mss. Lycophro 48. 249. 459. Aristoph. Thesm. 734. Eurip. Troad. 1295. “Eurip. Or. 1658. Andr. 257. Clem. Alex. 585. Euseb. P. E. 242. Emend. Æsch. ap. Plut. 1, 905. Σύ τοι με φυσᾶς, σύ με καταίθειν τοι δοκεῖς. (Vide et 9, 289. Reisk.: et Butler. ad Æsch. Fr. p. 117.) Theocr. (2, 40.) 7, 56.” Valck. Mss.]

[* Συγκαταίθω, Comburo. Soph. Antig. 1202.]

[* Ὑπαίθω, Ardeo, Succendo. Athen. 602. “Jacobs. ad Theocr. 62. Trachin. 1210. Jacobs. Anth. 7, 366. Brunck. Soph. 3, 421. Heyn. Hom. 5, 550.” Schæf. Mss.]

Αἶθος, τὸ, Ardor, Æstus, καῦμα, Hesych. [Markl. ad Eur. Suppl. 208. Orph. Lith. 172. “Brunck. Aristoph. 1, 96. Beck. ad Hippol. 121.” Schæf. Mss.] “Αἶθον, Hesychio λαμπρόν, πυρρόν, μέλαν, “Splendidum, Rufum, Nigrum, e masc. αἶθων.” [Schol. Theocr. 2, 12.] “Ex Eurip.” [Auctore Rhesi 990.] “αἶθον ἐμβαλεῖν, Ignem injectisse, substantive pro αἶθος.” “Αἶθος dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ “φλόξ, inquit Schol. Apoll. R. 3, (1304.) τὸν δ’ “ἄμφι τε δῆϊον αἶθος Βάλλεν ἄτε στεροπή. Recte; “paulo ante enim de tauris dixerat, θοὴν φλόγα φν “σίουωντες Ἐκ στομάτων ὀμάδω,” [ὀμάδων.]

[* Αἶθῆ, ἡ, i. q. αἶθος, τὸ, “Jacobs. Anth. 6, 75. Brunck. Lect. in Anal. p. 4.” Schæf. Mss.]

Αἶθός, (ἡ, ὄν,) Ardens, Flagrans. Item, Ambustus. Eust. ait αἶθον ap. Aristoph. significare ἀπηνθρακωμένον, In carbones redactum. Callim. H. in Dian. (69.) σποδιὴν αἶθην appellat Cinerem nigrum, ut ait Schol. Sed intellige Nigrum ex ustione, s. e fuligine collecta ex ustione. Exponit etiam κεκανυμένην, Ustam, sed non placet exponere σποδιῇ αἶθῃ, Cinere usto. [Aristoph. Thesm. 246. Nicand. Th. 288. 892. Pind. Pyth. 4, 65. “Valck. Diatr. 169. Toup. Opusc. 2, 41. Brunck. Aristoph. 1, 96. Charito 748. Jacobs. Anth. 6, 282.” Schæf. Mss.] “Αἶθαι, Hesychio sunt non solum μέλαινα, Nigræ, ex ustione “uimur, sed etiam αἰ πομφόλυγες, Bullæ, ac si “αἶθῃ substantive Bullam quoque significet.”

“Αἶθῃ, Nomen equæ ap. Hom. a colore ei inditum.”

“Αἶθῆεις, (εσσα, εν,) Idem cum αἶθος, Ex ustione “niger, vel etiam Ruber, ut ap. Nicand. Al. (394.) “αἶθῆεντος ἐχίνου Schol. exp. ἐρυθροῦ καὶ πυρροῦ τὴν “σάρκα.”

“Πάναιθος, (ὁ, ἡ,) significat ὅλος λαμπρός, Totus “lucidus splendidusque, ut παναίθῃσι κορύθεσσι, He-

“sych.” [“Wolf. Prol. 193. Heyn. Hom. 6, 597.” A Schæf. Mss. Il. 14, 372.]

Αἴθινος, ὁ, ἡ, Qui facile comburitur, Comburi facilis, ut αἴθινα ξύλα, ap. Etym. Idem ait καπνὸν αἴθινον appellari τὸν δριμύν, Fumum mordacem, s. μέλανα, Nigrum. “Αἴθινες, καπνὸς ὁ δριμύς, ita ap. Hesych. sed perperam, ut patet e Lex. meo vet. et Etym. apud quos sic legitur, Αἴθινα ξύλα *εὐκαυστα, καὶ καπνὸς αἴθινος, ὁ δριμύς. Itaque in priore loco αἴθινος passivam habet signific. in posteriore activam pro Urens et mordens, s. Urendo mordens, ideoque Acer, Mordax.” “Αθίνα, Hesychio ξύλα *κατακαύσιμα, Ligna comburi apta, Ligna apta ad urendum, pro quo alibi αἴθινα.”

Αἰθόλικες, Pustulæ in summa cuti, ex igni, aut aliunde, dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθινου. Vide Erotian. Lex. a me excusum. Vide et Galeni itidem Lex. in quo legitur αἰθύλικες, non αἰθόλικες. Sed ap. Etym. habemus itidem αἰθόλικας. In Hesychio invenimus αἰθόκας, sed per errorem, opinor, ommissa syllaba λι. Galenus addit αἰθυλικώδεα dici, quæ αἰθυλικῶν formam habent. “Αἰθύλικες, rectius ap. Erotian. Etym. et in Lex. meo vet. αἰθόλικες, in quo αἰθόλικες esse dicuntur αἰ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν φλυκτίδες.” [“Αἰθόλικες, ad Mærin 398.” Schæf. Mss.]

“Αἰθῶ, Nomen urbis ap. Suid.”

Αἴθων, ὠνος, ὁ, Ardens, Flagrans. Item καυστικός, i. Combustorius, i. e. Comburendi vim habens, ut ap. Lycophr. (27.) πρηστήρ αἴθων. || Significat et Splendidum, ut αἴθων σίδηρος, ap. Hom. (Od. A. 184.) exp. Splendidum ferrum, aut nigrum, ut inquit Grammatici: αἴθωνες λέβητες, Lebetes splendidi, et nitentes, aut οἱ πυρὶ αἰθόμενοι, Qui igni uruntur, ut ait Eust. Sic et αἴθωνες τρίποδες. || Αἴθων dicitur equus, item leo, item homo, metaphoricæ. Αἴθωνες ἵπποι, Il. B. (838.) M. (96.) a colore, Nigri, s. Rutili, aut Agiles, quasi Fervidi cursu, Acres ad cursum. Αἴθων λέων, Leo fervidus, Leo qui cum ardore fertur, vel ardente impetu. Αἴθων ἀνὴρ, Vir fervidus, Fervido ingenio præditus: ap. Soph. Ajace (221.) Οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰ-Θωνος ἀγγελίαν, ubi διαπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις, Schol. exponit, i. e. Ignei, Ardentis in præliis. Verum Suid. αἴθοπος ibi legit, non αἴθωνος. Apud Suid. autem legitur, Αἴθων ὁ βίαιος λιμός, Violenta fames, quasi videlicet αἴθων per se tam substantivi, quam adjectivi signif. habeat. Sed ex Etym. falsum hoc esse comperitur, ap. quem habetur, λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν. Hesiod. αἴθοπα λιμὸν dixit, ut statim ostendetur.

“Αἴθων, Nomen proprium, a quo patronymicum Αἰθωνίδης.”

[Αἴθων, Blomf. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 444. Soph. Ajace 147. 1088. 1107. Alexis in Grotii Exc. 557. Plato de Rep. 8, 11. Helluo, Vorax, Spanh. ad Callim. 702. Tyrtæus p. 171. Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 171. Muller. Ind. ad Lycophr. v. Αἴθων. “Plut. in Vita Cimonis 882.” Seager. Mss. Corai. ad Hippocr. Περί Ἰσχυρ. 2, 115. “Allg. Litt. Zeit. 1799. N. 295. p. 699. ad Rhesum 122. Jacobs. Anth. 7, 209. 11, 375. Huschk. Anal. 33. Heyn. Hom. 4, 415. 5, 549. 6, 13. 215. 7, 118. 225. 452. 8, 407. 497. 537. Lobeck. Ajac. p. 254. 390. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Toup. Opusc. 1, 100. Benth. Opusc. 74. Bergler. ad Alciph. 108. Valck. Phœn. p. 592. Wassenb. ad Hom. 96. ad Callim. 1, 246. ad Herod. 553. Bruck. Ajac. 222.” Schæf. Mss. Jacobs. Anth. Pal. 1024. Athen. 416.]

“Αἴθουσα, interdum est particip. a v. αἴθω, significans Splendens, ut Hesych. quoque αἰθούσαις exp. λαμπούσαις, et αἰθούση, λαμπρῇ. Interdum substantive ponitur, significans στοῖαν, παστάδα, Porticum, eamque, ut Hesych. innuere videtur, πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα τετραμμένην, ἢ πρὸς τὴν δύσιν, ἀπὸ τοῦ καταθεσθαι ὑπὸ ἡλίου. Apoll. R. 3, (39.) “Ἐρ-κα δ’ εἰσελθοῦσαι ὑπ’ αἰθούσῃ θαλάμοιο” Ἔσαν. Et rursum (236.) θαλάμοιο τ’ ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα, Δαΐδαλέη δ’ αἴθουσα παρέξ ἐκάτερθε τέτυκτο, i. e. ποικίλη στοῖα, inquit Schol. qui αἰθούση in superiore loco exp. παστάδι. Sic Il. Σ. (Od. Σ. 101.) ὅφρ’ ἔκετ’ αὐλήν, Αἰθούσης τε θύρας. Il. Ζ. (243.) Ξεστῆς αἰ-θούσῃσι τετυγμένον, s. δόμον. Et Il. Υ. (11.) Ξεστῆς

“αἰθούσῃσιν ἐφίζανόν. Ubi Schol. αἰθούσῃσιν exp. στοαῖς ταῖς καταλαμπομέναις ὑπὸ ἡλίου, dictasque αἰ-θούσας has ait vel διὰ τὴν τοῦ ἡλίου βολήν, Quod soli expositæ essent, ut ab ejus ardore calefierent, vel διὰ τὸ αἰθεσθαι ἐν αὐταῖς φῶς τοῦ χειμῶνος. Itidem Eustathio αἰθουσαι ξεσταὶ sunt ὑπαιθροὶ στοαὶ ἐκ λήθων ἐξεσμένων. Idem scribit ab Hom. αἰθούσας vocari τὰς *στυλῶτας ἑδρας αἰθομένας, i. e. καταλαμπομένας, φωτὶ. Et rursum αἰθουσας esse ait στοῖαν περιστυλον ἡλίῳ αἰθομένην, cujus interiora dici πρόδομον, intima autem penetralia θάλαμον. Alibi tamen αἰθουσας esse dicit ἀλλῆς τευχία, et partem domus περὶ πύλιν αὐλήν.”

[“Αἴθουσα, Bruck. Apoll. R. 101. Heyn. Hom. 5, 25. 240. 241. 633. Hymn. in Cer. 185. Valck. Adonias. p. 352. ad Mærin 88. ad Il. Υ. 11. Ω. 161. Od. Γ. 399. ad Herod. 469.” Schæf. Mss. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 74.]

Αἴθοψ, ὀπος, ὁ, ἡ, Niger, s. Rutilus. Item Calidus. Item Splendidus. Αἴθοψ οἶνος, Nigrum vinum, ut αἴθοψ χροιά, Niger color, inquit Eust., vel Rubrum, secundum alios. Juxta alios autem αἴθοπα Hom. vocat οἶνον non a colore, sed ab effectu, quasi τὸν καυστικόν, Quod incendat et ardere faciat; et, ut Gell. 17, 8. natura ignitum, quod semina quædam caloris in se habeat, unde non facile congelascit. Item Od. K. (152.) αἴθοπα καπνὸν Hom. appellat Fumum qui fit, dum aliquid incenditur. Αἴθοπα χαλκόν, Æs splendidum, quasi Coruscum, flammæ modo. Apud Soph. autem αἴθοπος ἀνδρὸς, Viri ardentis in præliis, quasi dicas, Fervidi bellatoris, et ita quidem Suid. legit; sed in vulgg. Edd. habetur αἴθωνος, non αἴθοπος ap. Soph., ut modo admonui. Aiunt et Hesiod. dixisse λιμὸν, Famem, αἴθοπα, pro μέλανα, Nigram: vel, θερμὸν, Calidam: s. καυστικόν, quasi Incendendi vim habentem. Quæ expositiones parum convenire videntur, et Etym. ac Suid. non αἴθοπα λιμὸν, sed αἴθωνα habent, et aliter explicant, ut modo dictum est. Quomodo autem compositum sit αἴθοψ, vide in proxime sequente Αἰθίοψ. “|| Hesych. αἴθοπος exp. non solum μέλανος, sed etiam διαπύρου, Igniti et candentis. Idem αἴθοπα οἶνον esse dicit τὸν μέλανα, s. Λέσβιον.”

[“Αἴθοψ, Wakef. Herc. 782. Huschk. Anal. 171. Heyn. Hom. 4, 123. 681. Lobeck. Ajac. p. 254. Bruck. Ajac. 223. Toup. Opusc. 2, 28. ad Char. 385. Athen. 1, p. 42. Casaub. ad Athen. 26. Clark. et Ernest. ad Il. A. 462. Wassenb. ad Hom. 19. Equus, Valck. Phœn. p. 592.” Schæf. Mss. Athen. 465. “De fame, Nonn. Paraphr. in Jo. 6, 143. (p. 79. Sylb.)” Wakef. Mss.]

[“*Αἰθόπιος, Toup. Opusc. 1, 376. 2, 120. *Αἰθοπία, Jacobs. Anth. 6, 183. 8, 315. Callim. 1, 566.” Schæf. Mss.]

[*Αἴθωψ, ὁ, ἡ, emend. Tittm. Technoll. Mss. lxxxii. Schneider. ad Aristot. H. A. 4, 462. Αἴθωπα s. *αἰθωπὰ κέλευθα, Dorv. ad Char. 224=335.]

Αἰθίοψ, ὀπος, ὁ, ἡ, Æthiops, Qui est ex Æthiopia. Dicitur autem αἰθίοψ, ut Etym. tradit, ab αἴθω et ὄψ ὀπός, quasi Qui sit usta s. ustulata facie, ὁ κεκαυμένην ἔχων τὴν πρόσωπον. Tostam faciem non male dixerimus, opinor, ut dixit Tibull. (2, 3, 59.) Illi sint comites fuscii, quos India torret. Denique sequendo hoc etymon, quod Etym. tradit, αἰθίοψ sonabit ἡλιό-καυστος, quo nomine utitur Theocr. (10, 27.) Sed non probō quod ait Etym. fieri ex αἴθω significante καίω, Uro; potius enim ex αἴθω dicerem, posito pro αἴθομαι, et significante κατομαι: neque enim αἰθίοψ dicitur ὁ καίων τὴν ὄπα, sed ὁ κεκαυμένος τὴν ὄπα. Quid si ab adjectivo nomine αἰθός, potius quam a v. αἴθω derivari dixerimus? in ea certe sum sententia. Eust. autem ab utro derivetur non dicit, ac tantum scribit, αἴθοψ οἶνος, quasi ὁ ἐπικεκαυμένος τὴν ὄψιν, quam compositionem habet et Αἰθίοψ, nomen ἔθνικόν, ab eo tantum differens syllabarum numero. || Αἰθίοπι χρωτὶ in Anthol. (Meleag. 111.) Colore nigro. Et fem. Αἰθίοπισσα, ap. Eust. sed ἰδιωτικῶς dici solitum, ut ille admonet.

“Αἰθιοπεὺς, Αἰθιοπία, Αἰθιοπικός, Αἰθιοπὶς, derivata sunt ex Αἰθίοψ. Quorum primum Αἰθιοπεὺς, idem cum Αἰθίοψ significat, Æthiops. Il. A. (423.)

“μετ’ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Ubi nota hoc Αἰθιοπῆας
 “ Ionice dictum pro Αἰθιοπεῖς, ut βασιλῆας pro βασι-
 “ λεῖς. Secundum, Αἰθιοπία, Æthiopia, Regio illa,
 “ quam inhabitant populi, qui Αἰθίοπες nominantur,
 “ ex eo quod sol vicinior faciem eorum urat. Su-
 “ bauditur autem cum hoc Αἰθιοπία substantivum
 “ χώρα. Est enim fem. ab Αἰθίοπιος, a quo Αἰθιοπία
 “ γυνή, ap. Eurip.” [Αἰθιοπία χθών, Erechth. Fr.
 “ 14.] “Tertium, Αἰθιοπικός, Æthiopicus, possessi-
 “ vum, ut ὄρνιθες Αἰθιοπικοί, Aves Æthiopicæ, Aves
 “ quas fert Æthiopum regio, ap. Athen. 9,” [387.
 “ 201. Æthiopicæ oves, 201. Æthiopicum cuminum,
 “ 68. Æthiopicum semen, Frumenti genus, sesamo
 “ simile, 110.] “Idem 13, (566.) citat Bionis cujus-
 “ dam Αἰθιοπικά, i. e. Libros de Rebus Æthiopicis
 “ et Æthiopia scriptis. Hesychio autem Αἰθιοπικὸν
 “ est ἀκακία. Quartum, Αἰθιοπῖς, idem cum fem.
 “ Αἰθιοπία s. Αἰθιοπική significans, i. e. Æthiopica,
 “ veluti Αἰθιοπῖς χώρα, vel γυνή.” [Αἰθιοπῖς γῆ,
 “ Eurip. Archel. Fr. 2, 4.] “Αἰθιοπῖς nominatur etiam
 “ * φλομώδης πόα, teste Hesychio, ut Diosc. quoque
 “ 4, 105. Αἰθιοπῖς καὶ αὐτὴ παραπλησία φλόμῳ ἔχει
 “ τὰ φύλλα, δασέα δὲ λίαν καὶ πυκνά. Et Plin. 27, 4.
 “ Æthiopsis folia habet phlomo similia, magna et
 “ multa, et hirsuta a radice. Porro Æthiopiæ duæ
 “ sunt, una circa solis ortum, altera circa occasum
 “ in Mauritania, ut ap. Virg. annotat Serv.”

[“Αἰθίοψ, Lobeck. Ajac. p. 272. Coray Theophr.
 “ 280. ad Herod. 541. Fischer. Ind. Palæph.
 “ (Schleusner. Lex. in N. T.) Αἰθιοπα σμήχεις, Ja-
 “ cobs. Anth. 9, 419. * Αἰθιοπέως, Jacobs. Anth. 9,
 “ 471. Αἰθιοπεύς, Valck. Adonias. p. 414. Thom. M.
 “ Add. ad p. 144. Jacobs. Proleg. ad Anth. 55.
 “ (* Αἰθιοπίζω, Heliodor. 516. ut αἰγυπτιάζω,) Αἰθιο-
 “ πικός, (Diod. S. p. 19. Rhod.) de Lapide Æthiopico
 “ Wessel. ad Herod. 190. ad Diod. S. 1, 102. Αἰθιο-
 “ πῖς, Valck. Phæn. p. 792. Diatr. p. 30. Dorv. ad
 “ Char. 231. Jacobs. Anth. 9, 109. (‘Herod. 3, 19.
 “ Diod. S. p. 24.’ Scott. App. ad Thes. Spohn. Comm.
 “ de Extr. Od. Parte 174.) Αἰθιοπίσσα, Thom. M. Add.
 “ ad p. 144. Bredow. Ep. Par. 166.” Schæf. Mss.]

[* “Αἰθικες, ad Diod. S. 2, 425.” Schæf. Mss.]
 “ Αἰθιοπαῖδα, vocat Bacchum Anacreo, alii τὸν
 “ οἶνον, Vinum, alii Dianam, teste Hesychio.”

“Αἰθια, ἡ, et Ionice Αἰθινίη, Mergus, avis aquas
 “ subiens, unde et εἰναλίη κορώνη ab Hom. nomina-
 “ tur, teste Hesych. Od. E. (352.) Αὐτὴ δ’ ἄψ ἐς πόν-
 “ τον ἐδύσατο κυμαίνοντα, Αἰθινίη εἰκνία, Mergo assi-
 “ milata. De hac avi vide Aristot. H. A. 5, 60.
 “ quam Virgil. ap. Aratum dicitur interpretatus esse
 “ Fulicam, alio nomine dictam φήνην. Proverbialiter
 “ etiam Αἰθινίης [ὑπὸ] πτερύγεσσιν ἔλυσαν πείσματα
 “ νηὸς, dicitur de iis, qui bonis avibus aliquid ince-
 “ ptarunt; nam cum mergi aquas subeunt, tempesta-
 “ tis est signum exorituræ. || Αἰθινίας ἄνθος, Hesy-
 “ chio Herbæ quædam species. At Αἰθινίας Σκόπελος,
 “ Nomen proprium loci ap. Paus. in Atticis. || Suidæ
 “ αἰθινία est etiam ἡ ἔγδη, Mortarium, pro quo θυία
 “ potius dicitur, s. θυεία.”

[“Αἰθινια, Jacobs. Anth. 6, 404. 7, 129. 143.
 “ 297. 8, 258. 9, 297. T. H. ad Plutum p. (237.) 312.
 “ 313. Callim. 1, 483. Xylander ad Paus. 99. Kuhn.:
 “ Facius 1. p. 20. Muncker. ad Anton. Lib. 45. Verh.:
 “ Verh. p. 100. Timæus 273. Jacobs. Spec. 21. ad
 “ Lucian. 1, 363. ad Callim. 1, 148. Hom. H. 105.
 “ Valck. Callim. 267. 270. 272. Toup. Opusc. 1, 365.
 “ 2, 60.” Schæf. Mss. Oppian. Ixeut. 2, 5. Schneider.
 “ ad Aristot. H. A. 3, 278. 4, 462. Aretæus 122. Ly-
 “ cophro 230. 359. “Mira de his Philostr. 838.
 “ Αἰθινίης μάλλον mari jactatus sum, Callim. Fr. 111.
 “ emend. Emend. et H. in Del. 12. (Αἰθινίης καὶ μάλ-
 “ λον ἐπιδρόμος ἡ ἑτέρη ἵπποις, sed diversa est h. l.
 “ ratio.) Hom. ap. Herod. V. II. 562.” Valck. Mss.
 “ Glossæ: Αἰθινια. Hic Mergus, Fulica. Αἰθινιαί
 “ Mergæ, Mergulæ.]

[* Αἰθινιόθρεπτος, ὁ, ἡ, Epith. piscatoris, qui per-
 “ petuo in mari versatur, et e mari victum quærit, ut
 “ mergi. Lycophro 236.]

[* Αἰθῆς, (ὁ, ἡ,) Suid. (Αἰθεσι λαμποῖς.) Tzetz.
 “ Chil. 10, 457. (Ἐνθαδ’ ἔχων * αἰθητα καὶ αἰγανέην

NO. VII.

μετὰ χερσὶ.) Wakef. Mss. De quo versu nobis ex-
 pectanda est sententia Hamakeri.]

Αἰθάλη, ἡ, ab αἶθω, Fuligo, λιγνύς, ap. Diosc.
 Galen. quoque ap. Hippocr. αἰθάλην exp. λιγνύν, licet
 Etym. differre existimet hæc duo. Hesych. αἰθάλην
 esse ait σποδόν, Cinerem: et τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, Ni-
 grum illud, quod e camino colligitur. Sed et Lucian.
 (1, 241.) aperte αἰθάλην pro Fuligine usurpat. Ver-
 titur αἰθάλη etiam Favilla a Gaza, in Alex. Aphrod.
 Probl. 2.

[Αἰθάλη, i. q. ἄσβολος, Diosc. 1, 79. Biel. Thes.
 “ Thom. M. 116. Phrynich. Ecl. 44.” Schæf. Mss.
 “ Achill. Tat. 148. Nomen Lemni, Etym. M. 33, 22.”
 “ Wakef. Mss. “Αἰθάλης et κονιοροῦ permutantur ap.
 “ Suid. v. Κονιορόν.” Valck. Mss. Boissonad. ad
 “ Pseudo-Herodian. Partitt. 28. Gloss. SS. Hesych.
 “ Nonn. Συναγ. Ἰστορ. 167. Ed. 1610. Ad Aretæum
 “ 344. Glossæ: Αἰθάλη. Fuligo, Favilla.]

Αἰθαλος, ὁ, Substantivum, idem significans quod
 αἰθάλη, ut ap. Athen. 14, (622.) Ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ
 βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῃ. Lycophro (55.) Παιδὸς
 καταβροχθέντος αἰθάλῃ δέμας, i. e. σποδιᾷ, inquit Schol.

Αἰθαλος, ὁ, ἡ, Adjectivum, Ustus, Tostus, Ardens,
 ap. Pind. [In Indice Heyniano v. αἰθαλος non legi-
 tur.] Αἰθάλῳ κηλίδι ap. Eurip. Schol. exp. καυστικῇ:
 [Hec. 911. ubi hodie legitur, κατὰ δ’ αἰθάλον Κηλίδ’
 οἰκτροτάταν κέχρωσαι. Nicand. Th. 659.]

[Αἰθαλος. “Vulva δι’ αἰθάλου καυθεῖσα, emend.
 “ Scalig. ap. Athen. 101.” Valck. Mss. “Phrynich.
 “ Ecl. 44. Thom. M. 116. Steinbr. Mus. Tur. 1, 310.
 “ Wakef. Diatr. 31. ad Diod. S. 1, 340.” Schæf. Mss.]

“Αἰθαλος, Hesychio αἰθαλος est ἡ τοῦ πυρὸς ἀπο-
 “ φορά: et ἡ ἐν τῷ ὀρόφῳ αἰθάλη, s. τὸ ἐκ καμίνου
 “ μέλαν, Fuligo et nigrum illud, quod camino ad-
 “ hæret, alio nomine ἄσβολος et ἄσβόλη dictum. Quo
 “ modo Hippocr. Γυναικ. 1. dicit, Αἰθαλον ἀπὸ τοῦ
 “ ἵππου τρίψασαν.”

“Αἰθαλοκομπία, Fumi instar vana jactantia, ut
 “ ψολοκομπία. Suid. αἰθαλοκομπίαις exp. καπνοῖς καὶ
 “ ψευδολογίαις.” [Schol. Aristoph. Eq. 693. ψολοκομ-
 “ πίαις αἰθαλοκομπίαις, * μεγαλοδοξίαις, ψευδολογίαις,
 “ μεγαληγορίαις, καπνοῖς.]

[* “Αἰθαλία, Brunck. Apoll. R. 163.” Schæf. Mss.]

“Αἰθαλίдай, Harpocrati dñmos τῆς Λεοντίδος
 “ φυλῆς. Apud Suid. hi φυλέται nominantur Αἰθα-
 “ λείδαι. Ipsa tribus Αἰθαλία dicitur; legimus enim
 “ ap. Hesych. Αἰθαλία δñμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.”
 “ [“Αἰθαλίдай, * Αἰθαλεῖς, Heringa Obs. 35.” Schæf.
 “ Mss.]

“Αἰθαλίδες, Hesychio τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα, Quæ
 “ in frumento nascuntur, vel sic appellari ait τοὺς
 “ ἐπὶ τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου, Guttas olei in-
 “ natantes aquæ. Porro τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα ὤα,
 “ Animalcula illa, quæ in frumento nata ipsum oor-
 “ rodunt, indeque τρῶγες nominantur, forsitan αἰθα-
 “ λίδες dicuntur a colore τῇ αἰθάλῃ simili.

“Αἰθαλῖκες, reponunt quidam pro αἰθνλῖκες ap.
 “ Galen. Lex. Hippocr. pro quo ap. Erotian. legitur
 “ αἰθόλῖκες.”

Αἰθαλόεις, (εσσα, εν,) Fuliginosus, ab αἰθάλη, ut
 “ Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur ap. Suid., Deus fuligi-
 “ nosus, Fuligine oblitus. A Luc. (1, 215.) eodem sensu
 “ dicitur, Κατρηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἄσβόλου.
 “ || Αἰθαλόεις μύδρος, ap. Nicand. (Al. 50.) Ferrum can-
 “ dens, quod tamen et μύδρος per se significat. Αἰθα-
 “ λόεις κεραυνὸς, ap. Hesiod. [Th. 72. 504. 707. 854.
 “ Lucian. 1, 99.] Ardens fulmen, vel Coruscum: αἰθα-
 “ λόεν μέταρον, Od. X. (239.) Domus resplendens igni:
 “ αἰθαλόεσσα κόνις ab Hom. Il. Σ. (23.) et Od. Ω. (315.) vo-
 “ catur cinis, ubi Eust. ait αἰθαλόεσσαν κόνιν quasi ξηρὰν
 “ κόνιν dici, Siccum pulverem, qualis fit e combustis
 “ corporibus. Aridum pulverem, aut Aridam pul-
 “ verem, non male dixerimus, opinor, ut poëta quidam
 “ Aridam pulverem appellat cinerem: Qui nunc jacet
 “ arida pulvis. Potest etiam αἰθαλόεσσα κόνις simpliciter
 “ accipi pro Pulvere qui ex adustione est, h. e. Pulvere,
 “ in quem res usta redigitur. Ceterum constat ab αἶθω
 “ derivari αἰθαλόεις, sed ita tamen, ut non proxima sit
 “ ab eo verbo deductio, i. non immediate, ut ita dicam,
 “ derivetur ab ipso verbo; sed meo quidem iudicio,

cum Fuliginosum significat, ab αἰθάλη aut αἰθαλος substantivo formetur: cum Ardentem aut Splendidum, ab αἰθαλος adjectivo. Αἰθάλη autem et αἰθαλος ab αἴθω immediate derivari notum est.

[Αἰθαλόεις. Maittair. Misc. Gr. aliquot Scriptt. Carm. 178. Nicand. Th. 174. 420. 566. 716. 773. "Jacobs. Anth. 8, 72. Brunck. Aristoph. 2, 89. Heyn. Hom. 4, 272. 7, 430. Charito 81. 748. Wakef. Phil. 1205. Huschk. Anal. 34. 274. Harles. Ind. Theocr. Brunck. ad Æsch. Pr. 1000. (Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 1028.) Valck. Phœn. p. 190. Schrader. Præf. ad Emend. p. vi. Dorv. ad Char. 309. ad Lucian. 1, 324. Brunck. Trach. 308." Schæf. Mss.]

Αἰθαλώδης, ὁ, ἡ, Fuliginosus, Fumeus, Obscurus, ex atrore videlicet, καπνώδης, σκοτώδης, Hesych. Aristot. de Mundo, τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται. ["Schol. Theocr. 11, 24." Valck. Mss. Stob. Ecl. Phys. 2, 676. Heer. "Wakef. "Diatr. 32." Schæf. Mss. "Strabo 378." Wakef. Mss.]

Αἰθαλέος, (έα, έορ,) Cineritius, τεφρώδης, inquit Schol. Nicandri Ther. (750.) Αἰθαλή δ' ἐπὶ τυτθὸν ἐρεύγεται αὐχένα κόρη. Sed per Cineritium intellige Cineris habentem colorem, Nigrum. [Epigr. adesp. 678. Αἰθαλέος et αἰθαλόεις, Jacobs. ad Anth. Pal. 228. Blomfieldius Gloss. ad Æsch. Pr. 620. de terminationibus in αλεος pauca notavit, sed perperam scripsit αἰθάλεος, ἀξάλεος, δειμάλεος, *νηφάλεος, (quod est vocabulum nihili, pro quo ubique reponendum est νηφάλιος, ut νηφαλιότης pro *νηφαλεότης, quamvis a Schneidero in Lex. utraque forma probata sit,) οἰδάλεος, *ῥιμφάλεος, ἀργάλεος, κερδάλεος, ταρβάλεος, φρικάλεος, κοιναλέος, pro —έος. Adde ἀγαλέος. Vide 'Αγαλέος.]

["Αἰθαλής, ὁ, ἡ, i. q. αἰθαλόεις," Schneider. Lex. Sed nobis erit vox nihili, donec exemplum allatum fuerit.]

["Αἰθαλίτης, ὁ, Fumosus, Fuliginosus, Rob. ab αἰθαλή, Fuligo." Hederic. Lex. "Etyim. M. 33, 24." Wakef. Mss.]

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, Ardens, aut Ardorem s. Æstum sectans, Ardore gaudens. Τέττιγες αἰθαλίωνες dicuntur a Theocr. 7, (139.) Cicadæ æstu solis gaudentes; nam quo vehementior est solis calor, eo magis canunt: Τοὶ δὲ ποτὶ σκιερᾷς ὁδοαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεύντες ἔχον πόνον. Dicuntur autem ab αἴθεσθαι. Habet porro formam deminutivi hoc nomen, quam quidam exprimere volentes, interpretati sunt, Ardenticulæ.

¶ Αἰθαλώω, f. ὥω, p. ωκα, Uro, Comburo, ap. Eurip. et Lycophr. Item, Nigrefacio, Nigrum reddo. Proprie Fuliginosum facio, In cinerem et favillam redigo, ab αἰθάλη. Apud Diosc. αἰθαλώω, ut Bud. ait, est Uro ad fuliginem colligendam. Apud Eund. αἰθαλῶ λιγνὺν, Hermolaus exp. Colligo fuliginem, Marcellus Facio fuliginem. [Diosc. 1, 79. 96. 2, 81. Eurip. El. 1140. Lycophro 141. 970. 1340. 1417. Simmias Securi 3.]

["Αἰθάλωσις, (ἡ,) Fuligo. Max. Tyr. 41, 4." Wakef. Mss.]

Αἰθαλωτός, (ἡ, ὄν,) Ustus, Combustus, ap. Lycophr. (338.) formatum ab ἡθάλωται tertia præteriti ab αἰθαλόομαι. [Ad Charit. 710.]

Ἀπαιθαλός, et Καταιθαλός. Apud Basil. Ἀπαιθαλός, Comburo: Τὸ λυχναῖον πῦρ διὰ τῆς θρυαλλίδος τὴν παρακειμένην τροφὴν ἐπισπασάμενον, ταχέως διὰ τῆς μεταβολῆς ἀπρηθάλωσε. A Gaza ἀπρηθαλωμένος alicubi vertitur Torrefactus, [Theophr. C. P. 4, 14.] Alterum compositum est Καταιθαλός, idem significans. Apud Lucian. autem, (1, 215.) dicitur Vulcanus καταθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, pro Ustulatam faciem habens fuligine, vel Nigrefactam, ut ab Hesiodo dicitur αἰθαλόεις θεός, Fuliginosus deus. Hesych. καταθαλωμένα exponit κατεσποδημένα. Hoc tamen participium κατεσποδημένα significare puto In cinerem redacta. Sic autem ap. eum repono pro κατεσποδημένα.

["Ἀπαιθαλός, Theophyl. Epist. 9. et 72." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 1, 1. 50. 7, 32." Schæf. Mss.]

["Καταιθαλός. Ad Lucian. 1, 351. Wakef. S. C.

2, 93." Schæf. Mss. Lycophro 1376. Aristoph. Av. 1242. Eur. Suppl. 60. 640. Ion. 215. Artemid. 2, 10. Greg. Naz. Stelit. 2. p. 104. Mich. Psell. 285. in Meursii Opp. T. 8. Æsch. Fragm. p. 25. Butler.]

¶ Αἰστήρ, ἦρος, ὁ, Incensor, Qui incendit. Oppian. H. 5. Δαλὸν ἐὺδημῶν μεγάρων αἰστήρα φέροντες, Titonem ferentes ædium incensorem. [Locus est v. 120. ubi Schneider. edidit ῥαιστήρα e Pal. 1. Par. a. et Mosq. Αἰστήρα exhibent Ald. Juntinæ.]

Αἰθάλω, i. q. αἰθαλώω, in VV. LL.

¶ Αἰθύσσω, Splendo, Calefacio, ut inquit Suid., qui et κινῶ significare ait, item ἐκτείνω. Quod autem ad signif. attinet, qua pro κινῶ ponitur, existimo tali metaphora eam accipere, quali μαρμαρυγαὶ ποδῶν ap. Hom. declarant τὰς συντόνους κινήσεις. Sed enumerabo signifi. hujus verbi, earumque exempla, eo quo sunt ap. Suid. ordine. Αἰθύσσω, Moveo, ab eo exponitur in hoc versu, Αὐτόθεν ἐξ εὐνῆς ὀλίγον ῥάκος αἰθύσσα. Sic ap. Athen. 2. (p. 39.) Bacchylides αἰθύσσει φρένας videtur dixisse pro Excitat mentem. Hesych. explicat etiam Concutio: item iu signif. neutra Prorumpo. Suid. exp. Splendens, in hoc versu, qui est Anthol. L. 4. (Antip. Sid. 73.) Αἰθύσσω λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόρης. Idem ait significare etiam Calefacere, Extendere, subjungens tamen locum, in quo non simplex αἰθύσσειν habetur, sed ab eo compositum παραιθύσσειν. Rursum Hesych. ait significare et ῥιπίζειν, quod, ut opinor, accipit pro Ventilare, aut Insufflando excitare. Nam et Suid. ait αἰθυγμα dici de Igne. Etym. denique tradit αἰθύσσειν et ἀναιθύσσειν significare Jacere, Navigare, Ferri, deducitque ab αἰθνα, quod est Marinæ cornicis nomen, ut ipse ait, interim tacens de scriptura, quæ dissimilis est. Apud Eund. alio loco αἰθύσσειν exp. ἀνασεύειν, ἀνακαίειν, Concutere, Incendere. Ceterum quin ab αἴθω deducatur hoc verbum, ejusque sit παράγωγον, ut loqui solent Græci Grammatici, minime dubito, ideoque hic locum ei dedi. Possit tamen non immediate ab eo deduci, sed ab αἰθνα, quod ab αἴθω factum constat, non habita diphthongi ratione, et accipiendo ut ap. Lycophr. (359.) cum αἰθναν Minervam appellat τὴν φωσφόρον.

["Αἰθύσσω, Musgr. Bacch. 519. Ruhnk. Ep. Cr. 33. 153. Pierson. Veris. 125. ad Diod. S. 1, 166. Dawes. 495. Wakef. Alc. 1084. Jacobs. Anth. 8, 258. 9, 297. T. H. ad Plutum p. 312. 313. Callim. 1, 483." Schæf. Mss. Orph. Argon. 899. Oppian. C. 4, 159. Manetho 2, 4. "Arat. D. 302. Nonn. Dionys. 1, 236. 4, 2." Wakef. Mss.]

Αἰθυγμα, τὸ, Suid. ait de Igne dici. Etym. exp. κίνησις, sed ap. eum mendose legitur αἰθυσμα, Motus. Suid. explicat etiam ὄρμημα, et subjungit hunc locum: Ὁ δὲ βασιλεῖαν ὠνειροπόλει, καὶ αἰθυγμὰ ἀμυγέπη καὶ φαντασίαν τινὰ ἀπετέλει μοναρχίας. Ut a κινῶ fit κίνυγμα, sic αἰθυγμα ab αἰθύσσω, inquit Eust. Hesych. αἰθύσσει exp. ῥιπίζει, eodemque modo αἰθυγμα explicatur ῥίπισμα, et Latine Suscitabulum, vel Fomes et incitativum, metaphoricè pro Incitamento s. Incitabulo, ut loquitur Gell., et citatur hic Polybii locus, Ἐγκαταλείπουσιν τινὰ καὶ λιαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα. [Vide Lex. Polyb. Jambl. V. P. 100. "Jambl. M. S. 234. vide Excerpta in Emend." Valck. Mss. Plutarch. 10, 27. "Wakef. Alc. 1084. Jacobs. Anth. 11, 325. Toup. Add. in Theocr. 404. b." Schæf. Mss. "Scintilla, Jambl. Protr. 37. Anecd. Gr. 2, 212." Wakef. Mss.] "Αἰθυρλα, Hesych. affert pro σκίασμα, κίνημα, Umbra, Motus; sed suspectum est."

["Αἰθυκτήρ, ἦρος, ὁ, Violentus, Impetuosus. "Toup. Opusc. 1, 14. Jacobs. Anth. 7, 74. 12, 426." Schæf. Mss. Oppian. C. 2, 332. (ubi Schneider. "αἰθυνηῖρας Par. A. κτ. a sec. manu supra scriptum habet Venetus:") H. 1, 368.]

Ἀναιθύσσω et Παραιθύσσω. Suid., uti modo dixi, postquam tradidit αἰθύσσω significare Calefacio, item Extendo, subjungit h. l., in quo παραιθύσσω legitur, non αἰθύσσω, ex Epigr. (Agath. 85.) Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς *θαλερώπιδος ἡριγενείης Ἀκρα παραιθύσσει θαλοπομένων πτερύγων. At vero ap. Pindarum παραιθύσσειν pro κινεῖν, ponitur Movere, Commovere s. excita-

re, ut cum dicit (Ol. 10, 88.) *θόρυβον Παραθυξε μέγαν*, Tumultum magnum excitavit. Quod autem attinet ad *Ἀναιθύσσειν*, Etym. vult, itidem ut simplex *αἰθύσσειν*, significare *ρίπτειν*, *πλεῖν*, *φέρεισθαι*, Jacere, Navigare, Ferri, s. Cum impetu agi.

[“*Ἀναιθύσσω*, Pierson. Veris. 125. ad Diod. S. 1, 166. Jacobs. Anth. 8, 67. Brunck. Soph. 3, 497.” Schæf. Mss. Toup. Emend. 3, 368. Eurip. Tro. 343. In Schneideri Lex. perperam citatur Pind. Ol. 10, 88. qui locus ad *Παραθύσσω* pertinet.]

[* *Ἀπαιθύσσω*, Ventilo, Concutio facem, sc. ignis excitandi causa. “Diod. S. 2, 53. de palmis: *Τὰ δὲ ἐφ’ ἐν μέρος ἔχοντα κεκλιμένας τὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς κόμας, σχηματισμὸν ἀποτελεῖ λαμπάδος ἀπαιθυσσομένης*, Formam ostentant facis, quam ventus percellit, ita ut flammam ejus in alteram partem compulset.” Brunck. Mss.]

[* *Διαιθύσσω*, Ruo, Irruo. “Pind. (Ol. 7, 175.) Nonn. Dionys. 3, 130.” Wakef. Mss.]

[* “*Ἐπαιθύσσω*, Nonn. Dionys. 2, 322. 12, 281. 14, 349. Oppian. C. 4, 176.” Wakef. Mss.]

[* *Καταιθύσσω*, Cum splendore emitto. Pind. Pyth. 4, 147. 5, 14. v. Not. V. L.]

“*Καταῖθυσέ ὄμβρος*, Hesychio ὁ **καταιθύσσω*.”

[*Παραθύσσω*, Pind. Pyth. 1, 169. “Toup. Opusc. 1, 188. (Emend. 1, 284.) Jacobs. Anth. 11, 114. Huschk. Anal. 33.” Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 1255.]

[* *Συναθύσσω*, Nonn. Dionys. 10, 183. *λιγυρῶ δὲ συναθύσσοντες ἄητη*, “*Ἀσθματι κονφίζοντο*.”]

[* “*Αἰθύω*, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 33. ad Diod. S. 1, 166.” Schæf. Mss. Adde not. ad Orph. Argon. 904.]

Αἰθήρ, *ēros*, ὁ, et aliquando ἡ, *Æther*. Item *Aēr*. Aristot. de Mundo 1., ait cœli et siderum substantiam appellari *Ætherem*, non ab *αἰθεσθαι*, Ab ardendo s. Flagraudo, sed *διὰ τὸ αἰεῖ θεῖν*, Ex eo quod semper currat, ubi melius legetur *αἰεῖ*, quam *αἰεῖ*: nam *αι* syllaba prior adverbii *αἰεῖ* servatur in *αἰθήρ*. Tribuitur autem Anaxagoræ prius illud etymum ab *αἰθεσθαι*, quod Aristot. improbat. Apuleius quoque hunc Aristot. locum velut interpretans, aut saltem exponens, ait, *Ætheris* appellatione cœlum ipsum stellæque omnisque siderea compago intelligitur, non, ut quidam putant, quod igneus sit et incensus, sed quod cursibus rapidis semper rotetur. Cic. de N. D. 2. Hunc aërem rursus amplectitur immensus *æther*, qui constat ex altissimis ignibus. Ab Eodem *αἰθήρ* alicubi redditur *Æther*, ut cum hunc Eurip. versum, *Ὅρ᾽ εἰς τὸν ὑψοῦ τόνδ’ ἄπειρον αἰθέρα*, interpretatur, Vides sublime fusum immoderatum *æthera*. Alicubi etiam *Aēr*, ut cum hoc Arati hemistichium,—*ἀπ’ αἰθέρος ὡσφρήσαντο*, vertit, Naribus humiferum duxere ex aëre succum. Apud Hom. *αἰθήρ* exponitur aliquando ab Eust. Altissimus aër, et Luce resplendens aër, s. Splendor, qui est circum aërem, ut Il. Θ. (558.) *οὐρανόθεν δ’ ἄρ’ ὑπερράγῃ ἄσπετος αἰθήρ*. Interdum autem *Aēr*: ut Od. O. (293.) *Δάβρον ἐπαυγίζοντα δι’ αἰθέρος*. Nonnunquam etiam *αἰθρία*, *Aēr* serenus, et sudus, ac minime nubilus, ut Il. P. (371.) *Εὐκῆλοι πολέμεζον ὑπ’ αἰθέρι*. Usurpatur autem et in feminino genere, ut Il. Π. (365.) *Αἰθέρος ἐκ δίης*. D

Capitur etiam *αἰθήρ* a poetis Græcis, ut et *Æther* a Latinis, pro Cœlo, Deorum domicilio, ut Apoll. R. 1, (248.) *ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον*, Ad cœlum manus tendebant, vel tollebant, ut *αἰθέρα δύναι*, Cœlum subire, ap. Soph. Idem periphrastice dicit *οὐρανίαν αἰθέρα* pro *οὐρανόν*, Cœlum, Tyr. (866.) ubi observandum *αἰθέρα* feminino genere enuntiatum itidem ut ab Hom. Sic et Pind. protulit, *ἐρήμας δι’ αἰθέρος*, Ol. 1, [10. Fr. inc. 116. n. Nem. 8, 71.]

[“*Αἰθήρ*, Wakef. Ion. 809. Alc. 604. Luzac. Exerc. 98. Jacobs. Anth. 6, 216. Heyn. Hom. 6, 132. 7, 199. 347. *Αἰθήρ*, ἡ, H. in Cer. 70. ad Anton. Lib. p. 48. ad Mærin 2. b. Musgr. Alc. 594. Wakef. Ion. 1466. El. 991. sed v. Wakef. Alc. 601. Jacobs. Anth. 9, 248. Heyn. Hom. 7, 199. Valck. ad Phœn. p. 184. Gierig. ad Ovid. 1. p. 5. a. Voss. Myth. Br. 1. p. 182. Valck. Diatr. 46. ad Charit. 266. Valck. Callim. 83. *Αἰθήρ*, ἦρος, Musgr. ad Eurip. p. 522. b. sed vide Charit. 745. *Πρὸς αἰθέρα λέγειν*, Brunck. El. 424. Musgr. Iph. T. 43. In-

flammatio, Musgr. Suppl. 784. ad Troad. 1078.” Schæf. Mss. “Oppian. C. 2, 414.” Wakef. Mss. Gerhard. Lectt. Apoll. 216. Orph. Hymn. 5=4. Lex. Xenoph. Elmsl. ad Med. p. 277. Fischer. Ind. ad Æschinem. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 1128. “*Αἰθήρ* et *Æther* de aëre, Davis. ad Cic. de N. D. 103—4. Ex *æthere* et terra omnia nata, Eurip. ap. Sext. Empir. 685. Eurip. ap. Plut. 2, 539.: ap. Cornut. 184.: ap. Athen. 23. *Ἀνέπεσε, φάρυγγος αἰθέρ’ ἔξανεις βαρύν*. An Tætrum odorem?” Valck. Mss. Plato 1. p. 251. Biel. Thes. Beckii Acta Semin. Reg. et Societ. Philog. Lips. 1, 100.]

“*Αἰθήρ*, Hesychio est non solum ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος, ἀλλ’ afferenti etiam *αἰθέρος* τύμβος pro οὐρανός, sed Idem *αἰθέρα* dici scribit etiam *ἐμπυρισμὸν*, Inflammationem, ἀπὸ τοῦ αἰθεσθαι, atque ita usurpasse Eur. Troad.” [Vide Albert.]

“*Αἰθέρα*, poetice interdum pro *ἐς αἰθέρα*, ut Il. Σ. (207.) *Ὡς δ’ ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ’ ἵκηται*: O. (686.) *φωνῇ δὲ οἱ αἰθέρ’ ἵκανεν*. Sic Eurip.

B “Cycl. (410.) *Ἀνέπεσε, φάρυγγος αἰθέρ’ ἔξανεις βαρύν*. Virg.: It clamor cœlo.”

“*Αἰθέρι*, poetæ adverbialiter interdum usurpant pro *ἐν αἰθέρι*, ut *αἰθέρα* pro *eis αἰθέρα*.”

“*Αἰθερίνη*, in piscium catalogo legitur ap. Aristot. H. A. 6, 17. ubi Gaza reponit *ἀθερίνη*, de quo supra. Quidam Codd. ibi habent *ἀνθερίνη*.”

[* “*Αἰθερίτης*, (ὁ,) Tzetz. Chil. 2. p. 150.” Boissonad. Mss.]

Αἰθεροβατέω, f. ἦσω, p. ἦκα, Per *ætherem* incedo. Luc. Philopatride, *Οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ταῦτα ἠκηκόατε*. Ex *αἰθήρ* et *βατέω*, quod in compositione usurpatur pro *βαίνω*, quo modo ex *ἀήρ* compositum est *ἀεροβατέω*. [Vide *Ἀεροβατέω*. “Philo J.” Wakef. Mss. “Abresch. Lect. Aristæn. 216. ad Herod. 590.” Schæf. Mss.]

Αἰθερεμβατέω, i. q. *αἰθεροβατέω*, Anthol. L. 4. [Epigr. adesp. 546. “Jacobs. Anth. 12, 173. Museum Veron. p. lxxvii.” Schæf. Mss.]

[* *Αἰθεροβόσκας*, ὁ, Qui *æthere* vescitur. Diog. L. 6, 76. i. q. *ἀερίουκος*. *Αἰθεριβόσκας*, quæ est quorundam lectio, analogiæ Gr. linguæ adversatur. “Valck. Phœn. p. 43.” Schæf. Mss.]

Αἰθεροδόμος, ὁ, ἡ, Per *ætherem* currens, Anthol. [Stat. Athl. 52.] et Aristoph. [Av. 1393. “Epitheton Pauli Apostoli, ap. Constant. Porphyrog. in Vita Basilii Imp. c. 59.” Ducang. Gloss.]

[* “*Αἰθεροπτηνοδόμος* ἵππος, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1. v. 9.” Boissonad. Mss.]

[* *Αἰθεροδρομέω*, (Per *ætherem* curro.) Niceph. Greg. ad Synes. 393.” Kall. Mss.]

[* “*Αἰθεροδρομία*, Transcursus per aëra, Aristoph. Av. 1393.” Passow. Symb. ad Schneideri Lex., (in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 100.) et in libro, cui titulus, *Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher*, p. 19. similia traduntur. Sed in Aristoph. loco est *αἰθεροδόμος*, non *αἰθεροδρομία*.]

Αἰθερωειδής, ὁ, ἡ, *Ætheris* formam habens, *Ætheris* speciem referens. “*Αἰθερώδης*, *Æthereus*, Ad *æthere* rem re aliqua accedens. *Αἰθερώδες πνεῦμα τὴν οὐρανόν*, Spiritus, qui substantia sua sit *æthereus*, h. e. “*Tenuis et purus*, ut τὰ *αἰθέρια*, Galen.” [Plut. 7, 694. Jo. Lydus de Mens. 19. Philo J. 5, 66. “*Αἰθερώδης*, Plato ap. Stob. Ecl. 1, 53, 1. Heracl. Pont. Alleg. Hom. 43. p. 148. Schow. Diog. L. 7, 152. Tzetz. ad Lycophr. 17. p. 298. Muller. Galen. ap. Scott. App. 307.” Passow. in libro, cui titulus, *Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher*, 117. vide et 20.]

Αἰθεριώδης, ὁ, ἡ, *Ætheris* naturam habens, *Ætherem* referens, Aliquam cum *æthere* affinitatem habens, ut ap. Galen. ad Glauc. 2. *Αἰθεριώδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν*, pro Spiritu tenuissimo. || *Αἰθεριώδης* pro *αἰθερίος*, ap. Just. Mart. *Ἄλλ’ ἐν τῷ αἰθεριώδει πέμπτῳ στοιχείῳ εἶναι αὐτὸν ἀπεφάνηται*. [In priore loco lege *αἰθερώδης*, ut ap. Nostrum ipsum legitur in *Αἰθερώδης*, et in posteriore loco *αἰθερώδει*. Nam *αἰθεριώδης*, quamvis etiam a Schneidero recepta, est vox nihili.]

[* *Αἰθερολαμπής*, ὁ, ἡ, Per aërem splendens, Manetho 4, 29.]

[* “*Αἰθερολόγος*, (ὁ, ἡ,) *Ætheris contemplator*. A Diog. L. 81.” Wakef. Mss.]

[* “*Αἰθερολογέω*, *Ætherem contemplor*. Diog. L. 82.” Wakef. Mss. Pythag. Ep. ad Anaxim. “Valck. ad Herod. 269.” Schæf. Mss.]

[* “*Αἰθερόνεια*, Epith. *Minervæ*. Cornut. 20.” Corai. Mss.]

[* *Αἰθερόνομος*, ὁ, ἡ, Qui in aëre, vel in altis locis pascitur. Hesych. *Αἰθερονόμων τῶν ἐν ὕψει τὴν νομὴν ἔχόντων*.]

[* *Αἰθερονωμῶν*, Gubernans ætherem, ap. Maneth. 4, 25. Vide Dorv. ad Char. 655=744.]

[* *Αἰθερόπλαγκτος*, ὁ, ἡ, Qui in aëre vagatur, ut avis, vel in cælo, ut stella. Manetho 4, 182. ap. Dorv. ad Char. 654=742. “Lobeck. Ajac. p. 351.” Schæf. Mss. Orph. Hymn. 5.]

[* “*Αἰθεροπόρος*, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 6. et 118. d.” Boissonad. Mss.]

Αἰθήριος, ὁ, ἡ, [item, *ία*, *ιον*,] *Ætherius*, vel potius *Æthereus*, Ad ætherem pertinens. Apud Aristot. *αἰθήριος* gen. fem. pro *αἰθερία*, in libro de Mundo, Μετὰ δὲ τὴν αἰθέριον καὶ θεϊαν φύσιν. Idem ibid. docet *αἰθέριον* Jovem appellari *ἐπιθετικῶς*, quod epithetum in Philopatr. Lucianus ponit, *τὴν τὸν Δία τὸν αἰθέριον*, Per Jovem æthereum. Sic a Martiali dicitur *Æthereus pater*, ab Ovidio *Æthereus vindex*. [Schol. Apoll. R. 2, 1258. Boissonad. ad Pseudo-Herod. Partitt. 212. Barth. Advers. 1533. “Ad Anton. Lib. p. 48. Luzac. Exerc. 100. 113. Musgr. Rhes. 530. Jacobs. Anth. 9, 58. 225. Heyn. Hom. 7, 776. Μάντις αἰθήριος, Epigr. adesp. 407. *Αἰθερία φωνή*, T. H. ad Plutum p. 427.” Schæf. Mss.]

“*Αἰθερίως*, Pure et munde instar *τῶν αἰθερίων*, quæ “*terrenis sunt puriora*. In Lex. meo veteri itidem “*exponitur, καθαρῶς*.” [Cf. Etym. M. 33. Jambl. de Myst. p. 18. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* “*Ἐναἰθήριος*, ὁ, ἡ, *Æthereus*. “J. Poll. 1, 23. Marc. Anton. 12, 24. p. 357.” Scott. App. ad Thes.]

“*Προσαιθερίζουσα πόμπιμον φλόγα*, Hesych. affert “*pro ποιούσα τὴν φλόγα ἄνω πέμπεσθαι πρὸς τὸν αἰθέρα*, e Tragico quoriam.” [“Lego ob versum, “*προσαιθερίζουσα πόμπιμον φλόγα*.” Toup. Emend. 4, 291. et sic Schneider. Lex.]

[* “*Ἀπαιθερόω*, Synes. Inomn. 139. “Reiz. Belg. Gr. 631. Schneider. Præf. Anab. xviii.” Schæf. Mss.]

[* “*Ἐξαιθερώ*, In ætherem muto. Plut. 9, 648.]

[* “*Συνεξαιθερώ*, Una purus fio, (imo, Una purum reddo.) Synes. 141.” Wakef. Mss. Jo. Lydus de Mens. 47. “*Ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἔκαιον οἱ παλαιοὶ συνεξαιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ*.”]

Αἶθρα, *ας*, ἡ, vel Ionice *Αἶθρη*, *ης*, ἡ, *Aëris serenitas*, *Aër serenus et sudus*. Hoc sensu *αἶθρη* opponitur *τῇ ἡέρι* ap. Hom. II. P. (646.) ἀλλὰ πῦρ ῥύσαι ὑπ’ ἡέρος νῆας Ἀχαιῶν, Ποιήσον δ’ αἶθρην. Fit autem *αἶθρη* a gen. *αἰθέρος*, eodem modo quo *γαστήρ* a *γαστέρος*, et *πάτηρ* a *πατέρος*, ut tradit Eust. *Æthra* autem a Lat. poetis generaliter appellatur *Aër*, s. *Æther*. Etym. ait *αἶθραν* dici lingua communi, *αἶθρην* autem Attica.

[“*Αἶθρα*, *αἶθρη*, idem valet de nomine proprio, v. Tzetz. ad Lyc. p. 655. ad Anton. Lib. 211. Verh. 301. ad Mærin 184. Koen. ad Greg. 180(=391.) ad Charit. 288. 338. 745. Musgr. Hel. 1512. Simmias Alis, Ptolem. Regis Ep. 1. Archias 8. Lucillius 65. ad Diom. S. 1, 663. Jacobs. Anth. 11, 237. Heyn. Hom. 7, 35. i. q. *αἰθῆρ*, Jacobs. Anth. Pal. 517. (910.) conf. cum *αἰθῆρ*, Kuster. Aristoph. 193. a. Jacobs. Anth. 11, 237.” Schæf. Mss. “Oppian. H. 3, 635.” Wakef. Mss. “Pseudo-Did. ad II. P. 646. Schol. ad Lycophr. 700.” Scott. App. ad Thes. Schol. Apoll. R. 4, 765. “*Αἶθραν—καθαρόν καὶ αἶθριον τὸν αέρα* interpretabatur Phalantus. Pausan. 822. 823.” Valck. Mss.]

“*Αἶθρα*, Nomen proprium filiae Pitthei, matris “*Thesei*.” “*Αἶθρη*, Hesychio non solum *αἰθρία*, “*αὐγὴ, εὐδία, ἡ ἡ καθαρὸς*, sed etiam Nomen proprium filiae Pitthei.” [Tzetz. ad Lyc. 655.]

[* *Αἰθροβάτης*, ὁ, Qui in aëre ambulatur. Manetho 4, 278. Porphyrii Pyth. 29. Jambl. 136. Olear. ad Suid. 191. Reinesii Obs. in Suid. 2. “Charito 224. 266. 666. 668. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 11. Harl.”

Schæf. Mss.]

[* *Αἰθροβολέω*, Splendorem jacio. Manetho 4, 224. “Wakef. S. C. 4, 34.” Schæf. Mss. Dorv. ad Char. 224.]

[* *Αἰθροδόνητος*, ὁ, ἡ, In splendore agitatus. Manetho 4, 298. “Dorv. ad Char. 224.” Schæf. Mss.]

[* *Αἰθροπλανῆς*, ὁ, ἡ, In æthere vagans. Manetho 4, 586.]

[* *Αἰθροπολεύω*, et **Αἰθροπολέω*, In æthere versor, i. q. *αἰθεροβατέω* et *αἰθερεμβατέω*. Manetho 2, 383. Maxim. de Elect. 357. Aethr. 598.]

[* *Αἰθροτόκος*, ὁ, ἡ, In æthere procreans. Manetho 4, 339. “Charito 746.” Schæf. Mss.]

[* “*Αἰθροφόρητος*, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 11, 69.” Schæf. Mss.]

[* *Αἰθρωπός*, (ὁ, ἡ,) Dorv. ad Char. 224=335.” Schæf. Mss.]

[* *Αἰθρήεις δόμος*, i. q. *αἶθριος*. Pherenicus ap. Schol. Pind. Ol. 3, 28. p. 250. “Serenus, forsan et Egelidus. Oppian. (C. 4, 73.) Ἐς νότον, αἰθρήεντος ἐγευρομένου Βορέαο.” Maltb. Lex. Gr. Pros. Cf. Æsch. Agam. 343.]

Αἶθρος, ὁ, Pruina, Frigus matutinum, Hesych. Eust. Od. E. (318.) *Αἶθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον*. At Etym. *αἶθρον* exp. *τὸ ὀρεινὸν ψύχος*, Montanum frigus, nisi leg. *τὸ ὀρθρινόν*. Suidas autem *αἶθρον* explicat *τὸ καῦμα*, Vehementem calorem, Ardorem. [“Heyn. Hom. 7, 35.” Schæf. Mss.] *Αἶθρὸς*, Flans a serena parte cæli, Ventus videlicet. *Αἶθρῳ τῷ ἐκ τῆς αἰθρίας πνέοντι*. Hesych. [Refer ad Hom. I. c.]

Αἶθρινός, Matutinus. *Αἶθρινόν πρωϊνόν*. Hesych.

Αἶθριος, ὁ, ἡ, Frigidus, Soph. Antig. (256.) καὶ δυσαίων Ἰδρις πάγων αἰθρίων **Δύσομβρα φεύγει βέλη*. Necesse est autem ab *αἶθρος* deducatur hanc signif. habens; de *αἶθριος* autem ab *αἶθρη* paulo post dicitur.

Αἰθρέω, ὦ, Tempestate conturbo, s. Procella. *Αἰθρεῖ χειμάζει*, Hesych. et Suid. Sed ap. hunc est *αἶθρει*, non *αἰθρεῖ*.

Αἰθρηγενής, ὁ, ἡ, vel *Αἰθρηγενέτης*, ὁ, i. e. *αἶθρον ποιῶν*, Frigus et pruina, vel Serenitatem inducens. II. O. (171.) T. (358.) ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. Od. E. (296.) Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων. Utamque expositionem referunt Etym. et Eust. at Hesych. habet duntaxat, *Αἰθρηγενεῖς εὐδίαν ποιοῦντες*, Serenitatem facientes, quæ etiam magis recepta est explicatio. Unde *αἰθρηγενέτην* composito nomine quidam interpretati sunt *Serenificum*, item *Sudificum*; ac profecto si ab *αἶθρος* deduceretur, *αἰθρογενέτης* et *αἰθρογενής* scribendum erat. Adeo ut mutationem esse literæ, sequendo hanc etymologiam, dicere necesse sit. Gellius autem ait 2, 22. Qui ab æstiva et solstitiali orientis meta venit, Latine Aquilo, Boreas Græce dicitur, eumque propterea quidam dicunt ab Hom. *αἰθρηγενέτην* appellatum. [“Gierig. ad Ovid. 1. p. 26. Heyn. Hom. 7, 35. 36. 683. 807. Schæf. Mss. Schol. Apoll. R. 4, 765. “Schol. Arat.” Wakef. Mss.]

Αἶθριος, ὁ, ἡ, ab *αἶθρη*, non ab *αἶθρος*, Serenus, Sudus, ut ap. Diosc. *αἶθριον κατάστημα*, Serena cæli constitutio, Serena tempestas. Aristot. in fine libri de Mundo inter Jovis cognomina ponit *αἶθριος*, sed id non explicans. A Theocr. opponuntur Jupiter pluens et Jupiter *αἶθριος*: 4, (43.) Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἶθριος, ἄλλοκα δ’ ὕει. Quem versum non in scite vertit nescio quis, Philadelphus, si bene meminui, Nunc pluit, et claro nunc Jupiter æthere fulget. Erit igitur hic *αἶθριος* ab effectu dictus Jupiter, ut sit *αἶθριος* Serenificus. || *Αἶθριος ἡχῶ* ap. Nonn. periphrastice pro Tonitru, quasi dicas, *Æthereus sonitus*, ut *αἶθριος* sumatur pro *αἰθέριος*.

Αἶθριος, Subdialis, Qui est sub dio, Qui est sub aëre, vel sub Jove frigido, ut Horat. loquitur, ut ap. Lucian. (2, 409.) τὸ αἶθριον τῆς αὐλῆς, Subdialis pars atrii.

Αἶθρια στίφη, Suidæ sunt τὰ ἐξ Ὑπερβορείων κομζόμενα, tanquam αἰεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα, Quod “semper sub dio ponantur. Itidem Hesych. cum e “Cratini Iliadibus attulisset hunc senarium, Ὑπερβορείους αἶθρια τιμῶντας στίφη, subjungit, Τὰ γὰρ

“Υπερβόρων ἱερὰ, κατὰ τινα πάτριον ἀγιστεῖαν, οὐχ ἂ ὑπὸ στέγην, ἀλλ’ ὑπ’ αἶθριον διαφυλάττεται.”

[Αἶθριος et αἰθέριος conf., vide Jacobs. ad Anth. Pal. 472.; αἶθριος et αἰθέριος conf., ibid. Biel. Thes. Πάγος αἶθριος, i. q. κρύσταλλος, Soph. Stobæi S. 62. p. 399.: Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. “Toup. Emend. 1, 153. Wessel. ad Herod. 294. Musgr. Heracl. 857. Jacobs. Anth. 8, 352.” Schæf. Mss. Diod. S. p. 27. Rhod. Lucian. 1, 179. Αἰθριώτατος, Joseph. 1, 773. 2, 107. Glossæ: Αἶθριος· Apricus, Serenus, Clarus. Αἶθριον· Sudum.]

“Αἶθριον, VV. LL. interpr. Atrium, afferentia ex “Josepho, Αἶθριον διαμετρησάμενος, sed viderint.” [Joseph. A. J. 3, 6, 2. 3, 10, 3. 19, 1, 3. Callixenus ap. Athen. 206.]

“Αἶθρος, Purus, Perspicuus, Serenus. Hesych. “δίαθρον exp. διαφανές, καθαρὸν, διύγρον, sub- “jungens ei et δίατρον, exponens etiam ipsum “διαφανές, * διοπτρον.” “Δέτρον, Hesych. exp. “διάπυρον, διαφανές, Ignitum, Pellucidum.” [“Hinc * Διαιθρεῖν, Perspicere. Eunap. in Chrys. 146. “Ἀπαντα διήθρει καὶ συνελάμβανεν.” Toup. Emend. 3, 483. Istud διήθρει est a v. διαθρέω, non a v. διαιθρέω. Διαιθρος autem pro Serenus extat in Plut. 3, 86. Τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαιθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος. “Schneider. Præf. Anab. xvii.” Schæf. Mss. Vide et Galen. Lex. Hippocr. v. Διέδρος p. 456. Franz, et Schneider. Lex. v. Διύδρος.]

[* Διαιθρόω, s. potius * Διαιθρέω, Serenum reddo. “Schneider. Præf. Anab. xvii.” Schæf. Mss. Heraclid. Alleg. 34. Τετρωμένην δ’ “Ὀμηρος ὑπεστήσατο τὴν “Ἥραν (II. E. 392.) τοῦτο ἀκριβῶς παραστήσαι βουλό- “μενος, ὅτι τὸν θολερὸν ἀέρα, καὶ πρὸ τῆς ἐκάστου δια- “νοίας * ἐπαχλύοντα, πρῶτος Ἡρακλῆς, θείῳ χρησάμενος “λόγῳ, διήθρωσε, τὴν ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀμαθίαν “πολλὰς νουθεσίας καταρώσας, ubi Schneider. Lex. legit διήθρωσε. Sed a v. δίαθρος, secundum Gr. lin- “guæ analogiam, formandum esset διαιθρέω, atque “adeo leg. esset διήθρωσε. “Hæc corrupta sunt, forte “sic constituenda. Διήθρωσε a διαθροῦν esset, Articulis distinguere, Articulatim componere, quod alienum est ab h. l. Suspicietur quis ab auctore scriptum esse * διώρθρωσε, quod esset ab ὀρθρος, Dilucidum, Dies: hinc διορθροῦν, Diem spargere s. Illustrare. Sic esset διώρθρωσεν Ἡρακλῆς τὸν ἀέρα θολερὸν καὶ ἐπαχλύοντα πρὸ τῆς ἐκάστου διανοίας, etsi hæc ultima vix sana sunt: Per aërem turbidum et uniuscujusque menti tenebras obvolventem, lucidum diem sparsit Hercules. Opinabantur enim Stoici, fabula Junonis ab Hercule vulneratæ, allegorice adumbrata esse Herculis, antiquissimorum temporum philosophi, studia et molimina, quibus mentis humanæ tenebras discutere conabatur.” Schow. “Gesner. vertit, Et singulorum mentes sua caligine offuscantem. Si transitive ἐπαχλύειν dictum esset, efferendum fuisset, καὶ τὴν ἐκάστου διάνοιαν ἐπαχλύοντα. Forte absolute dictum, ἀέρα ἐπαχλύοντα, Nebulis obductum, Obscurum, πρὸ τῆς ἐ. δ. Quod sequitur, διήθρωσε, scr. esse διώρθρωσε, ipse jam monuisti.” Heyn. Ep. ad Schow. xxiii. Sed διορθρόω, ut διαιθρόω, est verbum nihili. Totum Heraclidis locum sine ejus nomine affert Schol. Ven. II. I. c. ubi legitur, * ὑπα- “χλύοντα—διήθρωκε. Illud forsan rectius est, quam vulgatum ἐπαχλ. quod pro verbo absolute dicto recte accepit Heyn. neque aliter usurparunt Arat. Diosem. 174. Apoll. R. 4, 1480. Quint. Smyrn. 14, 462. Ἐπαχλύειν πρὸ τῆς ἐ. δ. an dici possit, præpositione ἐπὶ vacante, viderint alii. Ὑπαχλύοντα Subobscu- rum sonaret.]

“Διαίθρια, ἡ, Serenitas, VV. LL. Idem et αἰθρία.” [* “Δυσαίθριος ὄρφη, Eur. Heracl. 860.]

[* Ἐξαιθρίας, Nomen viri proprium, ap. Polyæn. 243. 244, qui, notante Coraio 380., * Πομαξαίθρης a Plutarcho dicitur, ab Appiano autem * Μαξαίθρης.]

Ἐναίθριος, et Ὑπαίθριος, pro eodem, ut ἐναίθριοι τόποι ap. Theophr. C. P. 5, (20.) Subdialia loca.

[Ὑπαίθριος, Lex. Xenoph. Darnald. Conject. Var. 412. Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 113. Agam. 326. Athen. 238. “Phrynich. Ecl. 106. Thom. M. 867.

Charito 538. 632. Musgr. El. 142. Jacobs. Anth. 8, 352. Diod. S. 2, 390. ad Dionys. H. 2, 1251. Toup. Opusc. 1, 580. Wagner. Alciph. 2, 228.” Schæf. Mss.]

“Ὑπαίθρος, i. q. ὑπαίθριος, unde ἐν ὑπαίθροις τόποις, “Luc. In locis quæ sunt sub dio, In locis subdialibus: “ap. Diosc. Item ἐν ὑπαίθρῳ, Sub dio. Xenopho (Mem. “2, 1, 6.) Εἶναι πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαί- “θρῳ. Plur. autem ὑπαίθρα Polybium pro castris di- “xisse putat Budæus.” [Lex. Xenoph. Biel. Thes. Phryn. Ecl. 106. Thom. M. 867. Lex. Polyb. “Βίος ὑπαίθρος, Vita actiuosa, Politica, non Umbratilis. Πράξεις ὑπαίθροι, Bellicæ. Πόλεμος ὑπαίθρος, Bellum, quod cum externo hoste geritur. Προάγειν εἰς τὴν ὑπαίθρον, In bellum proficisci. Ὑπαίθρα, vel τὰ ὑπαίθρα, Bellum ipsum, et Quæcunque ad bellum pertinent. Τὰ ὑπαίθρα, Loca immunita, Campi, Agri. Hæc ex Is. Casaub. Comment. in Polyb. 1. Per translationem, Plut. V. Ag. et Cleom. 1459. HSt. Τὸ δὲ ἄγαν πανταχοῦ μὲν ἐπισφαλές, ἐν δὲ ταῖς πολιτικαῖς φιλοτιμίαις ὀλέθριον· ἐκφέρει γὰρ εἰς μανίαν καὶ παραφροσύνην ὑπαίθρον.” Seager. Mss. “Toup. Opusc. 1, 581. ad Diod. S. 1, 701.: Diod. S. 1, 703. 731. ad 2, 26.: Diod. S. 2, 90. 101. 114. 385. 399. 418. 424. 492. 533. Dionys. H. 1, 506. 529. 578. 2, 1030. 1032. 1251. Εἰς τὴν ὑ. Dionys. H. 3, 1654. 1751. 1774.: εἰς τὸν ὑ. 3, 1670. Ἐν ὑπαίθρῳ, Paus. 1, 420.” Schæf. Mss. Ind. in Epictet. Ind. in Aræteum. Glossæ: “Ὑπαίθρος· Subdivus. Schol. Apoll. R. 4, 765.]

[* Ὑπαίθριον, et * ὑπαίθρον. Glossæ:—Ὑπαί- “θριον· Subdiale, Subdial. Ὑπαίθρον· Area, Subdi- “vum, Subdial, Impluvium, Area. Pseudo-Hero- “diani Partitt. 140. * Ὑποψήφιος, ὁ φανερός· ὑπαίθρον, τὸ ἄστεγον, καὶ εὐδιον. “Forte: ὑποψήφιος· ὑπαί- “θριος, ὁ φανερός κ. τ. λ.” Boissonad.]

Αἰθρία, ἡ, Aër sudus et serenus, Serenitas. Sudum etiam dicitur Latine, absolute, ut et Virg. Serena dixit, et in prosa Sereno, subaudito substantivo Tem- pore, usurpatur, pro αἰθρίας οὐσης, vel αἰθρίας, sub. οὐσης. Aristot. de Mundo, “Ἔστιν ἡ αἰθρία οὐδὲν ἄλ- “λο πλὴν ἀήρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος, ἀντίπαλος οὐσα “τῇ ὀμίχλῃ, i. e. Αἰθρία nihil est aliud quam aër nu- “bibus et nebulis vacuus, cui opponitur ὀμίχλη. Luc. Nigrino, “Ἐχαιρον δ’ αὖ ὥσπερ ἐκ Ἰοφεροῦ τινὸς ἀέρος “τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀνα- “βλέπων. Alciphro (1, 1.) Τῷ καθαρῷ τῆς αἰθρίας. Aristoph. Nub. (371.) Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν. Si, inquit, ita esset, pro suo arbitrio pluere posse Jovem, quoties libitum esset, sine nubium admini- culo, oporteret illum pluere tunc, cum est αἰθρία. Xenopho Hist. (7, 1, 21.) ἐξ αἰθρίας ἀπτραπίς vocat Tonitrua tempestate serena, ut Sueton. loquitur.

Αἰθρία, Nocturnum serenum, ut quidam ap. Herod. 2. exposuerunt, Θερμότερον γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίας καὶ τῆς δρόσου, Nam calidior est aqua nocturni sereni tempore et roris. Xenopho (K. A. 4, 4, 9.) Οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας, κακῶς σκηνοῦντες. Apud Herod. ἐν τῇ αἰθρίῃ exp. etiam Sub dio, ut sit i. q. ἐν ὑπαίθρῳ. Aristoph. Pl. (1129.) Ἀσκωλίαζ’ ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

[Αἰθρία, Lex. Xenoph. Lucian. 1, 180. Αἰτρία, in Scythæ barbaro sermone, Aristoph. Thesm. 1001. Passow. in libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 17. “Toup. Opusc. 1, 100. ad Herod. 528. Phrynich. Ecl. 210. Thom. M. 867. Charito 633. ad Diod. S. 1, 663. T. H. ad Plutum p. 428.” Schæf. Mss. “Ταῖς αἰθρίαις, Sudo cælo, Strabo 812.” Wakef. Mss. “Dio 37, 25. Οἱ κεραυνοὶ ἐν αἰθρίᾳ πολλοὶ ἔπεσον. Horat. Carm. 1, 34, 7. Per purum cælum. Theophr. C. P. 5, 20.” Schneider. Lex. Toup. Emend. 1, 152. Glossæ: Αἰθρία· Serenitas, Serenum.]

[* Αἰθριώδης, ὁ, ἡ, Æthereus. Heracl. Alleg. Hom. 118.]

Αἰθριοκοιτέω, f. ἦσω, Sub dio cubo. Theocr. 8, (78.) Ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ’ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, Jucundum est æstate ap. aquæ rivum sub dio cubare. [Antyllus Stobæi Serm. 243. (550.) Eustath. 725, 46.]

[* Αἰθριοποιῶ· Sereno, Gl.]

“Ἀλεξάθριον, Hesych. e Soph. Amphiarao affert A
“pro θερμὸν σκέπασμα, Tectum calidum, nimirum
“ad arcendum frigus nocturnum.” [Erfurdt. Soph.
Antig. p. 281. “Brunck. Soph. 3, 495.” Schæf.
Mss.]

Μιζαίθριον, vel, ut alii, Μιζαίθρια, Serenitas plu-
viis hyemalibus permixta. In VV. LL. exponitur
ex Hippocr. et Theophr., Temporis conditio per-
mixta e serenitatis hyemisque natura: item ex Hip-
pocr., Hyems, in qua interdum pluviae, interdum
serenitas apparet. [Foës. Œcon. Hippocr.]

[* Φιλαιθριος, (ὁ, ἡ,) Nazianz. Carm. 22.” Kall. Mss.]

“Αἰθριάω, Nocturno sereno expono, s. Sub dio
“per noctem expono. Hippocr. sub finem lib. 3. de
“Morbis, in descriptione medicamenti cujusdam,
“Καὶ ἀδιάντου δραχμίδα ὑστερον ἐμβάλων, αἰθριάσας
“δίδον. Paulo post dicit, Πάντα δὲ τῷ πυρέσσοντι
“αἰθριασμένα δίδον, quod particip. est potius ab
“αἰθριάω.” [In Foës. Œcon. Hippocr. non legitur.
Vide Hippocr. 166=497.]

[* Αἰθριάω. Sereno. Glossæ. F. l. αἰθριάω.]

Αἰθριάω, f. άσω, Sereno, Serenum reddo, Illustro.
Aristot. Probl. (26, 8.) αἰθριάζειν τὸν ἀέρα et ἐπινεφῇ
ποιεῖν opponit: “Ὅταν μὲν οὖν κρατῇ ὁ ἥλιος, αἰθριάζει
τὸν ἀέρα” ὅταν δὲ κρατῇται, ἐπινεφῇ ποιεῖ. || Apud
Greg. Naz. εἰς τὴν Καινὴν Κυριακὴν absolute αἰθριά-
ζουσι, καὶ πομπένουσι κ.τ.λ. [Toup. Emend. 1, 149.
“Thom. M. 867. Jacobs. Anth. 11, 184. Schneider.
Præf. Anab. xvii.” Schæf. Mss. “Euseb. H. E. 5,
1.” Wakef. Mss.]

Ἀπαιθριάω. Aristoph. (Av. 1501.) τί γὰρ ὁ Ζεὺς
ποιεῖ; Ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἥ ξυννεφεῖ; Jupiter
serenat nubes, i. e. Serenitatem inducit, pulsus nubi-
bus. [Toup. Emend. 1, 397. Hippocr. de Morb. 3.
p. 497. Gataker. ad M. Anton. 2, 4. p. 32. “Kus-
ter. Aristoph. 196. a. Schneider. Præf. Anab. xvii.
Toup. Opusc. 1, 261.” Schæf. Mss. “Eustath.”
Wakef. Mss.]

Διαθριάω absolute ponitur ap. Xenoph. pro Dis-
serenare, Καὶ γὰρ ἐδόκει διαθριάζειν. Exponitur
etiam Sub dio agere. [“Διαθριάω, Sub dio ago. K. A.
4, 4, 6. ubi all. Codd. legunt * συναιθριάζειν. Male
Steph. explicat Dissereno.” Lex. Xenoph. “Schnei-
der. Præf. Anab. xvi.” Schæf. Mss.]

Ἐξαιθριάω, Sereno cælo expono. Exponitur
etiam In sereno habeo, Sub dio teneo. Item Ad so-
lem expono, Insoleo. Et pass. Ἐξαιθριασθὲν e Diosc.
3, 53. Refrigeratum sub dio. [Not. ad Galen. Lex.
Hippocr. 470. Franz.: Geopon. 4, 15, 13. Joseph.
2, 257. 299. “Athen. 124. Heringa Obs. (168.)
170.” Valck. Mss.]

Συνεξαιθριασθεῖς, Sub dio una positus, Diosc. 3,
163.

Αἰθριππος, Suidæ ὁ ταχύς, Celer, Velox, Per-
“nix.” [Zonar. Αἰθριππος· παχύς. (“L. ταχύς. Sic
Suid. et Cod. K.” Tittm.) Αἰθριππος· ὁ ταχύς. Etym.
G. * Αἰθριππος· ὁ ταχύς, παρὰ τὸ ἵπτασθαι ἐν τῷ
αἰθέρι.]

AIMA, τος, τὸ, Sanguis, Cruor. Γαῖα ῥέονσα αἷμα-
τι, ap. Hom. II. Θ. (65.) et O. (715.) et Y. (494.)
Item, αἷμα ῥέον ἐξ ὠτειλῆς, II. Δ. (140.) II. (Δ. 149.)
E. (870.) αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς: A. (303.) Αἰψά
τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. In quo versu
notandum et κελαινὸν epithetum. II. Φ. (167.) αἷμα
κελαϊνέφες. II. P. (360.) αἷμα πορφύρεον. Apud
Athen. 13. ἀνθρώπειον αἷμα, Humanus sanguis, αἷμ’
ἀνθρώπου, II. P. (572.) αἷματι φωτῶν, II. Σ. (538.)
αἷματος ἀνδρομέοιο, II. X. (Od. X. 19.) Apud medicos
αἷματος ἀναγωγὴ, et αἷματος ἀναφορὰ, vide Ἀναγωγὴ
et Ἀναφορὰ. Item αἷματος πύσις, Sanguinis excre-
atio, unde compositum αἰμοπτυϊκός, quod vide infra
suo loco, iu ordine compositorum ex αἷμα.

Αἷμα, Cædes, Homicidium, unde ap. Demosth.
(548.) ἐφ’ αἷματι φεύγειν, Ob cædem exulare. Sic
utitur et Soph. item Eurip. Or. || Hesych. ait Sopho-
clem in Electra αἷμα vocasse τὴν μάχαιραν, Ensem,
quod et Suidas annotat; sed Etymol. αἰμάτη habet,
an tamen ex eodem loco, incertum est.

Αἷμα, Consanguinitas, quam vocem Latinam a
Sanguine itidem factam esse manifestum est. Aristot.
Pol. 2. ‘Ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δ’ ἀδελφὸν αὐτοῦ προ-
σαγορεύει, ἢ κατ’ ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵ-
ματος, ἢ κατ’ οἰκειότητα καὶ κηδεῖαν. Apud Soph.
quoque οἱ πρὸς αἷματος, Consanguinei. Quam signifi-
retinent composita ὁμαιμος et ὁμαίων, σύναιμος et
συναίων.

Αἷμα, Genus, Semen. II. Z. (211.) Y. (241.) Ταύ-
της τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι, ubi per
γενεάν pater consideratur, in αἷμα autem mater, ut
Hesych. tradit. Sed tamen et pater filium vocat
Sanguinem suum, ut Od. II. (300.) Εἰ ἐτεόν γ’ ἐμὸς
ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο, Si revera meus es, et e meo
sanguine. Sic ap. Virg. dicit pater filio Sanguis
meus. Et Italæ matres hodieque puerulis blandien-
tes dicunt, ‘Sangue mio.’

Composita ex αἷμα partim genitivum, aut potius
genitivi terminationem αἵματος fere integram servant,
licet magna e parte in dativum resolvantur, cum ex-
ponuntur, partim αἶμο tantum retinent, amissa per
syncopen una syllaba. Sunt et quæ syllabam at re-
tineant, sed o abjiciant, ob sequentem vocalem: ut
αἵματωπός, αἵματεκχυσία. Sic vicissim ex αἶμο etiam
abjicitur interdum o, ut cum pro αἵματωπός dicitur
αἶμωπός. Cujus generis esse videtur et αἰμωδιῶ. In
nonnullis vero non αἶμα, sed αἷμα tantum mansit,
sequente consonante, ut in αἱμακουρία, et in αἷμα-
λῶψ, quod pro αἱμαῶψ dictum esse videtur. Ex iis
autem, quæ a priv., aut præpos. aut adverbium præ-
fixum habent, quædam itidem syllabam at retinent,
quædam per syncopen duas illas literas abjiciunt, ut
ἀναίματος, pro quo et ἀναιμος, φιλαίματος, pro quo
et φίλαιμος, sed raro, δαίματος, ἔναιμος, ἔξαιμος, ὄφαι-
μος. Sic etiam ὁμαιμος et σύναιμος. Inveniuntur
præterea ex his quædam in ων terminata, ut ὁμαίων
et συναίων.

Primum igitur dabo locum iis, quæ genitivum fere
integrum servant, vel potius ejus terminationem: iu
quibus animadvertendum est quod dixi, bonam
videlicet partem ita exponi ac si cum dativo com-
posita forent; nam αἵματοπότης quidem recte dissol-
vetur in αἷματος πότης, itidem αἵματωπός iu αἷματος
ὦπα ἔχων: at αἱματόρρυτος dissolvi potius deberet in
αἷματι ῥυτός, sic αἱματόφυρτος, in αἷματι φυρτός, si
quis constructionem usitatam respiciat; neque enim
dicitur φύρειν αἷματος, sed αἷματι, unde et πεφυρμέ-
νος αἷματι. Sic etiam αἷματι ῥέων, non αἷματος.
Eadem est ratio in αἵματοσταγής. Idem et de iis dic-
endum, quæ αἶμο pro αἷμαto habent in principio;
nam αἵματοβόρος recte resolvetur in αἷματος βόρος:
at αἰμομήκτης nequaquam iu αἷματος μήκτης, sed in αἷ-
ματι μήκτης. Sic αἰμοφόρυκτος in αἷματι φορυκτός, ut
αἰμόφυρτος in αἷματι φυρτός. Sunt etiam quædam
vocabula, quorum principio præfixum αἶμο non per
syncopen pro αἵμαto positum videri possit, sed pro
αἷμα, ut in αἰμοπτυϊκός, pro αἷμα πτύων: sic αἰμορ-
ράγιω.

[“Αἷμα, Charito 613. Wakef. Herc. 1164.
Abresch. Æsch. 2, 131. Jacobs. Anth. 6, 433. Heyn.
Hom. 7, 552. Musgr. ad Phœn. p. 209. a. Act. Traj.
1, 223. Cædes, Valck. Phœn. p. 88. Cædes, Cæsa
corpora, Cædis instrumentum, v. g. Gladius, Brunck.
Phœn. 1512. cf. Wytenb. ad Plut. S. N. V. p. 31.
Brunck. El. 1394. et Or. 191. ad Charit. 374. ubi
omnino de h. v. quæritur. Cædes, Markl. Suppl.
148. Herc. 1204. Boissonad. in Philostr. 441. Gla-
dius, Brunck. Soph. 3, 493. Αἷμα πράττειν, Thom.
M. 733. Musgr. Or. 1139. Αἷμα κατεργάζεσθαι τι-
νος, Cædem perficere alicujus, Valck. Phœn. p. 381.
Αἷματα, Cædes, Musgr. ad Eurip. p. 230. a. Αἷμα
φεύγειν, ἐφ’ αἷματι φεύγειν, Valck. Hippol. p. 167.
Αἷμα τιθέναι, Jacobs. Exerc. 1. p. 153. Musgr. Bacch.
835. Ὁφθαλμὸς ἐν αἷματι, Dorv. ad Char. 223. Οἱ
πρὸς αἷματος, Valck. Oratt. 353. Αἷμα κόχλον, ad
Charit. 385. a. Αἷμα σταφυλῆς, Valck. Diatr. 266.
Wakef. S. C. 2, 112. Αἷματος εἶναι τινι, Valck. ad
Moschum p. 345. Αἷματος εἶναι, Herodes 28. Wakef.
S. C. 4, 112. Αἷμα ἔχειν, Markl. Iph. p. 376.
Αἷμα ἴσχειν, Boissonad. in Philostr. 506. Αἷμα μη-

τροκτόνον, Eurip. Or. 823. 1665. cf. Porson. ad 909. Αἷμα κτείνειν, Brunch. Soph. 3, 402. Ἐτοιμὸς τὸ αἷμα, Philostr. 122. Boiss. Genus, Nati, Poster, Marcellus 4. Wakef. S. C. 4, 113. 5, 111. Heyn. Hom. 5, 238. Boissonad. in Philostr. 649. * Ἀργόθεν αἷμα, Damaget. 3^a. Plural. Wakef. Ion. 704. Irmisch. Herodian. 4, 232. Porson. Phoen. 20. 1517. Diod. S. 2, 542. ('Eurip. in Beckii Indice: Euseb. V. Const. 1. c. 7. 57.' Boissonad. Mss.) Αἷμα conf. cum ἄμμα, Fähsse ad Platon. 308.: cum εἷμα, Porson. Phoen. 1076.: cum ἡμα, ἄμμα, Wakef. S. C. 1, 28.: cum ἄμα, ad Dionys. H. 3, 1620." Schæf. Mss. Αἷμα, Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 443.: αἷματι ἰδροῦν, κλαίειν, 1, 267. Αἷμα, Abresch. Æsch. 481.: αἷμα σφαγῆς, 391.: αἷμα ἀνιπτον, 396.: αἷματι λῆπος, 393.: αἷμα μελανθὲν, 37. Αἷμα, HSt. Lex. Medic., 547. Αἷμα δρᾶν, Cuper. Obs. 3, 19. Αἷμα, Animus virilis, Æschin. in Ctesiph. 548. Αἷμα, Ind. in Aretæum, Gloss. SS. Hes. 8. Greg. Cor. 583. Beckmann. Antig. Car. 164. Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 14. Tom. 4. p. 324. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Plural., Porson. Advers. 159. Blomf. ad Æsch. Agam. 1264.: vide et v. 1487. Glossæ: Αἱμάτων Sanguinum. Αἷμα et ἄμμα conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 361.: αἷμα et ἄμμα conf., ad Anthol. Pal. 348.: αἷμα et λῆμα conf., ibid. 329.: αἷμα et νᾶμα conf., alicubi notavit Corai. Glossæ: Αἷμα Hic Sanguis. Αἷμα, λύθρος, Cruor. Αἷμα νεκροῦ Tabum. Αἷμα πεπηγός Cruor. Αἷματι συνζευγνύει Conjungit. Αἷματι συνεζευγμένους Coniunctus. "Αἷμα, de usu multiplici Suicer. Thes. Sanguineus color quis optimus? Casaub. ad Athen. 60. Coma ista οὐδ' αἷμ' ἔχει, ap. Athen. 236. Αἱμάτων * ἐνθνησίμων ἀπορρόντων, emend. Æsch. Agam. 1302. Sic 2 Macc. 14, 45. et alibi. Plato de LL. 872. Ἡ τῶν ζυγγενῶν αἱμάτων τιμωρὸς δίκη, Cædis consanguineorum. Abram. ad Cic. Or. 3. p. 187. Αἷμα, Genus, ἐξ ἐνὸς αἵματος, Elsner. 1, 447. Schrader. in Mus. p. 436. Rover. ad v. 30. Wetstein. in N. T. 1, 838. Theocr. 24, 72. Callim. H. in Del. 280. Moschus 2, 41. vide Casaub. et Inscr. Herodis 1, 28. Liberi, Suus sanguis, Davis. ad Cic. de Fin. p. 35. Αἷμα σταφυλῆς, Vinum, Eust. II. B. p. 234, 24. Αἷμα, vel ἔαρ λύχνον, Oleum, Callim. Fr. 201." Valck. Mss.]

[* Αἱματόβαπτος, ὁ, ἡ, Sanguine tinctus. "Const. Man. Chron. p. 65. (p. 123. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Αἱματοειδής, ὁ, ἡ, Sanguini assimilis, Sanguinis speciem exhibens, i. q. αἱματώδης, de quo vocabulo mox agetur. "Diod. S. 2, 168. 191. 230." Schæf. Mss. Vide et Eund. ad Greg. Cor. 512. Passow. in libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 118.]

[* Αἱματόθρεπτος, (ὁ, ἡ, Sanguine Innutritus.) Const. Manass. de Amor. Arist. et Callithæ 3, 52. (p. 351.)" Boissonad. Mss.]

[* Αἱματολοιχὸς ἔρως, Sanguinem lambens, Æsch. Agam. 1454. Blomfieldius perperam edidit αἱματόλοιχος. Sic κνισσολοιχὸς, non κνισσόλοιχος.]

[* "Αἱματόμικτος, (ὁ, ἡ, Sanguine mixtus.) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 2. v. 3. (p. 288. in Meursii Opp. T. 8.)" Boissonad. Mss.]

[* Αἱματοποίησης, ἡ, Sanguificatio. "Theophil. de Urin. 76. Guid." Schæf. Mss. Auctor incertus ap. Zonar. Lex. 1543. Ἐν ᾗ δηλαδὴ τρίτῃ πέψει ἐστὶν ἡ αἱματοποίησις, ἡ αὐτὴν τὴν σάρκα γεννῶσα.]

"Αἱματοποιητικὸς, (ἡ, ὄν,) Sanguificandi vim habens, ut medici loquuntur, h. e. Sanguinem gignens s. generans in venis. Et ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις dicitur Ipsa facultas sanguifica. Galen. Comm. 1. "in Prorrh. 1. Ἀρρώστια δὲ τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως τοῦ ἥπατος, ὡς τὰ πολλὰ δὲ συν αὐτῇ καὶ τῆς αἱματοποιητικῆς τὸ σύμπωμα τοῦτο γίνεται, de eo morbo loquens, quem Hippocr. vocat κοιλίης περίπλυσιν ἐξέρυθρον."

Αἱματοπότης, ὁ, Sanguinipota, Draconis epithetum in oraculo ap. Aristoph. Γαμφηλῆσι δράκοντα κοἰλεμον, αἱματοπότην, ubi propter metrum in penultima syllaba ο in ω mutatum est, [Eq. 198. 208. Suid. Phav. Schol. ad Lycophr. 796. Const.

Manass. Chron. p. 489. in Meursii Opp. T. 7.]

[* Αἱματοπώτιδες ἄρκτοι, Manetho 4, 616.]

Αἱματοποτέω, f. ἤσω, p. ηκα, Sanguinem poto, ex αἱματοπότης factum, ut οἰνοποτέω ex οἰνοπότης. [Schol. Aristoph. Eq. 198. unde sua sumsit Suid.]

[* Αἱματοποσία, ἡ, Sanguinis potatio. Porphy. ap. Stob. Ecl. Phys. 1, 52, 49. p. 1024. Heer. ubi quidam Codd. αἱματοποσία perperam exhibent pro forma contracta * αἱμοποσία. Vide Passow. Symb. ad Schneideri Lex. 100. (in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. T. 1.) ejusdem librum Teutonicum scriptum de Defectt. Lex. 76.: et nos supra 116. n. 2.]

[* Αἱματοπόδες, "Hæmatopodes, aves, quæ pedibus rubent. Plin. 10, 47. ubi alii leg. * Himantopodes, h. e. Pedes habentes in modum lori contortos." Forcellin. Totius Latin. Lex. "Hæmatopus, Avis cum cruribus sanguineis, s. ad instar sanguinis rubris." Gesner. Thes. L. L.]

[* "Αἱματορρόω, v. dubium, Schol. Biseti Aristoph. Lys. 204." Schneider. Lex. Sed, cum verbum hoc in forma contracta αἱμορρόω satis probum sit, cur non plene dici possit αἱματορρόω?] B

[* Αἱματορρόφος, ὁ, ἡ, Sanguinem sorbens. "Brunck. Soph. 3, 493. Callim. 1, 516. Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 51. (p. 432. in Meursii Opp. T. 7.)" Boissonad. Mss.]

Αἱματορρόντος, ὁ, ἡ, Sanguinifluus, ad verbum, Sanguine fluens, Sanguine manans. Αἱματορρόντοις ῥανίσι, [Iph. T. 644.] Guttis sanguinifluis, Sanguinolentis, [Eurip. Iph. A. 1515.] pro quo alibi dicit αἱμακταῖς ῥανίσι. Fit ex αἵματος, et ῥντός, quod in compositione duntaxat usurpatur, ut ap. Latinos Flus: a ῥνύω, pro ῥέω.

Αἱματοσταγῆς, ὁ, ἡ, Sanguine fluens, Sanguine stilans, s. manans, i. q. αἱματόρρυντος. Sed αἱματοσταγῆς rectius de homine dicitur, quam αἱματόρρυντος, ut Æsch. Pers. (imo Sept. c. Th. 842.) αἱματοσταγαῖς νεκρῶς appellat Sanguine manantes, pro quo corrupte legitur in Ald. Ed. αἱματοστυγαῖς. Fit ex αἵματο et στάζω, ab ἔσταγον videlicet formando, aut σταγαῖς participio post. aor. passivi. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 813. Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1280. Eum. 366.]

[* "Αἱματοστάλακτος ὄμβρος, (ὁ, ἡ.) Nicet. Eugen. 1, 35. (Τῶν οὐθάτων γὰρ ἡ * βρεφροτρόφος ῥύσις Εἰς αἱματοστάλακτον ὄμβρον ἐτράπη.)" Boissonad. Mss. In sanguineas guttas.]

Αἱματοσφαγῆς, ὁ, ἡ, Sanguinolente jugulatus, Sanguinolentam cædem habens, Æsch. ex αἵματο et σφάζω, formando videlicet ab ἔσφαγον, aut a σφαγαῖς, eodem modo quo dixi in Αἱματοσταγῆς. ["Brunck. ad Pers. 813." Schæf. Mss.]

[* "Αἱματοουργός, (ὁ, ἡ,) Porphy. ap. Euseb. P. E. 114." Wakef. Mss.]

Αἱματοφλεβοιστάσιες, αἱ, exponitur a Galeno e Diosc., Suppressioues supertumescents sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt Plenas sanguine et tumescentes venas. Ita Gorr. Sed ap. Gal. prior illa expositio tribuitur voci αἱματοφλοβοιστάσιες, posterior autem voci αἱματοφλεβοιστάσιες. Componitur autem αἱματοφλεβοιστάσιες ex αἷμα, et φλεβός, genitivo nominis φλέψ, et στάσις. [Vide Foës. Econ. Hippocr.]

[* Αἱματηφόρος, ὁ, ἡ, Sanguinem ferens. Blomf. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 415. Vide Ἀγγελιοφόρος.]

Αἱματόφυρτος, ὁ, ἡ, Sanguine permixtus, Sanguinolentus, ut αἱματόφυρτα βέλη, Sanguinolenta tela, Anthol. (Meleag. 50.) Fit ex αἵματος, et φυρτός, quod formatur a πέφυρται tertia præteriti a φύρομαι. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος a Lycophr., ut infra videbitur. ["Jacobs. Anth. 6, 67." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 72." Boissonad. Mss. p. 397. et 465. in Meursii Opp. T. 7.]

Αἱματοχαρῆς, ὁ, ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis avidus, Sanguinarius. Apud Suid., λύκοι αἱματοχαρεῖς. Vide Αἱμοχαρῆς. Sic αἱματοποι dicuntur ab Eurip. Erinnyes. [Suid. v. Αἱμωπούς. "Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. Const. Manass. Chron.

504. in Meursii Opp. T. 7.]

[* *Αἱματοχάρμης*, pro *αἱματοχαρής*, legitur in Anastasii Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 742. Vide Loebbeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* "*Αἱματοχάρτος*, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 55." Boissonad. Mss.: p. 105. Meurs.]

[* "*Αἱματοχυσία*, (ἡ,) Sanguinis effusio. Tatian. Or. ad Græcos 85. (Τρέφοντες αὐτὴν αἱματοχυσίας ἀθεωτάταις.)" Wakef. Mss.]

[*Αἱματώπης*, ὁ, ἡ, Sanguineum aspectum habens, Cruentus. Eur. Or. 255. Phœn. 877. Andr. 978. "Valck. Phœn. p. 327. 443. Wakef. S. C. 1, 31. Plut. de S. N. V. p. 94. Herc. 935. Abresch. Æsch. 2. p. 6. Porson. Orest. 605. Med. p. 94." Schæf. Mss. Vide et Schæf. ad Greg. Cor. 512.] Apud Hesych. legitur *ΕΤ Αἱματώπις*, pro fem. genere, cui accommodatur etiam *αἱματώπης*, et exp. *αἷμα βλέπουσα*, Sanguinem intuens, pro Sanguineum et cruentum quendam aspectum habens, eo modo, quo dicitur *πῦρ βλέπων* pro Igneum s. Flammeum quendam intuitum habens. Notandum est autem in *αἱματώπης* et *αἱματώπις* abjectum esse *ο* ex *αἷματο*, propter *ω*, a quo incipit nomen *ὦψ*, *ὠπός*, cum quo componitur.

[* "*Αἱματώψ*, (ὁ, ἡ,) Porson. Med. p. 94." Schæf. Mss. Vide et Eund. ad Greg. Cor. 512.]

Αἱματεκχυσία, ἡ, Sanguinis effusio. Epist. ad Hebr. 9. *Χωρίς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις*. Ex *αἷματο* et *ἐκχυσία*, elisum est autem *ο* ex *αἷματο* propter vocalem sequentem. [Schleusner. Lex. in N. T. Suid. 2, 489.]

"*Αἱμαβόρος*, Vorator sanguinis, Sanguinarius. "Apud Hesych. *αἱμαβόρον* legitur, et exp. *αἷμα ἐσθίωντος*. Verum, cum non sit suo ordine positum, "sed ante *αἱμοί*, ideo puto reponendum *αἱμοιβόρον*."

Αἱμακουρία, Inferiæ, Parentationes. Pind. Ol. 1, (146.) *Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις Ἀγλαΐσι μέμικται*, ubi Schol. annotat Bæotorum esse hanc vocem, qui ea significant τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα, quæ expositio ap. Hesych. quoque et ap. Etymol. habetur, ap. quem perperam *αἱμακουρία* sing. numero legitur. A Corinthio quoque (215.) inter peculiaria Doribus vocabula hoc numeratur. Putantur ita dictæ Inferiæ ἀπὸ τοῦ αἵματι κορέσασθαι, quasi animæ mortuorum saturantur sanguine eorum, quæ illis immolantur. Invenitur autem et *Αἱμακορία*, quæ scriptura illi etymologiæ magis esset consentanea. [* *Αἱμοκουρία* e Plut. Aristide 21. p. 608. HSt. (2, 530. Reisk.) affert Seager. Mss. "Sed Corai. Έλλ. Βιβλ. Tom. 4. p. 448. rectius e Mss. *αἱμακουρία* edidit. Scott. App. ad Thes.]

"*Αἱμάπτυσις*, ἡ, Sanguinis excreatio."

[* *Αἱμαχρώδης*, ὁ, ἡ, Sanguinis colori similis. Hippocr. 334, 16. *Οὖρον αἱμαχρώδες*. Sed, cum *αἱμαχρ.* sit vox nihili, leg. **αἱμοχρώδες*, vel *αἱματοχρ.*]

Composita autem, quæ pro *αἷματο* habent duntaxat *αἷμο* in principio, amissa per syncopen una syllaba, sunt hæc, inter alia:

[* *Αἱμοβαρής*, ὁ, ἡ, Sanguine gravatus. Oppian. H. 2, 603. ubi alii libri **αἱμοβορῇ* exhibent.]

Αἱμοβαφής, ὁ, ἡ, Sanguine tinctus, Cruentus. Soph. Ajace (219.) *σφάγι' αἱμοβαφῇ*. Ex *αἷμο*, pro *αἷματο*, ab *αἷμα*, et *βαφής*, quod in compositione tantum usurpatur, derivatum ab *ἐβαφον*, aut participio passivo aoristi *βαφείς*. ["Noun. Dionys. p. 44." Wakef. Mss.: p. 489. Falk. "Valck. Anim. ad Ammon. 236." Schæf. Mss.]

Αἱμοβόρος, ὁ, ἡ, Sanguivorus, ex *αἷμο* et *βόρος*, a *βορᾶ*, pro *αἷματοβόρος*. ["Bergler. ad Alciph. 324." Schæf. Mss. Jambl. de Myst. 48. Const. Manass. Chron. in Meursii Opp. T. 7. "Manetho 5, 186. Theocr. (24, 18.)" Wakef. Mss. Aristot. H. A. 8, 11.] "*Αἱμοιβόρος*, i. q. *αἱμοβόρος*, metri gratia inserto *ι*, ut in *ὀδοιπόρος*, et similibus. Vide *Αἱμαβόρος*."

[* *Αἱμόβοτος*, ὁ, ἡ, Oraculum de Plotino ap. Opsop. Testim. de Orac. Gr. p. xxii. *Καὶ τότε μὲν σκαίροντι πικρὸν κῦμ' ἐξυπαλύξαι Αἱμόβουτον βιότοιο καὶ ἄσερῶν ἰλιγγῶν*, l. ἄσπερῶν. Vertitur: Et olim quidem salienti ut amaram devitares undam sanguini-

A sugæ vitæ, tristiumque vertiginum. F. l. *αἱμοβόρον*.]

[* *Αἱμοδαιτέω*, Cruore vescor. Theophr. ap. Porphy. de Abst. 2, 8. p. 117.]

[* "*Αἱμόδεντος*, Wakef. S. C. 4, 84." Schæf. Mss.]

[* *Αἱμόδιψος*, ὁ, ἡ, Sanguinem sitiens. Lucian. Ocy. 97. T. 3. p. 670. Reitz.]

"*Αἱμοδόχον ἄγγος*, Vas sanguinem recipiens, Sanguinis receptaculum, Suid. v. *Αἷμιον*."

[* "*Αἱμαδρόσος*, (Cruore roscidum.) Artemid. 214." Wakef. Mss. "*Καὶ ἄστρον αἷμα, δρόσαν*, sic cum Valesio leg. pro vulg. *καὶ ἄστρον αἱμαδρόσαν*." Reiff.]

"*Αἱμόδωρον*, (τὸ,) Hæmodorum, genus herbæ, "quæ e cumini et siliciæ radice subnascens, ea suo "complexu necat, ut aparine lentem, orobanche "ervum, teste Theophr. H. P. 8, 8." [Sprengelii Orobanche tinctoria, Hist. Rei Herb. 96. "Codd. A. B. **λιμόδορον* habent, unde alii **λιμόδωρον*, Heins. cum Gaza *αἱμόδωρον* effecit. De C. Pl. 5, 15. est sine varietate scripturæ, τὸ *λιμόδωρον*. Plin. 19, 10, 57.: Et necatur cuminum ab limodoro, nisi repurgetur. Ubi libri scripti omnes Ab imo dorso habent, quod alii in Æmodoro, quidam in Limodoro mutatum voluerunt. *Λιμόδορον* in Theophr. cum Pellicerio præferebat Harduin.; nec ulla causa afferri adhuc potuit, quare scripturam veterem desereremus." Schneider. qui de planta ipsa multa habet botanicis notanda. *Αἱμός*, λεμός, et *λαιμός*, ὁ τράχηλος, permutata habes ap. Etym. M. et Hesych. *Λειμόδωρον*, e lib. de Caus. Pl. affert Noster.]

[* *Αἱμοειδής*, (ὁ, ἡ, i. q. *αἱματοειδής*.) Philo J. 841=2, 244." Wakef. Mss. Sed forma contracta *αἱμοειδής* poetis solis relinquenda est. Vide *Αἱμόδης*.]

Αἱμόκερχον, ap. Hippocr., Quicquid in sanguinis profluvio inducit eam tussendi cupiditatem, quam medici *κέρχρον* appellant. Est autem *κέρχρος*, Morus quidam subasper, irritans in aspera arteria. Hæc Gorr. e Gal. At Erotian. p. 13. mæ Ed. *αἱμόκερχνα* esse ait Hippocrati Quæ simul sanguinolenta sint et sicca; *κέρχρον* enim appellasse Atticos τὸ ξηρόν; Hesych. autem *αἱμόκερχνα* exp. *ἡχοῦντα*. ["Heringa Obs. 104. 118." Schæf. Mss. Foës. Œcon. Hippocr.]

Αἱμομίκτης, ὁ, Incestus, adjective. *Αἱμομίκτης*, inquit Bud., Incesti, Incestuosi, in Pandectis. Fit ex *αἷμο* pro *αἷματο*, et *μίκτης*, quasi ὁ αἷματι μὲν γινόμενος, Qui miscetur suo sanguini.

[* "*Αἱμομίξια*, (ἡ,) Plot. 115." Wakef. Mss. Ducang. Gl. ubi et **Αἱμομοιχεία*, ἡ.]

[* "*Αἱμόπνους*, Ilgen. ad Hymn. p. 651." Schæf. Mss.]

Αἱμοπνίκος, (ἡ, ὄν,) Sanguinem spuens, Sanguinem excreans. Sic ap. Æginet. scriptum habetur. At vero ap. Diosc. et Gal. *αἱμοπντοῖκοι* dicuntur Qui ap. Æginet. *αἱμοπντοῖκοι*: ut cum dicit Diosc., *Αἱμοπντοῖκοὺς τε ὠφελεῖ πινόμενος*. Sed cum *αἱμοπντικός* dicatur ἀπὸ τοῦ πνέειν τὸ αἷμα, non video quomodo aliter scribi possit quam *αἱμοπντικός*, et quin ex errore sit ap. Gal. et Diosc. *αἱμοπντικός*, non dubito. In quibusdam Lexx. Gr. corrupte legitur *αἱμοπνικός* omisso *ν*: in VV. vicissim male *αἱμοπνικός*, omisso *ι*, [et sic legitur in Amaltheo Castello-Brunouiano s. Lex. Medico, Patavii 1746. 4. edito. "Fabric. Bibl. Gr. 2, 646. Geopon. 909." Wakef. Mss.]

[* "*Αἱμόπνυσις* dicitur Symptoma retinendi excreti, h. e. Sanguinis per os ejectio, ἀναγωγή τοῦ αἵματος, Gal. de C. M. S. L. 7, 4. Aliquando est Symptoma pestis aëreæ, Paracels. Tr. 2. Pestil. c. 1: de Curat." Amaltheum Castello-Brun. s. Lex. Medic.]

"*Αἱμηπότης*, Idem cum *αἱματοπότης* s. *αἱμοπότης*, "Sanguinis potor, s. Qui sanguinis potu delectatur." [Apollon. Disc. de Adv. 602. Vide Ἀγγελιηφόρος, et *Αἱματηφόρος*: Blomf. ad Æsch. Sept. c. Th. 415.]

Αἱμοπότης, ὁ, Sanguipotâ, Sanguinis potator, pro *αἱματοπότης*. Apud Lycophr. (1403.) *αἱμοπότης* posito *ω* in penult. metri gratia. [Glossæ: *Αἱμοπότης* Sanguinarius, Serpens.]

[* *Αἱμοποτέω*, Sanguinem potō. Etym. M. 257.]

Αἱμορράγέω, f. ἦσω, Sanguinem effundo, vel emitto. Apud Diosc. 5. *Στέλλει δὲ οὐλα καὶ αἱμορ-*

ραγοῦντα. Gal. ad Glauc. 1. Καὶ ὅσοι ἐπὶ τραύμασιν αἰμορραγοῦσι, Qui e vulneribus acceptis, s. propter vulnera, sanguinem emittunt. Apud Æginet. caput est Περί Καθάρσεως Αἰμορραγούσης Ὑπέρτας. Ceterum αἰμορραγῶ qui vertunt Sanguinem fundo, s. effundo, aut Sanguinem emitto, vim Gr. verbi nullo modo exprimunt: existimo autem posse exprimi vertendo, Sanguinem erumpo, i. e. Cum eruptione et cum impetu emitto. Nam Erumpo Latini jungunt interdum accusativo. Gal. ad Glauc. Κατὰ τὴν αἰμορραγοῦσαν ῥίνα, Narem quæ sanguinem erumpit, aut, a qua sanguis erumpit. De hujus autem verbi compositione, vide statim post in Αἰμορραγία. [Gloss.: Αἰμορραγῶ: Sanguinem fluo. Foës. Œc. Hippocr.]

[* Αἰμορραγῆς, ὁ, ἡ, Sanguinem stillans, Sanguinis eruptione oppressus. Soph. Phil. 825.]

Αἰμορραγία, ἡ, ap. Galenum sæpe, Sanguinis eruptionis. Diosc. 1. Αἰμορραγίαν καὶ ῥοὴν γυναικεῖον ἐπέχει. Idem 2. Τὰς ἐκ τῶν ῥινῶν αἰμορραγίας, Sanguinis e naribus eruptiones, vel, Sanguinem e naribus erumpentem. Gal. ad Glauc. 1. Καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἰμορραγίαις. Sic αἰμορραγοῦσαν ῥίνα appellat, ut modo dictum est, Diosc. 3. Αἰμορραγίας τε ἴσῃσι τὰς ἐξ αἰμορροΐδων, dicens ἴσῃσι quod in illo priore loco ἐπέχει. Sic et ap. Athen. 2. ἐπισχεῖν τὴν αἰμορραγίαν. Gorr. in suis Defn. Med., Ceterum, inquit, a partibus fere omnibus profluere sanguis potest, naribus, ore, thorace, pulmone, ventriculo, jecinore, intestinis, et hæmorrhoidibus, atque earum partium ἡ αἰμορραγία dicitur, a quibus ille profluit. Verum ap. Hippocr. cum simpliciter αἰμορραγία dicitur, non addito partis nomine, quæ sanguinem fundit, id modo Profluvium sanguinis intelligitur, quod e naribus manat, ut annotavit Gal. Comm. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν. Cum autem τῆς αἰμορραγίας nomine Omne sanguinis profluvium intelligi possit, de Eo tamen proprie dicitur, quod confertim fit, ἀπὸ τοῦ ραγῆναι, quod ap. Hippocr. significat ἀθρόως ὀρμᾶν, ut Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις explicavit. Hactenus Gorr. Cujus verbis addo, de eo dici non solum quod confertim, sed et quod cum impetu fit, ut exponatur ἀθρόως ὀρμᾶν. Deducens autem αἰμορραγία a passivo ραγῆναι, in eo Galenum ipsum sequitur, qui postquam scripsit, ραγεῖσα significare ap. Hippocr. interdum ἀθρόως ὀρμήσασα, subjungit, Καὶ ἡ αἰμορραγία αὐτὴ παρὰ τοῦτο σύγκειται. Ego tamen ab activa voce commodius deductum iri existimo, et quidem eam in usitata passim signif. accipiendo, ut αἰμορραγεῖν, a quo fit αἰμορραγία, sit αἷμα ραγεῖν, pro αἷμα ῥῆξαι, eodem modo quo dicitur ῥῆξαι κλαυθμόν, et ῥῆξαι φωνήν, atque alia quæ, Deo favente, in v. Ῥήγνυμι explicabo. Talis autem est verbi ψυχορραγῶ, qualis et τοῦ αἰμορραγῶ, compositio. Usurpatur autem ραγῶ in compositione ab ἔρραγον.

[Αἰμορραγία, Foës. Œcon. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun. s. Lex. Medicum: HSt. Lex. Med. 211.: Ind. in Aretæum. Synes. de Febr. 236. bis. Oribas. 101. ter, 110. bis, 158.]

[* Αἰμορραγικός, ἡ, ὄν, i. q. αἰμορραγῆς, s. potius, Sanguinis eruptionem movens. Hippocr. 306, 31. 433, 4. 6. Gal. Diet. n. 22.]

[* Αἰμορραγώδης, ὁ, ἡ, Per hæmorrhoidas erumpens. Hippocr. 412, 17.]

[* Εὐαιμορράγητος, ὁ, ἡ, P. Ægin. 6, 30.]

[* Αἰμορραντος, ὁ, ἡ, Sanguine conspersus. Eurip. Alc. 131.]

Αἰμορροέω, f. ἦσω. Sanguinem effundo, Sanguinis profluvio laboro, Sanguinis fluxum patior. Matth. 9, (20.) Γυνὴ αἰμορροοῦσα δώδεκα ἔτη. || Diosc. 2. de aliis loquens, Ἐχιοδήκτοις καὶ αἰμορροοῦσιν ἀρμόζει, q. l. ita reddit Marcellus, Contra viperæ et hæmorrhoidi serpentis morsus utile est, accipiens αἰμορροεῖν, ut apparet, non pro Laborare sanguinis profluvio, sed pro Laborare ex hæmorrhoidi serpentis morsu. Quamquam αἰμορροεῖν ap. Suid. dicitur esse Genus serpentis s. viperæ, sed αἰμορροεῖν pro Laborare e morsu hæmorrhoidi, a veteribus expositum non invenio. Fit ex αἷμα et ῥοῶ posito in compositione pro ῥέω: nam a ῥέω fit ῥόος, unde ῥοῶ. Vel potius αἰμορρόδος dicemus præcedere, unde fiat αἰμορροέω.

NO. VII.

[Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Foës. Œcon. Hippocr. Orig. c. Cels. 298. "Argum. Soph. Ajac." Boissonad. Mss. "Ad Diod. S. 2, 230." Schæf. Mss. Plutarch. 10, 791.]

Αἰμορρόα, non ut in VV. LL. αἰμορρόα, quinque syllabis, nec enim εὔροα, διαρρόα, παλῖρροα, sed εὔροα, διάρροα, παλῖρροα, Sanguinis profluvium. Diosc. Ποιεῖ δὲ πρὸς τὰς ἐκ μήτρας αἰμορροίας, καὶ προπτώσεις ὑστέρας. Sic Gregor. de illa Chananæa, quæ αἰμορροοῦσα dicitur Matth. 9, (20.) θάλλουσα τῇ αἰμορροία. [Schleusner. Lex. in N. T. v. Αἰμορροέω: Ind. in Aretæum. Hippocr. 432, 43. 433, 5. 33. 47. 444, 31. 453, 13. 502, 7.]

[* Αἰμορροικός, ἡ, ὄν, Sanguinis eruptionem movens. Hippocr. 396, 31. 433, 4. 6.]

Αἰμορροΐς, ἴδος, ἡ, pro αἰμορρόα, Sanguinis effluvium, aut profluvium, s. profusio. Gaza ap. Aristot. interpretatur etiam Mariscam. Est autem Genus morbi particularis e sanguine profluente, vel e naribus, vel e gingivis, vel e sede, nonnunquam et ex ore, nullo cum dolore: ut Aristot. tradit, de Part. 3. Διόπερ ἐκ τῶν μυκτῆρων καὶ τῶν οὐλῶν καὶ τῆς ἑδρας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ στόματος αἰμορροΐδες ἀπονοι γίνονται. Idem: Νενοσηκόςτος δ' αἵματος, αἰμορροΐς ἢ τ' ἐν ταῖς ῥίσι καὶ ἡ περὶ τὴν ἑδραν. Idem ait, ut in alvo e cruditate fit διάρροα, ita in venis tum alias hæmorrhoidas, tum etiam menstuum fieri; de iis enim dici αἰμορροΐδα. Ejus verba sunt: "Ὡς περ οὖν ἐν ταῖς κοιλίαις διὰ τὴν ἀπεψίαν γίνεται διάρροα, οὕτω ἐν ταῖς φλεβῖν αἷ τε ἄλλαι αἰμορροΐδες καὶ αἱ τῶν καταμνηνίων· καὶ γὰρ αὐτὴ αἰμορροΐς ἐστὶ. Celsus Hæmorrhoidas vocat Ora venarum sanguinem fundentia. Quamvis autem vena quoque dicatur αἰμορραγεῖν, et venæ s. venarum αἰμορραγία, distincte ponuntur tamen αἰμορραγία et αἰμορροΐδες a Gal. et Diosc. Galenus ad Glauc. 1. Λειποθυμοῦσι γὰρ ἐπὶ αἰμορροΐσι τε, καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἰμορραγίαις. Quinetiam dicitur αἰμορραγία αἱ ἐξ αἰμορροΐδων, non αἰμορροΐδες αἱ ἐξ αἰμορραγιῶν. Est enim generalius αἰμορραγία. Diosc. 3. Αἰμορραγίας τε ἴσῃσι τὰς ἐξ αἰμορροΐδων. || P. Ægin. αἰμορροΐδων aliud præterea genus constituit, eas vocans τυφλάς, Cæcas, e quibus nullus fluat sanguis. Αἰμορροΐς, inquit Gorr., duo significat, sc. Ipsum sanguinis effluvium per venas, quæ in ano sunt, ut scribit Gal. de Atra Bile, ubi ait symptomati Hæmorrhoidis nomen impositum: tum Venam ipsam, quæ in ano est, dilatatam sanguinemque fundentem atræ bili mixtum. Sunt autem hujus duæ summæ differentiæ: alia, cæca est; alia, aperta. Idem Gorr. paulo post: Sunt vero et aliæ τῶν αἰμορροΐδων differentiæ, quas Definitionum Medicarum auctor recenset. Idem paulo post: Ac quamvis eæ solæ venæ, quæ in ano sunt, sanguinem effundentes, αἰμορροΐδες proprie appellantur, attamen ad earum similitudinem etiam venæ quædam circa uteros mulierum sanguinem profundentes, eodem nomine a medicis dicuntur.

Αἰμορροΐς, Serpentis genus, inde appellatum, quod morsu sanguinem eliciat et quasi profluvium sanguinis excitet, ac dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, evocet per cruorem, ut Sol. tradit. Lucan. 9, (708.) At non stare suum miseris passura cruorem Squamiferos ingens hæmorrhoides explicat orbes. Plin. 20, 20. Sagittarum venena, et serpentium hæmorrhoidum et presterum restringi. || Hic serpens appellatur et αἰμορρόος, et per synæresin αἰμορρόους. Nicand. Th. (282.) Σῆμα δέ τοι δάκεος αἰμορρόου αὐτίκ' ἐνίσπω: [318.] Apud Suid. legitur, αἰμορρόους, Serpentis s. Viperæ genus, γένος ἔχεις, quod in petricos cavernulis morari solet. Hoc autem e Nicandro sumis; sequitur enim hic versus proxime citatum, "Ὅς τε κατ' εἰλυθμούς πετρώδεας ἐνδύκεις αὖει. || Sed αἰμορρόους dicitur etiam Mulier quæ menstrua patitur.

[* Αἰμορροΐς, ad Moerin. 397. Wakef. S. C. 5, 72." Schæf. Mss. "Eust. in Dionys. P. 9. Ælian." Wakef. Mss. Ind. in Aretæum, Nicand. Th. 305. 315. HSt. Lex. Med. 197. 583. Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. Hæmorrhoidis, diversa ab aspide, Salmas. Exerc. Plin. 243. Aristot. H. A. 3, 19.

de Part. Anim. 3, 5. de Genet. Anim. 1, 20. H. A. 4, 4.]

[* Αἰμορροῖδοκαύστης, ὁ. P. Ægin. 6, 79. Σχηματίζαντες οὖν ὑπτιον τὸν κάμνοντα πρὸς αὐγὴν λαμπρὰν, οἱ (l. εἰ) μὲν * ἀποσφίγξει κεχρήμεθα λίνον * πεντάπλοκον τῇ (l. τῷ) αἰμορροῖδοκαύστη, ἥ τῷ * σταφυλοκαύστη πρὸς τὰ χεῖλη περιθέντες ἐκάστην αἰμορροῖδα διὰ τοῦτου τοῦ βρόχου ἀποσφίγγοντες, καταλείψαντες μίαν διὰ τὴν τοῦ περιττοῦ αἵματος * ἐξοχέτευσιν, ὅτι καὶ ὁ Ἱπποκράτης τοῦτο παρακελεύεται. Cornar. vertit:—"Locato igitur supino ægroto ad splendidam lucem, si quidem constrictione uti voluerimus, filum lini quincuplum labiis venarum circumdabimus, et singulas hæmorrhoidas cum hoc funiculo constringemus, una relicta ad superflui sanguinis educationem; nam et Hippocr. hoc præcipit."]

[Αἰμορροός, ὁ, ἡ, s. Αἰμόρρους, Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. "Valck. Adonias. p. 248. Casaub. ad Athen. p. 105." Schæf. Mss.]

[* Αἰμορροῶδης, ὁ, ἡ, Sanguinem fundens. Hippocr. 426, 43, 433, 10, 46, 434, 1. Et * Αἰμορρώδεστερος, Ceteris sanguine magis fluens. Hippocr. 54, 31.]

[* "Αἰμορρόφος, (ὁ, ἡ,) Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acroas. 4. v. 59." Boissonad. Mss. Vide Αἰματορρόφος.]

Αἰμορρυγία, Rostri, vel Rictus cruentatio, καθημάχθαι τὸ ῥύγχος, Hesych. "Apud Hesych. pro αἰμορρυγίαν reponunt quidam αἰμορρυγίαν s. αἰμορρυγίαν, præsertim cum ipse quoque per verbum exponat καθημάχθαι τὸ ῥύγχος, Habere rostrum cruentatum." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ. 362. "Ruhnk. Orat. Gr. p. 97." Schæf. Mss.]

[* Αἰμορρώ, unde]

[* Αἰμορρώνης, ὁ, ἡ, i. q. αἰμόρρους. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Αἰμορρώνης* χρῶ.]

[* Αἰμόρρυσις, ἡ, i. q. αἰμόρροια. J. Poll. 4, 186.]

[* Αἰμόρρυτος, ὁ, ἡ, i. q. αἰμόρρους. Epigr. adesp. 707. Maxim. de Elect. 198. ex emend. Dorvillii ad Char. 643=723. certissima, iudice Schæf. ad Greg. Cor. 512. Etym. M. 215. 385. Æschyl. in Sisypho, ap. Kulenkamp. Spec. Emend. et Obs. in Etym. M. 37. "Jacobs. Anim. 187.: Anth. 12, 282." Schæf. Mss.]

[* Αἰμοσάτης, ὁ. Diosc. 5, 173. Εὕρισκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν· διαφέρει δέ ὁ λευκὸς καὶ στιβαρός. Vet. Cod. addit: Καὶ αἰμοσάτην καλοῦσι, χρῆσιμος ἐπιληπτικοῖς καὶ αἰμορραγίαις γυναικαῖς. Plin. 36, 21.]

[* Αἰμοσταγής, ὁ, ἡ, i. q. αἱματοστ. Eur. Thes. 24. "Æsch. Sept. c. Th. 842." Wakef. Mss.]

[* Αἰμόσταγμα, τὸ, Sanguinis effusio, e Phavor. v. Αἰμόκερνα affert Schneider. Lex., vox ab ipso Phavor. ut videtur, formata, atque adeo in Lexx. minus recipienda.]

[* Αἰμόστασις, ἡ, Herba, alias Consolida. Apul. de Herb. 59.]

[* Αἰμοστατικόν, Quod sanguinem sistit, Remède, qui étanche le sang, ap. Blancard. Lex. Medico Renovato L. Bat. 1717. S. Cf. Gorr.]

[* Αἰμόφορος, ὁ, ἡ, alicubi extat ap. Lobeck. ad Phrynichi Ecl.]

Αἰμοφόβος, ὁ, ἡ, Sanguinem metuens, vel Sanguinis metuens. Sed ap. Gal., Metuens missionis sanguinis; nam in Therap. 9, (5.) loquens de imperitis et inexercitatis medicis, timentibus tum φλεβοτομίαν, Venæ incisionem, h. e. Sanguinis missionem, tum ψυχρὰν πόσιν, Frigidam potionem, subjungit, Ὡν τοὺς μὲν, αἰμοφόβους, τοὺς δὲ ψυχροφόβους ὀνομάζομεν ὥσπερ ὑδροφόβους τοὺς λυττῶντας.

[* "Αἰμόφορητος, (ὁ, ἡ,) Cruore fluens. Const. Manass. Chron. p. 56. Meurs. (p. 397. in Meursii Opp. T. 7. Καὶ πάλιν αἱματοφύρτοι τῆς Τροίας πεδιάδες, Καὶ πάλιν αἰμοφόρητα τὰ τοῦ Σκαμάνδρου ρεῖθρα.)" Schæf. Mss.]

Αἰμοφόρυνκτος, ὁ, ἡ, Sanguine fædatus, vel Sanguine comixtus, ut ait Hesych. Od. Υ. (348.) Αἰμοφόρυνκτα δὲ δὴ κρέα ἦσθιον, ubi in quibusdam Edd. αἰμοφορυνκτὰ legitur, accentu in ultima. Fit ab αἷμα et

πεφόρυνκται tertia præteriti a φορύσσομαι. ["Heyn. Hom. 7, 220. Bredow. Ep. Par. 245. Jacobs. Anth. 8, 37." Schæf. Mss. Sylb. Ind. ad Etym. M. Toup. Emend. 3, 499. "Galei Myth. 466." Wakef. Mss. Heracl. Allegor. 143. Schneider. Lex.]

Αἰμόφυρτος, ὁ, ἡ, Sanguini permixtus. Apud Athen. 4. (p. 153.) γενόμενος αἰμόφυρτος. Lycophro (1411.) Τὸν αἰμοφύρτοις ἐσιώμενον μάχαις. Vide Αἱματοφύρτος. [Dionys. H. 1, 263. Ed. 1704. Lex. Polyb. "Bredow. Ep. Par. 245. Valek. Hippol. p. 322." Schæf. Mss. "Greg. N. 279. a." Wakef. Mss.]

Αἰμοχαρής, ὁ, ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis avidus, Sanguinarius, quasi αἷματι χαίρων. Sed componitur e χαρής, quod in compositione solum invenitur, ab ἔχαρον. Est autem Martis epithetum, ut Serv. notat in Virg. (Æn. 12, 332.) Sanguineus Mavors clypeo increpat. ["Eust. Od. 276, 26." Wakef. Mss. Tzet. ad Lyc. 185. Anonymus ap. Allat. Exc. Var. Sophist. 334. Niceph. Greg. 12, 12, 14, 4. Sibyll. Orac. 2. p. 216. Opsop. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* Αἰμόχροος, s. * Αἰμόχρους, ὁ, ἡ, Sanguinei coloris.]

[* "Αἰμοχροῶδης, (ὁ, ἡ,) Hippocr. 1139." Wakef. Mss. Vide Αἱμαχροῶδης.]

Αἱμωπός, ὁ, (ἡ,) i. q. αἱματοπός, quod fuit explicatum supra. Suidas tamen αἱμωπὸς λύκος exp. αἱματοχαρεῖς, Sanguine gaudentes, Sanguinis avidos, quæ expositio notationi nominis non respondet, ut nec ea quam Hesych. habet, αἱμωποὶ esse dicens αἱματοῦδεις, Sanguinolenti. Idem autem est etymon τοῦ αἱμωπός, pro αἱματοπός, quod et τοῦ αἱμαλώψ, quod proxime sequitur, licet differant significatione. [Etym. M. 35. "Sext. Emp. Leon. T. 34. (Anal. 1, 229.)" Wakef. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

Αἱμαλώψ, πὸς, ὁ, scribitur et Αἱμάλωψ, Suggillatio in oculis, e plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine. Sic quidem Archigenes definit, qui etiam idem malum ὑπόσφαγμα appellavit. Sic dicitur quasi αἷμα ἐν ὧπῃ, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Siquidem Diosc. etiam Cruorem per adipem sparsum αἱμαλώπα nuucupavit: Καὶ τρίβε κατ' ὀλίγον ὕδωρ ἐπιχέων, ἄχρις ἂν μῆτε αἱμαλώψ ἐκκρίνηται, μῆτε λίπος ἐπιπλή. Gal. etiam ἐν ταῖς Γλώσσαις annotavit αἱμαλώπας vocari Rubentes quosdam in cute circulos, qui alio nomine αἰθόλukes dicuntur. Hæc Gorr. In VV. autem LL. αἱμαλώπες affertur e Gal. κ. Τόπ. 4. pro lis etiam, quibus oculi sunt cruentati. In loco autem illo Diosc. αἱμαλώψ exponunt Cruentæ reliquæ: Bud. autem Cruentum virus, aut Sanguinolentum quiddam. Quod autem ad hujus vocis etymon attinet, αἱμαλώψ mihi videri dictum quasi αἱμαῶψ, alibi et ipse annotavi, idque jampridem, quo pertinet et quod a Gorr. scribitur, sic dici quasi αἷμα ἐν ὧπῃ. Hoc autem sequendo etymon, cum literam λ abundare animadverterem, suspicatus sum tale quiddam et voci νυκτάλωψ contigisse, ut videlicet νυκτάλωψ dicatur quasi νυκτάωψ, et significet ἄωψ in compositione, seorsum alioqui inusitatum, Videndi facultate privatum, ex a priv. videlicet, et ὦψ ὥπός. Mihi enim parum fit verisimile, veteres in νυκτάλωψ tres voces includere voluisse, ut videlicet νυκτάλωπες sint quasi νυκτὸς ἀλωῶπας. Sed unde λ interjicitur? Ad vitandum, ut opinor, hiatus qui κακοφωνίαν affert. Hoc quoque observandum est, si sequamur accentum, qui datur voci νυκτάλωψ, melius αἱμάλωψ, quam αἱμαλώψ, scribi. [Αἱμάλωψ, Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. Ind. in Aretæum, Diosc. 2, 88.]

Αἱμαλωπῖς, ἰδος, ἡ, Sanguinem præ se ferens color, s. Concrementum sanguinis, ut in VV. LL. exponitur. Est autem e Ruellio sumta illa posterior interpretatio, in hoc Diosc. loco, 2, 95. ubi de medulla animalium loquitur, Συνίσταται δὲ θέρους· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς αἱμαλωπῖς καὶ οἶονεῖ σὰρξ εὐθρυπτος ἐν τοῖς ὁστέοις εὕρισκεται. Esse autem hanc vocem a præcedente ortam, nimis dubium est.

Αἱμωδεῖν, ab αἱμωδέω, Suid. ait esse αἱμωδιᾶν, et Dolorem sentire e dentibus sanguinolentis: Αἱμωδεῖν τὸ αἱμωδιᾶν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμώδεις, ubi videri possit de industria additum αἱμώδεις ad verbi

hujus etymologiam ostendendam, ut videlicet ab αἰμώδης, Sanguinolentus. Varinus tamen in describendo e Suida eo loco, accus. illum αἰμώδεις omisit, per imprudentiam, ut opinor, sicut alia multa imprudenter et parum attente atque adeo negligenter ex aliis Lexicis et e Scholl. descripsit. [Istud αἰμώδεις omisit et Kust. Vide Passow. in libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, 118.] Constat tamen dolores dentium esse ut plurimum sine ullo sanguine cum aliquo nonnunquam et sanguis e gingivis in ipso dolore emittatur, unde suspicor αἰμώδεις ex αἷμα et ὀδὺς compositum, de certo quopiam genere doloris initio dictum, omnibus postea attributum fuisse; deinde vero ex αἰμώδεις factum esse αἰμωδία, ut ex ὑμνωδεῖν factum videri potest ὑμνωδία, tandem ex αἰμωδία verbum αἰμωδιάω, pro Eo dolore, qui est ex obstupefactis s. torpeditis dentibus. Hinc igitur Αἰμωδία, as, ἡ, Dentium dolor, Dentium stupor, ut Gaza vertit ap. Aristot. Probl. Διατί τὴν αἰμωδίαν παύει ἡ ἀνδράχνη καὶ ἄλες. Idem Aphrodisæus, Τὴν ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὀπωρῶν προσγινομένην αἰμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν ἀνδράχνη ψυχρὰ θεραπεύει, Stupori dentibus inducto a frigidis pomis portulaca frigida medetur. Accipio autem hic Pomis generaliter. Marcellus αἰμωδίαν interpretatur Dentium ex acri acerbore aliquo cibo torporem.

“Αἰμῶ, τοὺς ὀδόντας, Doleo e dentibus, VV. LL.

“Sed perperam pro αἰμωδῶ: nam αἰμῶ, contr. ex αἰμώ, est Sanguine imbuo, Sanguinolentum reddo, “Cruento, unde αἱματώθῃ, quod Hesych. exp. ἡματώθῃ.”

“Ἡμωδίαν, Hesych. affert positum pro αἰμωδίαν, “necnon Ἡμωδίασαν ἐνάρκησαν. Ubi forsitan τῷ “ἡ subscr. s. ascr. est ι.” [Gloss. SS. Hes. 150. Mæris 179. Schleusner. ad Phot. 482.]

[Αἰμωδέω, Foës. Econ. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun.: Suidæ et Phav. Gloss. SS. 10. “Αἰμωδία, Thom. M. 422. ad Mærin 179.” Schæf. Mss. Aristot. Probl. 1, 37. Foës. Econ. Hippocr.]

Αἰμωδιάω, Dentium obstupescatione aut torpore laboro. Aristot. Probl. 7, (5.) Αἰμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺν ὀρώντες ἐσθίοντες, Stupescunt vel Obstupescunt nobis dentes videntibus, etc. Hesych. ait αἰμωδιᾶν esse Torpere dentes, vel Torpere dentium affici ex aliqua re, quæ videtur aut auditur. Sunt etiam qui αἰμωδιᾶν explicant τὸ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ, Dolorem dentium sentire cum pruritu. Bibliorum Gr. Interpr. satis proprie usi sunt, ut videlicet, sequendo significationem, quam in Αἰμωδία posuimus, Dentes dicantur αἰμωδιᾶν, qui ex acerbulo cibo veluti torpescunt, i. e. in torpore veniunt: Jer. 31, (29.) Οἱ πατέρες ἐφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἡμωδίασαν, Patres comederunt uvam acerbam, et dentes liberorum obstupuerunt, vel obtorpuerunt. Vernaculo sermone dicimus Les dents agacées. [Biel. Thes. Timocles ap. Athen. 241. Foës. Econ. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun.] Hinc Αἰμωδιασμός, ὁ, Talis obstupescatio dentium, αἰμωδία. Sed ex αἰμωδία fit αἰμωδιάω, e quo αἰμωδιασμός. [Gloss. SS. Hes. 65.]

Sunt et adjectiva ex αἷμα composita, quibus aut a priv., aut præpositio, aut nomen, aut adverbium præfigitur, quibusdam etiam verbum. Atque horum alia in ματος, alia, et quidem multo plura, in mos, facta syncope, alia in μων terminantur. Quæ eo quo hic proposita sunt ordine expeditur.

Exempla eorum, quæ in ματος:

Ἀναίματος, ὁ, ἡ, Sanguinis expers, Sanguine carens. Poëta quidam ap. Athen. 2. (p. 63.) Ὑλογενής, ἀνάκανθος, ἀναίματος, * ὕγκοκέλευθος. Dicitur etiam ἀναιμος et ἀναίμω, pro eodem. [Suid. v. Ἀναίμονες. “Ad Lucian. 2, 153. Abresch. Æsch. 2, 44. Wakef. Alc. 1162. Eum. 302.” Schæf. Mss.]

[* “Ἐναίματος, Abresch. Æsch. 2, 45.” Schæf. Mss. Plut. 8, 623.]

“Πολυαίματος, ὁ, ἡ, In quo multus est sanguis, “Sanguine abundans. Plut. Symp. 5. Πολυαίματος “τὸ ἦπαρ,” [8, 723. ex Empedocle. Athen. 301.]

Φιλαίματος, ὁ, ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis avi-

du, qui Latine dicitur uno etiam verbo Sanguinarius. Φιλαίματος Ἀρης, Anthol. (Anacr. 81=43.) Mars sanguinarius, qui et αἰμοχαρής idem significante voce a poëtis appellatur. [“Eur. Phœn. 178.” Schæf. Mss. Æsch. Sept. c. Th. 45. Ἀρην, Ἐννῶ, καὶ φιλαίματος Φόβον Ἀρκωμότησαν. Const. Man. Chron. in Meursii Opp. T. 7. p. 504. 521. Nicand. Al. 498. Glossæ: Φιλαίματος Sanguinarius.]

Exempla terminatorum, quæ in mos, quæ vel syncope passa esse, vel a nominativo formata, dicere possumus. Vide quæ hac de re scripsi in fine deductorum ab αἷμα compositione carentium:

Ἀναιμος, ὁ, ἡ, Sanguine carens, i. q. ἀναίματος, sed, usitatus. Plin. Insecta sine sanguine esse prodiderunt, pro eo, quod Aristot. ἀναιμα εἶναι. Dionys. Long. τὴν τοῦ πλεῦμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν μαλακὴν καὶ ἀναιμον. Usus est et Anacr. in odario de cicada, si pro ἀναιμόσαρκε legamus ἀναιμ, ἄσαρκε. Alioqui Ἀναιμόσαρκος fuerit Carnem habens sanguine carentem. Ego in mea illius odarii interpretatione illam alteram lectionem secutus sum. Ἀναιμος exp. etiam uno verbo Exanguis, de qua interpret. vide Ἀναίμων. Hinc adverb. Ἀναιμεῖ in VV. LL. Sine sanguine. [Zonar. 226. unde sua sumsit Phavor.]

[Ἀναιμος, Cass. Dio 1135. Beckmann. Antig. Car. 248. Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 14. et 18. Bast. ad Gregor. 594. “Callim. 1, 468.: Valck. Callim. 291. Jacobs. Anth. 6, 288. Markl. Iphig. p. 207. ad Lucian. 1, 329. T. H. ad Lucian. Dial. 93. Τραῦμα ἀναιμον, Theo Smyrn. p. 75.” Schæf. Mss. Plutarch. 10, 78.]

“Ἀναιμόδιον, (τὸ,) Hesychio ἀνδράχνη, Portu-

“laca.” [“Ἀναιμόσαρκος, Jacobs. Anth. 6, 288. 8, 372.” Schæf. Mss.]

[* Ἀναιμόχροος, s. * Ἀναιμόχρους, ὁ, ἡ, Qui est colore exanguis, Pallidus, Rob.]

Ἀναιμία, Sanguinis privatio, quasi dicas, Carentia sanguinis.

[* Ἀναιμότης, ἡ, i. q. ἀναιμία. Aristot. H. A. 4, 1.]

[* Ἀνδρόσαιμον, τὸ, ut Glossæ Iatr. Ms. ap. Bernard. Præf. ad Synes. de Febr.: Ἀσκυρον τὸ ἀνδρόσαιμον. Vide Nostrum in Ἀσκυρον. “Hypericum montanum, ἀνδρόσαιμον, Diosc. 3, 173.: cf. Column. Ecphras. 1, 15.” Sprengel. Hist. Rei Herb. 185.]

Αῦθαιμος, Qui est ejusdem sanguinis, τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὢν, unde Αὔθαιμος, Fratres, ἀδελφοί, Hes. Citatur ex Anthol. [“Jacobs. Anth. 7, 397. Markl. Iphig. p. 207.” Schæf. Mss.] Et Αὐθόμαιμοι ap. Lycophr. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους, inquit Eust. [Vide infra.]

Δαίμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, ap. Erotian. [v. Αἰμόκερνα.] In VV. LL. ἡματωμένος exponitur, Cruentatus. [Lex. Polyb. “Markl. Iphig. p. 207. Eur. Hec. 653.” Schæf. Mss. Δαίματος φλέγμα, Aretæus p. 8. Hippocr. 54, 4=267. Jung. ad J. Poll. 2, 215.]

Ἐναιμος, ὁ, ἡ, Sanguine præditus. Herod. Τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται ἔναιμοι τε καὶ σαρκώδεις. Quod opponitur ei, quod ex Anacr. modo protuli, ἀναιμ, ἄσαρκε, quibus subjungit, Σχεδὸν εἰ θεοὺς ὅμοιοι. Fortasse autem hoc dicto alludit Herod. ad Hom. versum, qui deos testatur esse ἀναιμόρας, ut dicitur in Ἀναίμων.

Ἐναιμος, Sanguinolentus, Cruentus, ut ἔναιμον ἔλκος, et ἔναιμον τραῦμα, Vulnus cruentum, i. e. Sanguine adhuc stillans. Apud Diosc. interdum ἔναιμα dicitur sine adjunctione, interdum ἔναιμα τραύματα, ut 1, 153. Καὶ ἔναιμων κολλητικά, Quæ sanguinolenta glutinant. Alibi, Δύναται δὲ κολλᾶν ἔναιμα τραύματα.

Ἐναιμον φάρμακον, Medicamentum, quod adhuc cruento vulnere inicitur, ut tradit Gal. initio Comm. 3. eis τὸ Περὶ Ἀγμῶν. Ideo ἔναιμον φάρμακον exponi solet Medicamentum sistendo sanguini aptum, Diosc. 5, 21. Ἐναιμόν τε ἐστὶ καὶ ἀφλέγματον, Sanguinem sistit, qui videlicet manat e vulnere. Exp. a Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic et in VV. LL. ἔναιμα, Emplastra, quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ τραυματικά vocat etiam Paulus. Galenus autem τὸ ἔναιμον φάρμακον, a quibusdam κολλητικὸν etiam nominari scribit. Alibi autem tradit ea, quæ appellantur ἔναιμα φάρμακα, magna e parte esse κολλητικά: Therap. 6. Οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ἐπὶ

θήσομεν φάρμακον, ὅποια τὰ πλεῖστα τῶν καλουμένων ἐναίμων ἐστὶν, ἃ τοῖς προσφάτοις ἐπιτίθενται τραύμασι.

[*Ἐναιμος, Foës. Œcon. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun., Plin. 12, 17. Oribas. 90. J. Poll. 2, 215. "Musgr. Troad. 520. Jacobs. Anim. 261. et Anth. 6, 288." Schæf. Mss.]

[*Ἐναιμότης, ἡ, Sanguinis repletio, Attributum partium corporis sanguinem habentium. Hippocr. 12, 7=18, 33.]

[*Ἐναιμήεις, ἡ, Cruentus, Sanguine plenus, i. q. ἔναιμος. Anal. 2, 238. Passow. in libro, Teutonice scripto de Lexx. Defectt. p. 44. "Jacobs. Anth. 9, 217." Schæf. Mss.]

[*Ἐναιμοειδής, s. *Ἐναιμώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμήεις. J. Poll. 2, 215. Καὶ ἐναιμῶδες παρὰ Ἀντιφῶντι.]

*Ἐξαιμος, ὁ, ἡ, Sanguine destitutus, Qui multum sanguinis effudit, ut Suid. ἔξαιμοι exponit οἱ λείψαιμοι, et οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες. Eadem enim plane forma dicitur, qua Exanguis Lat. sed minus tamen significat. Plut. de Anim. Soler. Τοῦ βασιλέως ἔξαιμον γενομένου καὶ περιόροντος αἰσθανόμενος. [Toup. Opusc. 2, 228. Cass. Dio 348. Const. Manass. Chron. in Meursii Opp. T. 7. p. 500. "Diod. S. 1, 200." Wakef. Mss. Biel. Thes. Glossæ: *Ἐξαιμος Exanguis. Hippocr. 335, 22. 337, 20. 450, 9. 13.]

[*Εὔαιμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Erotian. v. Ἀραιά: Ἐν δὲ α' τῶν Γυναικείων, κἀν τῷ Περὶ Ἀρχαῖης Ἱητρικῆς φησὶ σώματα ἀραιὰ καὶ εὔαιμα, Ms. Dorv. et Eust. εὔμενα. Foës. Œcon. Hippocr. v. Ἀραιός, quem vide, corrigat ἔναιμα, s. potius μαρά. Vox μαρός autem extat in Hippocr. 11, 27. 248, 21. 388, 14. 430, 8.]

[*Θύαιμος, vox a Tzetza ad Lyc. 8. ficta, ad declarandam τοῦ θυμός etymologiam. Cf. Etym. M. (adde Etym. G.) et Zonar. a Mullero recte correctos, ut patet ex Eustath. 8, 22.]

*Ἰσχαίμος, ὁ, ἡ, quasi ἰσχων αἷμα, Sistens sanguinem s. suppressens, Sistendi sanguinis vim habens, aut Aptus ad sistendum sanguinem. Unde ἰσχαίμον φάρμακον, ap. Gal. et Ægin.: necnon ap. Luc. Timone (1, 160.) ita jocantem, Ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴσαι, μικρὸν ἐπὶ πάσας τοῦ χρυσίου δεινῶς γὰρ ἰσχαίμον ἐστὶ τὸ φάρμακον. Ubi Erasmus ἰσχαίμον φάρμακον, Præsentaneum remedium vertit, non expressa vi hujus vocabuli. In VV. LL. ἰσχαίμον non solum exp. Sanguinem sistens, et Sanguinem sedans, verum etiam Sanguinem attenuans. Sed per errorem, ut opinor, sumendo ἰσχαίμον pro ἰσχναίμον, i. e. ita interpretando ac si ἰσχναίμον scriptum esset, quod si usquam reperiretur, id significare posset, a v. ἰσχναίνω. Nam ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω suspectum esset, quamvis ἰσχαλέος pro ἰσχναλέος Hippocr. post Hom. dixerit. Est autem inter ἰσχαίμον φάρμακον et ἔναιμον hoc discrimen, quod hoc non sanguinem tantum suppressit, sed et inflammationem arcet: illud facultatem duntaxat sistendi sanguinis habet.

*Ἰσχαίμος, vel Ἰσχαίμων, Herba a sistendo sanguine appellata. Theophr. H. P. 9, 15. Περὶ δὲ τὴν Ὠράκην εἶναι μὲν καὶ ἑτέρας οὐκ ὀλίγας, ἰσχυρωτάτην δὲ, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἰσχαίμον ἣν δὴ λέγουσιν οἱ μὲν κεντηθείσης τῆς φλεβὸς, οἱ δὲ, καὶ σφοδρότερος διατηθείσης, ἰσχεῖν καὶ κωλύειν τὴν χύσιν. Unde Plin. 25, 8. Ischæmonem Thracia invenit, qua ferunt sanguinem sisti, non aperta modo vena, sed etiam præcisa. Serpit e terra, etc. Eustath. illam radicem, quæ ab Eurypylo Patrocli vulnere adhibita, ἀπάσας Ἑσχ' ὀδύνας, et πᾶντο αἷμα, Il. A. (846.) ait a quibusdam existimatam esse ἀχίλλειον, ab aliis Aristolochiam, quæ et ἰσχαίμος dicta sit. Sunt qui ἰσχαίμον Herbam esse scribant milio similem, atque adeo nonnulli Milium agreste appellari putant. [Andropogon ischæmum, Sprengelio H. R. H. 79.]

[*Ἰσχαίμος, Heyn. Hom. 6, 267." Schæf. Mss. "Aret. 119. Erotian." Wakef. Mss. Hippocr. 384, 6. J. Poll. 4, 179.]

Κάθαιμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, Cruentus, ut κάθαιμα τραύματα, ap. Eur. [Herc. F. 384.]

Λείψαιμος, ὁ, ἡ, ὁ λειπόμενος αἵματος, Qui sanguine deficitur, Cui sanguis deficit, Cui minus est sanguinis quam oportet. Gal. Comm. 4. in Hippocr. de Diæta

A in Morbis acutis, λειφαίμους exp. τοὺς ἐνδεεῖς ἔχοντας αἷμα, κἀν μηδέπω σαφῶς ὥσιν ἀχρόοι. Quem sequens Gorr. scribit, λειφαίμους proprie dictos τοὺς ἀχρόους, Decolores; sed non eos tantum, verum omnes, quibus minus est sanguinis quam oportet, etiam si colore nondum prorsus sint destituti; eos vero, qui aliam ob causam corpore sint male affecto, κακόχρους a medicis vocari. In VV. LL. λείψαιμοι, Decolores et pallidi, quasi sanguine carentes, exangues, Hippocr. [ap. Foës. Ind. in Aretæum. "Emped. in Aristot. de Sensu 72. (p. 524. Sturz. πᾶσι λίψαιμοι Σαρκῶν σύριγγες πύματον κατὰ σῶμα τέτανται.) Etym. M. 669, (ex Oro: Ἐπὶ δὲ μετοχῆς ὁμοίως ἐκθλιψίς γίνεται, λιπών, *λίπανδρος, λίψαιμος.)" Wakef. Mss. Male igitur scripturam λίψαιμος damnant Critici hodierni, ut Foës. Œcon. Hippocr. "Notatur non esse confundendum τὸ λείψαιμον cum ἐξαίμω, vel ἀναίμω, Exanguī, ubi vera privatio totalis sanguinis peccat. Λείψαιμοι sunt, Qui sanguine deficiunt, h. e. deseruntur sanguine non in totum, sed ad sensum." Amaltheum Castello-Brun.]

Β Λειψαιμέω, Sanguine deficior, s. destituor, Exanguis et pallidus reddor. Aristot. Probl. Τῶν γὰρ φοβουμένων τὰ ἄνω λειψαιμέτ, τὰ δὲ κάτω ὑγραίνεται, καὶ ἡ κοιλία λύεται. Sic Lat. dicitur aliquis Metu exanguis esse. [Const. Manass. de Reb. Arist. et Callitheæ 3, 54. p. 351. Boissonad.] "Λιψαιμέτ, Hesychio, λείπει τῷ αἵματι, s. αἱμορροεῖ, Sanguine "deficitur, unde partic. λιψαίμησας."

Ὀλιγόαιμος, (ὁ, ἡ,) vel potius Ὀλίγαιμος, Cui paucus est sanguis, Cui parum est sanguinis, Alex. Aphrod. Sed frequentius invenitur Ὀλίγαιμος, et ita habetur ap. J. Poll. [2, 215. Etym. M. 621. Hippocr. 61, 34. 62, 15. 63, 14. 93, 26. 94, 16. 213, 44. 265, 3.] HINC Ὀλιγαίμία, Sanguinis paucitas.

Πολύαιμος, ὁ, ἡ, q. d. Multisanguis, Multum sanguinis habens, Sanguine abundans. Gal. ad Glauco. HINC Πολυαίμία, Sanguinis abundantia. Et Πολυαιμέω, Abundo sanguine, Aristot. de Gen. Anim. 4. ["Πολύαιμος, Aristot. H. A. 1, 809. Schol. Il. A. 177." Scott. App. ad Thes. Etym. M. 103. "Sext. "Emp." Wakef. Mss. Hippocr. 61, 14. 93, 22. 94, 16. 119, 32. 34. 121, 24. 213, 43. 256, 13. 265, 3.]

Σύναιμος, ET Ὀμαιμος, ET Αὐθόμαιμος, ὁ, ἡ, ap. Lycophr., Consanguineus, ad verbum, συγγενής, Hes. Eustath. ["Αὐθόμαιμον ὄψεται κίρκον, 168. αὐθομαίμων *συγκατασκάπτῃν, 222. In loco priori Vitt. 2. et 3. *αὐθόμαιμον, ab αὐθομαίμων, quod voc. analogiæ τοῦ ὀμαιμων aptum, Lexx. ignorant." Muller. Ind. ad Lycophr.] Sed Σύναιμος, et Ὀμαιμος appellatur etiam Frater peculiariter, et quidem frequentius, vel Soror. Soph. (Ajace 726.) Τὸν τοῦ μαρίντους—Σύναιμον ἀποκαλοῦντες, posito Attice ξ pro σ. Et ἡ ξύναιμος, Soror, ap. Eund. Antig. (486.) Apud Eund. ὀμαιμος, Soror, El. p. 80. (v. 12.) Πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών. Ubi annotat Schol. ὀμαίμον et κασιγνήτης poni ἐκ παραλλήλου. Hesych. σύναιμος exponit duntaxat ἀδελφός. Sed ὀμαιμος esse dicit et ἀδελφοί, et συγγενεῖς, et addit ὀμαιμοι. Interdum et adjective ponitur ὀμαιμος, unde ὀμαιμον σπέρμα, ap. Soph. Antig. [Ed. C. 328.] Sunt autem poetica hæc tria, sicut et quæ in μων terminantur synonyma συναίμων et ὀμαίμων, de quibus paulo post.

[Σύναιμος, Toup. Emend. 4, 297. Patres Apostt. 677. 770. Soph. Ajace 1387. "Athen. 452." Valck. Mss. "Wakef. Eum. 905. Ænigma 8. Tyrwh. Aristot. 180. Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss. Pseudo-Phocyl. 42. Gloss.: Σύναιμος Consanguineus.]

[Ὀμαιμος, Consanguineus, Gl. "Markl. Iph. p. 207. Eumen. 656. Toup. Opusc. 1, 288. 2, 262. Valck. Diatr. 137. Brunck. ad Anal. 81. ad Diod. S. 1, 280. Brunck. Œd. C. 1078. et T. 1088. Electr. 12." Schæf. Mss. Toup. Emend. 1, 437. "Wessel. Diod. S. 1, 280." Valck. Mss.]

[*Ὀμαιμῖς, ἰδος, ἡ, Soror.]

[*Ὀμαιμότης, ἡ, Consanguinitas, Gl.]

[Αὐθόμαιμος, Const. Manass. Chron. p. 416. 441. 544. in Meursii Opp. T. 7. "Bruuck. Œd. C. 1078. Electr. 12." Schæf. Mss.]

* Φιλανθόμαιμος, ὁ, ἡ, Amans fratris, vel sororis. A Lycophro 566.]

* Συνόμαιμος, ὁ, ἡ, Frater, Soror. "Ruhnk. ad H. in Cer. 424." Schæf. Mss. Orph. Argon. 1191. Mitthair. Gr. Marm. 658. "Schol. Alcest. 410." Boissonad. Mss.]

* "Ταντάμαιμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 124." Boissonad. Mss.]

* Υφαιμος, ὁ, ἡ, q. d. Subsanguineus, Subtus sanguinem habens, Cui subest sanguis, Quasi sanguinem habens subtus latentem, et concretum, ut in sugillatione. Hesych. ὑφαιμον exp. αἱματώδες. [Plato 10, 336. Artemid. 2, 36. "Jacobs. Anth. 9, 160. 185. Heindorf. ad Phædr. 273." Schæf. Mss. "Plato Phædr. 205. Bas. 1534. "Ἴππος σιμοπρόσωπος, μελάγχρωτος, γλανκόματος, ὑφαιμος, ὑβρεως καὶ ἀλαζόνειας ἐταῖρος." Seager. Mss. "Aristot." Wakef. Mss.]

* "Αἷμων, Cruentus, Eur. Hec. 88. Wakef. S. C. 1, 80." Schæf. Mss.]

Exempla eorum, quæ in μων:

* Ἀναίμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ἄναιμος, Sanguine carens, Sanguinis expers. Il. E. (341.) de diis loquens: Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθωπα οἶνον· Τοῦνεκ' ἀναιμόνες εἰσι, καὶ ἀθάνατοι κυλούνται. Contra autem Herod. de aliis quibusdam diis dixit ἔναιμοι τε καὶ σαρκώδες, tanquam huc alludens. Ceterum ἄναιμος et ἀναίμων lubentius verto Sanguine carens, aut Sanguinis expers, quam Exanguis, cum Exanguis sit potius Sanguine defectus, quam Qui natura sanguinis est expers. ["Ἀναίμων, Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anth. 6, 288." Schæf. Mss. Callim. Fr. 128. Bast. ad Greg. Cor. 594. "Plut. 2, 692. Nonn. Dionys. 3, 309." Wakef. Mss. Ad Hom. versum, a Nostro laudatum, respexit Greg. Naz. Stelit. 1. p. 37. Ὅρῃς τοὺς ἀβίους τούτους, καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ, καὶ ἀναιμόνας, καὶ Θεῶ κατὰ τοῦτο πλησιάζοντας; τοὺς ἀνιπτόποδας καὶ χαμαιεύνας, ὃ φησιν ὁ σὸς Ὅμηρος, ἵνα τινὰ δαιμόνων τιμῇσιν τῷ πλάσματι; Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 15.]

* Ἀῦθαίμων, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem sanguinis, Frater. "Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss. Lycophro 1446. Soph. Trach. 1041.]

* "Δαιίμων, (ὁ, ἡ, Sanguinolentus.) Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anim. 75." Schæf. Mss.]

* Ἐναιίμων, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Hippocr. 63, 13. 316, 7. 495, 47.]

* Ἐξαιίμων, ὁ, ἡ, i. q. ἔξαιμος. J. Poll. 8, 79. "Υφαιμός ἐστιν, ἔξαιμων, * ὑπερφθγκῶς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδος. Vox a Schneidero dubia vocatur. Sed cur non ἔξαιμων dici possit, ut ἀναιίμων, ἐναιίμων et alia?]

* Ἐπαίμονες, Hesychio ἀπόγονοι, Nostro de sanguine creti. ["Male pro ἀπαίμονες, quod Ionicum est pro * ἀφαίμονες, ab ἀφαίμων, quod idem ac * Ἀφαίμων. Supra: Ἀφαίμοι ἀπόγονοι, εὐγενεῖς. (Ubi v. Interpr.) Dicitur autem ἀφαίμος et ἀφαίμων, ut συναίμος et συναίμων." Kust.] "Ἐπαίμονες, Hesychio ἀπόγονοι, qui supra ἐπαίμονες, et ἀκόλουθοι, qui "infra ὀπαῖνες." ["Confundit hic Hesych. ἐπαίμονες cum ἀπαίμονες: nam ἀκόλουθοι pertinet ad ἐπαίμονες, vel ἐπήμονες, ab ἔπομαι, Sequor; at ἀπόγονοι, ad ἀπαίμονες, quod Ionicum est pro ἀφαίμονες." Kust. Ἀφαίμος, et ἀφαίμων in Schneideri Lex. nondum recepta sunt.]

* Ἐναιίμων, ὁ, ἡ, Wakef. S. C. 1, 79." Schæf. Mss.]

* Πολυαίμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. πολυαίμος. Æsch. Suppl. 847.]

Συναίμων ET Ὀμαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Consanguineus, Frater, i. q. συναίμος et ὁμαίμος, et poetica itidem, ut in hoc versu, Μῆδ' ἀμφὶ κτεάνων γε συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς. Apud Soph. comparat. gradus Ὀμαίμοισι, Antig. (484.) ubi Schol. exp. οἰκειωτέρα καὶ συγγενικωτέρα.

* "Ὀμαίμων, Brunck. Antig. 487. Œd. T. 1088. Toup. Opusc. 2, 262. ad Diod. S. 1, 280. Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anim. 185." Schæf. Mss. Glossæ: Ὀμαίμονες Consanguinei.]

* Ὀμαιοσύνη, (ἡ,) Consanguinitas, Fraternitas, Anthol. [Epigr. adesp. 306. "Toup. Opusc. 2, 262." Schæf. Mss.]

* Ἀῦθομαιμονῶ, (Esse ejusdem sanguinis.) Const. Man. Chron. p. 80. (Μαθὼν γοῦν ὡς ἡρμόσατο τὴν αὔθομαιμονοῦσαν.) Boissonad. Mss. Vide Ἀῦθαίμος.]

* Συνομαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Frater, Soror, Eurip. [Iph. T. 848. Orph. Argon. 1191. Mosch. 4, 52. Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 417.]

* Συναίμων, Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss.]

Φιλαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis avidus, Sanguinarius, i. q. φιλαίματος: φιλῶν τὸ αἷμα, Hesych. ["Wakef. S. C. 1, 83." Schæf. Mss.]

Derivata compositione carentia:

Αἱμάτιον, τὸ, demin. q. d. Sanguiculus, Exiguus sanguis. || Etym. αἱμάτια exp. * ἄλλαντια. Est autem ἄλλαντιον demin. ab ἄλλᾱς, ἄντος, quod nomen Genus farciminis significat, secundum quosdam dictum Lucanicam. [Oribas. 93. Amaltheum Castello-Brun. "Ἐέστης αἱματίου, 1, 9, 33." Ind. in Epictet. Marc. Anton. 5, 4. p. 142. Gorræi Deff. Med. "Diosc. 430." Wakef. Mss. Glossæ: Αἱμάτιον Sanguiculus.]

* Αἱμάς, ἄδος, ἡ, Sanguis, Soph. Phil. 697. i. q. αἱματίτις φλέψ, inquit Schneider. Lex. "La désinence ads ados exprimoit Abondance, Cumulation, ainsi πεδιάς, ἄδος, Vasta planities, et non pas Planities seulement, comme le veut Est.; αἱμάς, ἄδος, Sang, qui coule en abondance; νεκάς, ἄδος, Mortuorum cadaverum acervus; et vingt autres mots de même désinence, que j'ai recueillis, appuient merveilleusement ma théorie." Gail. in Philologo, libro Gallice scripto, N. 1. An. 1818. p. 116. "Brunck le traduit Sanguinem. M. Planche adopte ce mot, que j'ai, moi le premier, proposé à nos écoles, et le rend par Sang corrompu, Sanie. Mais, d'après ce principe des désinences, que ads, ados, exprime Abondance etc., je traduirois non pas Sang, version de αἷμα seul, mais, ce qui est différent, Abondance de sang. L'ancien Scoliaſte voit dans αἱμάς quelque chose de plus que dans αἷμα, puisqu'il donne pour glose τὴν τοῦ αἱματος ῥύσιν, mon manuscrit inédit porte χύσιν. M. Schneider, dans son précieux Lexique, explique αἱμάς par αἱματίτις φλέψ, mais Vena sanguinem deferens ne rend pas, ce semble, la force de ads, ados. D'ailleurs, selon Foës. Œcon. Hippocr., αἱματίτιδες φλέβες ne dit pas plus que le simple φλέβες." Idem ib. N. 3. An. 1818. p. 3. Vide et p. 19. 37. 41. 42. 62. "Brunck. Ind. Soph. Wakef. Phil. 696." Schæf. Mss.]

Αἱματία, ἡ, μέλας ζωμός, ut ait J. Poll. (6, 57.) Jus nigrum, quod usitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium, [Imo verba sunt, Ὁ δὲ μέλας καλούμενος ζωμός, Λακωνικὸν μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ τὸ ἔδεσμα· ἐστὶ δὲ ἡ καλουμένη αἱματία. Quæ vertuntur: Jus autem, quod Nigrum dicitur, Laconicum maxime fuit edulium: est et aliud, quod Sanguinarium vocant. Cf. Rhodigin. A. L. 13, 25. et Gorræi Deff. Med. v. Αἱμάτιον. * Αἱματίς dicitur Moschopulo.] Salmas. ap. Kuhn. ad Pollucis loc. Moschopuli locus est hic, περὶ Σχεδῶν p. 87. Ζωμός μέλας, ἡ κοινῶς αἱματίς. Zonar. Ζωμός μέλας· ἡ λεγομένη αἱματίς, (ubi Tittm. "Leg. αἱματία, aut αἱματιάτις.") Et sic Cyrill. Lex. Ms. ap. Ducang. Vide Nostrum in Αἱματίον. "Hesych. Αἱμαλία· * ἄλλαντια. Scr. αἱματία. Suid. (et Phot.) Ζωμός μέλας· ἡ λεγομένη αἱματία. Quod Kusterum fugisse miror. Hinc Sophilius ap. Athen. 125. Ὁ πορνοβοσκὸς γὰρ μ', ὑπὸ κνισσολοιχίας, Χορδὴν τιν' αἱματιάτιν αὐτῷ σκενᾶσαι ἔκελευσε ταυτηνὶ ἐμέ. Hinc et Hesych. * Προγονίαν· * ὑφαιμάτιον." Toup. Emend. 4, 349. Vulgo legitur, et quidem recte: Προγονίαν· τῶν ἡπορημένων ἡ λέξις, ἐστὶ δὲ * ὑφασμάτιον ποικίλον, ὃ ἐπικαλυψάμενος ὁ μάγειρος θύει, ὡς ἐν Δαρμασκῶ. Etym. autem hunc μέλανα ζωμόν ait appellari αἱμαλεῖν, Hesych. αἱμαλία, quam scripturam potius sequor, ut differat ab αἱμάλεον, significante, ut ipse ait, ἀσθενὲς, quod et Etym. scribit, sed ap. hunc est αἱμαλεῖν cum accentu in ultima, ubi et puto esse debere. "Hesych. αἱμαλία exp. * ἄλλαντια. Vide et seq. voc."

* Αἱματιάτις, derivatum a præc. αἱματία, ut ap. Athen. 3. [p. 125. e Sophilo] "leno quidam ὑπὸ κνισσολοιχίας coquum jubet, Χορδὴν τιν' αἱματιάτιν αὐτῷ," [Schweigh. male edidit αὐτῷ] "σκενᾶσαι,

"ubi χορδὴ αἱματιάτης idem est cum αἱματία s. αἱμα-
"λία, Intestinum fartum sanguine." ["Pro τινὰ
αἱματιάτιν, quod erat in editis, τινὰ αἱματίτιν scribit
Cod. A. quod in τινὲν αἱματίτιν mutavi." Schweigh.]

"Αἱμαλέος, (ἐα, ἐόν,) Sanguineus, Cruentus, unde
"in Epigr. Lib. 2. αἱμαλέων κρέα δόρπων legimus,
"Cruentarum cœnarum carnes." ["Tryph. 69."
Wakef. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss.
N. Dionys. p. 625. Leon. Tar. 23. Theæt. Schol. 4.]

Αἱματικός, (ῆ, ὄν,) Sanguineus, Constans sanguine,
ut αἱματικός χυμός, Al. Aphrod. Sic ap. Aristot. Τὰ
δὲ σπλάγχνα τῶν αἱματικῶν ἐστὶν ἴδια, Sanguine præ-
ditorum. Quæ autem sanguine prædita sunt, s.
Quæ sanguinem habent, vocant etiam αἱματώδη et
ἐνάμα. [Theoph. Nonn. 219. Αἱματικός χυμός,
Sanguis, Trall. 12, 3. "Dicitur de partibus, quæ e
sanguine primum credebantur constitutæ, Lind. Ex.
13. s. 446." Amaltheum Castello-Brun. "Stob.
546." Wakef. Mss.]

[* Αἱματικόν, τὸ, "appellatur Graminis quoddam
genus ab Apul. de Herb. c. 77. quasi tu Sanguineum, B
aut Sanguinarium dicas." Gesner. Thes. L.L.]

Αἱμάτινος, ὁ, ἡ, (τίνη, τινόν,) i. q. αἱματικός, sed
minus usitatum. [Schol. Eur. Hec. 241. δάκρυα
αἱμάτινα. Aristot. H. A. 6, 3. στιγμή αἱματίτην.
"Dicitur de iis, quæ a sanguine sunt colorata, tan-
quam a causa, Lind. Ex. 13. s. 447." Amaltheum
Castello-Brun. "Hæmatinum vitrum, totum rubens,
atque non translucens, ab αἷμα, Sanguis, unde αἱμά-
τινος, Sanguineus, Plin. 36, 26." Forcellin. Lex.
"Hæmanthinum, * αἱμάνθινον, Vitrum floridi sangui-
nis colore. Plin. 36, 26.: Fit et tincturæ genere
Obsidianum ad escaria vasa et totum rubens vitrum,
atque non translucens, Hæmanthinon appellatum." Gesner. Thes.]

[* Αἱματῖαι ὀδύναι, Dolores a sanguine, Hippocr.
343, 25.]

Αἱματηρός, (ρὰ, ρόν,) Sanguinolentus, Cruentus,
Soph. Electr. (748.) Ἐλυσαν αἱματηρόν, i. ἡμαγμένον,
inquit Schol. Est autem ἡμαγμένος participium ab
αἱμάττωμαι, sonans Cruentatum. Addit αἱματηραὶ C
σπαγόνες, Sanguineæ guttæ, Guttæ quæ stillant e san-
guine. Apud eund. Soph. Trach. (769.) φλόξ, Flam-
ma, vocatur αἱματηρὰ, Quæ fit e victimarum sanguine.
[Idem Antig. 964. Cœd. C. 552. "Wakef. Alc. 863.
Philoct. 695. Eum. 338. Valck. Phœn. p. 327. 443.
Brunck. Phil. 693." Schæf. Mss. Lycophro 250.
Lobeck. ad Phrynich. Ecl. "Dicitur alias κάθαιμος,
vel ἐναιμος, Lind. Ex. 13. s. 449. Ita δυσεντερία αἱ-
ματηρὰ vocatur, quando sanguis evacuat per intes-
tina absque exulceratione, Gal. c. 5. Aph. 65." Amaltheum
Castello-Brun. Hippocr. 416, 47. 417,
19. 440, 18. 23. Glossæ: Αἱματηρός. Cruentus.]

Αἱματόεις, (έσσα, ὄν,) Sanguinolentus, Cruentus,
i. q. αἱματηρός. Sed in carmine jambico usurpatur
hoc, illud in hexametro, ut ap. Hom. passim, Od. X.
(404.) παρῆϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματέεντα πέλει. Fem.
αἱματόεσσα, ap. Eund. [Il. B. 267. E. 82. N. 393.
Π. 459. 486. Nicand. Th. 236. 436. Al. 380. Leon.
Tar. 30. 47. Plato 8, 75. "Purpureus, Soph. Antig.
528." Schæf. Mss.]

Αἱματώδης, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, Sanguini permi-
xtus, ut ap. Gal. ad Glauc. αἱματώδεις διαχωρήσεις,
Sanguinolenta alvi excrementa. Nonnunquam αἱμα-
τώδης ap. Aristot., i. q. Sanguineus, Sanguine præ-
ditus, i. e. αἱματικός, s. ἐναιμος. [Gorr. Deff. Med.
"Poison. Phœn. 1353. ad Lucian. 1, 299." Schæf.
Mss. Glossæ: Αἱματώδης. Sanguinolentus, Sangui-
neus, Cruentus.]

[* Αἱμαλώδης, ὁ, ἡ, i. q. αἱματώδης, Erotian. Vide
Schæf. ad Gregor. 512. Franzii Gloss. in Hippocr.
266. "Ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss.]

Αἱματίτης, (ός,) Hæmatites, lapis, q. d. Sanguineus;
ita enim appellatur, vel quod sanguinis colorem re-
ferat, ac ruborem sanguineum habeat, vel ab effectu,
quod videlicet sanguinem reprimat. Vide Plin. 36,
16. Diosc. 5, (144.) Idem lapis dicitur et εἰαρίτης,
ut Nicand. Schol. testatur; nam et εἰαρ Sanguinem
significat. || Item Αἱματίτης, ἡ φλέψ, Vena. [Sal-
mas. Plin. Exerc. 95. 290. 774. 776. 937. "Tzelt.
Chil. 2, 150. et Psell, de Lap. 6." Boissonad. Mss.

Clem. Alex. p. 43. Philo Byz. de Sept. Mirac. p. 8.
Amaltheum Castello-Brun. "Εἰλεὸς αἱματίτης, Con-
volvulus sanguineus, 209, 15. 26. Foës. 557, 12. qui
p. 704. conjicit esse morbum Plinio Stomacacen-
dictum, quem nunc Scorbutum vocant." Ind. Ms. in
Hippocr. Gesner. Thes. L. L. et Forcellin. Lex.
|| "Αἱματίται, Hæretici, quorum præ ceteris meminit
Clem. Alex. Str. 7. (p. 900.)" Ducang. Gloss.]

"Αἱματίτης, (ῆ,) unde αἱματίτιδες φλέβες, Venæ
"sanguinariæ, ap. Hippocr. π. Ἱερ. Νόσ. (127, 40.)
"et π. Αἱμορροΐδων," [imo est in Democriti Epist.,
τῷ Περὶ Μανίης λόγῳ, 533, 41. "Foës. existimat Ve-
nas simpliciter dictas hic esse intelligendas, ut distin-
guantur ab arteriis, quæ spiritum ferunt. Dicitur et
κονδυλώδης αἱματίτης, Hæmorrhoids tuberculosa, San-
guine fluens, (π. Αἱμορροΐδων) 520, 36. 40. Foësius
Econ., et in Hippocr. 893." Ind. Ms. in Hippocr.
Vide Gail., in Αἷμας citatum. Apud Nostrum in
Αἱματίτης: "Αἱματίτης, ἡ φλέψ, Vena." Sed pro
αἱματίτης leg. αἱματίτης.]

[* Αἱματίτινος, ἰνῆ, ὄν, "Epitheton collyrii cujus-
dam, ap. Gal. de S. F. 9. quod e lapide Hæmatite
paratur." Amaltheum Castello-Brun. "Αἱματίτινον,
alii legunt, (sed perperam,) αἱματίτινον, (saltem ser.
αἱμάτινον,) Collyrii nomen e lapide Hæmatite factum,
conveniens aspredini oculorum. Describitur a Gal.
τῶν κ. Τοπ. 4, 7. Recipit æs ustum et lotum, la-
pidem Hæmatitem, crocum, opium, et gummi, aceto
excepto." Gorr.]

[* Ἐναιματώ, Cruento, Sanguine inficio. Hip-
pocr. 63, 11.]

Αἱμάτη, ἡ, ἡ, Ensis, Gladius, ap. Sophoclem,
Etym. Hesychius tamen et Suid. aiunt αἷμα id signi-
ficare ap. Eum in Electra. An vero Etym. eodem
Electræ loco ita legerit, an in alio, mihi dubium est.

"Αἱμαρίς, affertur a Bud. ex Aristot. de Color.
"(c. 5. T. 2. p. 804.) sed sine interpretatione: φα-
"νερὸν δὲ τοῦτο ἐστὶ, καθάπερ εἴρηται πρότερον, καὶ ἐπὶ
"τῶν βαπτομένων ἀνθῶν. Τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς, ὅταν
"βάπτοντες (τὴν πορφύραν) καθίσωσι τὰς αἱματίδας, ὁρ-
"φναι γίνονται, καὶ μέλαιναι, καὶ ἀεροειδεῖς τοῦ δ'
"ἀνθους συνεψηθέντος ἱκανῶς, ἀλουργὸν εὐανθὲς γίνε-
"ται καὶ λαμπρόν." [Vertitur:—"Cum enim a
principio tinctorum αἱματίδας, b. e. Sanguinarias pur-
puras, e quibus pretiosus ille liquor tingendis vestibus
natus elicitur, summittunt, eas orphnias, i. e. Ob-
scuras, et nigras, et ærei coloris fieri videmus; cum
vero flos abunde concoctus fuerit, bene floridum
illud purpureum et splendidum efficitur." "F. τὰς
ἀλουργίδας." Gesner.]

Αἱματίζω, Sanguinem elicio. Aristot. Ἐπεὶ καὶ αἱ
μύται τῷ κέντρῳ θιγγάνουσαι αἱματίζουσι, Siquidem
et muscæ aculeo attingentes, sanguinem eliciunt.
["Musgr. ad Phœn. p. 222. b." Schæf. Mss. Æsch.
Suppl. 669. Μηδ' ἐπιχωρίους Πτώμασιν αἱματῖσαι πέ-
δον.]

[* "Αἱματισμός, (ός,) i. q. αἱμορραγία." Gorr. Deff.
Med.]

¶ Αἱματώ, f. ὦσω, Cruento, Cruore s. Sanguine
inficio, Sanguinolentum reddo. || Item Interficio, ut
D Hesych. et Etym. tradunt. || Αἱματοῦμαι, Cruentor.
Item, In sanguinem vertor, ut ap. Gal. Αἱματοῦται ἡ
τροφή κατὰ τὸ ἥπαρ, In sanguinem vertitur cibus ver-
sus jecur. Participium est ἡματωμένος, Cruentatus.
Vel, In sanguinem versus. Apud Xenoph. K. Π. 1,
(4, 10.) Ἀκόντια ἡματωμένα, Jacula cruentata.
["Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss. Æsch. Agam.
1646. Eur. Andr. 259. Suppl. 88. Cass. Dio 404.
1221. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 36. Glossæ:
Αἱματώ. Cruento.]

"Αἱμάτωσις, et Ἐξαιμάτωσις, (ῆ,) e Gal. affertur
"pro Sanguificatione, Sanguinis generandi munus."

Ἐξαιματώ, itidem ut αἱματώ, In sanguinem verto,
Aphrod. in Probl. [Aristot. de Somno 3. Lex.
Xenoph. "Clem. Alex. 124(=45.) Synes. 245.
Greg. Nyss. 3, 627." Wakef. Mss. "Zeun. ad Cy-
rop. 634." Schæf. Mss. "Gataker. 2. p. 109.
Emend. Philostr. 882. (Τὸ δὲ ἄσθμα, ἐξ αἱματομένων
ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Ἀψύρτου, * παραβα-
τεῖν γὰρ τοῦτόν φασι τῷ Αἰήτῃ, ὑπὸ παντὸς ἐλκόμενον
τοῦ στέρνου, δίδωσι γινώσκειν.)" Valck. Mss.]